

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE KINSELLA

Bir Alışverişçiliğin İtirafı

*Hayal
karışınca,
hayatı karışanlar
alışverişe
koşar!*

ARTEMIS

*başrolde
Becky
Bloomwood*

Stacy

SOPHIE KINSELLA

Tek istediği azıcık,
ufacık, inanın minicik,
kuş kadar bir krediydi!
B.B.'NİN EFSANESİ AYNEN
BÖYLE BAŞLADI.

Becky Bloomwood fenomeni kendini
cümle aleme işte bu romanla ilan etti.
Dünya şekeri, hesabı kıt bir kız o.
Süper hayalleri, benzersiz bir zevki
ve mini mini de zaafıları var!

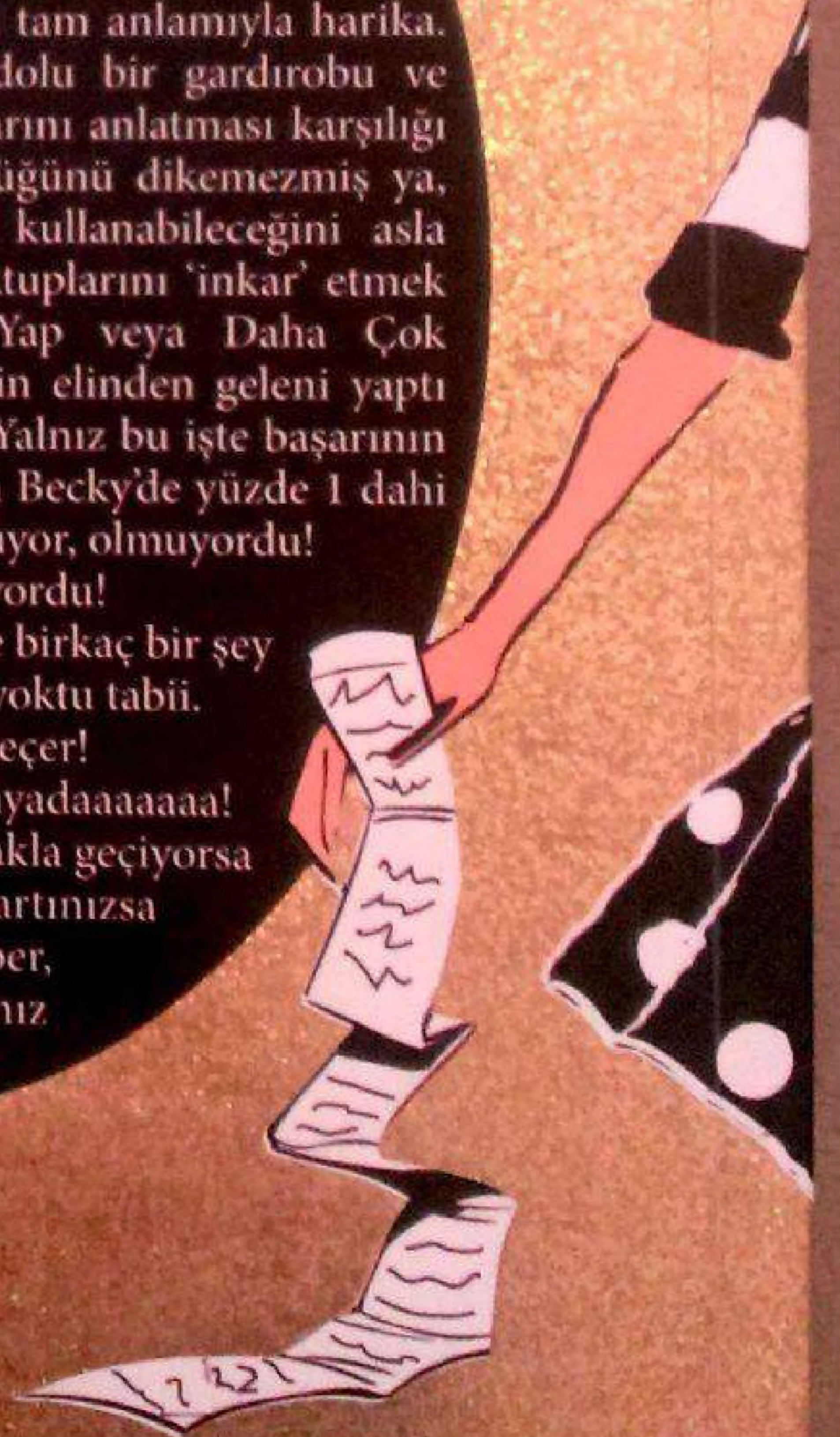
Becky Bloomwood'un Londra'daki evi tam anlamıyla harika.
Sezonun 'olmazsa olmazlarıyla' dopdolu bir gardırobu ve
insanlara paralarını nasıl kullanacaklarını anlatması karşılığı
para kazandığı bir işi var. Terzi söküğünü dikemezmiş ya,
Becky de 'özservetini' nasıl idareli kullanabileceğini asla
kestiremeyen bir kız! Bankaların mektuplarını 'inkar' etmek
imkansızlaştığında, Becky, Kısıntı Yap veya Daha Çok
Kazan gibi felsefeleri benimsemek için elinden geleni yaptı
gerçekten. Cidden çok çaba gösterdi. Yalnız bu işte başarının
formülü yüzde 51 yetenektir. Ve ondan Becky'de yüzde 1 dahi
bulunmuyordu. Olmuyor, olmuyor, olmuyordu!

Batıyor, batıyor, batıyordu!

Batan balık yan gittiğine göre birkaç bir şey
daha almaktaysa sakınca yoktu tabii.

Elem, keder, hepsi geçer!

Bize kar kalan nedir bu dünyadaaaaaa!
Hayatınız para hesabı yapmakla geçiyorsa
ve tek kankanız kredi kartınızsa
Becky'yle ultra, über,
mega anlaşılabileceğiniz
demektir!

AB/333

ABG/134

AÇ/104

A/55

Bir Alışverişkoliğin İtirafı

Sophie Kinsella

Orijinal Adı: Confessions of a Shopaholic

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizceden Çeviren: Bige Turan

Türkçe Düzenleme: Alp Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Merve Güven

1. Basım: Şubat 2012

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 73 - 8

Sertifika No: 10905

Sophie Kinsella © 2000

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyayinlari.com

www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

*Bir
Alışverişçiliğin
İtirafı*

SOPHIE KINSELLA

Endwich Bankası

Stallion Meydanı, No: 1

W1 3H1W Londra

Bayan Rebecca Bloomwood

Jarvis Yolu,

No: 63 Daire: 4

BS1 0DN Bristol

6 Temmuz 1997

Sayın Bayan Bloomwood,

Tebrikler! Bristol Üniversitesi'nin yeni mezunlarından biri olmanın haklı gururunu yaşıyorsunuz.

Biz de Endwich Bankası olarak herkese uygun esnek banka hesaplarımızla hizmet vermenin gururunu yaşıyoruz. Özellikle de sizin kulvarınızdaki müşterilerimiz söz konusu olduğunda geniş bakış açımızla övünürüz.

İşte bu yüzden, Bayan Bloomwood, size -yeni mezun olduğunuz için- kariyerinizin ilk iki yılında 2000 sterlin limite, ücretsiz bir kart hizmeti öneriyoruz. Şayet Endwich'te hesap açtırmaya karar vererseniz bu imkandan anında faydalanabileceksiniz.* Umarım bu eşsiz fırsattan faydalanmayı kabul edersiniz. Formu eksiksiz doldurup bize göndermenizi bekliyorum.

Tekrar tebrikler!

Saygılarımla,

Nigel Fairs

Yeni Mezun Pazarlama Müdürü

*(statüye bağlı)

ENDWICH – ÇÜNKÜ BİZ DEĞER BİLİRİZ

Endwich Bankası

FULHAM ŞUBESİ

Fulham Yolu, No: 3

SW6 9JH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 Daire: 2

SW6 8FD Londra

10 Eylül 1999

Sayın Bayan Bloomwood,

3 Mayıs, 29 Temmuz ve 14 Ağustos tarihli mektuplarıma baktığınızda da ücretsiz yeni mezun kart limiti hakkınızın 19 Eylül 1999 tarihinde sona ereceğini görebilirsiniz. Aynı zamanda anlaşmadaki 2000 sterlin limiti aştığınızı da fark edeceksiniz.

Şu anki borcunuz 3794,56 sterlin.

Belki asistanım Erica Parnell'i arama nezaketini gösterebilir ve bu konuda bir görüşme ayarlayabilirsiniz.

Saygılarımla,

Derek Smeath

Banka Müdürü

ENDWICH – ÇÜNKÜ BİZ DEĞER BİLİRİZ

Endwich Bankası

FULHAM ŞUBESİ

Fulham Yolu, No: 3

SW6 9JH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 Daire: 2

SW6 8FD Londra

22 Eylül 1999

Sayın Bayan Bloomwood,

Bacağınızı kırmanıza çok üzıldüm.

İyileştiğiniz zaman belki asistanım Erica Parnell'i arama nezaketini gösterebilir ve mevcut bakiye ve limit aşımı durumunuzu gözden geçirmek üzere bir görüşme ayarlayabilirsiniz.

Saygılarımla,

Derek Smeath

Banka Müdürü

ENDWICH – ÇÜNKÜ BİZ DEĞER BİLİRİZ

Endwich Bankası
FULHAM ŞUBESİ

Fulham Yolu, No: 3
SW6 9JH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood
Burney Yolu,
No: 4 Daire: 2
SW6 8FD Londra

17 Kasım 1999

Sayın Bayan Bloomwood,

Öpüşme hastalığı kapmanıza çok üzıldüm.
İyileştığınız zaman belki asistanım Erica Parnell'i arama
nezaketini gösterebilir ve durumunuzu gözden geçirmek
üzere bir görüşme ayarlayabilirsiniz.

Saygılarımla,

Derek Smeath
Banka Müdürü

ENDWICH - ÇÜNKÜ BİZ DEĞER BİLİRİZ

Tamam. Panik yapma. Panik *yapma*. Topu topu bir VISA kart faturası. Altı üstü bir kağıt parçası ve birkaç rakam. Yani iki satır rakam ne kadar korkunç olabilir ki?

Ofisin camından dışarı, Oxford Caddesi'nden geçen bir otobüse bakıyor ve dağınık masamın üstünde duran zarfı açmaya kendimi hazırlıyorum. Bininci kez içimden aynı şeyi geçiriyorum: *Altı üstü bir kağıt parçası*. Ben de aptal değilim, değil mi? VISA kart ekstremine ne kadar geleceğini biliyorum.

Sayılır. Aşağı yukarı bir fikrim var.

Yaklaşık... 200 sterlin gelmiştir. Hadi olsun olsun 300. Evet, en fazla 300. Taş çatlasın 350.

Gözlerimi kapatıp hesap yapıyorum. Jigsaw'daki takım aldım. Suze'la Quaglino's'ta yemek yedik. Şu müthiş ötesi sarılı-kırmızılı halı vardı. Ay, şimdi hatırladım, halı tek başına 200 sterlindi zaten. Ama her kuruşuna değer, her gören bayıldı. Yani Suze gördü ve beğendi en azından.

Jigsaw'daki takım da yüzde 30 indirimdeydi. Kısacası o da para *biriktirmeye* girer.

Gözlerimi açıp ekstreye uzanıyorum. Parmaklarım kağıda değerken yeni lenslerimi hatırlıyorum. 95 sterlin. Tuzluymuş. Ama almak zorundaydım yani değil mi? Ne yapayım, bulanık göre göre mi dolaşsaydım?

Ayrıca birkaç yeni temizlik malzemesi, çok şirin bir kılıf ve alerji yapmayan eyeliner'ı almadan edemezdim. O zaman toplamda ne oldu şimdi... Dört yüz mü?

Hemen yanımdaki masada Clare Edwards postadan gelenlerden kafasını kaldırıp bakıyor. Her sabah yaptığı gibi bütün mektuplarını ayıklıyor ve ayrı ayrı gruplandırıyor. Ardından bu grupları lastik bantla sarıp üstlerine küçük kağıtlar yapıştırıyor ve "Hemen cevap yaz" ya da "Acil değil ama cevapla" gibi notlar düşüyor. Clare Edwards'tan nefret ediyorum.

"İyi misin, Becky?" diye soruyor.

"İyiyim," diyorum rahat bir tavır takınarak. "Sadece mektubumu okuyorum."

Neşeli neşeli elimi zarfa sokuyorum ama parmaklarım ekstreyi çıkaramıyor. Kağıda yapıştılar ve zihnimde -her ay olduğu gibi- gene aynı gizli rüya dönüp duruyor.

Gizli rüyamı bilmek ister misiniz? Gazetede okuduğum bir haberden esinlendim. Hesapları karıştıran bir bankayla ilgiliydi haber. Haberi o kadar sevmiştim ki kesip gardırobuma astım. İki kişinin kredi kartı ekstreleri karışıyor ve -buraya dikkat- her ikisi de farkında olmadan yanlış faturayı ödüyor. *Kontrol bile etmeden* birbirlerinin faturalarını ödüyorlar.

O haberi okudum okuyalı, gizliden gizliye aynı şeyin başıma gelmesini hayal ederim. Benim kabarık faturam, Cornwall'da kaknem, yaşlı bir karıya gönderilecek ve kadın

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

kağıdı hiç okumadan, koyun gibi gidip faturayı ödeyiverecek. Bana da kadının, 50'şer pense alınmış üç kutu kedi mamasından oluşan faturasını ödemek kalacak. Ki doğal olarak sorgusuz sualsiz öderim. Hak geçmesin, ayıp.

Camdan dışarı boş boş bakıyorum, ağzım kulaklarımda. Gizli hayalim gerçekleşecek, bu ay kesin olacak, inanıyorum buna. Fakat nihayet ekstreyi zarfından çıkardığımda -Clare'in keskin bakışları altında- gülüşüm donuyor ve solup gidiyor. Gırtlığımda bir yanma. Sanırım panikten.

Sayfa silme simsiyah satırla dolu. Bir dizi tanıdık isim, mini bir alışveriş merkezi tadında gözlerimin önünden film şeridi gibi geçiyor. Tek tek algılamaya çalışıyorum ama çok hızlı ilerliyorlar. Thorntons'a gözüm takılıyor. Thorntons Çikolata mı? Thorntons Çikolata'da ne halt ediyordum? Diyetle olmam gerekti. Bu faturada *kesin* bir hata var. Ben olamam. Bu kadar para harcamış olamam.

Panik yapma! İçimden kendime bas bas bağıyorum. Anahtar kelime, panik yok. Her satırı tek tek oku, yavaş yavaş. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi sakın kafayla bir daha odaklanmaya zorluyorum. En üstten başlayalım.

WH Smith (Tamam. Herkesin kırtasiye ihtiyaçları vardır.)

Boots (Kişisel bakım ürünü de aynen.)

Specsavers (Lens hayati bir gereksinim zaten.)

Oddbins (Bir şişe şarap. Yine hayati.)

Our Price (*Our Price* ne ya? Ah, tamam. Charlatans'ın son albümü. Eh, almasam olmazdı değil mi?)

Bella Pasta (Caitlin'le akşam yemeği.)

Oddbins (Bir şişe şarap. Yine hayati.)

Esso (Benzin sayılmaz.)

Quaglino's (Pahalıydı ama çok özel bir restoran. Hem her dakika gitmiyorum ki.)

Pret à Manger (Yanımda nakit kalmadığı için küçücük bir sandviçi de buradan çektiirmişim.)

Oddbins (Bir şişe şarap. Hayati ihtiyaç.)

Rugs to Riches (Bu ne ya? Hı, tamam. Aptal halı.)

La Senza (James'le çıkacağım için seksi çamaşır ihtiyacı.)

Agent Provocateur (James'le çıkacağım için daha seksi iç çamaşırı. Hıh. Sanki çok lazımdı da!)

Body Shop (Kullanmadan *edemeyeceğim* şu yüz fırçası.)

Next (Gayet sıkıcı bir beyaz tişört. Ama indirim reyonundan.)

Millets...

Bir anda duruyorum. Millets mı? Ben Millets'a hiç gitmem ki. Millets'ta işim neydi? Afallayarak ekstreye bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum ve hatırlamaya çalışıyorum. Birden gerçek kafama dank ediyor. Çok bariz. Kartımı benden başka biri daha kullanmış işte.

Aman Tanrım. Ben, Rebecca Bloomwood, bir suça kurban gitmişim.

İşte şimdi her şey anlaşıldı. Menfur bir suçlu, kredi kartımı arakladı ve imzamı taklit ediyor. Kim bilir daha nerelerde kullandı? O yüzden ekstrem böyle kapkara rakamlarla dolu! Birisi benim kartımla bir alışveriş kasırgasına tutulmuş ve yanına kar kalacak sanmış.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Tamam da nasıl başardılar acaba? Çantamda cüzdanımı arıyorum, açıyorum ve... VISA kartım yerinde duruyor, bana oradan sırtıyor. Kartı çıkarıp elimde tutuyorum. Birisi cüzdanımdan araklamış, kullanmış, kullanmış... *Ve yerine geri koymuş.* O zaman tanıdığım biri kesin. Aman Tanrım. Kim?

Kuşkulu gözlerle ofisi tarıyorum. Bunu yapan her kimse çok zeki değilmiş. Kartımı Millets'ta kullanmış! Katıla katıla güleceğim neredeyse. Sanki ben oradan alışveriş yaparmışım gibi.

"Hayatımda hiç Millets'a gitmedim!" diyorum yüksek sesle.

"Yo, gittin," diyor Clare.

"Ne?" Clare'e dönüyorum, lafımın kesilmesinden hiç hoşlanmadım. "Hayır, gitmedim."

"Michael'ın işten ayrılma hediyesini Millets'tan almamış mıydın?"

Kıza bakakalıyorum ve yüzümdeki tebessüm siliniyor. Ah, kahretsin. Tabii ya. Michael'a aldığım mavi anorak. Millets'tan alınan, lanet mavi anorak.

Yardımcı editörümüz Michael üç hafta önce işten ayrıldığında hediyesini almak için gönüllü olmuştum. Bozuk paralar ve banknotlarla dolu kahverengi zarfı kaptığım gibi mağazaya girmiş ve bir anorak seçmiştim -fazla bir şey demeyeceğim, o çok tarz bir herifti. Ve son anda, şimdi hatırlıyorum, parasını karttan geçirip kullanışlı bozuk paraların bende kalmasına karar vermiştim.

Dört ayrı beş sterlinlik banknotu zarftan çıkarıp hızla cüzdanıma sokuşum dün gibi gözümde canlanıyor, ardından bozuklukları saya saya bozuk para gözüne koyuşumu ve kalan küçük bozuklukları da çantaya atışımı hatırlıyorum. *Ah, hari-*

ka, diye düşünmüştüm. Artık nakit çekmek zorunda değildim. O altmış sterlin bana haftalarca yeter sanmıştım.

E ne oldu peki o paraya? Farkında olmadan koskoca altmış sterlini harcamadım ya, değil mi?

“Hem niye soruyorsun ki, nereden çıktı?” diyor Clare ve öne doğru eğiliyor. X ışınli boncuk gözlerinin gözlüğün arkasında parladığını görüyorum. Kredi kartı ekstremi incelediğimin farkında. “Hiç, öylesine,” diyorum hızla ikinci sayfayı çevirerek.

Ama öylece kalıyorum. Her zaman yaptığının aksine -totali görmezden gelerek ödenmesi gereken asgari tutara bakmak yerine- en alttaki rakama gözlerimi dikiyorum.

Dokuz yüz kırk beş sterlin, altmış üç sent. Açık ve net yazılmış.

Otuz saniye gıkımı çıkarmadan bakıyorum, ardından ekstreyi zarfına tıkıyorum. Tam o anda, açıkçası bu kağıt parçasının benimle hiç alakası olmadığını hissediyorum. Belki de yanlışlıkla bilgisayarımın arkasına düşürürsem ortadan kaybolur. Temizlikçiler süpürür ve hiç elime geçmediğini iddia edebilirim. Elime geçmeyen bir faturayı ödememi bekleyemezler değil mi?

Kafamda bankaya bir mektup yazmaya başladım bile. “Sevgili VISA kart yöneticisi. Mektubunuz kafamı çok karıştırdı. Tam olarak hangi ekstreden söz ediyorsunuz? Sizin bankanızdan hiç ekstre gönderilmedi ki. Kelime seçiminiz hiç hoşuma gitmedi ve sizi uyarıyorum, reality şovlara yazıp bu olayı ifşa edeceğim.”

Ya da yurtdışına taşınabilirim.

“Becky?” Aniden kafamı kaldırıyorum ve Clare’in bana dimdik baktığını fark ediyorum. “Lloyds hakkındaki yazıyı tamamladın mı?”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Hemen hemen,” diye yalan atıyorum. Kızın gözleri üstümde, sırf istekli görünmek için kendimi var gücümle bilgisayar ekranına dönmeye zorlamalıyım. Ama kızın gözü resmen üstümde ya!

“*Para biriktirenler, anında hesaba erişimden faydalanabilir,*” diye yazıyorum ekrandaki belgeye, hemen önümdeki bir basın toplantısından aynen kopyalayarak. “*Banka hesabı 5000 sterlin ve üzeri yatırımcılar için kademe kademe yükselen faiz oranları sunuyor aynı zamanda.*”

Nokta tuşuna basıyorum, kahvemden bir yudum alıp basın toplantısı notlarının ikinci sayfasına geçiyorum.

Ah, bu arada, bu benim işim. Bir ekonomi dergisinde muhabirim. İnsanlara paralarını nasıl idare edeceklerini söylemek için para alıyorum.

Elbette çocukluğumdan beri hayalini kurduğum kariyer bu değil. Kişisel finans hakkında yazan hiç kimse de benden farklı değildir. İnsanlara sorduğumda, kendilerini *tesadüfen* kişisel finans bölümünde bulduklarını anlatıyorlar. Külliye yalan. Asıl söylemek istedikleri, ilginç bir şeyler yazarak iş bulamadıkları. Yani *The Times*, *Express* ya da *Marie Claire* ve *Vogue*'a ya da *GQ* ve *Loaded*'a başvurmuşlardır ve “Hadi oradan!” cevabını almışlardır.

Zamanla da *Metalwork* aylık dergisine, *Satranççılar*'a ve *Hangi Yatırım Planı*'na başvurmaya başlamışlardır. Boğaz tokluğuna, mümkün olan en dandik editör asistanı konumunda işe alındıklarını duyunca öpüp başlarına koymuşlardır. Ondan sonra da metaldi, satrançtı, para biriktirmeydi gibi konularda yazılar yazmış ve yazmaya devam etmişlerdir, çünkü başka konu bilmezler. Şahsen ben, çarpıcı bir ismi olan *Kişisel*

Yatırım dergisiyle yazı dünyasına girdim. Basın duyurusu kopya etmeyi, basın toplantılarında kafa sallamayı ve neden bahsettiğimden haberim varmış gibi görünen sorular sormayı öğrendim. Bir buçuk yılın sonunda -ister inanın ister inanmayın- bir beyin avcısı tarafından *Başarılı Birikim*'e çağırıldım.

Tabii ki hala finansın f'sini bilmiyorum. Otobüs durağında bekleyen insanlar bile benden daha donanımlıdır. Okula giden çocuklar bile beni cebinden çıkarır. Bu işe başlayalı üç yıl oldu ve hala birinin beni gafil avlamasını bekliyorum.

Aynı gün öğleden sonra editörümüz Philip bana sesleniyor ve korkuyla yerimden fırlıyorum.

"Rebecca?" diyor. "Gel biraz konuşalım." Ve eliyle masasının yanına gelmemi işaret ediyor. Birdenbire sesini alçaltıyor, sanki gizli bir iş çeviriyormuşuz gibi. Sonra da bana gülümsüyor, iyi bir haber vermek üzere gibi, hadi hayırlısı!

Aman Tanrım, terfi edeceğim. Kesin öyle. Clare'den daha az kazanmamın haksızlık olduğunun farkında, o yüzden beni onunla aynı kıdeme yükseltecek. Hatta belki daha yukarıya. Şu anda da Clare kıskanmasın diye gizlice söylüyor.

Ağzım kulaklarıma varıyor ve masasına kadarki iki metre mesafeyi dimdik yürüyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum ama şimdiden aldığım zammı nereye harcasam diye planlara başladım. Whistles'ta gördüğüm o fırfırlı ceket. Pied à Terre'deki siyah topuklu botlar. Belki de tatile çıkarım. O uyuz kredi kartı borcumu tek seferde öderim. Çok şükür diye rahat bir nefes verip neşeleniyorum. Her şeyin düzeleceğini biliyordum...

"Rebecca?" Bir davetiye uzatıyor. "Ben bu basın toplantısına yetişemeyeceğim," diyor. "Ama çok ilginç olabilir. Sen gider misin? Brandon İletişim'de."

Bir Aşıverişkolığın İtirafları

Zevkten dört köşe surat ifadem köşelerini kaybedip dümdüz oluyor, hissediyorum. Terfi etmiyorum. Zam da almıyorum. İhanete uğramış gibiyim. *Neden* öyle gülümsedi o zaman? Bana umut verdiğinin farkındaydı kesin. Hain pislik.

“Bir sorun mu var?” diye soruyor Philip.

“Hayır,” diye mırıldanıyorum. Ama içimden gülümsemek gelmiyor. Gözlerimin önünde yeni firfırlı ceketim ve topuklu botlarım bir su birikintisinin içine düşüp kayboluyor. Terfi yok. Sadece bir basın toplantısı, konu da... Davetiyeye şöyle bir bakıyorum: Yeni bir yatırım fonu. İnsan bunu nasıl *ilginç* diye nitelendirebilir?

“Yazıp haber sayfamıza koyarsın,” diyor Philip.

“Tamam,” diyerek omuz silkiyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Basın toplantısına giderken çok mühim bir alışveriş yapmam lazım. İşte o da *Financial Times*. *FT* bizim sektörde bir kızın sahip olabileceği en iyi aksesuar. En büyük avantajları şunlar:

1. Rengi güzel.
2. Topu topu 85 peni.
3. Kolunuzun altına sıkıştırılmış vaziyette bir odaya girdiğiniz zaman insanlar sizi ciddiye alıyor. Kolunuzun altında *FT* olduğu sürece dünyanın en uçarı konularından bahsedebilirsiniz ve insanlar sizi aptal sarışın yerine koymaz, aksine, çok daha geniş ilgi alanlarına sahip, ağır top bir entelektüel sınıfına sokar.

Başarılı Birikim'e geçmeden önce mülakata gelirken elime bir sürü *Financial Times* ve *Yatırımcı* almıştım ve finans hakkında tek bir soru bile sormadılar. Hatırladığım kadarıyla görüşme başından sonuna dek tatil beldelerindeki

Bir Alışverişkolîğin İtirafı

villalardan bahsetmek ve diğeri editörleri çekıştirmekle geçmişti.

Böylece bir gazete bayiinde durup bir tane *FT* alıyorum, düzgünce kolumun altına sıkıştıyorum. Denny and George'un vitrininde yansımana bakıp hayran kalıyorum.

Kötü görünümlüyorum, diye düşünüyorum. French Connection'dan aldığım siyah eteğim, Knickerbox'tan düz beyaz bir tişört ve üstüne M&S'ten aldığım ama Agnes B.'den alınmış gibi görünen minik bir hırka bugünün kombinasyonunu oluşturuyor. Ayağımnda Hobbs'tan yeni küt burun ayak-kabıları. Daha da iyisi, her ne kadar kimse görmese de, içimde sarı gonca gül desenli, nefes kesici yeni sutyen-don takımım var. Bu ikisi, tüm kıyafetimin en iyi parçaları. Utanmasam, tüm dünya içimdekileri görsün diye bana bir araba çarpmasını dileyeceğim.

Böyle bir huyum var işte, giydiğim bütün kıyafetlerin çetellesini tutarım, sanırsınız ki bir moda sayfası yazarıyım. Hem de senelerdir yaparım. Ta *Just Seventeen* okuduğum yıllardan kalma bir alışkanlık. Derginin her sayısında sokaktan bir kızı çevirir, fotoğrafını çeker ve bütün kıyafetlerini tek tek listelerlerdi. "Tişört: Chelsea Girl, Kot: TopShop, Ayakkabılar: arkadaşından ödünç..." Bayılırdım o listelere, bir çırpıda okurdum. Hala bile, çok havalı olmayan bir mağazadan bir şey satın aldığımnda hemen etiketini keserim. Böylece, eğer biri beni sokakta durdurursa nereden olduğunu hatırlamıyormuş ayağına yatabilirim.

Her neyse. İşte buradaydım, kendime bakıyor, gayet iyi göründüğümü düşünüyor ve keşke *Just Seventeen*'den birisi elinde fotoğraf makinesiyle karşıma çıkıverse diye diliyordum. Derken ansızın gözlerim bir şeye odaklanıyor ve dikkat kesili-

yor, kalbim duruyor. Denny and George'un vitrininde ufacık bir levha. Koyu yeşil üstüne krem rengi harflerle yazılmış ve aynen şöyle diyor: İNDİRİM.

Yazıya bakakalıyorum, yüreğim ağzımda atıyor. Doğru olamaz. Denny and George indirimine giremez. Hiçbir zaman yapmazlar, nerede görülmüş! Atkıları ve şalları o kadar beğenilir ve aranır ki isteseler iki katı fiyata bile satabilirler. Şu dünya üzerinde tanıdığım herkesin hayatta bir Denny and George atkıya sahip olma hedefi vardır. (Annemle babam hariç tabii. Anneme göre eğer bir şeyi Kingston'da Bentalls'dan alamıyorsan o şeye zaten ihtiyacın yok demektir.)

Yutkunuyorum ve öne doğru iki adım atıyorum, sonra minik mağazanın kapısını itiyorum. Eşikteki ziller çınlıyor ve içeride çalışan tatlı sarışın kız, kafasını kaldırıp bakıyor. Adını bilmiyorum ama ondan hep hoşlanmışımdır. Bazı mağazadaki burnu büyük gıcıkların aksine, saatlerce dikilip satın almayacağın kadar pahalı kıyafetlere baksan da umursamaz. Çoğunlukla da öyle yaparım, yani yarım saat kadar Denny and George'taki atkılara salyalarımı akıtarak baktıktan sonra çıkarım, kendimi neşelendirmek için Accessorize'dan bir şey satın alırım. Bir çekmece dolusu Denny and George taklidi şalım var.

"Merhaba," diyorum sakinliğimi korumaya çalışarak. "İndirim... İndirime girmişsiniz."

"Evet," diyor sarışın kız. "Biraz sıradışı oldu bizim için."

Gözlerim içeriye şöyle bir tarıyor. Raflara dizilmiş, jilet gibi katlanmış halde duran sıra sıra atkılar, üstlerinde koyu yeşil %50 indirim etiketleri. Taşlanmış kadifeler, boncuklu ipekler, işlemeli kaşmirler, hepsinde de o incecik *Denny and George* etiketi. Her yerdeler. Nereden başlayacağımı şaşıriyorum, nevrim dönüyor. Galiba panik atak geçiriyorum.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

“Sanırım hep şunu beğenirdiniz,” diyor tatlı sarışın kız, önündeki yığının altından mavi-gri, ıslıl ıslıl, göz alıcı şal çıkararak.

Aman Tanrım, evet! Çok iyi hatırlıyorum. İpeğimsi kadife-den yapılmış, daha uçuk bir mavi üstüne baskılı ve üstünde yanardöner boncuklar var. Şala hayranlıkla bakarken görünmez ipler tarafından resmen ona doğru çekildiğimi hissediyorum. Dokunmak zorundayım. Takmak zorundayım. Hayatımda gördüğüm en güzel şey bu. Kız etiketi okuyor. “340 sterlinden 120’ye düşmüş.” Kız, şalı boynuma doluyor ve aynada kendime bakıyorum.

Tartışma kapanmıştır. Bu şala sahip olmak zorundayım. Sahip olmak *zorundayım*. Gözlerimi daha iri gösteriyor. Saç kesimimi daha pahalı gösteriyor. Beni başka bir insan gibi gösteriyor. Her şeyle takarım bu şalı. İnsanlar yolda beni görünce Denny and George atkılı kız diyecek.

“Yerinizde olsam kaçırmazdım.” Satış görevlisi kız bana gülümsüyor. “Bu son kaldı.”

İsteksizce boynumdan çıkarıyorum.

“Alıyorum,” diyorum nefesim kesilerek. “Bunu alacağım.”

Kız, atkıyı incecik beyaz kağıda koyarken cüzdanımı çıkarıyorum ve otomatige bağlayarak VISA kartıma uzanıyorum ama parmaklarım boş deriye çarpıyor. Şaşırarak duruyorum ve çantamın bütün ceplerini ve gözlerini ellemeye başlıyorum. *Acaba kartı başka bir şeyin faturasıyla birlikte alakasız bir yere mi tıktım ya da bir davetiyenin altında mı kaldı?* Hemen ardından, midem hoplayarak hatırlıyorum ve kafamdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Kartı masamda bıraktım.

Nasıl böyle bir aptallık edebildim? VISA kartımı nasıl ofisteki masamda unuturum? *Aklımdan* ne geçiyordu?

Tatlı sarışın kız, ince kağıda doladığı şalı Denny and George kutusuna koyuyor. Kalbim güm güm atıyor. Ne yapacağım?

“Ödeme nasıl olsun?” diye soruyor kız nazikçe.

Yüzüme ateş basıyor.

“Kredi kartımı ofiste unuttuğumu fark ettim,” diye kekeliyorum.

“Aaa,” diyor kız ve elleri hareket etmeyi kesiyor.

“Benim için ayırabilir misiniz?”

Kız biraz şüpheli sanki. “Ne zamana kadar?”

“Yarına kadar?” diyorum çaresizce. Of Tanrım. Suratını asıyor. Halden anlayamaz mı ya?

“Maalesef olmaz,” diyor. “İndirimli ürünleri ayıramıyoruz.”

“O zaman sadece bugün öğleden sonraya kadar tutsanız,” diyorum çabucak. “Kaça kadar açıksınız?”

“Altı.”

Altı! Rahatlama ve adrenalin karışımı bir hissin tepeden tırnağa içimden geçtiğini hissediyorum. İşte görevin, Rebecca. Basın toplantısına gideceğim, mümkün olduğunca erken çıkacağım, sonra taksiyle ofise döneceğim, Philip’e defterimi toplantıda unuttuğumu söyleyeceğim, VISA kartımı kaptığım gibi buraya gelip şalı alacağım.

“O zamana kadar ayırabilir misiniz öyleyse?” diyorum yalvarırcasına. “Lütfen? *Lütfen?*” Kız yumuşuyor.

“Tamam. Tezgahın arkasına koyarım.”

“Teşekkürler,” diyerek rahat bir nefes veriyorum. Mağazadan acele acele çıkıp kendimi Brandon İletişim’e doğru sokağa atıyorum. Lütfen basın toplantısı kısa sürsün diye dualar ediyorum. Lütfen soru cevap bölümü çok uzamasın. Lütfen Tanrım, lütfen şalı alabileyim.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

* * *

Brandon İletişim'e vardığımda rahatlamaya başladığımı hissediyorum. Sonuçta koskoca üç saatim var. Atkım da tezgahın arkasında. Kimse onu benden çalamaz.

Brandon İletişim'in fuayesinde bir levha asılı ve Denizaşırı Egzotik Fırsatlar basın toplantısının Artemis Süiti'nde gerçekleşeceğini söylüyor. Üniformalı bir adam herkesi koridora doğru yönlendiriyor. Demek ki büyük bir organizasyon. *Televizyon kameraları, CNN ve dünya basını nefesini tuttu dinliyor* tarzı büyük değil. *Hatırı sayılır sayıda insan katılıyor* tarzında büyük. Bizim küçük sıkıcı dünyamıza göre kendi çapında önemli bir olay kısacası.

Salona giriyorum. Etrafta bir sürü insan geziyor, bir uğultu var ve bir garson kız kanepelerle ortada dolaşıyor. Gazeteciler şampanya kadehlerini sanki daha önce hiç şampanya görmemişler gibi deviriyor, PR'cı kızlar da burnundan kıl aldırma-yarak sularını yudumluyor. Garson bana da şampanya uzatıyor ve iki kadeh alıyorum. Birini şimdi içeceğim, diğerini de sıkıcı bölümlere katlanabilmek için sandalyemin altına koyacağım.

Odanın uzak ucunda *Investor's Weekly News*'ten Elly Granger'ı görebiliyorum. Takım elbiseli iki ağırbaşlı adamın yanında köşeye sıkışmış, gözlerinde donuk bir bakışla adamlara kafa sallıyor. Elly harikadır. Topu topu altı aydır *Investor's Weekly*'de ve şimdiden kırk üç iş başvurusunda bulunmuş. Asıl istediği, bir dergide güzellik ve bakım bölümü editörü olmak. Benim asıl olmak istediğim şeyse GMTV'deki sarışın sunucu Fiona Phillips. Bazen çok içkili olduğumuz zamanlarda, üç ay içinde daha heyecanlı bir yerde olmazsak işi bırakacağımıza yeminler ediyoruz. Ama sonra, hiç paramın

olmaması -bir aylık işsizlik için bile- hayatımın geri kalanı boyunca emeklilik planları hakkında yazmaktan bile daha korkunç görünüyor.

“Rebecca. Gelebilmene sevindim.”

Kafamı kaldırıp bakıyorum ve şampanyam boğazımda kalıyor. Konuşan Brandon İletişim'den Luke Brandon, sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi dimdik gözlerimin içine bakıyor.

Kendisiyle birkaç kere karşılaşmışlığım var ve nedense yanında kendimi hep biraz huzursuz hissediyorum. Bir kere, çok ürkütücü bir üne sahip. Herkes sürekli nasıl bir dahi olduğundan bahsediyor, hatta patronum Philip bile. Brandon İletişim'i sıfırdan kurmuş ve şu anda Londra'daki en büyük PR şirketi onun. Birkaç ay önce bir gazetede, neslinin en akıllı girişimcilerinden biri olarak yazılmıştı. Gazetedeki habere göre adamın IQ'su olağanüstü derecede yüksekmış ve görsel hafızası kuvvetliymiş. (Görsel hafızası kuvvetli insanlardan her zaman nefret etmişimdir.)

Fakat bu kadarla da kalmıyor. Sanki benimle konuşurken yüzünde hep kaşları çatık bir ifade gizli gibi. Sanki benim ne üçkağıtçı olduğumu çözmüş gibi. Hatta bence kesin çözmüş. Günün birinde, meşhur Luke Brandon'ın yalnızca zeka küpü olmakla kalmadığı, aynı zamanda insanların zihnini de okuyabildiği ortaya çıkacak. Ne zaman sıkıcı bir grafiğe dümdüz baksam, akıllı havalarında kafa sallasam, aslında içimden Joseph'te gördüğüm şahane bir siyah bluzu ve acaba onu pantolonla birlikte almaya param yeter mi diye düşündüğümü anlıyor olabilir.

“Alicia ile tanışıyorsunuz değil mi?” diyor Luke ve hemen yanındaki iki dirhem bir çekirdek sarışını işaret ediyor.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Şansa bakın ki Alicia'yı tanımıyorum. Ama tanımam gerekmiyor. Brandon l'deki kızların hepsi aynı zaten, al birini vur ötekine. Hepsi iyi giyimli, çok düzgün konuşmacı, bankacıyla evli ve sıfır espri anlayışına sahip.

"Rebecca," diyor Alicia havalı havalı elimi sıkarak. "*Başarılı Birikim*'de çalışıyordun değil mi?"

"Evet, doğru," diyorum ben de eşit derecede havalı bir sesle.

"Bugün buraya gelmen gerçekten çok iyi oldu," diyor Alicia. "Siz gazetecilerin kafanızı kaşıyacak zamanı olmadığını biliyorum."

"Sorun değil," diyorum. "Mümkün olduğunca çok basın toplantısına katılmaya çalışıyoruz. Endüstriyel olayları takip etmek için." Cevabımdan hoşnut oluyorum. Neredeyse kendimi bile kandırdım.

Alicia sanki ağızımdan çıkan her kelimeyi çok önemsiyor-muş gibi büyük bir ciddiyetle kafa sallıyor.

"Eee, söylesene, Rebecca. Bugünkü haberler hakkında ne düşünüyorsun?" Kolumun altındaki *FT*'yi işaret ediyor. "Büyük bir sürpriz değil mi?"

Aman Tanrım. Neden bahsediyor acaba?

"Kesinlikle çok ilginç," diyorum hala gülümseyerek. Zaman kazanmaya çalışıyorum. Odada etrafıma bakıp bir ipucu arıyorum ama yok. Neler oldu ki? Faizler falan mı yükseldi?

"Söylemek zorundayım, bence endüstri için kötü haber bu," diyor Alicia ciddiyetle. "Ama tabii ki senin de kendince bir yorumun vardır."

Bir cevap bekleyerek suratıma bakıyor. Yanaklarımın pancar gibi kızardığını hissediyorum. Bundan nasıl sıyrılabilirim?

Bundan böyle her gün gazete okuyacağım diye içimden söz veriyorum. Bir daha asla böyle gafil avlanmayacağım.

“Katılıyorum,” diyorum sonunda. “Bence de haberler kötü.” Sesim boğuk çıkıyor. Şampanyamdan ufak bir yudum yuvarlayıp bir deprem olsa diye dua ediyorum.

“Bekliyor muydun?” diyor Alicia. “Siz gazeteciler böyle şeyleri hep önceden görür, tahmin edersiniz.”

“Ben... kesinlikle anlamıştım böyle bir şey olacağını,” diyorum ve çok inandırıcı konuştuğuma eminim.

“Şimdi de İskoç milletvekili ve Flagstaff Hayat hakkındaki söylentiler aynı!” İlgiyle suratıma bakıyor. “Sence gerçekten de kapalı kapılar ardında konuşulanlar bunlar mı?”

“Şey... söylemesi zor,” diye cevap veriyorum ve bir yudum daha şampanya alıyorum. Ne söylentisi? Of Tanrım, hadi artık gitsin başımdan ya!

Derken kafamı kaldırıp Luke Brandon’a bir bakış atma gafletinde bulunuyorum. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor. Olamaz, batırdım. Herif hiçbir şey anlamadığının *farkında* resmen.

“Alicia,” diyor çabucak. “Maggie Stevens içeri geliyor. Rica etsem...”

“Kesinlikle,” diyor kız ve bir yarış atı hızıyla, kayarcasına kapıya doğru ilerlemeye başlıyor.

“Ve Alicia...” diye ekliyor Luke. Alicia hemen arkasını dönüyor. “O rakamları hesaplarken kim batırdı, bilmek istiyorum.”

Tanrım, bu herif ödümü patlatıyor. Kaldık mı baş başa! Sanırım sessizce sıvışacağım.

“Eh,” diyorum capcanlı bir sesle. “Ben gidip şey alayım...” Fakat Luke Brandon bana doğru eğiliyor.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“SBG bu sabah Rutland Bankası’nı devraldıklarını duyurdu,” diyor yavaşça.

Ah, tabii, şimdi o söyledikten sonra, sabah bülteninde şöyle bir kulağıma çalındığını hatırlıyorum.

“Biliyorum,” diye cevap veriyorum hafifsercesine. “*FT*’de okudum.” Ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden Elly’yle konuşmak üzere uzaklaşıyorum.

Basın açıklaması başlamak üzere. Elly ile arkalara doğru geçiyoruz ve yan yana oturuyoruz. Defterimi açıyorum, sayfanın en tepesine *Brandon İletişim* yazıyorum ve iki kenara çiçeklerden bordür çekmeye başlıyorum. Hemen yanımda Elly de cep telefonundan günlük falını almak için kısa mesaj atıyor.

Bir yudum şampanya içiyorum, arkama yaslanıyorum ve rahatlamaya hazırlanıyorum. Basın toplantılarını dinlemenin hiçbir anlamı yoktur. Bilgiler her zaman basına verilen pakette yer alır ve nelerden bahsettiklerini sonradan çıkarabilirsiniz. Hatta acaba bir şişe Hard Candy çıkarıp tırnaklarıma sürmeye başlasam acaba fark eden olur mu diye merak ediyorum. Derken o korkunç Alicia başını eğiyor dibimde.

“Rebecca?”

“Efendim?” diyorum tembelce.

“Sana telefon var. Editörün arıyor.”

“Philip mi?” diyorum aptal gibi. Sanki bir ordu editörüm varmış da hangisi olduğunu seçememişim gibi.

“Evet.” Bana sanki moronmuşum gibi bakıyor ve arkadaki bir masadaki telefonu işaret ediyor. Elly bana soru sorar gibi bir bakış fırlatıyor, ben de sadece omuz silkiyorum. Philip daha önce beni bir basın toplantısından aramamıştı hiç.

Odanın arka kısmına yürürken kendimi oldukça heyecanlı ve önemli hissediyorum. Belki de ofiste acil bir durum çıkmıştır. Belki de inanılmaz bir atlama haber öğrendi ve ipucunu takip etmem için acilen New York'a gitmemi isteyecek.

"Alo, Philip?" diyorum ahizeye. Hemen ardından da keşke daha etkileyici, daha ciddi bir şey söyleseydim diye pişmanlık duyuyorum. Ne bileyim, mesela "Buyurun efendim?" gibi bir şey.

"Rebecca, dinle, rahatsız ettiğim için kusura bakma," diyor Philip, "ama migren atağım gelmek üzere. Eve döneceğim."

"Ah," diyorum şaşırarak.

"...ve acaba benim için ufak bir ayak işini halledebilir misin diye soracaktım."

Ayak işi mi? Beni ne sanıyor ya? Ağrıkesici aldırarak istiyorsa kendine bir sekreter tutsun.

"Emin değilim," diyorum heveslendirmek istemeyerek. "Burada biraz meşgulüm."

"Orada işin bitince diyorum ben de. Sosyal Güvenlik Komitesi saat beşte raporlarını sunacak. Oraya gidip raporu alabilir misin? Basın açıklamasından çıkıp doğrudan Westminster'a geçebilirsiniz."

Ne? Dehşet içinde telefona bakakalıyorum. Hayır! Başka işim gücüm yok sanki! O kahrolası raporu almaya gidemem. VISA kartımı almalıyım, şalımı garantilemeliyim.

"Clare gidemez mi?" diyorum. "Ben ofise dönüp araştırmamı tamamlayacaktım, şey araştırmamı..." Bu ay ne hakkında yazmam gerekiyordu? "Mortgage hakkındaki."

"Clare şehir merkezinde bir brifingde. Westminster da senin havalı Fulham evine giderken yolunun üstü değil mi?"

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Philip benim *Fulham*'da oturmama laf sokmadan duramaz. Sırf kendisi Harpenden'da oturuyor diye!

"Metroda o durakta inersin," diyor, "raporu aliverir ve hop, tekrar evin yolunu tutarsın."

Of Tanrım. Bir kurtuluş yolu bulamıyorum. Gözlerimi kapatıp hızlıca düşünüyorum. Bir saat burada olsam, sonra ofise koşsam, VISA kartımı alıp Denny and George'a dönssem, şalımı satın alsam, oradan Westminster'a koşturup raporu alsam. Ucu ucuna yetişirim.

"Peki," diyorum. "Hallederim."

Yeniden yerime oturuyorum. O sırada ışıklar kararıyor ve hemen önümüzdeki ekranda UZAKDOĞU'DA FIRSATLAR başlığı beliriyor. Hong Kong, Tayland ve diğer birçok egzotik yerden bir sürü renkli resim çıkıyor. Başka zaman olsa uzun uzun tatil hayallerine daldardım. Ama bugün rahatlayamıyorum, hatta *Portfolio Week*'ten gelen yeni kıza gülemiyorum bile. Kızcağız çıldırmış gibi her şeyi yazıp not etmeye çalışıyor ve görev bilinciyle en az beş soru sormaya hazırlanıyor. Benimse kafam şalda. Ya zamanında yetişemezsem? Ya birisi benden daha yüksek fiyat verirse? Düşüncesi bile ürpermeme sebep oluyor. Bir Denny and George şal açık artırmayla satılır mı, bu mümkün müdür?

Ardından, Tayland resimleri ekrandan silinirken ve sıkıcı grafikler gösterilmeye başlarken ilham geliyor. Tabii ya! Atkının parasını nakit ödeyeceğim. Hiç kimse nakit paraya karşılık bir teklif sunmaz. Banka kartımdan 100 sterlin çekerim. Bu durumda ihtiyacım olan sadece bir yirmilik. Ve şal benimdir.

Defterimden bir sayfa koparıyorum, üstüne "Bana bir yirmilik borç verebilir misin?" yazıyorum ve hala çaktırmadan

cep telefonundan yıldız falını dinleyen Elly'ye gönderiyorum. Acaba falında neler çıkıyor? Yok canım, fal bu kadar uzun sürmez. Elly önüne bakıyor, başını sağa sola sallıyor ve şöyle yazıyor. "Hayır, maalesef. Uyuz makine kartımı yuttu. Şu anda öğle yemeği kuponlarımla yaşıyorum."

Kahretsin. Duraksıyorum, ardından "Kredi kartın?" diye yazıyorum. "Sana sonra öderim, cidden. Ayrıca da sen ne dinliyorsun?"

Sayfayı ona doğru geçiriyorum ve birdenbire ışıklar yanıyor. Basın toplantısı sona erdi ve ben tek kelimesini bile duymadım. İnsanlar koltuklarında kımıldanıyor ve PR'cı kızlardan biri kuşe kağıtlı broşürler dağıtmaya başlıyor. Elly telefonu dinlemeyi bitirip bana sırtıtıyor.

"Aşk hayatıma dair tahminleri," diyor ve bir başka numara çeviriyor. "Gerçekten doğru çıkıyor."

"Bence külliye saçmalık." Onaylamayarak kafamı sallıyorum. "Bu aptal şeylere kandığına inanamıyorum. Bir de kendine finans muhabiri diyorsun?"

"Yo," diyor Elly. "Ya sen?" İkimiz de kıkırdamaya başlıyoruz, iki saniye sonra ulusal gazetelerin birinde çalışan moruklardan biri dönüp bize kızgın bir bakış atıyor.

"Bayanlar ve baylar." Kulakları delen bir ses lafımızı kesiyor ve kafamı kaldırıp bakıyorum. Konuşan Alicia. En önde dikiliyor. *Bacakları iyiymiş*, diye fark ediyorum sinir olarak. "Gördüğünüz üzere, Denizaşırı Egzotik Fırsatlar Para Birikimi Planı yatırımcılığa yepyeni bir yaklaşım getiriyor." Odada etrafına bakıyor, göz göze geliyoruz ve buz gibi gülümsüyor.

"Egzotik Fırsatlar," diye fısıldıyorum Elly'ye alay edercesine ve broşürü işaret ediyorum. "Daha çok egzotik fiyat olmuş. Ne kadar istediklerini gördün mü?"

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

(İlk iş olarak hep ne kadar para aldıklarına bakarım. Tıpkı bir mağazada önce fiyat etiketini okumam gibi.)

Elly de hala kulağı telefonunda aynı fikirde olduğunu göstererek gözlerini deviriyor.

“Denizaşırı Yatırım’ın asıl amacı değer katmaktır,” diye devam ediyor Alicia kibirle. “Denizaşırı Yatırım size daha fazlasını sunuyor.”

“Daha fazla ödüyorsun, daha fazla kaybediyorsun,” diyorum yüksek sesle hiç düşünmeden ve içeridekiler kopuyor. Tanrım, rezil oldum. Şimdi Luke Brandon da bana dik dik bakıyor. Çabucak başımı öne eğip not alıyormuş gibi yapıyorum.

Gerçi dürüst olmak gerekirse neden not alıyormuş ayağına yattığımı bilmiyorum. Dergiye basın bülteninden derlediğimiz şişirme haberi koyacağız sonuçta. Denizaşırı Yatırım her ay koskoca iki tam sayfa ilan veriyor ve Philip’i geçen sene de fantastik bir araştırma için (ha ha) Tayland’a götürdüler. Kısacası, ne kadar harika oldukları dışında hiçbir şey söylemeye iznimiz yok zaten.

Alicia konuşmaya devam ederken Elly’ye doğru eğiliyorum.

“Dinle,” diye fısıldıyorum. “Kredi kartını ödünç alabilir miyim?”

“Dibine kadar kullandım,” diye fısıldıyor Elly özür dilercesine. “Limitim dolu. Niye yemek kuponuyla geçiniyorum sanıyorsun?”

“Ama benim paraya ihtiyacım var!” diye fısıldıyorum. “Çaresiz durumdayım! Acilen bir yirmiliğe ihtiyacım var.”

İstemediğim sesim biraz yüksek çıkıyor ve Alicia susuyor.

“Belki de parayı Denizaşırı Yatırım’a yatırmalıydın, Rebecca,” diyor Alicia ve odada gene bir gülüşme oluyor. Birkaç kafa dönüp bana mal mal bakıyor ve ben de onlara

neşeyle gülümsüyorum. Tanrı aşkına, bu insanlar benim gazeteci meslektaşlarım. Benim tarafımda olmaları lazım. Gazeteciler birliği falan filan.

Hoş, hiçbir zaman o birliğe katılmadım. Neyse...

“Yirmiliği ne yapacaksın?” diyor Luke Brandon salonun en ön koltuğundan.

“Ben... Teyzem,” diyorum cüretkarca, “hastanede ve ona bir hediye almak istiyorum.”

Salonda bir sessizlik oluyor. Ardından büyük bir şaşkınlıkla, Luke Brandon’ın elini cebine soktuğunu, 20 sterlinlik bir banknot çıkardığını ve en öndeki gazetecilerden birine uzattığını görüyorum. Çorap söküşü gibi devam ediyor: Yirmilik elden ele dolaşıyor, bir komedi gösterisinde dinleyiciler arasından öne doğru itilen bir kişi gibi bana doğru yollanıyor. Parayı elime alınca salonda bir alkış kopuyor ve kıpkırmızı kesiliyorum.

“Teşekkürler,” diyorum bir garip hissederek. “Sonra geri ödeyeceğim tabii ki.”

“Teyzene geçmiş olsun dileklerimle,” diyor Luke Brandon.

“Teşekkürler,” diyorum tekrar. Ardından Alicia’ya bir bakış atıyorum ve kendimi ufak bir zafer kazanmış gibi hissediyorum. Kızın havası sönmüş görünüyor.

Soru-cevap kısmının sonlarına doğru insanlar yavaş yavaş ofislerine dönmek için arkalara doğru sıvışıyor. Bu benim çoğunlukla bir kapuçino aldığım ve birkaç mağazaya göz attığım bölümdür. Fakat bugün öyle yapmıyorum. Bugün vergi ödentileri hakkındaki son soru da sorulana kadar kazık çakmaya kararlıyım. Ardından en öne yürüyüp Luke Brandon’a nazik, aynı zamanda beni yerin dibine sokan davranışından

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

dolayı bizzat teşekkür edeceğim. Sonra da gidip şalımı alacağım. Oley!

Fakat ne şaşırtıcıdır ki birkaç sorudan sonra Luke Brandon ayağa kalkıyor, Alicia'ya bir şeyler fısıldıyor ve kapıya yöneliyor.

Sandalyemin yanından geçtiği sırada, "Teşekkürler," diye fısıldıyorum ama duyup duymadığından emin değilim.

Aman kimin umurunda? Yirmilik elimde ve şu an için önemli olan tek şey bu.

Westminster'dan dönüş yolunda, metro aniden duruyor. Beş dakika geçiyor, on dakika oluyor. Şanssızlığıma inanamıyorum. Normalde her zaman metro bozulsun da daha uzun süre ofisin dışında kalayım diye can atarım. Fakat bugün ülserli bir işadama kadar stresliyim. Parmaklarımı çıtlatıyorum, iç geçiriyorum, camın dışındaki karanlığa gözlerimi dikiyorum.

Beynimin bir yanı, Denny and George kapanmadan oraya varmam için daha çok zamanım olduğunu biliyor. Diğer taraftıysa zamanında yetişemesem bile sarışın kızın şalımı başkasına satma ihtimalinin düşük olduğunu biliyor. Fakat yine de, ufak bir ihtimal bile olsa, satması ihtimali var. O yüzden de şalı elime alana kadar bana huzur yok.

Tren nihayet yeniden hareket ederken dramatik bir biçimde iç geçirip koltuğuma gömülüyorum ve solumdaki soluk benizli, sessiz adama bakıyorum.

"Çok şükür!" diyorum. "Kafayı yiyecektim."

"Çok moral bozucu," diye onaylıyor adam.

"Hiç düşünmüyorlar değil mi?" diyorum. "Yani bazılarımızın yapması gereken hayati derecede önemli işleri var. Mesela benim iki ayağım bir pabuca girdi şu an!"

“Benim de acelem var aslında,” diyor adam.

“Tren hareket etmeye başlamasaydı ne yapardım bilmiyorum.” Başımı sağa sola sallıyorum. “İnsan kendini çok... aciz hissediyor!”

“Çok haklısınız,” diyor adam artan bir ilgiyle. “Halden anlamıyorlar...” Beni işaret ediyor. “Bazılarımız sadece laf olsun diye yolculuk etmiyoruz. Bizim bir yere zamanında ulaşp ulaşmamamız çok şey değiştiriyor.”

“Kesinlikle!” diyorum. “Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Karım doğumda,” diyor. “Dördüncü çocuğumuz.”

“Ah,” diyorum afallayarak. “Şey, vay be. Tebrikler. Umarım...”

“Sonuncusu bir buçuk saatte çıkmıştı,” diyor adam terli alnını silerek. “Ben de kırk dakikadır metrodayım. Yine de. Neyse, en azından artık hareket ettik.”

Kısaca omuz silkiyor, sonra bana gülümsüyor.

“Ya siz? Acil bir iş toplantısı mı?”

Of Tanrım.

“Ben, ıı, şey yapacağım...”

Sesim çıkmıyor, susup boğazımı temizliyorum ve kıpırtıyı kesildiğimi hissediyorum. Bu adama acil iş durumumun, Denny and George’dan şal satın almak olduğunu açıklayamam.

Yani bir şaldan bahsediyoruz. Takım elbise ya da palto ya da öyle kıymetli bir şey bile değil.

“O kadar da önemli bir şey değil,” diye mırıldanıyorum.

“Hiç inanmadım,” diyor kibarca.

Ah, şimdi kendimi kötü hissediyorum. Kafamı kaldırıp bakıyorum ve şükürler olsun, benim durağımdayız.

“Bol şans,” diyorum çabucak ayaklanıp. “Umarım zamanında yetişirsiniz.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

* * *

Kaldırımında yürürken biraz utanç içindeyim. Belki de gidip anlamsız bir şal satın almak yerine cebimdeki yüz yirmi sterlini bebeği için o adama vermeliydim. Düşünsenize, hangisi daha önemli? Kıyafetler mi, yoksa aşkın mucizesi mi?

Bu meseleye kafa yorarken kendimi çok derin bir filozof gibi hissediyordum. Hatta öyle bir kendimi kaptırmışım ki neredeyse sapmam gereken sokağı kaçıracaktım. Fakat tam zamanında kafamı kaldırıp bakıyorum, köşeyi dönüyorum ve içim hop ediyor. Kızın teki bana doğru yürüyor ve elinde Denny and George torbası var. Birdenbire dünya başıma yıkılıyor, her şey dağılıyor.

Aman Tanrım.

Ya benim şalım satın aldıysa?

Ya özellikle onu istediye ve mağazadaki görevli kız geri dönmeyeceğimi sanıp şalı ona sattıysa?

Kalbim panikle hızlanıyor ve telaşlı adımlarla mağazaya doğru yürüyorum. Kapıya varıp itiyorum ve korkudan nefes bile alamıyorum. Ya gittiye? Ne yaparım ben?

Fakat sarışın kız benim içeri girdiğimi görünce gülümsüyor. "Selam!" diyor. "Şalınız sizi bekliyor."

"Ah, teşekkürler," diyorum rahat bir nefes alıp ve tezgaha yürüyorum.

Cidden, sanki buraya gelmek için saldırganların elinden zor kurtulmuşum gibi hissediyorum. Hatta bence alışveriş yapmak da kardiyovasküler aktiviteler listesine yazılmalı. Kalbim başka hiçbir eylemde %50 indirim yazısı gördüğüm zamanki kadar hızlı atmıyor.

Onluklar ve yirmilikler halindeki paramı sayıp bekliyorum. Kız tezgahın arkasına eğilip yeşil kutuyu çıkarırken

heyecandan resmen yaprak gibi titriyorum. Kutuyu koyu yeşil kordonlu, kalın, parlak bir torbaya sokuyor ve bana uzatıyor. Öyle harika bir duygu ki gözlerimi kapatarak almak istiyorum.

İşte o an. Hani parmaklarınızın o parlak, buruşmamış torbanın sapını kavradığı ve torbanın içindeki o muhteşem, yepyeni şeylerin tümünün sizin olduğu o an. Nasıl bir duygu bu? Günlerce aç kaldıktan sonra ağzınıza ılık tereyağlı, kızarmış bir ekmek atmaya benziyor. Ya da uyanıp aniden hafta sonu olduğunu fark etmek gibi. Seksin en güzel anları gibi. Diğer her şey aklınızdan silinir. Saf, bencil bir zevk anı.

Mağazadan yavaşça dışarı yürüyorum, hala bir zevk dalgası içinde başım dönüyor. Artık benim de bir Denny and George şalım var. Artık benim de bir Denny and George şalım var! Artık benim de...

"Rebecca." Bir erkek sesi düşüncelerimi bölüyor ve kafamı kaldırıp bakmamla birlikte midem taklalar atıyor. Karşımda Luke Brandon.

Luke Brandon sokağın ortasında tam karşımda durmuş ve elimdeki torbaya bakıyor. Yüzümün ısındığını hissediyorum. Hem kaldırımın ortasında ne arıyor? Onun gibi insanların şoförü falan olmaz mı? Çok önemli bir açılışa falan götürülüyor olması gerekmez miydi?

"Hallettin mi?" diyor hafifçe kaşlarını çatarak.

"Neyi?"

"Teyzenin hediyesini."

"Ah, evet," diyorum ve yutkunuyorum. "Evet, ben... aldım."

"Bu mu?" Torbayı işaret ediyor. Yüzüm muhtemelen kıpkırmızı.

Bir Aşıverişkolığın İtirafı

“Evet,” diyorum sonunda. “Ben, ıı, bu şal hoşuna gider diye düşündüm.”

“Çok cömertsin. Denny and George.” Kaşlarını kaldırıyor. “Teyzen çok stil sahibi bir kadın herhalde?”

“Öyledir,” diyorum ve boğazımı temizliyorum. “Acayip yaratıcı ve orijinaldir.”

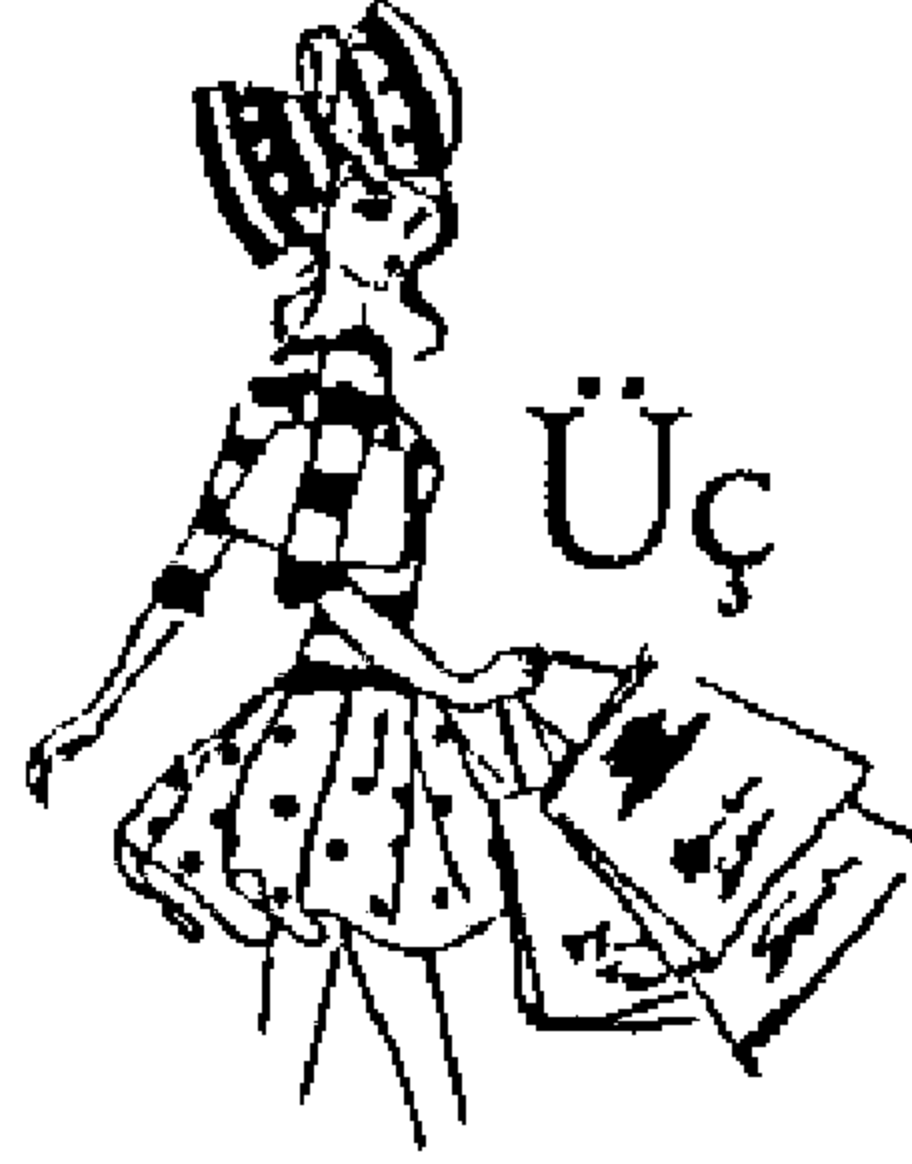
“Eminim öyledir,” diyor Luke ve duraklıyor. “Adı ne?”

Of Tanrım. Adamı görür görmez, hazır fırsatım varken arkamı dönüp koşarak kaçmalıydım. Felç geçiriyor gibi kalıyorum. Aklıma tek bir kadın ismi bile gelmiyor.

“Eee, Ermintrude,” dediğimi duyuyorum.

“Ermintrude Teyze,” diyor Luke düşünceli düşünceli. “Eh, en içten geçmiş olsun dileklerimi ilet.”

Kafa sallıyor ve yürüyüp gidiyor, arkasından dümdüz bakıyorum. Acaba uydurduğumu anladı mı, çok merak ediyorum.

Evin kapısından içeri girince Suze kafasını kaldırıp bana bakıyor ve ilk olarak “Denny and George! Becky, ciddi olamazsın,” diyor.

“Evet,” diyorum ağızım kulaklarıma vararak. “Kendime bir şal aldım.”

“Göstersene!” diyor Suze ve koltuktan fırlıyor. “Göster, göster, göster, hadi çabuk!” Hemen yanımda bitiyor ve torbanın iplerini çekiştiriyor. “Yeni şalını görmem lazım! Aç, aç aç!”

İşte Suze’la birlikte yaşamayı bu yüzden seviyorum. Eski ev arkadaşım Julia olsa kaşlarını çatıp “Denny ve kim dedin?” diye sorardı ya da “Bir şala o kadar para verilir mi?” derdi. Fakat Suze içimi okuyor. Hem o zaten benden beterdir.

Olacak tabii, ne de olsa tuzu kuru. O da benim gibi yirmi beş yaşında ama hala ailesinden harçlık alıyor. *Aylık* diyorlar ve sanırım bir çeşit aile yatırımlarından geliyor ama anladığım kadarıyla harçlık niyetine. Annesiyle babası, yirmi birinci yaş

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

günü hediyesi olarak da ona Fulham'da bir daire satın aldı. O günden beri de Suze yarı çalışır yarı uyuklar vaziyette burada oturuyor.

Bir süre (çok kısa bir süre) halkla ilişkiler sektöründe çalıştı ve o dönemde tanıştık. Guernsey'ye bir basın gezisi sırasında. İşin aslı, Suze, Brandon İletişim için çalışıyordu. Kabalık olarak görmeyin -zaten o da bunu kabul ediyor- hayatımda tanıdığım en kötü halkla ilişkilerciydi. Hangi bankanın reklamını yapması gerektiğini unutmuş ve rakiplerinden biri hakkında heyecanlı heyecanlı, hem de çok olumlu konuşmaya başlamıştı. Bankacı adam kızardıkça kızarıyor, sinirden morarıyordu ve gazeteciler gülmekten altına işedi. Suze'un başı büyük derde girdi. Aslında halkla ilişkilerin ona uygun bir kariyer olmadığına o zaman karar verdi. (Bir diğer deyişle, Luke Brandon, Londra'ya döner dönmez onu sepetledi. Luke Brandon'dan hoşlanmamak için bir sebep daha.)

Fakat ikimiz sabahın erken saatlerine kadar şarapları yuvarlayarak manyak zaman geçirdik. Derken Julia ansızın profesörüyle kaçıp gidince (Julia yere bakan yürek yakan tiplerdendi) Suze ona taşınmamı teklif etti. Benden istediği kiranın çok düşük olduğunun farkındaydım ama ben de hiç sesimi çıkarmadım ve asıl hakkı neyse ödeyeyim demedim çünkü param yetmez. Piyasadaki fiyatları araştırsam ancak çöp konteynırı falan kiralarım. Normal insanlar fahiş fiyatlara o evlerde nasıl oturabiliyor, aklım almıyor.

"Bex, açsana!" diye yalvarıyor Suze. "Hadi göreyim!" Meraktan çatlamamak için parmaklarını torbaya daldırıyor ve paketi yırtmasın diye torbayı kaçırıyorum. Bu torba da diğer prestijli markalarınkiler gibi yatak odamın kapısına asılacak. Birilerini etkilemek istediğim zamanlarda gayet sıra-

dan bir şeymiş gibi koluma asmam gerekebilir. (Çok şükür, indirimde özel torba yaptırmamışlar. Üzerinde “İndirim” yazdıktan sonra havalı bir torbanın ne anlamı var? “Ucuzcu” yazın daha iyi!)

Ağırdan alarak koyu yeşil kutuyu torbadan çıkarıyorum, kapağını kaldırıp incecik kağıdı açıyorum. Ardından neredeyse saygı duruşuna geçerek şalı kaldırıyorum. Çok güzel. Hatta mağazada görüldüğünden bile daha güzel görünüyor burada. Boynuma şöyle bir atıyorum ve Suze’a bön bön sırtı-tıyorum.

“Ah, Bex,” diye mırıldanıyor. “Muhteşem bir şey!”

Bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz. İlahi bir güçle bir oluyoruz: Alışveriş Tanrısı.

Derken Suze gene çıkıp her şeyi mahvediyor.

“Bu haftasonu James’le görüştüğün zaman takabilirsin,” diyor.

“Olmaz,” diyorum neredeyse huysuzlanarak ve tekrar boynumdan çıkarıyorum. “Onunla buluşmayacağım.”

“Nasıl yani?”

“Artık onunla görüşmüyorum.” Hiç umurumda değilmiş gibi omuz silkmeye çalışıyorum.

“Gerçekten mi?” Suze’un gözleri büyüyor. “Neden ki? Bana anlatmadın!”

“Biliyorum.” Bakışlarımı kaçırıyorum. Suze meraklı ve hevesli gözlerle beni izliyor. “Biraz... garip bir durum.”

“Çocuğa tekmeyi bastın mı, ne yaptın? Daha yatmadınız bile!” Suze heyecanla sesini yükseltiyor. Öğrenmek için can atıyor. Peki ben anlatmaya can atıyor muyum? Bir an ondan gizlemeyi düşünüyorum. Sonra boşveriyorum. Aman canım!

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Biliyorum,” diyorum. “Sorun da bu zaten.”

“Ne demek istiyorsun?” Suze öne eğiliyor. “Bex, neden bahsediyorsun?”

Derin bir nefes alıp ona dönüyorum.

“Yapmak istemedi.”

“Senden hoşlanmamış mı?”

“Hayır. James...” Gözlerimi kapıyorum, kendim bile inanmıyorum. “Evlenmeden önce seks yapmamak gerektiğine inanıyor.”

“Dalga geçiyorsun.” Gözlerimi açtığımda bana dehşet içinde bakan Suze’la göz göze geliyorum. Sanki bu şu dünyadaki en büyük insanlık ayıbıymış gibi bakıyor. “Dalga geçiyorsun, Becky.”

“Hayır, ciddiylim.” Zayıfça gülümsüyorum. “Aslında çok utanç verici bir andı. Ben... çocuğun üstüne atladım. Benden kaçmak zorunda kaldı.”

Başarılı bir şekilde bilinçaltımın derinliklerine gömüp bastırduğım, içimi kemiren o an yeniden yüzeye çıkmaya başlıyor. James’le birkaç hafta önce bir partide tanışmıştık. Bu olay da, hayati öneme sahip üçüncü buluşmada yaşanmıştı. Dışarı çıkıp çok güzel bir akşam yemeği yedik, James ısmarlayacağım diye tutturdu, ardından da onun evine gidip koltukta öpüşmeye başladık.

E yani, başka ne düşünecektim ki? James yanımdaydı, ben oradaydım... Ve yanlış anlaşılmasın, beyni hayır diyorsa da vücudu kesinlikle evet diyordu, evet, evet! Böylece de gayet modern bir kız olarak pantolonunun fermuarına uzandım ve indirmeye koyuldum. Eliyle kemerini tutup beni kenara itin-ce oyun yapıyor zannettim ve devam ettim, hatta öncekinden de daha coşkulu bir şekilde.

Şimdi geri dönüp düşününce, belki de benimle oyun oynamadığını anlamamın biraz uzun sürdüğünü söyleyebilirim. Yani lafın gelişi. Üstünden inmeme için suratıma bir tane indirmek zorunda kaldı. Gerçi sonrasında özür diledi ama ne fayda.

Suze kulaklarına inanamayarak bakakalıyor. Ardından gülme krizine giriyor.

“Senden kaçmak zorunda mı kaldı? Bex, seni erkek avcısı seni!”

“Yapma ya!” diye karşı çıkıyorum. “Gerçekten çok şeker davrandı. Onu bekler miyim diye sordu.”

“Sen de bunun pek mümkün olmadığını söyledin ha?”

“Bir bakıma.” Bakışlarımı kaçırıyorum.

İşin aslı, o anın heyecanıyla başka şeyler söylemiş ve ona meydan okumuş olabilirim. “Demek bana karşı koyabileceğini düşünüyorsun, James,” diye boğuk bir sesle ve şuh, seksi bakışlar fırlatarak tehditler savuruşum gözümde canlanıyor. “Bir haftaya kalmaz kapımda yatacaksın.”

Eh, bir haftadan uzun bir zaman geçti ve gıkı çıkmadı. Düşününce, hiç de gurur okşayıcı bir işaret değil.

“Ama iğrenç bir şey bu!” diyor Suze. “Ten uyuşması ne olacak?”

“Bilmem,” diye omuz silkiyorum. “Herhalde o riski göze almaya hazır.” Suze kıkırdıyor.

“Şeyine baktın mı...”

“Hayır! Yanına bile yaklaştırmadı ki!”

“Tamam da dokunup hissedebiliyor muydun? Çok mu minikti?” Suze’un gözlerinde şeytani bir parıltı var. “Bahse girerim serçeparmağım kadardır. Zavallı kızın tekini kandırıp evlenecek, garibim kızcağız da hayatı boyunca bir parmak

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

çocukla yatma deneyimi yaşayacak. Kılıpayı kurtuldun, Bex!”
Silk Cut sigarasına uzanıp bir tane yakıyor.

“Uzak dur!” diyorum sinir bozucu bir şekilde. “Şalımı sigara kokutacaksın!”

“Eee, bu haftasonu ne yapıyorsun?” diye soruyor bir fırt çekip. “Sıkılmayacak mısın? Benimle şehre gelmek ister misin?”

Suze ailesinin Hampshire'daki ikinci evinden hep böyle bahseder. Sanki anneleri kimsenin bilmediği, küçük, bağımsız bir şehre sahipmiş gibi.

“Yo, sorun yok,” diyorum somurtukça televizyon dergisini elime alıp. “Ben de anneleri ziyaret edeceğim.”

“Ah, iyi,” diyor Suze. “Annene sevgilerimi ilet.”

“Tamam,” diyorum. “Sen de Biber'e sevgilerimi ilet.”

Biber, Suze'un atı. Taş çatlasın senede üç kez biniyor ama anne babası ne zaman satacağız dese sinir krizi geçiriyor. Anlaşılan bakımı senede on beş bin sterlin tutuyormuş. On beş bin sterlin diyorum! Peki bu para karşılığında ne yapıyor? Bir ahırda dikilip elma yiyor. At olmak ne kebab iş be kardeşim!

“Ah evet, şimdi hatırladım,” diyor Suze. “Emlak vergisi geldi. Kişi başı üç yüz düşüyor.”

“Üç yüz sterlin mi?” Süngüm düşüyor. “Ne, hemen mi?”

“Evet, hatta geç bile kaldık. Bana bir çek yaz yeter.”

“Tamam,” diyorum havalı havalı. “Üç yüz sterlin, hemen geliyor.”

Çantama uzanıp gözümü bile kırpmadan bir çek yazıyorum. Suze kira konusunda o kadar cömert ki ben de vergi masrafının kendi payıma düşen kısmını ödüyorum, hatta bazen biraz daha fazla koyuyorum. Yine de çeki uzatırken

ellerim buz kesiyor. Üç yüz sterlin kuş oldu uçu. Ve VISA ekstrem hala duruyor. Şahane bir ay denemez.

“Ah, bir de seni biri aradı,” diye ekliyor Suze ve gözlerini kısarak yazdığı notu okuyor. “Erica Parsnip. Öyle biri var mı?”

“Erica *Parsnip*?”

“Parnell, pardon. Endwich Bankası’ndan Erica Parnell. Onu arayabilir misin?”

Dehşetten donakalarak Suze’a bakıyorum.

“Burayı mı aradı? Bu numarayı mı aradı?”

“Evet. Akşamüstü.”

“Ah ben s.çtım.” Kalbim ağzımda atıyor. “Sen ne dedin? Öpüşme hastalığı kaptığımı söyledin mi?”

“Ne?” Şimdi de Suze bana bakakalıyor. “Tabii ki öpüşme hastalığı kaptığını falan söylemedim!”

“Bacağımı sordu mu peki? Sağlık durumumla ilgili herhangi bir soru?”

“Hayır! Sadece nerede olduğunu sordu. Ben de işte olduğunu söyle...”

“Suze!” diye bağıriyorum canhıraş bir şekilde.

“Ama ne *deseydin*, anlamadım ki?”

“Öpüşme hastalığı kaptığımı ve bacağım kırık olduğu için yataktan kalkamadığımı!”

“Ah, iyi ki önceden bilgi vermişsin!” Suze gözlerini kısarak bana uyuz uyuz bakıyor ve bağdaş kuruyor. Suze hayatımda gördüğüm en uzun, en ince, en kıvrılabilir bacaklara sahip. Siyah tayt giyince tıpkı örümcek gibi oluyor. “Hem ne var bunda bu kadar abartacak?” diyor. “Kart limitini mi aştın?”

Kart limitimi mi aştım?

“Azıcık.” Omuz silkiyorum. “Hallolacak.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Bir sessizlik oluyor, kafamı kaldırıp bakıyorum ve Suze ona verdiğim çeki yırtıyor.

“Suze! Saçmalama!”

“İki yakarı biraraya getirince ödersin,” diyor gayet ciddi.

“Teşekkürler, Suze,” deyip kocaman sarılıyorum arkadaşım. Suze kesin şu hayatta sahip olduğum en iyi arkadaş.

Fakat bütün gece beni uyutmayan, pis bir kurt düşüyor içime, hatta ertesi sabah uyandığımda hala midemde. Denny and George şalımı düşünerek bile kurtulamadığım bir his bu. Yatağa yatıp gözlerimi tavana dikeyorum ve aylardır ilk kez kimlere ne kadar borcum olduğunu hesaplıyorum. Banka hesabımdan çektiğim fazla paralar, VISA borcum, Harvey Nichols kartım, Debenhams kartım, Fenwicks kartım... Şimdi buna bir de Suze eklendi.

Aşağı yukarı, bir düşünüyüm... Aşağı yukarı altı bin sterlin.

Rakam zihnime bomba gibi düşerken başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor resmen. Altı bin sterlini nereden bulacağım? Bin hafta boyunca haftada altı sterlin biriktirebilirim. Ya da beş yüz hafta boyunca haftada on iki sterlin. Ya da... Ya da yüz hafta boyunca haftada altmış sterlin. Daha uygun sanki. Tamam da, haftada altmış sterlini hangi cehennemden bulup biriktireceğim?

Ya da yoğun genel kültür yüklemesi yapıp bir bilgi yarışmasına katılırım. Ya da cidden çok zekice bir şey icat ederim. Ya da piyangoyu kazanırım. Düşününce içime tatlı bir ılıklik yayılıyor, gözlerimi kapatıp yorgana gömülüyorum. Piyangoyu kazanmak en iyi çözüm.

Büyük ikramiyeyi hedeflemeyeceğim tabii ki. *Kesinlikle* mümkünatı yok. Fakat şu ufak ikramiyeler vardır ya. Bir yığın dağıtılıyor bence. Mesela yüz bin sterlin. Çok işimi

görürdü. Bütün borçlarımı kapatır, kendime bir araba, bir ev alır...

Hatta iyisi mi şunu iki yüz bin yapalım, temizinden. Ya da çeyrek milyon.

Hatta daha iyisi, büyük ikramiye bölünsün, olur ya. “Beş kazanandan her biri kişi başına bir nokta üç milyon alacak.” (Öyle demelerine bayılırım. Bir nokta üç. Sanki nokta kadar önemsiz bir miktarmışçasına. Sanki ha var ha yok der gibi.)

Bir nokta üç milyon beni paklardı. Ayrıca açgözlülükle de alakası yok. Ne alaka, ben burada büyük ikramiyeyi paylaşmaktan söz ediyorum! *Lütfen Tanrım*, diye düşünüyorum, *piyangoyu kazanmama izin ver, çok paylaşımcı olacağım*.

Böylece de annemlerin evine giderken bir benzincide durup iki sayısal loto bileti alıyorum. Rakamları seçme işlemi yaklaşık yarım saat sürüyor. Biliyorum, 44 her zaman iyidir, 42 de öyle. Peki ya diğerleri? Bir kağıda birkaç seri numara yazıp gözlerimi kısıyorum, televizyonda hayal etmeye çalışıyorum.

1 6 9 16 23 44

Hayır! İğrenç! Akıl almaz yani, daha neler! Bir kere 1 asla çıkmaz. 6 ve 9’u da hiç gözüm tutmadı.

3 14 21 25 36 44

Biraz daha iyi. Bu rakamları dolduruyorum.

5 11 18 27 28 42

Bu rakam dizisi beni oldukça fazla etkiliyor. Kazandıran bir seriye benziyor. Spikerin ana haber bülteninde bu sayıları okuyuşunu gözümde canlandırabiliyorum. “Güneybatı Londra’da yaşadığına inanılan bir sayısal loto kuponu sahibi, tahminen on milyon sterlinlik büyük ikramiyeyi kazandı.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Bir an bayılacak gibi oluyorum. On milyon sterlinle ne yapardım? Nereden başlardım?

Eh, en önce hayvan gibi bir parti. Şık ama havalı bir yerde, yığınla şampanya servisi, dans ve kimse araba kullanmak zorunda kalmasın diye taksi hizmeti. Tatlı banyo köpüğü falan gibi eve dönüş hediyeleri. (Calvin Klein banyo köpüğü yapıyor mu? Boots'a bir sonraki gidişimde bakmayı aklımın bir köşesine yazıyorum.)

Sonra ailemdeki herkese ve arkadaşlarıma birer ev tabii ki. Sayısal loto standına yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıp odaklanıyorum. Diyelim ki her biri 250 binden on iki tane ev aldım. Geriye cebime beş milyon kalır. Artı, elli bin de parti masrafları olsa. Sonra herkesi Barbados'a falan tatile götürürüm. O da yuvarlak hesap bir 100 bin sterlin ıtsa ve hep birlikte özel jetle uçsak...

Geriye kalır dört milyon sekiz yüz elli bin. Ah! Tüm kredi kartı borçlarımı ve bankadaki limit aşımımı kapatmak için bana sadece altı bin sterlin lazım. Artı, Suze'a vereceğim üç yüz. Hadi yedi bin diyelim, taş çatlasın. Geriye kaldı dört milyon, sekiz yüz kırk üç bin.

Elbette bir sürü hayır işi ve bağış yapardım. Hatta muhtemelen bir vakıf kurardım. Umursanmayan tüm hayır dernekleri ve vakıfları desteklerdim, cilt hastalıkları ve ihtiyarlara barınak sağlayan kuruluşları da. Eski dilbilgisi öğretmenim Bayan James'e dolgun bir çek yollardım, okul kütüphanesini zenginleştirmesi için. Hatta belki kütüphaneyi yenileyip benim adımı verirlerdi. Bloomwood Kütüphanesi.

Ah, bir de Whistles'ta gördüğüm o fırfırlı palto için üç yüz sterlin. Hemen satın almak zorundayım, yoksa kapanın elinde

kalacak. Şimdi geriye ne kaldı? Dört milyon, sekiz yüz kırk üç bin eksi...”

“Afedersiniz.” Bir ses hayallerimi bölüyor. Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. Arkamdaki kadın tükenmezkaleme uzanmaya çalışıyor.

“Pardon,” diyerek kibarca yol veriyorum. Fakat araya birisi girdi ya, hesabım şaştı. Dört milyon muydu, beş milyon muydu?

Ardından kadının karman çorman rakamlarla dolu kağıdına baktığını görüyorum ve aklıma iğrenç bir fikir geliyor. Ya beğenmediğim rakam dizilerinden biri çıkarsa? Ya 1, 6, 9, 16, 23 ve 44 bu gece çıkarsa ve oynamamış olursam? Kendimi bir ömür boyu affetmezdim değil mi? Havuz aboneliğini yatırmayı unuttuğu için intihara teşebbüs eden herif gibi olurum.

Çabucak kuponu her türlü kombinasyonla dolduruyorum. Toplam dokuz kupon. Dokuz kupon parası... Eh, hatırı sayılır bir para gerçekten. Ama işte tam da bu yüzden kazanma şansını dokuz kat artırıyor değil mi?

Ayrıca da içimde 1, 6, 9, 16, 23 ve 44 sayılarına dair çok iyi hisler var. Neden özellikle o rakam serisi aklımda peydahlandı ve orada kaldı? Belki de bir yerlerde birileri bana bir şey anlatmaya çalışıyordur.

Brompton's Mağazaları
MÜŞTERİ HİZMETLERİ

Brompton Sokak No: 1

SW4 7TH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood,
Burney Yolu,
No: 4 Daire 2
Londra SW6 8FD

2 Mart 2000

Sevgili Bayan Bloomwood,

Kayıtlarımıza baktığımızda en son Brompton Gold Kartı
ödememiz yapılmamış görünüyor. Eğer son birkaç gün
içinde ödeme yaptıysanız mektubumuzu dikkate almayın.

Şu anki faturanız 235.7 sterlin. En düşük ödemesi 43
sterlin. Nakit, çek karşılığı ya da banka kartıyla ödemenizi
yapabilirsiniz. Ödemenizi almayı iple çekiyoruz.

Saygılarımızla,

John Hunter
Müşteri Hizmetleri Müdürü

Brompton's Mağazaları

MÜŞTERİ HİZMETLERİ

Brompton Sokak No: 1
SW4 7TH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood
Burney Yolu,
No: 4 Daire: 2
SW6 8FD Londra

2 Mart 2000

Sevgili Bayan Bloomwood,

Harcamak için bundan iyi fırsat olamaz!

Çok kısa bir süreliğine Brompton Gold Kartınız'la* yapacağınız 50 sterlinlik her türlü alışverişinize FAZLADAN PUAN veriyoruz. Bu fırsatı kaçırmayın ve toplamın üstüne biraz daha alışveriş puanı biriktirip Pointholders Gifts'e bir göz atın.

Sunduğumuz muhteşem hediyeler arasında:
İtalyan bir deri el çantası: 1000 puan
Bir kasa pembe şampanya: 2000 puan
Paris'e iki kişilik uçak bileti: 5000 puan**

(Şu anki seviyeniz: 35 puan)

Unutmayın, bu özel teklif dönemi boyunca harcadığınız her 5 sterlin için birer puan toplayacaksınız. Sizi çok yakında mağazamızda ağırlamaktan zevk duyacağız.

Saygılarımızla,
Adrian Smith
Müşteri Hizmetleri Yöneticisi

* Restoran, eczane, gazete kitap bayii ve kuaför harcamaları hariç.

** Bazı kısıtlamalar var, lütfen ekteki broşüre göz atınız.

Annemlerin evine vardığımda onları tam kavganın ortasında yakalıyorum. Babam bahçede merdivenin ortasında, evin kenarındaki boruyu dürtüklüyor, annem de dökme demir ferforje masada oturmuş, bir hobi dergisinin sayfalarını karıştırıyor. Yan avlunun kapısından içeri girmeme rağmen ikisi de kafasını kaldırıp bana bakmıyor bile.

“Ben sadece iyi örnek olmalılar diyorum!” diye dırdır ediyor annem.

“Yani sana göre kendini tehlikeye atmak iyi örnek oluşturur, öyle mi? Sence bu tüm sorunları çözecek.”

“Tehlikeymiş!” diye alay ediyor annem. “Amma dramatikleştirdin, Graham. İngiliz sosyetesini hakkındaki gerçek fikrin bu mu yani?”

“Selam, anne,” diyorum. “Selam, baba.”

“Becky de benimle aynı fikirde. Değil mi tatlım?” diyor annem ve hobi dergisinin bir sayfasını işaret ediyor. “Hırkana

bayıldım,” diye ekliyor gayet umursamazca. “Şu işlemlere bak!”

“Tabii ki seninle aynı fikirde değil!” diye karşı çıkıyor babam. “Hayatımda duyduğum en komik fikir bu.”

“Hiç de değil!” diye kafa tutuyor annem. “Becky, sence de Kraliyet Ailesi toplu taşımayla yolculuk etmeli, değil mi hayatım?”

“Şey... daha önce hiç düşünmedim...”

“Kraliçe resmi törenlere 93 numaralı otobüsle mi gitmeli sence?” diye burun kıvrıyor babam.

“Neden olmasın canım? Belki o zaman 93 numaralı otobüs daha işlevsel çalışır!”

“Eee,” diyorum annemin yanına oturup “ne var ne yok?”

“Farkında değil misin? Bu ülke tıkanma noktasına geldi artık,” diyor annem beni hiç duymamış gibi. “İnsanlar toplu taşıma kullanmaya başlamazsa yollara, caddelere sığamayacak.”

Babam başını iki yana sallıyor.

“Kraliçe 93’e binerse sorunlar çözülecek, öyle mi? Güvenlik sorunlarını boşver, çok daha az törene katılabileceği gerçeğini boşver...”

“Kraliçe binsin demedim canım,” diye karşı çıkıyor annem ve bir saniye duruyor. “Ama diğerleri kullanabilir. Kent Prensesi Michael mesela. Arada bir metroya biniverse ne olur yani? Bu insanlar da gerçek hayatı öğrenmeli.”

Annemin de en son metroya binişi de 1983 yılına rastlar bu arada.

“Kahve içer misiniz?” diye soruyorum neşeli neşeli.

“Bana sorarsan tıkanma olayı saçmalığın daniskası,” diyor babam. Merdivenden iniyor ve elindeki kiri toprağı silkeliyor. “Hepsi propaganda.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Propaganda mı?” diye haykırıyor annem.

“Tamam,” diyorum telaşla. “Eh, ben gidip demliğe su koyayım öyleyse.”

Eve giriyorum, mutfığa gidip su ısıtıcısının düğmesine basıyorum ve hafif güneş vuran masaya oturuyorum. Annemle babamın neyi tartıştığını unuttum bile. Nasılsa dönüp dolaşacak ve hepsinin Tony Blair’in suçu olduğunda anlaşacaklar. Neyse, düşünmem gereken daha önemli şeyler var. Piyangoyu kazandıktan sonra patronum Philip’e tam olarak ne kadar vermem gerektiğini tasarlamalıyım. Onu atlayamam tabii ki... Ama nakit uygun olur mu? Yoksa bir hediye daha mı iyidir? Çok güzel ve kaliteli bir çift kol düğmesi mesela. Ya da içinden tabakları da çıkan şu kapaklı piknik sepetlerinden. (Clare Edwards elbette avcunu yalayacak.)

Güneşli mutfakta tek başıma otururken sanki içimde saklı bir ışıltı olduğunu hissediyorum. Sayısal lotoda büyük ikramiyeyi kazanacağım. Bu gece hayatım değişecek. Tanrım, sabırsızlanıyorum. On milyon sterlin. Bir düşünsenize, yarın dilediğim her şeyi satın alabileceğim. Her şeyi!

Tam önümde gazetenin emlak sayfası açık ve pahalı evlere şöyle bir göz atmak için umursamazca gazeteyi elime alıyorum. Nerede otursam ki? Chelsea? Notting Hill? Mayfair? *Belgravia*, diye okuyorum. *Personel müstemilatı ve hazır düzenlenmiş bahçesi olan, yedi yatak odalı, görkemli bir müstakil ev.* Eh, kulağa güzel geliyor. *Belgravia’da yedi yatak odasıyla baş edebilirim. Gözlerim yavaşça fiyata doğru iniyor ve şok geçirerek kalakalıyor. Altı nokta beş milyon sterlin. İstedikleri para bu. Altı buçuk milyon.*

Dehşete düşüyorum ve biraz da kızıyorum. Cidden mi ya? Bende altı buçuk falan yok. Elimde en son yaklaşık dört mil-

yon kalmıştı. Yoksa beş miydi? Her neyse işte, sonuçta yeterli değil. Kendimi aldatılmış hissederek dik dik sayfaya bakıyorum. Büyük ikramiye kazananlar diledikleri her şeyi alabilmeli. Oysa ben kendimi şimdiden fakir hissediyorum.

Sinir olarak sayfayı bir kenara atıyorum ve 100 sterlinlik manyak güzel çarşaf setleriyle dolu bedava broşürlerden birine uzanıyorum. Böylesi daha iyi. Büyük ikramiyeyi kazandıktan sonra ipek saten beyaz çarşaftan başka şeyde yatmam diye karar alıyorum. Ayrıca beyaz dökme demir bir karyola ve beyaza boyalı tahta panjurlar, uçuşan beyaz bir gecelik...

“Eee, finans dünyası nasıl?” Annemin sesi hayallerimi tam orta yerinden bölüyor ve uyanıyorum. Elindeki hobi dergisiyle mutfağa dalıyor.

“Kahveyi yaptın mı, tatlım?”

“Tam yapacaktım,” diyorum ve sandalyemden kalkar gibi yapıyorum. Fakat tahmin ettiğim gibi, annem benden önce yetişiyor. Daha önce hiç görmediğim bir seramik saklama kabına uzanıp altın rengi, yeni bir French Press’e kaşık kaşık kahve atıyor.

Annem bir felaket. Mutfaka sürekli yeni bir şeyler alıyor ve eskileri de Oxfam’a bağışlıyor. Yeni çaydanlıklar, yeni ekmek kızartma makineleri... Bu sene üç tane çöpe attık bile. Koyu yeşil, sonra krom, şimdiyse sarı, yarı geçirgen plastik. Yani ziyandan başka bir şey değil.

“Eteğin ne güzelmiş!” diyor beni ilk kez görüyormuş gibi süzerek. “Nereden?”

“DKNY,” diye mırıldanıyorum.

“Çok hoş,” diyor annem. “Pahalı bir şey miydi?”

“Pek sayılmaz,” diyorum gözümü bile kırpmadan. “Elli sterlin falan.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Tam olarak doğru değil. Yüz elli sterline yakındı. Ama anneme bir şeylerin fiyatını söylemenin bir anlamı yok çünkü kalp krizi geçirir. Ya da hemen babama yumurtlar, birlikte kalp krizi geçirirler ve ben de yetim kalırım.

Böylece ben de aynı anda iki sistem çalıştırıyorum. Gerçek Fiyatlar ve Annemlik Fiyatlar. Biraz şuna benziyor, mağaza yüzde yirmi indirimde girdiğinde dolaşırken her şeyi kafadan hesaplıyorsunuz ya, aynen öyle. Bir süre sonra zaten pratikleşiyor.

Tek fark, ben gelir vergisi benzeri bir çeşit fiyat düşürme sistemi uyguluyorum. Yüzde yirmi ile başlıyor (mesela bir şeyin gerçek fiyatı 20 sterlinse 16 diyorum) ve gerekirse yüzde doksana kadar bile çıkabiliyor. Bir keresinde 200 sterline bir çift bot almıştım ama anneme indirimden 20 sterline aldığımı söyledim. İnandı.

“Eee, ev mi arıyorsun?” diyor omzumun üstünden emlak ilanları sayfasına göz atarak.

“Yooo,” diyorum somurtup ve broşürümün bir sayfasını çeviriyorum. Annemler ev alayım diye kafamın etini yiyor. Bir dairenin fiyatından haberleri var mı acaba? Ayrıca Croydon’daki daireleri kastetmiyorum.

“Anlaşılan Thomas başlangıç olarak Reigate’te çok güzel bir ev satın almış,” diyor başıyla yan komşumuzun evini işaret ederek. “İşe oradan gidip geliyor.” Bunu da tatminkar bir havayla belirtiyor, Tom sanki Nobel Ödülü’nü falan kazanmış gibi.

“Eh, benim param yetmez daire satın almaya,” diyorum. “*Ya da* başlangıç olarak alınabilecek küçük bir eve.”

En azından şimdilik, diye geçiriyorum içimden. Bu akşam sekize kadar mesela. Aman ne komik, ha ha ha!

“Maddi sıkıntı mı çekiyorsun?” diyor babam mutfığa girip. “Para sıkıntısının iki çözümü vardır, biliyorsun?”

Aman Tanrım. Gene aynı terane. Babamdan inciler.

“KY,” diyor babam. Gözleri çakmak çakmak. “Ya da DÇPK.”

Etkiyi artırmak için duruyor. Onu duyamamışım ayaklarına yatıp broşürün sayfasını çeviriyorum.

“Kısıntı Yap,” diye açıklıyor babam, “ya da Daha Çok Para Kazan. Biri ya da diğeri. Hangisi olacak, Becky?”

“Ah, ikisi de herhalde,” diyorum havalı havalı ve bir sayfa daha çeviriyorum. Doğrusunu isterseniz babam için neredeyse üzülüyorum. Biricik kızı bir gecede milyonere dönüşürince ufak çaplı bir şok yaşayacak.

Öğle yemeğinden sonra annemle mahallemizin ilkokulundaki ufak bir eliş kermesine gidiyoruz. Yalnızca anneme eşlik edeceğim. Gerçekten. Kesinlikle hiçbir şey almayı planlamıyorum. Ama oraya vardığımızda inanılmaz güzellikte el yapımı kartlarla dolu bir tezgah görüyorum ve her biri sadece bir buçuk sterlin. Böylece de on tane alıyorum. Sonuçta kart her zaman ihtiyaçtır değil mi? Bir de kenarları fil desenli, mavi bir seramik saksı var. Muhteşem. Ben de zaten kaç zamandır evimizde daha çok bitkimiz olmalı diyordum. Onu da alıyorum. On beş sterlincik. Eliş kermesleri nasıl karlı oluyor değil mi? Çerçöp sanırsınız ama aslında *istediğiniz* bir şey mutlaka bulursunuz.

Annem de gerçekten mutlu çünkü koleksiyonuna koyacağı bir çift mum buldu. Annem mum, ekmeklik, seramik tencere, camdan hayvancıklar, işlemeler ve yüksük koleksiyonu yapıyor. (Şahsen ben yüksükleri koleksiyondan saymıyorum çünkü onları sakladığı dolap da dahil hepsini *Smail on Sunday* dergisinin arkasındaki bir ilandan kazandı. Ama kimseye söylemez. Hatta ben de lafını etmemeliyim.)

Bir Alışverişkoligün İtirafı

Her neyse, ikimiz de halimizden gayet memnunuz ve bir fincan çay içelim diyoruz. Çıkışta kimsenin yanına sokulmadığı, zavallı tezgahlardan birine rastlıyoruz, hani insanların şöyle bir bakıp hemen uzaklaştıkları tezgahlar vardır ya. Arkasında oturan adam gerçekten çok zavallı görünüyor, o yüzden bir durup bakıyorum. Niçin kimsenin uğramadığı belli oluyor. Garip garip şekilli ahşap kaseler ve onlara takım tahta çatal kaşıklar satıyor. Tahta çatal kaşığı kim ne yapsın?

“Güzelmiş!” diyorum ve tahta kaselerden birini elime alıyorum.

“Elma ağacından elle oyuldu,” diyor adam. “Bir haftamı aldı.”

Ah, bana sorarsanız o bir hafta ziyan olmuş maalesef. Şekilsiz, çirkin bir şey ve tahtası da kötü bir kahverengi. Fakat tekrar yerine koyarken adam gözümüne öyle kederli görünüyor ki acıyorum ve kaseyi altını çevirip fiyatını okuyorum. *Bir beşlikse alırım*. Ne gezer, seksen sterlin! Fiyatını anneme gösteriyorum, suratını buruşturuyor.

“Elinizdeki parça geçen ay *Elle Dekorasyon*’da yayınlandı,” diyor adam acıklı acıklı ve dergiden kesilmiş bir sayfayı çıkarıyor. Söylediklerini duyunca donakalıyorum. *Elle Dekorasyon* mu? Dalga mı geçiyor?

Dalga geçmiyor. İşte orada, sayfada, renkli baskı, içinde alçak bir sehpa, armut koltuk ve tahta bir kaseden başka bir şey olmayan bir oda resmi. Gözlerime inanamayarak bakıyorum.

“Tam bu elimde tuttuğum muydu?” diye soruyorum aşırı hevesli konuşmamaya çalışarak. “Bu kase?” Adam başıyla onaylıyor ve nefesim kesiliyor. İnanamıyorum. Elimde *Elle Dekorasyon*’dan bir parça tutuyorum. Ne kadar havalı! Birden

kendimi aşırı stil sahibi ve trendi hissediyorum, keşke üstümde buna takım beyaz keten pantolon olsaydı ve saçlarım Yasmin Le Bon gibi geriye yapıştırılmış olsaydı.

Demek ki zevkli bir insanım. Bu kaseyi -pardon bu *parça*- tamamen kendi elimle seçmedim mi? Kalitesi gözüme çarpmadı mı? Oturma odamızın bunu temel alarak yeniden tasarlandığını şimdiden hayal edebiliyorum. Uçuk pastel renkli ve minimal tarzda olacak. Seksen sterlin, bunun gibi modası asla geçmeyen bir parça için hiçbir şey.

“Alıyorum,” diyorum kararlı bir edayla ve çek defterimi çıkarmak için çantama elimi atıyorum. *Mesele şu ki,* diye hatırlatıyorum kendime, *ucuz bir şey satın almak aslında yanlış bir ekonomi. Biraz daha fazla harcıyıp bir ömür kullanılacak bir şeye para ödemek çok daha iyi.* Ve bu kase de resmen bir klasik. Suze'un dudakları uçuklayacak.

Eve geri döner dönmez annem içeri dalıyor ama ben garaj yolunda kalıyorum, satın aldıklarımı dikkatlice onun arabasından kendiminkine aktarıyorum.

“Becky! Bu ne sürpriz!”

Of Tanrım. Yan komşumuz Martin Webster, elinde bir tırmık, yüzünde otuz iki dişli bir gülümseyişle çitin üstünden eğiliyor. *Tanrım.* Martin her zaman bana kendimi suçlu hissettirir. Neden bilmiyorum.

Aslında biliyorum. Çünkü her zaman içten içe, benim büyüyünce oğlu Tom'la evleneceğimi umut etti. Bense Tom'la evlenmedim. Tom'la ilişkimin geçmişi şöyle bir şey: İkimiz de on altı yaşındayken bana bir kez çıkma teklif etti ve ben de “Hayır, ben Adam Moore'la çıkıyorum,” dedim. Hikaye burada sona erdi, bu yüzden şükürler olsun. Daha açıksözlü

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

olmam gerekirse, Tom'la evlenmektense Martin'in kendisiyle evlenmeyi tercih ederim.

(Tabii bu demek değildir ki esasında Martin'le evlenmek istiyorum. Ya da yaşça büyük erkeklerden falan hoşlanıyorum. Sadece altını çizmek istedim. Neyse. Martin'in gayet mutlu bir yuvası var.)

"Selam!" diyorum aşırı coşkulu bir şekilde. "Nasılsın?"

"Ah, biz iyiyiz, iyiyiz," diyor Martin. "Duydun mu? Tom kendine bir ev aldı."

"Evet," diyorum. "Reigate'te. Müthiş!"

"İki yatak odası, banyosu, misafir odası ve açık mutfak var," diye sayıyor ezbere. "Mutfak dolapları meşe."

"Vay canına," diyorum. "Harika."

"Tom havalara uçuyor," diyor Martin. "Janice!" diye sesleniyor. "Gel bak, burada kim var."

Bir saniye sonra Janice ön kapıya çıkıyor, üstünde çiçekli mutfak önlüğü var.

"Becky!" diyor. "Yolda görsek tanımayız! Ne zamandır görüşmedik?"

Of Tanrım. Şimdi de annemleri çok sık ziyaret etmediğim için vicdan azabı duyuyorum.

"Şey," diyorum rahat bir tavırla gülümsemeye çalışarak. "Biliyorsunuz. Çok yoğun çalışıyorum, iş güç falan filan."

"Ah, evet," diyor Janice saygılı bir hayranlıkla kafasını sallayarak. "Senin işin..."

Janice ve Martin bir şekilde ve her nedense benim üst düzey bir finans dehası olduğumu zannediyor. Öyle olmadığımı onlara açıklamaya çalıştım fakat ben inkar ettikçe beni iyice yere göğe sığdıramaz oldular. Böylece işler sarpasardı. Benim çok yetkili ama son derece alçakgönüllü olduğumu düşünüyorlar.

Aman, ne olacak ki? Hem bir finans dehasıymış gibi yapmak çok eğlenceli.

“Evet, son günlerde çok yoğunuz,” diyorum soğukkanlı bir havayla. “SBG ve Rutland güçlerini birleştirdi falan.”

“Tabii,” diye nefes veriyor Janice.

“Biliyor musun, yeri gelmişken...” diyor Martin. “Becky, bekle. İki saniyeye dönüyorum.” Ağzımı açmama fırsat bırakmadan ortadan kayboluyor ve Janice’le baş başa kalıyoruz. Garip bir sessizlik oluyor.

“Eee,” diyorum anlamsızca, “Tom mutfağına meşe dolaplar taktırmış duyduğuma göre!”

Cidden, aklıma söyleyecek bundan başka bir şey gelmiyor. Janice’e gülümsüyor, cevabını bekliyorum. Fakat konuşmak yerine ağzı kulaklarında, suratına bakıyor. Yüzünde güller açıyor, aydınlanıyor... Ve birdenbire çok büyük bir hata yaptığımı kafama dank ediyor. Tom’un kahrolası küçük evinden hiç bahsetmemeliydim. O meşe mutfak ünitelerinin adını bile anmamalıydim. Şimdi Janice o ünitelerde gözümün kaldığını, peşinde koştuğumu sanacak değil mi? Bir ev aldı diye birden Tom’u beğenmeye başladığımı zannedecek.

“Mat meşe ve Akdeniz fayanslar,” diye böbürleniyor. “Akdeniz ve mermer arasında kararsızdı. Sonunda Akdeniz’i seçti.”

Bir an için ben olsam mermeri seçerdim diye eklemek geliyor içimden. Ama bu da gıcıklık ediyormuşum gibi olur.

“Harika,” diyorum. “Ve iki yatak odalıymış!”

Yerin dibine batasica ev konusunu niye kapatamıyorum ki acaba?

“İki yatak odalı istedi,” diye anlatıyor Janice. “Sonuçta belli olmaz bu işler değil mi?” Bana utangaçça ama imalı imalı

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

gölümsüyor ve ne saçmadır ki ben de kızardığımı hissediyorum. Of Tanrım ya. Niye kızarıyorum şimdi? Çok aptalca. Şimdi kesin Tom'dan hoşlanıyorum sanacak. O evde, o meşe mutfakta yemek pişirirken ikimizi hayal edecek.

Bir şey söylemeliyim. Şöyle demeliyim: *Janice, Tom'dan hoşlandığım falan yok. Bana göre fazla uzun ve nefesi kokuyor.* İyi de, nasıl denir ki böyle bir şey?

"Eh, sevgilerimi ilet," diye çıkıveriyor ağzımdan.

"Kesinlikle iletceğim," diyor Janice ve duraklıyor. "Londra'daki evinin numarası onda var mı?"

Aaaaaah!

"Vardı galiba," diye atıyorum ve sırtıtıyorum. "İsterse beni buradan da bulabilir." Artık ağzımdan çıkan her cümle lastik gibi iki yöne de uzatılabilecek gibi geliyor kulağa. Bu konuşmanın Tom'a nasıl rapor edileceğini hayal edebiliyorum. "Becky bütün gün senin yeni evini sordu. Ayrıca da onu aramanı söyledi!"

Keşke günlük konuşmalarımız video kaydı gibi başa sarılabilsin ve silinebilir olsaydı, o zaman hayat nasıl kolaylaşır. Ya da insanlara söylediklerinizi ciddiye almamalarını salık verebilseydiniz. Mahkeme salonunda olduğu gibi. *Lütfen yeni alınan daire ve meşe mutfaklar hakkında konuşulanları dikkate almayınız.*

Şansıma tam o anda Martin yeniden ortaya çıkıyor ve elinde bir kağıt tutuyor.

"Şuna bir göz atarsın diye düşündüm," diyor. "On beş yıldır, Flagstaff Hayat'ta bu vadeliyi ödüyoruz. Şimdi yeni bir birime bağlı büyüme fonu oluşturmuşlar, hesabımızı ona aktaralım diyoruz. Ne dersin?"

Bilmem. Neden bahsediyor acaba? Bir çeşit tasarruf planı mı? Kağıtta yazanları tarıyorum ve birkaç kez kafa sallıyorum.

“Evet,” diyorum muğlakça. “Eh, bence iyi bir fikir.”

“Şirketten bir mektup geldi, emeklilik yıllarımızda daha yüksek bir miktar elimize geçsin ister miyiz diye sordular,” diyor Martin. “Garanti edilen bir toplu miktar da var.”

“Ayrıca bize bir kol saati hediye edecekler,” diye araya giriyor Janice. “İsveç marka.”

“Mım,” diyorum mektubu inceleyerek.

Flagstaff Hayat. Son dönemde onlarla ilgili bir şeyler duyduğumdan eminim. Flagstaff Hayat kimdi ya? Ah, tamam! Soho Soho’da şampanya partisi veren şirket. Elly çok içmişti de gidip *The Times*’tan David Salisbury’ye ilanı aşk etmişti. Manyak güzel bir partiydi. En iyilerden biriydi.

“Sence güvenilir bir şirket mi?” diyor Martin.

“Kesinlikle,” diyorum. “Bu sektörde çok prestijli bir isim, saygın bir şirket.”

“E iyi o zaman,” diye cevap veriyor Martin gayet memnun. “O zaman tavsiyelerine uymalıyız ve büyümeye gitmeliyiz.”

“Bence ne kadar büyürseniz o kadar iyi,” diye ekliyorum en profesyonel sesimle. “Tabii bu benim fikrim.”

“Ah, şey,” diyor Martin ve Janice’e bakış atıyor. “Becky iyi bir fikir olduğunu söylüyorsa...”

“Eh, yerinizde olsam beni dinlemezdim!” diyorum çabucak.

“Duyuyor musun!” diyor Martin kıkırdayarak. “Finans uzmanımız konuştu.”

“Biliyor musun, Tom da arada sırada ekonomi dergisi okuyor,” diye sokuşturuyor Janice. “Gerçi artık çok fazla parası da yok, ne de olsa mortgage falan ödüyor... Ama senin makalelerinin çok iyi olduğunu söylüyor! Diyor ki...”

“Ne hoş!” diye lafını kesiyorum. “Şey, bakın, benim gitmem lazım. Sizi gördüğüme çok sevindim. Tom’a sevgiler.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Eve öyle hızlı dönüyorum ki arada kapıya dizimi çarpıyorum. Sonra da kendimi kötü hissediyorum, keşke adam gibi veda etseydim. Ama cidden, Tom ve batasıca mutfağı hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum.

Sayısal Loto çekilişinin başına oturduğum anda tüm bunları unutuyorum. Annemlerle güzel bir yemek yemiştiz: Marks and Spencer'dan hazır tavuk ve benim getirdiğim bir şişe Pinot Grigio. Tavuğun Marks and Spencer'dan geldiğini biliyorum çünkü ben de Londra'da oradan alıyorum. Güneşte kurutulmuş domateslerden ve zeytinden tanıdım. Annem gene de kendi tarifine göre sıfırdan hazırlamış gibi davrandı.

Niye böyle bir zahmete giriyor, hiç anlamıyorum. Sanki kimin umrunda? Hele de sadece babam ve ben varken. Yani hiçbir zaman bizim mutfakta taze sebze olmaz ki, bariz bir şey. Her yerde boş karton kutular ve tam teşekküllü hazır yemekler vardır. Yine de annem asla hazır yemek aldığını itiraf etmez. Folyo kabından turtta çıkardığında bile. Babam o plastik mantarlar, yoğun soslarla dolu turtaları yer ve ardından hiçbir şey olmamış gibi ifadesiz bir suratla "Eline sağlık, hayatım," der. Annem de halinden gayet memnun bir şekilde ona gülümser.

Fakat bu akşamın mönüsü alüminyum folyolu turtta değil, Akdeniz soslu tavuk. (Hakkını yememek lazım, neredeyse evde yapılmış gibi görünüyor. Sadece, hiç kimse evde kırmızı biberleri öyle minik minik doğramaz değil mi? İnsanların daha önemli işleri var.) Neyse işte, hazır tavuk yemeğimizi yedik, şarabımızı içtik ve fırında elmalı tartımız ısınıyor. Gayet sıradan bir şekilde hadi biraz televizyon izleyelim diye teklif ettim. Çünkü saate bakınca Sayısal Loto çekiliş programının başladığını anladım. Birkaç dakika içinde gerçekleşecek. Ah, Tanrım, sabırsızlanıyorum.

Şansıma annemler siyasetten ya da okudukları kitaplardan konuşmayı seven tiplerden değil. Ailede neler olup bittiğini paylaştık, işim nasıl gidiyor anlattım, onlar da bana Korsika tatillerini anlattı, yani zaten muhabbetimiz yavaşladı. Televizyonu açmamız lazım, hiç değilse bir sohbet başlatma aracı olarak.

Hep birlikte oturma odasına taşınıyoruz ve babam alev efektli gaz lambasını yakıp televizyonu açıyor. İşte! Sayısal Loto çekilişi rengarenk karşımda. Işıklar pırıl pırıl, sunucu *EastEnders* dizisinden Tiffany ile takılıyor ve arada bir de izleyicilerden heyecanlı bir iç çekiş yükseliyor. Midem kasıldıkça kasılıyor ve kalbim küt küt küt atmaya başlıyor. Birkaç dakika içinde o toplar düşmeye başlayacak. Birkaç dakika sonra milyonlar olacağım.

Sakin sakın koltuğa yaslanıyorum ve kazandığımda neler yapacağımı düşünüyorum. Kazandığımı öğrendiğim o an yani. Çıglık mı atarım? Sessiz mi kalırım? Belki ilk yirmi dört saat kimseyle söylememeliyim. Belki de *hiçbir zaman hiç kim-*

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“En sevdiğim hayvan flamingo çünkü pembe, yumuşacık ve uzun bacaklı.” Taburede heyecanlı heyecanlı oturan kız, simli uzun bacaklarını yan yana koyup uzatıyor ve seyirciler çılgına dönüyor. Afallayarak bakakalıyorum. Neler oluyor? Neden *Saklambaç*’i izliyoruz?

“Ah, bu program eskiden çok eğlenceliydi,” diyor annem. “Çok bozdular.”

“Sen bu saçmalığa eğlence mi diyorsun?” diye karşı çıkıyor babam inanamayarak.

“Bir dakika, baba, şeye geri dönebilir miyiz...”

“Ben şu anda eğlenceli demedim. Eskiden...”

“Baba!” diyorum fazla paniklemiş gibi konuşmamaya çalışarak. “Bir saniyeliğine BBC1’a dönebilir miyiz?”

Saklambaç yarışması kayboluyor ve rahat bir oh çekiyorum. Bir sonraki saniye, takım elbiseli, çok ciddi ve ağırbaşlı bir adam ekranı dolduruyor.

“Polisin gözden kaçırdığı,” diyor genizden gelen bir sesle, “tanıkların yeterli derecede...”

“Baba!”

“Televizyon rehberi nerede?” diyor sabırsızca. “Bundan daha iyi bir program vardır.”

“Sayısal Loto çekiliyor!” diye neredeyse avaz avaz bağıriyorum. “Ben çekilişi izlemek istiyorum.”

“Sayısal Loto izleyip ne yapacaksın? Biletin mi var?”

Suspens oluyorum. Eğer gizli talihli olacaksam bilet aldığımı kimseye söyleyemem. Annemle babama bile.

“Yok canım!” diye kahkaha atıyorum. “Sadece sunucuyu izlemek istiyorum.”

Büyük bir rahatlama ile kanalın açıldığını görüyorum ve dizi oyuncusu şarkı söylüyor. Kol saatimi kontrol ediyorum.

Biliyorum, şu anda çekilişi izleyip izlememem kazanma şansımı etkilemeyecek. Yine de o büyük anı kaçırmak istemiyorum. Biraz deli olduğumu düşünebilirsiniz ama sanki izlersem ekranın karşısından toplarla iletişim kurabileceğimi hissediyorum. Toplar yuvarlak şeyin içinde dönerken gözlerimi dikip bakacağım ve sessizce kazandıran numaralarımı tekrar edeceğim. Bir nevi bir takımı desteklemek gibi. *Takım 1 6 9 16 23 44.*

Gerçi sayılar aynı sırada gelmeyebilir.

Takım 44 1 23 6 9 16. Muhtemelen. Ya da *Takım 23 6 1...*

Birden bir alkış kopuyor ve şarkıcı şarkısını bitiriyor. Aman Tanrım. Gerçek olmak üzere. Hayatım değişimin eşiğinde.

“Sayısal Loto’yu iyice ticarete döktüler değil mi?” diyor annem. Sunucu, şarkı söyleyen oyuncuyu kırmızı düğmeye doğru götürüyor. “Çok yazık valla.”

“Ne demek ticarete döktüler?” diye karşı çıkıyor babam.

“İnsanlar eskiden hayır kuruluşlarına bağış yapmak için loto oynardı.”

“Hiç de değil! Saçmalama! Kimse vakıfları sallamıyor bile. Burada mesele ben, ben, ben.” Babam uzaktan kumandayı sunucuya doğru tutuyor ve ekran kararıyor.

“Baba!” diye inliyorum.

“Ne yani, sence kimse vakıfları umursamıyor mu?” diyor annem sessizlikte.

“Öyle bir şey demedim.”

“Baba, açar mısın şunu!” diye ciyaklıyorum. “Hadi açsana televizyonu!” Utanmasam kumandayı kapmak için güreşeceğim. Neyse ki babam televizyonu tekrar açıyor.

Ekrana gözlerime inanamayarak bakıyorum. İlk top düşmüş bile. Ve 44 numara. Benim 44 numaram.

Bir Aşıverişkolığın İtirafı

“...en son üç hafta önce çıkmıştı. Şimdiyse ikinci sayımız geliyor... Ve 1.”

Kıpırdayamıyorum. İşte tam gözlerimin önünde meydana geliyor. Gerçekten de sayısal lotoyu kazanıyorum. Sayısal lotoyu kazanıyorum!

Demek böyle oluyormuş, şu anda şaşırtıcı derecede sakimim. Sanki hayatım boyunca bunun olacağını hep biliyordum. Burada, sessizce koltukta otururken sanki kendi hayatımın belgeselini izler gibiyim. Çok ünlü birisi tarafından anlatılıyor. “Becky Bloomwood her zaman günün birinde büyük ikramiyeyi kazanacağını biliyordu. Fakat bunun gerçekleştiği gün, kendisi bile tahmin edememişti...”

“Gene düşük bir sayı. 3 numara.”

Ne? Beynim birden algılayamıyor ve ekrana donarak bakıyorum. Doğru olamaz. 23 demek istedi herhalde.

“Ve 2 numara, geçen haftanın bonus topu.”

Bir anda her yerim buz kesiyor. Neler oluyor ya? Bu sayılar da ne?

“Gene küçük bir sayı! 4. Popüler bir sayı, bu sene on iki kez çıktı. Ve son olarak da... 5! Ne şans! Ah, böyle bir şey ilk kez yaşanıyor! Şimdi, topları sıralıyoruz...”

Hayır. Ciddi olamazlar. Bir hata var kesin. Büyük ikramiyeyi kazanan sayılar 1, 2, 3, 4, 5, 44 olamaz, mümkün değil. Böyle bir piyango kombinasyonu yok, çok pis bir şaka bu.

Hem kazanıyordum. *Resmen* kazanıyordum.

“Şuna bakın!” diyor annem. “İnanılmaz bir şey! 1, 2, 3, 4, 5, 44.”

“Nesi inanılmaz?” diye cevap veriyor babam. “Diğer kombinasyonlardan bir farkı yok.”

“Hayır!”

“Jane, sen olasılık teorisi hakkında ne biliyorsun ki?”

Sessizce kalkıp odadan çıkıyorum, televizyondan Sayısal Loto'nun müziği çınlıyor. Mutfığa yürüyorum, masaya oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Doğrusunu isterseniz her yanımda titriyor. Kazanacağıma o kadar inanmışım ki. Kocaman bir evde oturuyor, bütün arkadaşlarımla Barbados'a tatile gidiyordum, Agn s B'ye girip istediğim her şeyi satın alıyordum. Çok gerçekçiydi.

Oysa Şu anda annemlerin mutfağında oturuyorum. Tatile çıkacak param yok ve hiç beğenmediğim bir tahta kaseye seksen papel ödedim.

Omuzlarım düşük bir halde su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Tezgahta duran *Woman's Journal*'i alıyorum ve öylesine sayfalarını çeviriyorum. Bu bile keyfimi yerine getirmiyor. Bana her Şey parayı hatırlatıyor. *Belki de babam haklı*, diye düşünüyorum kederle. Belki de sorunlarımın çözümü kısıntı yapmaktan geçiyor. Diyelim ki... Diyelim ki haftada altmış sterlin biriktirecek kadar kısıtım. Yüz hafta sonra 6000 sterlinim olur.

Birden beynim canlanıyor. Altı bin sterlin. Fena değil, değil mi? Hem düşününce, haftada altmış sterlin biriktirmek çok da zor değil. Dışarıda iki akşam yemeği parası. Yani insanın ruhu bile duymaz.

Tanrım, evet. Aynen  yle yapacağım. Haftada altmış sterlin, her hafta. Belki de özel bir hesap açıp oraya yatırırım. Muhteşem olur! Tasarrufun doruğuna çıkarım ve faturalarımı ödedikten sonra da para biriktirmeye devam ederim. Tutumlu olmak bir alışkanlık haline gelir. Sonra da her sene sonunda bir Armani tuvalet gibi, klasik bir yatırımla kendimi  d llen-diririm. Ya da Christian Dior da olabilir. Neyse işte, gerçekten klas bir Şey.

Bir Alışverişkolığın İtirafı

Pazartesi günü başlıyorum, diye düşünüyorum heyecanla ve bir kaba çikolatalı dondurma dolduruyorum. Yapacağım şey şu: Hiçbir şeye para harcamayacağım. Param dağ gibi birikecek ve zengin olacağım. Harika.

Brompton's Mağazası
MÜŞTERİ HİZMETLERİ

Brompton Sokak, No: 1

SW4 7TH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No:4 Daire 2

SW6 8FD Londra

6 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

43 sterlinlik çekiniz için teşekkürler, bugün elimize geçti.
Maalesef çekinizde imza yok. Şüphesiz ki ufak bir
dalgınlık olmuş. Bu yüzden çekinizi size geri
gönderiyorum ve imzaladıktan sonra bir kez daha
yollamanızı rica ediyorum.

Muhakkak farkındasınızdır, bu ödemeniz zaten sekiz gün
gecikmeli.

İmzalı çekinizi bekliyoruz.

Saygılarımla,

John Hunter

Müşteri Hizmetleri Müdürü

Tutumluluk. Sadelik. Yeni hayat felsefemin başlıca kelimeleri bunlar. Yepyeni, ıvır zıvırdan arınmış, Zenimsi bir hayat. Tek kuruş harcamadığım bir hayat. *Tek kuruş* harcamadığım. Yani düşünüyorum da, insan her gün gereksiz yere ne kadar çok para harcıyor? Neden biraz borcum olduğu belli. Ayrıca da benim suçum değil. Ben resmen Batı materyalizmine boyun eğmişim, teslim olmuşum. Ki buna direnmek için bir fil kadar kuvvetli olmak lazım. En azından yeni kitabımda öyle yazıyor.

Dün annemle kitap almaya Waterstone's'a gittik. Hemen kişisel gelişim bölümüne sığıştım ve hayatımda okuduğum en harika kitabı aldım. Hakikaten de hayatımı değiştirecek. Şu anda çantamda. Kitabın adı *Paranızı Kontrol Etmek*, yazarı da David E. Barton ve şahane bir şey. Kısaca anlatılan şu: İnsan farkında olmadan har vurup harman savuruyor ve çoğumuz yalnızca bir haftada nakit harcamamızı yarı yarıya indirebiliriz.

Sadece bir haftada!

Yapmanız gereken, mesela restoranda yemek yerine kendi sandviçinizi hazırlamak, metroya binmek yerine işe bisikletle gitmek falan gibi şeyler. Zaten biraz kafa yorunca, her yandan biriktirilebilecek para buluyorsunuz. Ve David E. Barton'ın da dediği gibi, insanın para harcamakla meşgulken unuttuğu bir sürü bedava keyif kaynağı var: Parklar, müzeler, kırsal bir yerde yürüyüş yapmak.

Çok basit ve anlaşılır şeyler. En güzel yanı da alışverişe gidererek başlıyorsunuz! Kitapta yazdığına göre, sıradan bir günde harcadığınız paranın hepsini ayrı ayrı listelemeniz gerek ve bir tablo çıkarıyorsunuz. Dürüst olmalı, birdenbire harcama alışkanlıklarınızı değiştirmemeli ve bir şeylerden kesmemelisiniz. İnsan biraz geriliyor. Gerçi şanslıyım çünkü perşembe günü Suze'un doğum günü ve ona hediye almak zorundayım.

Böylece de pazartesi sabahı işe giderken Lucio's'a uğrayıp ekstra büyük boy kapuçino ve bir çikolatalı kek alıyorum, her zamanki gibi. İtiraf ediyorum, parayı adama uzatırken biraz hüzünlendim çünkü son kapuçinom ve son çikolatalı kekim olacak. Yeni tutumlu günlerim yarın başlıyor ve kapuçino yasak. David E. Barton'a göre, kahve içme alışkanlığına sahipseniz kahvenizi evde yapıp termosla işe getirmelisiniz ve aralarda atıştırmayı seviyorsanız da marketten ucuz kek almalısınız. "Kahve satıcıları sıcak su ve köpük bardaktan başka bir şey olmayan bir içecek için sizi söğüşlüyor," diye yazmış ve bence haklı. Ama sabah kapuçinomu özleyeceğim. Olsun. Kitabın kurallarını takip edeceğime dair kendime söz verdim ve sözüme sadığım.

Kahveciden elimde son bardağımla çıkarken kahvemi taşıyacağım bir termos bardağım olmadığını fark ediyorum.

Bir Aşıverişkoligin İtirafları

Sorun değil, alırım. Habitat'ta çok hoş, çok şık metal termoslar satılıyor. Aslında bu aralar çok da moda. Hatta Alessi bile tasarlamıştı sanırım. Amma havalı olurdu değil mi? Alessi termostan kahve içmek. Karton bardakta kapuçinodan çok daha havalı.

Mutlu mutlu sokaklarda yürüyorum. Smith's'e ulaşınca uğrayıp oyalanmak için birkaç dergi alıyorum. Harcadığım paraları kuruşu kuruşuna not etmek için de çok şeker, gümüş rengi bir defterle kalem alıyorum. Çok hırslıyım çünkü David E. Barton'a göre satın aldıklarını yazmak bile daha az harcama etkisi yaratacakmış. Böylece işyerine varır varmaz listeme başlıyorum.

Kapuçino 1.50 £

Çikolatalı kek 1.00 £

Defter 3.99 £

Kalem 1.20 £

Dergiler 6.40 £

Toplamda şu ana kadar... 14.90 sterlin.

Vay be. Saatin daha sabah 09.40 olduğu göz önüne alındığında acayip büyük bir rakam.

Ama defterle kalem sayılmaz değil mi? Onlar tasarruf için gereken malzemelerdi. Yani defter ve kaleminiz olmadan harcadığınız paranın çetelesini nerede tutacaksınız? O yüzden o ikisini toplamdan çıkarıyorum ve kalıyor... 8.90 sterlin. Böylesi daha iyi.

Neyse, artık işe geldim. Muhtemelen akşama kadar bir şey harcamam.

* * *

Of Tanrım ya. Bir şekilde para harcamamak imkansız görünüyor. İlk olarak muhasebe bölümünden Guy, gene birisine ayrılma hediyesi alınacağını duyuruyor. Ardından öğle yemeğine çıkıyorum. Sandviç seçerken kendimi tutuyorum, yumurtalı ve tereli sandviç alıyorum. Boots'ta en ucuz sandviç bu. Üstelik de yumurtalı-tereli hiç sevmem.

David E. Barton, gerçekten büyük bir çaba gösterdiğinizde, özellikle de ilk zamanlar, kendinizi ödüllendirmelisiniz diyor. Böylece de doğal ürünler reyonundan hindistancevizli banyo yağı alıyorum. Ardından kullandığım nemlendiricinin iki kat puan kazandırdığı dikkatimi çekiyor.

Avantaj puan sistemine *bayılıyorum*. Harika bir icat değil mi? Yeterince para harcarsanız gerçekten çok iyi ödüller kazanabiliyorsunuz, mesela bir otelde bakım günü gibi. Geçen Noel gerçekten çok tutumlu ve dikkatliydim, puanlarımı yükselttim, yükselttim ve büyükannemin Noel hediyesini puanlarla aldım. Aslında her şey şöyle gelişti: Zaten 1653 puanım vardı ve büyükanneme ısıtmalı bigudi seti almam için 1800 puan lazımdı. Böylece de kendime koca bir şişe Samsara parfüm aldım ve oradan 150 puan kazandım. Böylece ısıtmalı bigudi seti bedavaya geldi! Yalnız işte Samsara parfümün kokusunu çok sevmiyorum. Bunu alırken fark etmedim, evde fark ettim. Neyse, olsun.

Avantaj puanları akıllıca kullanmanın yolu -diğer bütün özel tekliflerde olduğu gibi- fırsatı yakalamak ve faydalanmak çünkü bir daha karşınıza çıkmayabilir. Böylece de üç kutu nemlendiriciyi kaptığım gibi sepete atıyorum. İki kat avantaj puan! Yani bedava para yükleniyor işte, ne güzel!

Ondan sonra Suze'un doğum günü hediyesini almam lazımdı. Zaten bir aromaterapi yağ seti aldım ama geçen gün

Bir Alışverişkoligin İtirafı

Benetton'da nefes kesici bir pembe hırka gördüm, Suze ona kesin bayılır. Aromaterapi yağı setini iade edebilir ya da Noel zamanı başkasına hediye edebilirim nasılsa.

Böylece Benetton'a girdim ve pembe hırkayı buldum. Tam ödemek üzereydim... Aaa, grisi de varmış. Mükemmel, yumuşak, güvercin grisi angora bir hırka, düğmeleri de inci.

Ah, Tanrım. Nasıl anlatsam, ne zamandır şöyle güzel bir gri hırkaya ihtiyacım vardı. Cidden, çok lazım oluyor. İsterseniz anneme, Suze'a, herkese sorun. Ve bir diğer şey de, henüz tutumluluk diyetine girmedim değil mi? Bu aşamada kendimi denetliyorum sadece.

David E. Barton'a göre, olabildiğince doğal davranmam gerekiyor. Hım, demek ki doğal içgüdülerime göre hareket edip satın almalıyım. Almamak yanlış olur, sahtekarlık olur. Her şeyi mahveder.

Ayrıca da topu topu kırk beş sterlin. VISA'mı kullanabilirim.

Bir de şu açıdan bakın: Onca masraf arasında kırk beş sterlinin lafı mı olur? Yani nedir ki?

O yüzden de hırkayı aldım. Dünyanın en tatlı, minik hırkası. Yolda beni görenler Gri Hırkalı Kız diyecek. Bu hırkayla *yaşarım* her gün. Cidden, aslında bu da bir yatırım.

Öğle yemeğinden sonra bir sonraki sayının ön kapak resimlerini seçmek için Image Store'a gitmek zorunda kalıyorum. En sevdiğim işim bu. Philip'in bu işi neden sürekli birisine kaka-lamaya çalıştığını anlamıyorum. Dışarı çıkıyor, bütün öğleden sonra boyunca oturup kahvenizi içerek bir sürü slayta bakıyorsunuz.

Çünkü tabii ki kendi ön kapağımızı tasarlayacak editoryal bütçemiz yok. Gazeteciliğe ilk başladığımda çekimlere gidebi-

leceğimi, mankenlerle tanışacağımı ve gerçekten çok şaşırtıcı zaman geçireceğimi zannediyordum. Ama bizde fotoğraf çeken biri bile yok. Bizim tarzdaki tüm dergiler Image Store gibi görsel kütüphaneleri kullanıyor ve aynı görseller dönüp duruyor. Geçen sene en az üç finans dergisine kapak olmuş, kükreyen bir kaplan resmi geçiyor. Yine de okuyucuların umrunda değil, değil mi? Onlar da dergiyi Kate Moss'a bakmak için almıyor ki.

İyi yanı şu: Elly'nin editörü de kapak görseli seçmekten nefret ediyor ve onlar da Image Store'la çalışıyor. Biz de ayarlayıp birlikte gitmeye çalışıyor, resimler üzerine koyu bir sohbet ediyoruz. Daha iyisi, Image Store ta Notting Hill Gate'te, o yüzden de oraya gidip dönmek abartısız saatler sürebilir. Ben çoğunlukla oraya gittikten sonra artık ofise dönmeye bile zahmet etmiyorum. Gerçekten ya, öğleden sonrayı geçirmenin mükemmel bir yolu. (Para kazandıran bir öğleden sonra hatta. Tabii ki günlerden cumartesi olsaydı bambaşka şeyler düşünürdüm.)

Elly'den önce oraya varıyorum ve danışmadaki kıza "Başarılı Birikim'den Becky Bloomwood," diye fısıldıyorum. Keşke *Vogue'dan Becky Bloomwood* diyebilseydim. Ardından pofuduk siyah deri sandalyeye kurulup bir katalog dolusu ışıltılı, mutlu aile fotoğrafına bakıyorum. Derken orada çalışan trendi çocuklardan biri gelip beni bir ışıklı masaya götürüyor.

"Ben Paul," diyor, "bugün seninle ben ilgileniyorum. Ne aradığını biliyor musun?"

"Şey..." diyorum ve çok önemli biriymişim gibi defterimi çıkarıyorum. Dün bu ayki kapakla ilgili bir toplantı yaptık ve sonunda *Portfolyo Yönetimi: Doğru Dengeyi Kurma* başlığına karar verdik. Sıkıntıdan kafanıza bir kurşun sıkmadan önce

Bir Alışverişboligin İtirafı

ayken ayki kapak spotumuzu söyleyeyim: *Mevduat Hesabı* *Sınanıyor*.

Neden bir keteliğine de olsa bronzlaştırıcı kremleri test edemiyoruz? Ah, neyse.

“Terazi resimleri arıyorum,” diyorum listemden okuyarak. “Ya da gergin ip, tek tekerlekli bisiklet...”

“Denge singeleyen görseller yanı,” diyor Paul. “Sorun değil. Kahve alır mısın?”

“Evet, lütfen,” diye sırtıyorum ve koltuğumda arkama yaslanıyorum. Ne demek istediğimi anladınız mı? Burası çok hoş. Bu koltukta oturup hiçbir şey yapmamam için üste para alıyorum.

Birkaç saniye sonra Elly, Paul’la birlikte ortaya çıkıyor ve şaşırarak kafamı kaldırıyorum. Elly gerçekten çok şık. Patlıcan moru bir takım elbise ve topuklu ayakkabı giymiş.

“O halde yüzücüler, botlar ve Avrupa görselleri,” diyor Paul ona da.

“Aynen,” diyor Elly ve hemen yanımdaki koltuğa gömülüyor.

“Dur tahmin edeyim,” diyorum. “Döviz kuru dalgalanmalarıyla ilgili bir başlık.”

“Çok iyiydi,” diyor Elly. “*Avrupa: Batıyor mu, Yüzüyor mu?*” Bunu inanılmaz derecede dramatik bir edayla söylüyor ve Paul’la kıkırdıyoruz. Paul çıkınca Elly’yi tepeden tırnağa süzüyorum.

“Eee, hayırdır bu ne şıklık?”

“Ben hep böyle şık giyiniyorum,” diye dudaklarını uzatıyor. “Biliyorsun.” Paul de aynı anda tekerlekli küçük arabayla slaytları getiriyor ve Elly slaytlara doğru bakıyor. “Bunlar senin mi, benim mi?”

Konuyu değiştiriyor. Burada neler oluyor?

“Yoksa iş grüşmen mi var?” diyorum aniden beynimde bir ışık akınca. Elly bana bakıyor, kızarıyor, sonra arabadan bir dizi slayt çekiyor.

“Sirk filleri,” diyor. “Jonglrler. Senin aradığın bu mu?”

“Elly! İş grüşmen mi var? Söylesene!”

Elly bir süre suskun kalıyor. Elindeki kağıda bakıyor, sonra bakışlarını kaldırıyor.

“Evet,” diyor ve dudaklarını ısıtıyor. “Ama...”

“şahane!” diye heyecanlanıyorum ve köşede oturan iki tatlı kız bize bakıyor. “Kiminle?” diyorum sesimi alçaltıp. “*Cosmo* deme sakın!”

Paul elinde kahveyle gelip Elly’ninnne bardağı koyarken lafımız bölünüyor. “Yüzücüler hemen geliyor,” diyor, gülümsüyor ve uzaklaşıyor.

“Grüşmen kiminle?” diye tekrar ediyorum. Elly o kadar çok işe başvuruyor ki aklımda tutamıyorum.

“Wetherby’s,” diyor ve pembeleşmeye başlıyor.

“Wetherby’s Yatırım?” Başıyla onaylıyor. Kaşlarımı atıyorum. Anlamadım. Neden Wetherby’s Yatırım’a başvuruyor? “şirket ii dergileri falan mı varmış?”

“Gazetecilik için başvurmuyorum,” diyor Elly alçak sesle. “Fon yöneticisi olmak için başvuruyorum.”

“Ne?” diyorum nutkum tutularak.

Biliyorum, arkadaşlar hayatlarına dair kararlarında birbirlerine destek olmalı falan. Ama kusura bakmayın yani... *Fon yöneticisi* mi?

“Muhtemelen alınmam,” diyor ve gözlerini kaçırıyor. “Büyütülecek bir şey yok.”

“Ama...”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyorum. Elly nasıl fon yöneticisi olmayı düşünür ki? Fon yöneticileri gerçek insan bile değil. Basın toplantılarında ve basın gezilerinde bakıp bakıp güldüğümüz tipler.

“Sadece bir fikir işte,” diyor savunmaya geçerek. “Belki de Carol’a başka bir iş de yapabildiğimi göstermek istiyorum sadece. Anlıyor musun?”

“O halde bu başvuru bir tür pazarlık aracı?” diye soruyorum korka korka.

“Evet,” diyor ve hafifçe omuz silkiyor. “Aynen öyle. Pazarlık aracı.”

Fakat hiç de ikna edici konuşmuyor ve geri kalan saatler boyunca da her zamanki gibi hoşsohbet değil. Elly’ye ne olmuş böyle? Kızın hali, Image Store’dan eve dönüş yolunda hala kafamı kurcalıyor. High Street Kensington’da yürüyorum, karşıdan karşıya geçiyorum ve Marks and Spencer’ın kapısında duraksıyorum.

Metro sağımda. Mağazalar solumda.

Mağazaları *yok* saymalıyım. Tutumluluk alıştırmaları yapmalı, dümdüz eve gidip giderler ve masraflar grafiğim üzerinde çalışmalıyım. Canım sıkılırsa bedava televizyonda hoş bir şeyler izleyebilir, belki ucuz ve besleyici bir çorba pişirebilirim.

Ama bu gece televizyonda hiç güzel bir şey yok. En azından *EastEnders*’a kadar yok. Canım çorba da istemiyor. Kendimi neşelendirecek bir şeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum cidden. Ve ayrıca -beynim hızlı çalışıyor- yarın hepsinden vazgeçeceğim değil mi? Ramazan ayının başlangıcı gibi. Bugün benim alışveriş günüm. Oruç tutmaya başlamadan önce tıka basa doymalıyım.

Büyük bir heyecan içinde Barkers Centre'a doğru adımlarımı hızlandırıyorum. Delirmeyeceğime kendi kendime söz veriyorum. Sadece bu akşamı atlatmama yardım edecek, ufak bir hediye alacağım. Hırkamı aldım zaten, başka kıyafet yok... Geçen gün de bir çift minik topuklu babet almıştım, o da olmaz... Gerçi Hobbs, Prada tarzında çok tatlı ayakkabılar getirmiş... Hım. Emin değilim.

Barkers'ın kozmetik departmanına giriyorum ve birden içime doğuyor. Makyaj malzemeleri! İhtiyacım olan şey bu. Yeni bir rimel, belki yeni bir ruj. Parlak, baş döndüren reyon-da mutlu mutlu dolanmaya başlıyorum. Parfümler sıkıyor, elimin dış kısmında ruj tonları deniyorum. Uçuk bir renk istediğime karar veriyorum. Ten rengimsi bej-pembe bir şey olabilir ve onu tamamlayan bir dudak kalemi...

Clarins tezgahındaki kocaman promosyon levhası dikkatimi çekiyor.

İki cilt bakım ürünü alana makyaj çantası HEDİYE. İçinde deneme boyu yüz temizleyici, tonik ve nemlendirici seti, Sonbahar Alevi ruj, ekstra yoğun maskara ve Eau Dynamisante tester. Kampanya stoklarla sınırlıdır, acele edin.

Bu harika bir haber! Clarins rujların normalde ne kadar olduğundan haberiniz var mı? İşte şu anda bedavaya dağıtıyorlar! Heyecandan elim ayağım dolanarak tüm cilt bakım ürünlerini karıştırıyorum, hangi ikisini alacağıma karar vermeye çalışıyorum. Acaba boyun kremi kullanır mıyım? Daha önce hiç denemedim. Biraz da şu canlandırıcı nemlendiriciden. Ondan sonra bedava ruj kazanıyorum! Bu fırsat kaçmaz.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

“Merhaba,” diyorum beyaz üniformalı kadına. “Boyun kremi ve canlandırıcı nemlendiriciden istiyorum. Bir de makyaj çantası,” diye ekliyorum. Bir an çok geç kaldım ve sınırlı sayıdaki stoklar tükendi korkusuyla kriz geçirecek gibi oluyorum.

Tükenmemiş! Tanrı’ya şükür. VISA kartımla işlem yapılırken görevli kadın bana pırıl pırıl kırmızı renkteki güzellik ve bakım çantamı uzatıyor – ki itiraf ediyorum, beklediğimden daha küçükmüş. Olsun, büyük bir hevesle açıyorum. İşte orada bedava rujum duruyor!

Kahvemsî kırmızı renk. Aslında biraz tuhaf bir ton. Ama diğer rujlarımla karışım yapar, üstüne de parlatıcı sürersem hoş görünür.

Eve vardığımda yorgunluktan bitmişim. Dairemizin kapısını açıyorum ve Suze bir köpek yavrusu gibi koşarak geliyor.

“Ne aldın?” diye bağılıyor.

“Bakma!” diye çığlık çığlığa kaçıyorum. “Bakman yasak! İçinde senin hediyen de var.”

“Hediyem!” Suze doğum günlerine bayılır. Şey, dürüst olmak gerekirse ben de öyle.

Odama koşuyorum ve Benetton torbasını dolabıma saklıyorum. Geriye kalan tüm alışveriş torbalarımı boşaltıyorum, sonra aldıklarımı tek tek yazmak için gümüş rengi defterimi çıkarıyorum. David E. Barton’a göre bu işlem *hemen* yapılmalı, yoksa alınanlar unutulabilirmiş.

“Bir şey içer misin?” diye sesleniyor Suze kapıdan.

“Evet, lütfen!” diye bağııyorum defterime yazarken. Bir saniye sonra Suze elinde bir kadeh şarapla içeri giriyor.

“*EastEnders* başlamak üzere,” diyor.

“Teşekkürler,” diyorum dalgın dalgın ve yazmaya devam ediyorum. Kitabın kurallarına harfi harfine uyuyorum. Bütün fişlerimi cüzdanımdan çıkarıp hepsini not ediyorum ve kendimle gurur duyuyorum. Aynen David E. Barton’ın dediği gibi, birkaç kolay uygulama yardımıyla herkes parasını kontrol edip yönetebilir.

Düşünüyorum da bugün epey bir nemlendirici satın almışım değil mi? Doğrusu Clarins tezgahında kendime canlandırıcı nemlendiriciyi satın alırken Boots’tan topladığım o kutuları tamamen unutmuştum. Olsun, boşverelim. Nemlendirici her zaman lazım. Sütle ekmek gibi temel ihtiyaç ve David E. Barton temel gereksinimlerden kismayın diyor. Ayrıca da bugün iyi iş çıkardığımı düşünüyorum. Gerçi henüz hepsini toplamadım ama...

Tamam, işte en son ve tam haliyle bugünkü aldıklarımın listesi:

Kapuçino	1.50 £
Çikolatalı kek	1.00 £
Defter	3.99 £
Kalem	1.20 £
Dergiler	6.40 £
Yumurtalı-tereli sandviç	99p
Hindistan cevizli banyo yağı	2.55 £
Boots nemlendiriciler	20.97 £
İki hırka	90 £
Evening Standard	35p
Clarins boyun kremi	14.50 £
Clarins nemlendirici	32.50 £

Bir Alışverişkeliğin İtirafı

Makyaj çantası	Bedava!
Muzlu smoothie	2.00 £
Havuçlu kek	1.20 £

Ve sonuç olarak toplamda... 173.9 sterlin.

Karşıma çıkan rakama şok geçirerek bakıyorum.

Hayır, kusura bakmayın, bir yanlışlık var. Doğru *olamaz*. Bir gün içerisinde 170 sterlinden fazla harcamış olamam.

Yani haftasonu bile değildi. İşe gittim geldim. Bu kadar çok para harcamaya zaman bile bulamazdım. Bir yerlerde bir hata olmalı. Belki işlem hatası yaptım. Ya da bir şeyleri iki kere yazdım.

Gözlerim listeyi baştan sona dikkatlice tarıyor ve aniden zafer kazanmış gibi duruyorum. "İki hırka." Biliyordum! Ben sadece...

Ah, evet. İki de hırka satın aldım değil mi? Tüh. Of Tanrım, içim daralıyor. Gidip *EastEnders* izleyeceğim.

Endwich Bankası

FULHAM ŞUBESİ

Fulham Yolu, No: 3

SW6 9JH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 Daire: 2

Londra SW6 8FD

6 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

5 Mart Pazar günü telesekreterimize bıraktığınız mesaj için teşekkürler.

Köpeğinizin öldüğünü duyduğuma çok üzüldüm.

Ne var ki önümüzdeki birkaç gün içinde durumunuzu gözden geçirmek üzere şahsen benimle ya da asistanım Erica Parnell'la temas kurmanızı ısrarla rica edeceğim.

Saygılarımla,

Derek Smeath

Banka Müdürü

ENDWICH – ÇÜNKÜ BİZ DEĞER BİLİRİZ.

Tamam, diye düşünüyorum ertesi gün kararlı bir şekilde. Önemli olan, dün ne kadar çok harcadım diye düşünüp düşünüp kafayı sıyırmamak. Üstüne bir bardak soğuk su iç gitsin. Önemli olan, bugünün yeni tutumlu hayatımın ilk günü olması. Bundan böyle tek kuruş harcamayan bir insanım. David E. Barton'a göre, ilk hafta giderlerinizi yarı yarıya kesmeyi hedeflemelisiniz ama iddia ediyorum ben çok daha iyisini yapabilirim. Yani kabalık etmek istemem ama bu kişisel gelişim ve yardım kitapları da hep sıfır kontrole sahip insanlar için yazılıyor değil mi? Üstelik de ben sigarayı kolayca bırakmıştım. (Gerçi hala sosyal içiciyim ama o sayılmaz.)

Kendime peynirli sandviç hazırlayıp sararken içim içime sığmıyor. Evet, sırf şu hareketle iki sterlin biriktirdim bile! Termos bardağım yok (haftasonu hemen edinmeliyim), o yüzden yanıma kahve alamıyorum ama buzdolabında bir şişe

meyveli soda var, kahve yerine onu koyarım çantama. Hem daha sağlıklı olur.

Hatta düşündüm de, insanlar niye dükkanlarda yapılan sandviçleri satın alır ki? Kendi sandviçinizi hazırlamak ne kadar ucuz ve kolay, baksanıza. Aynı şey hazır baharatlı yemekler için de geçerli. David E. Barton, pahalı hazır yemeklerden yemek yerine kendi baharatlı, wok tava yemeklerinizi pişirmeyi öğrenmelisiniz diyor. Lokantaya ödenen paranın kat kat altında tutar. Bu haftasonu, önce bir müze ziyaret ettikten ya da sadece nehir kenarında yürüyüp manzaranın tadını çıkardıktan sonra aynen öyle yapacağım.

Metroda yürürken kendimi saf ve arınmış hissediyorum. Hatta çetin ve iradeli. Sokaktaki şu insanlara bakın, oradan oraya koşturuyor, paradan başka şey düşünmüyorlar. Para, para, para. Saplantı olmuş artık. Ama insan bir kere paradan tamamen vazgeçti mi artık hiçbir değeri kalmıyor. Şimdiden kendimi çok daha farklı, huzurlu bir ruh hali içinde buluyorum. Daha az maddeci, daha felsefiyim. Daha *spiritüelim*. David E. Barton'ın da belirttiği üzere, ne kadar çok şeye sahip olduğumuzun farkına varıp şükretmeyi unutuyoruz. Işık, hava, özgürlük, arkadaşlık, dostluk... Yani hayatta asıl önemli olan bunlar değil mi? Kıyafetler ve ayakkabılar ve takılar değil.

İçimde meydana gelen değişimin boyutu neredeyse tüyler ürpertici. Mesela metro istasyonundaki dergicinin önünden yürüyorum ve tembelce bir bakış atıyorum ama satılan dergilerden hiçbirini alasım gelmiyor. Yeni hayatımda dergilere yer yok. (Zaten bu aykilerin çoğunu okudum.)

Metroya kuş gibi hafif, sakin ve iradeli biniyorum, adeta Budist rahipler gibiyim. Diğer istasyonda metrodan indiğimde indirimli ayakkabı satan dükkanın önünden dümdüz geçi-

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

yorum, bakmıyorum bile. Ve Lucio's'un önünden de aynı şekilde geçiyorum. Bugün kapuçino yok. Çikolatalı kek yok. Para harcamanın p'si yok. Doğruca ofise.

Başarılı Birikim için bu hafta ayın rahat günleri. Derginin yeni sayısını matbaaya yolladık. Bu da, bir sonraki sayı için çalışmalara başlamadan önce birkaç gün tembelce yayılabiliriz demek. Aslında önümüzdeki ay çıkacak yazımız için araştırma yapmamız gerekiyor tabii. Hatta benim bugün borsacılarla bir sürü telefon görüşmesi yapmam ve önümüzdeki altı ay için yatırım tüyolarını öğrenmem lazım.

Fakat bir şekilde koca sabah geçiyor ve hiçbir şeye dokunmamış vaziyetteyim. Sadece bilgisayarımın ekran koruyucusunu değiştirip üç sarı balık ve bir ahtapota ayarlıyorum, masraf formunu dolduruyorum. Doğrusu adamakıllı çalışacak şekilde konsantre olamıyorum. Sanırım yeni saf kimliğimle fazla mutluyum, yerimde duramıyorum. Ay sonuna kadar ne kadar para biriktirmiş olacağım ve Jigsaw'dan neleri almaya param yetecek diye hesaplayıp duruyorum.

Öğle arasında folyoya sarılı sandviçimi çıkarıyorum ve bugün ilk kez biraz içim sıkılıyor. Ekmek bayatlamış ve turşular folyoya akmış, görüntü pek iştah açıcı değil. Şu anda canım Pret a Manger'in fındıklı ekmeği ve brownie'sini çekiyor.

Aklından bile geçirme, diye kendime sertçe emir veriyorum. Ne kadar para biriktirdiğini düşün. Böyle diye diye kendimi ezik sandviçimi yemeye zorluyorum ve meyveli sodamı yuvarlıyorum. Yemeğim bitince folyomu çöpe atıyorum, sodanın metal kapağını takıp buzdolabına kaldırıyorum. Böylece de öğle arasından... beş dakikam gitti.

Peki şimdi ne yapacağım? Nereye gideceğim?

Masamda kimbürümü çıkararak oturuyorum. Tanrım, tutumlu olmak demirden leblebi. Somurtarak birkaç dosyayı karıştırıyorum, ardından kafamı kaldırıp camdan dışarı bakıyorum. Oxford Caddesi'nde alışveriş yapan insanlar telaşla torbalarını tutarak yürüyor. Ben de aralarına katılmak için yanıp tutuşuyorum. Öyle ki sandalyemde boynumu uzatırken, güneşe uzanan bir bitki gibiyim. Parlak ışık ve ılık havaya hasretim, dükkan rafları, hatta kasanın zırlıtısı... Ama dışarı çıkamam. Bu sabah kendi kendime gün boyunca mağazalara yaklaşmayacağıma söz verdim. Kendime *söz verdim* ve sözümü tutacağım. Ya da en azından bu kadar çabuk pes etmeyeceğim...

Ardından aklıma parlak bir fikir geliyor. Evde yapacağım yemek için bir tarif bulmam lazım, değil mi? David E. Barton yemek kitaplarının para tuzağı olduğunu söylüyor. Yemek paketlerinin kenarına basılmış yemek tariflerini kullanmalı ya da kütüphaneden kitap ödünç almalısınız diyor. Ama benim daha iyi bir fikrim var. Smith's'e gideceğim ve cumartesi akşamı yapmak için bir yemek tarifini kopyalayacağım. Böylece bir mağazaya girebilirim ama para harcamak zorunda kalmam. Anında ayaklanıyorum, paltoma uzanıyorum. Bekleyin mağazalarım, ben geliyorum!

Smith's'in kapısından adımımı attığım anda vücudumun gevşeyip rahatladığını hissediyorum. Bir mağazaya -hangisi olursa- girmenin zevki de ayrıdır, başka şeyle kıyaslanamaz. Kısmen o beklenti, kısmen insanı kucaklayan o uğultulu ortam, kısmen de her şeyin o tatlı *yeniliği*. Parlak yeni dergiler, parlak yeni kalemler, parlak yeni açılçerler. Hoş, on bir yaşımdan beri açılçere ihtiyacım olmadı ama... Ama baksa-

Bir Aşırışkolığın İtirafı

nıza, tertemiz, paketli ve bir çizik bile yok; nasıl güzel duruyorlar. Leopar desenli yeni bir kırtasiye seti gelmiş, ilk kez görüyorum ve bir an için durup inceleme dürtüm kabarıyor. Fakat kendimi zorlayıp yürüyorum ve kitapların konduğu arka bölüme geçiyorum.

Bir raf dolusu Hint yemeği kitabı var. Rasgele birini alıyorum, sayfaları karıştırıp bir tarif seçmeye çalışıyorum. Şu Hint yemeği olayının ne kadar karmaşık olduğunu daha önce fark etmemiştim. Belki de ne olur ne olmaz diye iki tarif yazmalıyım.

Dikkatlice etrafıma bakıp defter kalemimi çıkarıyorum. Biraz diken üstündeyim çünkü Smith's sattığı kitaplarda yazarların kopya edilmesinden hoşlanmaz. Bir keresinde Suze, Victoria'da Smith's'ten atılmıştı, oradan hatırlıyorum. A-Z'nin bir sayfasını yazıyordu çünkü kendisininkini evde unutmuştu. Adamlar da ona ya o rehberi almasını ya da kitapçıdan çıkmasını söyledi. (Ki hiç mantıklı değil çünkü dergileri bedavaya okuyabiliyoruz, değil mi?)

Her neyse, kimsenin bakmadığından emin olunca *jumbo karides briani* tarifini yazmaya koyuluyorum. Gerekli baharatlar listesini yarılarmışken WH Smith üniformalı bir kız köşeyi dönüyor. Hemencecik kitabı kapatıyor, göz atıyormuş gibi yaparak başka tarafa yürüyorum. Tam güvendedim diye düşünürken kitap tekrar açıyorum ki ben daha tek kelime yazamadan mavi paltolu bir yaşlı teyze yüksek sesle soruyor.

"Güzel miymiş, canım?"

"Ne?" diyorum.

"Kitap!" Şemsiyesiyle yemek kitabını işaret ediyor. "Gelinime bir hediye almam lazım. Hintli bir kız. Ben de güzel bir Hint yemekleri kitabı alayım diye düşündüm. Elindeki sence iyi bir yemek kitabı mı?"

“Bilmiyorum,” diyorum. “Henüz okumadım.”

“Ah,” diyor kadın ve uzaklaşmaya başlıyor. Çenemi kapayıp kendi işime bakayım, diye düşünüyorum ama kendimi tutamıyorum işte, boğazımı temizleyip sormak zorundayım: “Zaten onda bir sürü Hint yemeği tarifi yok mudur?”

“Kimde, tatlım?” diyor kadın arkasını dönerek.

“Gelininizde!” Ağzımdan çıktı bir kere ama pişmanım. “Yani zaten Hintli bir kızsaa Hint yemeklerini çok iyi biliyordur?”

“Ah,” diyor yaşlı kadın. Afalliyor sanki. “Eh, ne alayım öyleyse?”

Of Tanrım.

“Bilmem,” diyorum. “Belki... Belki başka konuda bir kitap?”

“Çok iyi fikir!” diye seviniyor kadın ve bana doğru geliyor. “Sen göster bana, canım.”

Neden ben?

“Kusura bakmayın,” diyorum. “Bugün biraz acelem var.”

Çabucak tabanları yağlıyorum ve vicdanım sızlıyor. CD ve film reyonuna ulaşıyorum, neredeyse bomboş ve Teletubbies rafının arkasına saklanıyorum. Etrafıma şöyle bir bakınıyorum, kimsenin olmadığını görünce tekrar kitabı açıyorum. Tamam, sayfa 214, jumbo karides briani... Tekrar okuyup yazmaya başlıyorum ve tam baharat listesinin sonuna ulaşmışken sert bir ses kulağımın dibinde konuşuyor.

“Afedersiniz?”

Öyle bir gafil avlanıyorum ki kalem defterden sekiyor ve mükemmel pişmiş bir basmati pilavı resminin üstüne kocaman bir mavi çizgi çiziyor. Çabucak elimi ayarlayıp çizgiyi saklıyorum ve masum masum arkamı dönüyorum. Beyaz

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

gömlekli, yakasında isim etiketi olan bir adam onaylamayan gözlerle bana bakıyor.

“Burası halkâ açık kütüphane değil, biliyorsunuz,” diyor. “Bedava bilgi alma hizmeti mi veriyoruz?”

“Sadece göz atıyordum,” diyorum elim ayağım karışarak ve kitabı kapatır gibi yapıyorum. Ama adamın parmağı nereden fırladıysa bir anda araya girip zank diye sayfanın ortasına iniyor. Yavaşça kitabı tekrar açıyor ve ikimiz de masmavi tükenmezkalem çizigine bakıyoruz.

“Göz atmak başka,” diyor adam sertçe, “dükkan malına zarar vermek başka.”

“Kazara oldu!” diyorum. “Beni korkuttunuz!”

“Hım,” diyor adam ve bana ters ters bakıyor. “Bu kitabı almaya niyetin var mıydı gerçekten? Ya da başka bir kitabı?”

Bir sessizlik oluyor. “Hayır,” diyorum yerin dibine girerek.

“Anladım,” diyor adam ve dudaklarını büzüyor. “Eh, maalesef bu mesele müdire hanıma iletmek zorunda. Açıkçası artık bu kitabı satışta tutamayız. Benimle gelip bu çizginin nasıl olduğunu ona açıklamamız...”

Bu herif ciddi mi? Kibarca hiç önemli olmadığını söyleyip üye kartı ister miyim diye sormayacak mı? Kalbim ağzımdan fırlayacak gibi atmaya başlıyor panikten. Ne yapacağım? Tutumluluk diyetinde olduğum için kitabı almam söz konusu olamaz. Ama müdire hanıma bir şey açıklamak da istemiyorum.

“Lynn?” diye sesleniyor adam, -kalem tezgahındaki kıza. “Glenys’i çağırabilir misin bana?”

Adam ciddi. Sanki bir mağaza hırsızı yakalamış gibi kasılıyor. Kitaplara tükenmezkalem lekesi yaptığınız için size dava açarlar mı? Belki de vandalizme girer. Aman Tanrım. Sicilime işlenecek. Asla Amerika’ya gidemeyeceğim.

“Bir dakika, kitabı alacağım, tamam mı?” diyorum nefesim kesilerek. “Alıyorum şu kahrolası kitabı.” Kitabı adamın elinden çekiyorum ve yüreğimi ağzımdan çıkacak gibi atarken adamın bir şey demesine fırsat vermeden kasaya yürüyorum.

Mavi paltolu kadın da yandaki kasada duruyor. Onunla göz göze gelmemeye çalışıyorum. Ama beni fark edip sevinçle sesleniyor.

“Tavsiyene uydum! Gelinimin gerçekten çok beğeneceğini umduğum bir şey aldım!”

“Ah, harika,” diye cevap veriyorum kitabı kasiyere uzatırken.

“*Hindistan Rehberi*,” diyor yaşlı kadın ve bana kalın mavi bir kitap gösteriyor. “Hiç duymuş muydun?”

“Ah,” diyorum. “Şey, evet, ama...”

“24.99 sterlin,” diyor benim kasamdaki görevli.

Ne? Karalar bağlayarak kıza bakıyorum. Yirmi beş sterlin mi? İki yemek tarifine? Daha ucuz, ince kapaklı bir şey seçemez miydim? Kahretsin. *Kahretsin*. Son derece isteksiz bir şekilde kredi kartımı uzatıyorum. Alışveriş yapmak ayrı, iradeniz dışında bir şey satın almaya zorlanmak apayrı. Yani o yirmi beş sterline kendime çok güzel bir iç çamaşır alabilirdim mesela.

Öte yandan, diye düşünüyorum kitapçıdan çıkarken, *yeni Club Card'ım bir sürü puan kazanmış oldu*. Harcamamın karşılığı puanımın değeri... 50p! Artık bir sürü lezzetli, egzotik wok tava yemekleri yapabilirim ve hazır yemeğe vereceğim para da cebimde kalır. Cidden, bu kitabı aslında iyi bir yatırım sayılır.

* * *

Bir Alışverişkoliliğin İtirafı

Övünmek gibi olmasın ama şu son satın aldığım şey dışında, sonraki iki gün de inanılmaz iyi idare ettim. İşyerine kahve götürmek için kullanmak üzere çok hoş, krom termos bardak, biraz kahve çekirdeği ve elektrikli kahve öğütücü aldım sadece. Çünkü işe hazır toz kahve götürmenin bir anlamı yok değil mi? Bir de Suze'un doğum günü için biraz çiçek ve şampanya.

Fakat bunları almaya iznim var çünkü David E. Barton'a göre arkadaşların kıymetini bilmeliymişiz. Bir ekmeği ikiye bölüp arkadaşınızla paylaşmak bile insan yaşamının en eski, en hayati parçalarından biriymiş. "Arkadaşlarınıza hediye vermeyi kesmeyin," diyor. "Aşırı savurgan hediyeler olmak zorunda değil, yaratıcılığınızı kullanın ve hediyenizi kendiniz yapmaya çalışın."

Böylece ben de Suze'a tam bir şişe yerine yarım şişe şampanya aldım. Pastaneden pahalı kruvasanlar almak yerine de, tüplerin içinde satılan o özel hamurlarla kendim yapacağım.

Bu akşam Suze'un kuzenleri Fenella ve Tarquin'le yemeğe Terrazza'ya gidiyoruz. Ve doğrusu, biraz pahalı bir akşam olabilir. Ama sorun yok çünkü *arkadaşla ekmeği paylaşmak* sınıfına giriyor. (Sadece Terrazza'daki ekmekler güneşte kurtulmuş domatesli focaccia ve bir sepeti 4.50 sterlin.)

Fenella ve Tarquin saat altıda geliyor ve Suze onları görünce çok sevinip çığlıklar atmaya başlıyor. Ben odamda kalıp makyajımı tamamlıyorum, dışarı çıkıp merhaba diyeceğim anı ertelemeye çalışıyorum. Fenella ve Tarquin çok da benim kafamda tipler değil. Hatta bence biraz garipler. Bir kere tuhaf görünüyorlar. İkisi de sıska. Soluk benizli ve kemikleri çıkmış sıskalardan. Ve ikisinin de ön dişleri hafif çıkık. Fenella kıyafet

ve makyaj konusunda biraz çaba gösteriyor ve *o kadar da* kötü görünmüyor. Ama Tarquin açıkçası gelinciğe benziyor. Ya da samura. Kemikli küçük bir yaratığa işte kısacası. Bir de garip şeyler yapıyor bu ikili. İki kişilik bisikletle geziyor, yaşlı nine-lerinin ördüğü takım kazakları giyiyor ve başka kimsenin anlamadığı, kendi ailelerinin aptal dilini konuşuyorlar. Mesela sandviç demiyor, *viçi* diyorlar. İçki yerine *tiçi* ama suysa sadece *hu* diyorlar. Bir süre sonra çok sinir bozucu oluyor bunları dinlemek.

Ama Suze onları seviyor. Bütün çocukluğu boyunca yazlarını İskoçya'da onlarla geçirmiş ve kuzenlerinin garipliğinin farkında değil. En kötüsü de onlarla birlikteyken Suze da viçilerden tiçilerden bahsetmeye başlıyor. Deliriyorum.

Neyse, yapabileceğim bir şey yok, artık buradalar. Rimelimi sürmeyi bitiriyorum ve ayağa kalkıp aynada kendime bakıyorum. Gördüklerim beni memnun ediyor. Üstümde sade siyah bir bluz ve siyah pantolon var, boynuma da şöyle gevşekçe bağladığım, nefes kesici -*nefes kesici*- Denny and George şalım. Tanrım, sıkı alışverişti. Muhteşem duruyor.

Biraz oyalanıyorum. Ardından çekine çekine odamın kapısını açıyorum.

"Selam, Bex!" diyor Suze. Gözleri ıslıl ıslıl. Koridorda bağdaş kurmuş oturuyor, hediyesini açıyor. Bu arada Fenella ve Tarquin de kenarda dikilmiş, onu seyrediyor. Çok şükür bugün Kızılay dağıtmış gibi aynı kazaktan giymemişler ama Fenella'nın üstünde tüylü tüvitten çok garip bir kırmızı etek var ve Tarquin'in çift düğmeli kruvaze ceketini Birinci Dünya Savaşı yıllarında dikilmişse benziyor.

"Merhaba!" diyorum kibarca ve ikisini de öpüyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Aaaa, vay canına!” diye bağıyor Suze ve paketten eski altın varaklı bir çerçevede duran bir resim çıkarıyor. “İnanmıyorum! İnanmıyorum!” Gözlerinden ışıklar saçarak bir Tarquin’e bir Fenella’ya bakıyor ve ben de ilgiyle Suze’un omzunun arkasından resmi görmeye çalışıyorum. Ama doğrusunu isterseniz pek etkilendim diyemeyeceğim. Bir kere gerçekten çok eski ve soluk -çamurumsu yeşil ve kahve tonlarında- ve ikincisi, resimde sadece öylece duran bir at var. Yani bir engelin üstünden atlasaydı ya da şaha kalksaydı falan daha iyi olmaz mıydı? Ya da *Gurur ve Önyargı*’daki elbiselerden giymiş bir kız atın üzerinde, Hyde Park’ta yavaş yavaş ilerlerken çekilseydi?

“Domuz Günün Kutlu olsun!” Tarquin ve Fenella bir ağızdan bağıyor. (Bu da bir başka şey işte. Doğum günlerine domuz günü diyorlar, şeyden beri... Üfff, boşverin, açıklaması çok sıkıcı şimdi!)

“Tek kelimeyle şahane!” diyorum coşkuyla.

“Öyle değil mi?” diyor Tarquin. “Şu renklere baksana.”

“Mmm, çok hoş,” diye kafa sallıyorum.

“Ve fırça darbeleri. Muazzam bir iş. İlk gördüğümüzde aklımızı oynattık.”

“Gerçekten harika bir resim,” diyorum. “Görünce bile insanın içinden... dörtmala gidesi geliyor!”

Neremden uyduruyorum böyle tutkulu cümleleri? Neden dürüst olup beğenmediğimi söylemiyorum?

“Sen de mi ata biniyorsun?” diyor Tarquin şaşkınlıkla kafasını kaldırarak.

Bir keresinde binmiştim. Kuzenimin atına. Düştüm ve bir daha hayatta binmem diye ant içtim. Ama ölürüm de bunu Bay Yılın Binicisi’ne itiraf etmem.

“Eskiden binerdim,” diyorum alçakgönüllü bir tebessümle. “Çok iyi değilim.”

“Yeniden denesen hemen kapacağına eminim,” diyor Tarquin bana dümdüz bakarak. “Hiç ava gittin mi?”

Tanın aşkına. Bayan Kırsal Yaşam’a benzer bir halim mi var?

“Hey,” diyor Suze sevinçle tabloyu duvara asarak. “Çıkmadan bir viçi yesek mi?”

“Kesinlikle!” diyorum çabucak Tarquin’le lafı kaynatmak için. “İyi fikir.”

“Ooo, evet,” diyor Fenella. “Şampanyanız var mı?”

“Olması lazım,” diye mutfığa giriyor Suze. Aynı anda telefon çalıyor ve gidip açıyorum.

“Alo?”

“Alo, Rebecca Bloomwood’la görüşebilir miyim?” diyor tanımadığım bir kadın sesi.

“Evet,” diyorum öylesine. Suze’un mutfak dolaplarını açıp kapanışını dinliyorum ve kahvaltıda içtiğimiz şişenin dibindeki dışında acaba gerçekten şampanyamız var mıydı diye merak ediyorum... “Buyrun, benim.”

“Bayan Bloomwood, ben Endwich Bankası’ndan Erica Parnell,” diyor hattaki ses ve donakalıyorum.

Kahretsin. Banka arıyor. Tanrım, bana o mektubu yollamışlardı değil mi? Cevap bile vermedim.

Ne diyeceğim şimdi? Çabuk, bir şey bul!

“Bayan Bloomwood?” diyor Erica Parnell.

Tamam, diyeceğim şey şu: Biliyorum, nakit kullanım limitimi biraz aştım ve önümüzdeki birkaç gün içinde iyileşmeye yönelik harekete geçeceğim.

Evet, kulağa hoş geliyor. İyileşmeye yönelik, kulağa çok hoş geliyor. Tamam, hadi.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Kendi kendime panik yapma diye telkin ediyorum. Bunlar da insan sonuçta. Ve derin bir nefes alıyorum. Ardından hiç planlamadığım bir biçimde, tereyağından kul çeker gibi kolayca ahizeyi elimden yerine bırakıyorum.

Sessiz telefona birkaç saniye bakıyorum, az önce yaptığım şeye inanmıyorum galiba. *Niye* yaptım ki şimdi bunu? Erica Parnell telefondakinin ben olduğumu biliyordu değil mi? Her an geri arayabilir. Muhtemelen şu anda geri ara tuşuna basmıştır ve cidden çok sinirlenecek...

Çabucak telefonun fişini çekip cihazı koltuktaki yastığın altına saklıyorum. Artık bana ulaşamaz. Güvendeyim.

“Arayan kimmiş?” diyor Suze odaya girerken.

“Hiç kimse,” diyorum elim ayağım titreyerek. “Yanlış numa... Dinle, hadi burada içmeyelim. Çıkalım artık!”

“Ah,” diyor Suze. “Olur!”

“Daha eğlenceli,” diye zırvalıyorum ve onu telefondan uzak tutmaya çalışıyorum. “Güzel bir bara gider birer kokteyl yuvarlarız, ondan sonra Terrazza’ya geçeriz.”

Eve dönünce de, diye düşünüyorum, tüm aramaları numarası görünecek şekilde ayarlayacağım. Ya da bundan böyle telefonları yabancı aksanla açacağım. Ya da daha iyisi, numaramı değiştireceğim. Telefon rehberinden adımlı sildireceğim.

“Neler oluyor?” diye soruyor Fenella kapıda bitip.

“Hiçbir şey!” diyorum. “Bir tiçi içmeye çıkıyoruz, oradan da akyeme.”

Ah. Kendime inanmıyorum. Onlardan birine dönüşüyorum.

Terrazza’ya vardığımızda biraz sakinleşmiş durumdayım. Elbette Erica Parnell hatta bir kesiklik olduğunu, bağlantının

koptuğunu düşünecek. Telefonu yüzüne kapattığını asla kon-
durmaz. Sonuçta biz iki medeni insanız değil mi? Yetişkin
insanlar öyle şeyler yapmaz.

Kadınla herhangi bir zaman karşılaşırsam da -ki umarım
asla öyle bir şey yaşanmaz- son derece soğukkanlı takılıp diye-
ceğim ki, "Beni aradığınızda ne garip olmuştu değil mi?" Ya
da daha iyisi, şakayla karışık ben onu telefonu suratıma kapat-
makla suçlayayım.

Terrazza tıklım tıklım dolu. İnsanlar, sigara dumanı, soh-
bet muhabbet. Elimizde kocaman gümüş rengi mönülerle
yerimizi aldığımızda gayet sakinim. Dışarıda yemek yemeye
bayılıyorum. Hem iyi bir ödülü hak ettiğime inanıyorum.
Kaç gündür ne kadar tutunluyum. Bu kadar sıkı bir diyet
yapmak hiç kolay değildi ama bir şekilde başardım. Ve çok da
iyi gidiyorum! Cumartesi günü harcamalarımın gidişatını
tekrar takip edeceğim ve yüzde yetmiş oranında bir düşüşle
karşılaşacağıma eminim.

"Ne içsek?" diyor Suze. "Tarquin, sen seç."

"Ah, bakın!" diye bağılıyor Fenella. "Eddie Lazenby! Bir
merhaba demem lazım." Ayağa fırlıyor ve on masa ötemizde,
blazer ceketli kel bir adama doğru yollanıyor. Bu karambolde
onu nasıl gördü, helal olsun.

"Suze!" diye bağılıyor başka bir ses ve hepimiz kafamızı
kaldırıyoruz. Minicik, pastel renklerde etek ceket giymiş sarı-
şın bir kız, kollarını sarılmak için iki yana açmış, masamıza
doğru yaklaşıyor. "Ve Tarkie!"

"Merhaba, Tory," diyor Tarquin ayağa kalkıp. "Mungo
nasıl?"

"O da burada!" diyor Tory. "Gelsenize, bir merhaba
deyin!"

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Nasıl oluyor da Fenella ve Tarquin bütün zamanlarını Hertshire'da geçiriyor fakat Londra'ya adım attıkları saniye, kendilerini yıllardır görüşmedikleri arkadaşlarının arasında buluyorlar?

"Eddie selam söyledi," diye duyuruyor masaya geri dönen Fenella. "Tory! Nasılsın? Mungo nasıl?"

"Ah, gayet iyi," diyor Tory. "Ama durun durun. Duydunuz mu? Caspar şehre dönmüş!"

"Yok canım!" diye bağışıyorlar ve utanmasam ben de katılacağım. Kimse benimle Tory'yi tanıştırma zahmetine girmedii ama bu insanlar hep böyle işte. Aralarına ozmos yoluyla katılıyor. Bir dakika önce tamamen iki yabancısıyız, bir saniye sonra diğerleriyle birlikte "Venetia ve Sebastian'ı *duydunuz mu?*" diye çığlık çığlığa bağıırıyorsunuz.

"Artık sipariş vermeliyiz," diyor Suze. "Birazdan gelip merhaba diyeceğiz, Tory."

"Tamam, çav," diyor Tory ve hızlı hızlı uzaklaşıyor.

"Suze!" diye bir başkası bağıırıyor ve küçük siyah elbiseli bir kız koşuyor. "Ve Fenny!"

"Milla!" diye sesleniyor bizimkiler de. "Nasılsın? Benjy nasıl?"

Tanrım. Bitmek tükenmek bilmiyor. Mönü elimde, kalakalıyorum. İştah açıcılar çok ilginçmiş gibi dikkatlice okuyorum ama aslında kendimi kimsenin konuşmak istemediği ezik biri gibi hissediyorum. Fenella ve Tarquin de yılın sosyetikleri olup çıktı. Haksızlık bu. Ben de masadan masaya atlamak istiyorum. Ben de bebekliğimden beri tanıdığım eski dostlarıma *rastlamak* istiyorum. (Gerçi o kadar zamandır tanıdığım tek insan Tom ve o da şimdi Reigate'te meşe üniteli mutfağındadır.)

Ne olur ne olmaz diye yine de m n m  indirip restoranda umutla çevreme bakınıyorum. Lütfen, Tanrım, bir kerecik benim de tanıdığım birisi burada olsun. Çok sevdiğim ya da yakından tanıdığım birisi olmak zorunda değil, sadece masasına koşturabileceğim, aman da aman falan filan deyip “Bir ara ögle yemeği yiyelim!” diye bağırabileceğim biri olsun. *Herhangi* biri. Kim olursa...

Derken tanıdık bir yüz gözüme çarpıyor. Hemen birkaç masa ötede! Ondan yaşı bir kadın ve yaşı bir adamla aynı masada oturuyor. Luke Brandon.

 ey, tamam, eski dostum denemez ama onu tanıyorum değil mi? Ayrıca çok da fazla seçeneğim yok. Ve şu anda diğerleri gibi masadan masaya atlamayı öyle istiyorum ki.

“Ah, bakın, Luke  urada!” diye çığlık atıyorum - sessizce tabii, o duymasın. “Gidip merhaba demem lazım!”

Diğerlerinin  aşkın bakışları arasında sa ımı geriye atıyorum, ayaklanıyorum ve alelacele yürüyorum, aniden i im i ime sığmıyor. Ben de yapabilirim! Terrazza’da masadan masaya takılıyorum. Ben de popüler bir kızm!

Ancak Luke’un masasına iki adım kala hafiften bocalıyorum. *Adama ne diyeceğim ki?*

 ey, kibar olacağım. Merhaba diyeceğim... Ve evet, dahi-yane! Bana yirmi sterlin borç verdiği için ona tekrar teşekkür edebilirim.

S.ktir, adama parasını geri ödedim değil mi?

Evet. Evet, üstünde gelincikler olan geri d n  m l  kağırtan bir kart ve bir  ek göndermiştim. Doğru. Şimdi panik yapma, havalı ve popüler ol.

“Merhaba!” diyorum masasına yaklaştığımda. Ama etrafımızdaki uğultu o kadar güçlü ki beni duymuyor. Fenella’nın

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

arkadaşları niye öyle çılgık kıyamet konuşuyor belli oldu. Duyulmak için en az altmış beş desibele ihtiyacınız var. “Merhaba!” diye tekrar deniyorum ama gene cevap yok. Luke büyük bir ciddiyetle ortayaşlı kadınla konuşuyor ve kadın da dikkatle onu dinliyor. İkisi de kafasını bile çevirmiyor.

Biraz rezil bir durum olmaya başladı. Masasına atlamaya çalıştığım kişinin dibinde dikiliyorum, o ise hiç oralı değil. Böyle bir problem yaşayan benden başka kimse yok sanki. Neden Luke da ayağa fırlayıp “Foreland Yatırım’ı duydun mu?” diye bağırıyor? Haksızlık bu. Ne yapsam? Çaktırmadan geri sıvışsam mı? Kadınlar tuvaletine gidiyormuş gibi mi yapsam?

Garsonun teki elinde tepsiyle yanımdan geçiyor ve çaresizce Luke’un masasına doğru, biraz daha yakına doğru irekleniyorum ve tam o anda Luke kafasını kaldırıp bakıyor. Kim olduğumu bilmiyormuş gibi boş gözlerle bana bakıyor ve midemin kasıldığını hissediyorum, başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Ama artık geri dönemem.

“Merhaba, Luke!” diyorum canlı canlı. “Geçerken gördüm de... bir merhaba diyeyim dedim.”

“Ah, merhaba,” diyor Luke kısa bir duraksamanın ardından. “Anne, baba, bu Rebecca Bloomwood. Rebecca, annemler.”

Of Tanrım. Ne halt ettim? Bir aile yemeğinin ortasında masaya atladım. Hemen kaç!

“Merhaba,” diyorum zayıfça tebessüm ederek. “Şey, ben sizi tutmayayım...”

“Eee, Luke’la nereden tanışıyorsunuz?” diye sorguya çekiyor Bayan Brandon.

“Rebecca çok önemli bir finans muhabiri,” diyor Luke şarabını yudumlayarak. (Sahiden de öyle mi düşünüyor? Vay

be, Clare Edwards'la bir konuşmada araya sokuşturmalıyım. Hatta Philip'le de.)

Büyük bir özgüvenle Bay Brandon'a sırtıyorum, kendimi çok havalı ve popüler hissediyorum. Önemli bir finans muhabiriyim ve çok önemli bir Londra restoranında çok önemli bir girişimciyle hoşbeş ediyorum. Daha havalı bir şey var mı?

"Finans muhabiri demek?" diyor Bay Brandon homurdanır-casına ve okuma gözlüğünü indirip bana bakıyor. "Eee, Maliye Bakanı'nın son konuşması hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir daha asla masadan masaya atlama olayına bulaşmayacağım. Asla.

"Şey," diye başlıyorum büyük bir özgüvenle. Acaba birdenbire restoranda başka bir eski dostumu görmüş gibi mi yapsam?

"Baba, eminim Rebecca şu anda bu konuları konuşmak istemiyordur," diyor Luke hafifçe kaşlarını çatarak.

"Haklısın!" diyor Bayan Brandon da ve bana gülümsüyor. "Şalın çok hoş, Rebecca. Denny and George mu?"

"Evet, öyle!" diye canlanıyorum hemen. Maliye Bakanı'nın konuşması meselesinden kurtulduğum için neredeyse göbek atacağım. (Ne konuşmasıymış ki zaten?) "O kadar mutluym ki. Geçen hafta indirimden aldım!"

Gözucuyla, Luke Brandon'ın suratında tuhaf bir ifadeyle dimdik bana baktığını görüyorum. Neden? Niye bu kadar...

Ah s.ktir. Nasıl böyle bir *aptallık* yaparım?

"İndirimden... Şey, aslında teyzeme almıştım," diye devam ediyorum hızlı düşünmeye çalışarak. "Teyzeme aldım hediye olarak. Ama o... öldü."

Şok geçirdikleri için bir sessizlik oluyor ve önüme bakıyorum. Az önce ağzımdan çıkana inanamıyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Ah, çok üzüldüm,” diyor Bay Brandon boğuk bir sesle.

“Ermintrude Teyzen öldü mü?” diyor Luke garip bir sesle.

“Evet,” diye cevap veriyorum ve ikına sıkına yüzlerine bakıyorum. “Çok üzücüydü.”

“Çok yazık!” diyor Bayan Brandon empatiyle.

“Hastanedeydi, değil mi?” diyor Luke kendine su koyarak.

“Nesi vardı?”

Bir an için dut yemiş bülbüle dönüyorum.

“Şey, bacağı...” diye başlıyorum.

“Bacağı mı?” Bayan Brandon endişeli görünüyor. “Ne vardı bacağında?”

“Bacağı... çok şişti ve mikrop kaptı,” diyorum iki saniye sonra. “Bacağına kesmek zorunda kaldılar ve teyzem öldü.”

“Tanrım,” diyor Bay Brandon kafasını sağa sola sallayarak. “Böyle doktor mu olur!” Bana birden haşin bir bakış fırlatıyor. “Özel muayeneye mi gitmişti?”

“Hım, tam olarak bilmiyorum,” diyorum geri çekilmeye başlayarak. Daha fazla dayanamayacağım. Neden teyzem şalı bana verdi diyemedim ki, çenem kopsun! “Her neyse, tanıştığımıza çok memnun oldum. Kaçmam lazım, arkadaşlarım bekliyor.”

Luke’un gözlerinin içine bakamadan hafifçe el sallıyorum, sonra çabucak Suze’lara doğru yürüyorum. Kalbim ağzımdan fırlayacak gibi ve yüzüm kıpkırmızı. Tanrım, ne fiyaskoydu.

Fakat yemeklerimiz geldiğinde kendimi toparlamayı başarıyorum. Yemek! Izgara deniztarağı sipariş ettim ve ilk ısırışla birlikte kendimden geçiyorum. Günlerdir süren ucuz, işlevsel yiyecek işkencesinin ardından adeta cennetteyim. Neredeyse

gözlerim doluyor, sanki gerçek dünyaya geri dönen bir mahkum ya da savaşın bittiğini öğrenen çocuklar gibiyim. Deniztarafının ardından biftek ve patates alıyorum, diğerleri tatlı münüsüne "Hayır, teşekkürler," yaparken ben çikolatalı mus sipariş ediyorum. Çünkü kim bilir böyle bir restorana bir daha ne zaman geleceğim? Önümde peynirli sandviç ve ev yapımı kahveyle dolu daha bir sürü gün olabilir ve bu monotonluğu kıracak hiçbir şey bulamayabilirim.

Ben zor yolu seçtim. Fakat sonunda hepsine değecek.

Çikolatalı mus'umu beklerken Suze ve Fenella sonunda gidip restoranın diğer ucundaki Benjy'yle konuşmaya karar veriyor. Böylece ikisi de sigarasını yakıp kalkıyor ve Tarquin yalnız kalmayayım diye benimle oturuyor. Diğerleri gibi masadan masaya atlama olayına pek meraklı değil. Hatta bütün akşam bayağı sessizdi. Hepimizden daha çok içtiği de gözümünden kaçmadı. Her an kafayı vurup masada uyuyabilir. Ki bana uyar.

Bir süre sessizce oturuyoruz. Doğrusu Tarquin o kadar garip biri ki içimden onunla konuşmak gelmiyor. Derken birden soruyor: "Wagner sever misin?"

"Ah, evet," diyorum hemen. Hayatımda hiç Wagner dinledim mi emin değilim ama kültürsüz görünmek istemiyorum. Tarquin'e karşı bile. Artı, daha önce operaya gittim. Galiba Mozart'tı.

"*Tristan*'dan Liebestod," diyor ve kafasını iki yana sallıyor. "The Liebestod."

"Mım," diyorum ve bilgece kafamı sallıyorum. Kendime biraz daha şarap koyuyorum, Tarquin'in kadehini ağzına kadar dolduruyorum ve Suze nerelerde diye etrafıma bakıyorum. Çok tipik, çekti gitti ve beni de sarhoş kuzeniyle bıraktı.

Bir Alışverişçiliğin İtirafı

“Da-da-da-da, daaaaa daaa daaa...”

Aman Tanrım, Tarquin şarkı söylüyor. Çok yüksek sesle değil, hakkını yememeliyim ama yoğun duygularla. Ayrıca benden de katılmamı bekliyormuşçasına gözlerimin içine bakıyor.

“Da-da-da-da...”

Şimdiyse gözlerini kapatmış sallanıyor. Utanç verici olmaya başladı.

“Da dıdıdı-dı da-a-da-a daaaaa daaa...”

“Çok hoş,” diyorum neşeli neşeli. “Wagner’i yenemezsin değil mi?”

“*Tristan,*” diyor. “*Und Isolde.*” Gözlerini açıyor. “Senden çok güzel bir Isolde olurdu.”

Benden ne olurmuş? Tarquin’e dümdüz bakıyorum, elimi tutup kaldırıyor ve dudaklarına götürüp öpüyor. Birkaç saniye şok geçirdiğim için kıpırdayamıyorum.

“Tarquin,” diyorum mümkün olduğunca kararlı bir sesle. Elimi çekiştiriyorum. “Tarquin, lütfen...” Kafamı kaldırıyorum ve gözlerim çaresizce Suze’u arıyor. Tam o sırada restorandan çıkan Luke Brandon ile göz göze geliyorum. Hafifçe kaşlarını çatıyor, kısaca el sallıyor ve kapıdan çıkıyor.

“Tenin gül gibi kokuyor,” diye mırıldanıyor Tarquin cildime doğru.

“Ah, kapa çenenini!” diye tersliyorum ve elimi öyle hızlı çekiyorum ki derimin üstünde diş izi kalıyor. “Rahat bırak beni!”

Yüzüne bir tokat da indirirdim ama muhtemelen olumlu bir anlam çıkarır.

Tam o sırada Suze ve Fenella geri dönüyor, Binky ve Minky ile ilgili bir sürü dedikodu getirmişler. Tarquin yeniden sessizliğe gömülüyor. Akşamın geri kalanı boyunca, veda-

laşırken bile bana hiç bakmıyor. Aman çok şükür. Mesajı almıştır artık.

111

1. The first part of the document is a letter from the author to the editor of the journal. The letter is dated 1998 and is addressed to the editor of the journal. The author is a professor of the Department of Mathematics at the University of California, Berkeley. The letter is a response to a letter from the editor dated 1997. The author discusses the results of his research and the implications of his findings. He also discusses the challenges he faced in conducting his research and the support he received from his colleagues and students. The letter is a personal and professional communication that provides insight into the author's work and the state of the field.

2. The second part of the document is a letter from the editor to the author. The letter is dated 1998 and is addressed to the author. The editor discusses the author's letter and the journal's response to it. The editor also discusses the journal's policies and procedures and the author's role in the journal. The letter is a professional communication that provides information about the journal and the author's role in it.

3. The third part of the document is a letter from the author to the editor. The letter is dated 1998 and is addressed to the editor. The author discusses the results of his research and the implications of his findings. He also discusses the challenges he faced in conducting his research and the support he received from his colleagues and students. The letter is a personal and professional communication that provides insight into the author's work and the state of the field.

4. The fourth part of the document is a letter from the editor to the author. The letter is dated 1998 and is addressed to the author. The editor discusses the author's letter and the journal's response to it. The editor also discusses the journal's policies and procedures and the author's role in the journal. The letter is a professional communication that provides information about the journal and the author's role in it.

Neyse, boşver, unut Tarquin'i. Bugün düşünmem gereken daha önemli şeylerim var. Kısıntı yaptığım altıncı gün ve daha da önemlisi, ilk haftasonum. David E. Barton diyor ki, çoğunlukla insanların tutumluluk rejimi bugünlerde ilk sızıntıları yaparmış. Ne de olsa işyeri rutini yok ve önünüzde uzun ve boş bir gün uzanır. İnsan böyle bir günü alışveriş yapmanın tanıdık konforuyla doldurmak isteyebilir.

Ama ben çelik gibi bir iradeye sahibim, asla kırılmaz. Tüm günümü baştan sona planladım, hiçbir dükkan ya da mağazanın önünden geçmiyorum. Bu sabah bir müze gezeceğim ve bu akşam, pahalı hazır yemeklere bir çuval para dökeceğime, kendim ve Suze'a bol baharatlı bir Hint yemeği pişireceğim. Hatta bayağı heyecanlıyım bu yüzden. Bugünkü tüm bütçem aynen şöyle:

Müzeye yol: Bedava (Metro abone kartım var.)

Müze: Giriş ücretsiz

Hint yemeği: 2.50 sterlin. (David E. Barton'a göre, dört kişilik harika bir wok yemeğin maliyeti 5.00 sterlinden azmış. Biz sadece iki kişiyiz.)

Toplam günlük harcama: 2.50 sterlin.

Böylesi çok daha iyi. Artı, beyinsiz materyalizm yerine biraz kültür yapacağım. Gezmek için Victoria & Albert Müzesi'ni seçtim çünkü daha önce orayı hiç ziyaret etmedim. Hatta içinde ne olduğunu bile bilmiyorum. Kraliçe Victoria ve Prens Albert'in heykelleri falan mı var acaba?

Her ne varsa var, ilginç olacağına eminim. Hem bedava!

South Kensington metro istasyonundan indiğimde güneş pırıl pırıl tepemde. Halimden memnun bir şekilde sokakta

Bir Alışverişkolîğîn İtirafıları

yürümeye başlıyorum. Normalde cumartesi sabahlarımı çocuk programı izlemekle ve mağazalara gitme hazırlığıyla ziyan ederim. Bir de şimdi bakın! Kendimi birden çok yetişkin ve metropolit hissediyorum. Tıpkı bir Woody Allen filminden fırlamış gibiyim. Tek eksiğim, uzun bir yün atkı ve güneş gözlüğü. Onlar da olsa Diane Keaton oldum gitti.

Pazartesi sabahı da insanlar bana haftasonun nasıl geçti diye sorduğunda şöyle cevap verebileceğim: "Aslında, V&A'e gittim." Yok, yok, şöyle diyeceğim: "Bir sergi yakaladım." Kulağa daha havalı geliyor. (İnsanlar niye sergi yakaladım der ki bu arada, sanki tablolar arenaya çıkmış boğalar gibi koşuyor.) Ofistekiler de "Gerçekten mi? Sanata meraklı olduğunu bilmiyordum, Rebecca," diyecek. Ben de ukalaca "Ah, evet, boş zamanlarımın çoğunu müzelerde geçiririm ben," diyeceğim. Bana çok etkilenererek bakacak ve diyecekler ki...

Bir dakika ya, giriş kapısının önünden geçip yürümüşüm. Salaklığa bak. Kafamdaki konuşmaya artık nasıl daldıysam. Bu arada, zihnimde canlandırdığım şu ufak sahnede, karşımda konuşan kişi olarak Luke Brandon'ı seçtiğimi fark ettim. Ne tuhaf. Neden o? Onunla restoranda masa atlamaca yaptım diye herhalde. Neyse. Müzeye odaklan.

Çabucak gerisin geri yürüyorum ve hiçbir şey olmamış gibi müzenin girişine ulaşıyorum. Sanki her gün buraya uğruyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Rehberlerinin etrafını sarmış gibi görünmeye çalışıyorum. Rehberlerinin etrafını sarmış o Japon turistlerden biri olmadığım belli olsun. Ha! Koltuklarım kabararak düşünüyorum içimden: Ben turist değilim. Burası benim yurdumun mirası. *Benim* kültürüm. Umursamazca, sanki hiç ihtiyacım yokmuşçasına bir harita alıyorum elime ve *Yuan ve Erken Ming Hanedanlığı Seramikleri* üstüne konuşmalar gibi etkinliklerin sıralandığı listeye bakı-

yorum. Ardından gayet rahat bir şekilde ilk galeriye doğru ilerliyorum.

"Afedersiniz?" Bir masada oturan kadın bana sesleniyor. "Ücretinizi ödediniz mi?"

Ne yaptım mı? Müzeye girişlerde para ödenmez ki! Ah, tabii ya, dalga geçiyor. Arkadaşça hafif bir kahkaha atıp geçiyorum.

"Afedersiniz!" diyor kadın daha tiz bir sesle ve güvenlik görevlisi üniformalı genç bir herif yanımda peydahlanıyor. "Giriş ücretini ödediniz mi?"

"Müze bedava!" diyorum şaşırarak.

"Maalesef değil," diyor kadın ve arkamda asılı duran bir tabelayı gösteriyor. Dönüp okuyorum ve dudağım uçukluyor.

Giriş ücreti 5.00 £.

Şoktan dizlerimin bağı çözülüyor. Dünyaya neler oluyor böyle? Müzeye girerken bile insandan para kesiyorlar. Akıl almaz bir durum. Müzelerin bedava olması gerektiğini herkes bilir. Müze girişini paralı yaparsanız kimse gelmez ki! Kültürel mirasımız bir nesil için kayıp olacak, mali bir bariyer yüzünden dışlanacak. Ulusumuz iyice bilinçsizleşecek ve medeni toplum çöküşün eşiğine dayanacak. İsteddiğiniz bu mu?

Artı, yanımda beş sterlin yok. Yemeğin malzemeleri için gereken iki buçuk sterlin dışında tek kuruş nakit almadım yanıma. Of Tanrım. Çok sinir bozucu. Yani, hale bakar mısınız, içeri girip biraz kültür edinmeye gelmişim, buna hazırım... İçeri girip şeye bakmak *istiyorum*... Eh, işte ne varsa artık. Ve yapamıyorum!

Şimdi de bütün Japon turistler gözlerini bana dikiyor, sanki bir çeşit kanun kaçağıyım. *Gidin başımdan be! Gidin sanat gezin.*

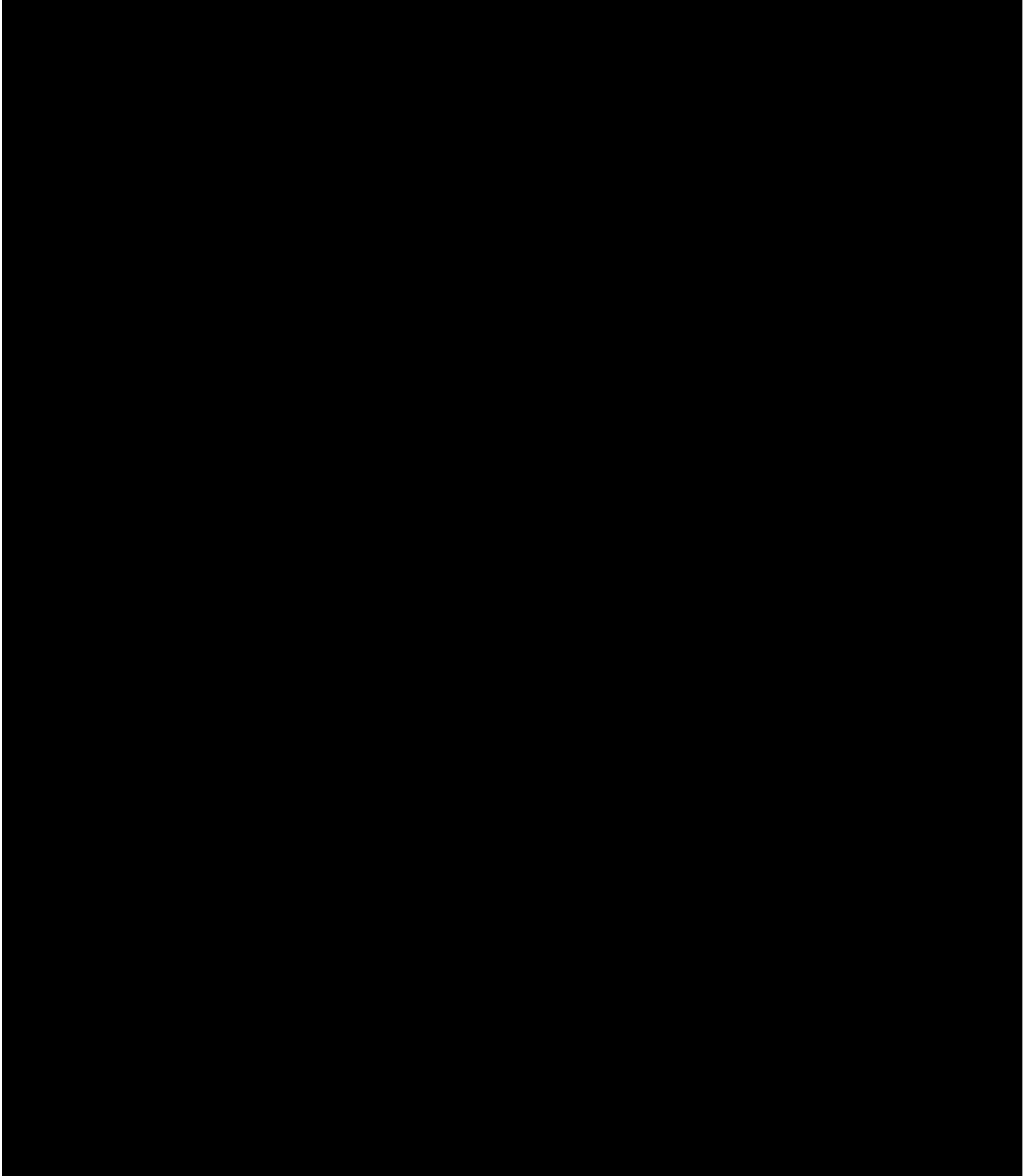
Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Kredi kartı kabul ediyoruz,” diyor kadın. “VISA, Switch, American Express.”

“Ah,” diyorum. “Şey, tamam.”

“Sezonluk bilet 15 sterlin,” diyor kadın ve cüzdanıma uzanıyorum. “Ama bir yıl boyunca sınırsız giriş kazanıyorsunuz.”

Bir yıllık sınırsız giriş! Şimdi bir dakika duralım. David E. Barton’a göre, bir şey satın almadan önce *her bir kullanış tutarını* hesaplamamız gerekiyor. Bunu da fiyatı sene içinde kaç kere kullanacağınıza bölerek hesaplayabiliyorsunuz. Diyelim ki bundan böyle ayda bir V&A’ya geleceğim. (Oldukça ger-

Ki bence büyük hata. Çünkü işin tüm eğlencesini kaçınıyor bu değil mi? Dolaşıyorsun, dolaşıyorsun, bir şeylere bakıyorsun ve bir süre sonra çok sıkıcı olmaya başlıyor. Oysa objelerin üstüne fiyat etiketi koysalar insan çok daha fazla ilgi duyar. Hatta bence bütün müzeler sergi salonlarına fiyatlar koymalı. Gümüş bir kadehe ya da mermer bir heykele, *Mona Lisa*'ya, ya da işte her neyse, bakmalı ve güzelliği, tarihi değeri falan filan için ona hayran kalmalısınız. Ondan sonra da fiyat etiketine uzanmalısınız ve nefesiniz kesilmeli, "Hey, baksana fiyatı ne kadarmış!" Ortam nasıl da canlanırdı.

Victoria & Albert müzesinin yönetimine bu öneriyi yazmalıyım bir ara. Sonuçta sezonluk biletim var. Fikrime kulak vermeli.

Bu arada sıradaki cam bölmeye doğru ilerleyelim.

Oymalı kadeh, 15. yüzyıl ortası, İngiliz yapımı.

Tanrım, bir kahve için canımı verebilirim. Ne zamandır buradayım? Herhalde...

Ah! Topu topu on beş dakika.

Moda tarihini gösteren galeriye ulaştığımda oldukça hevesleniyorum ve gayet entelim. Hatta orada diğer yerlerden çok daha uzun zaman geçiriyorum. Fakat sonra elbiseler ve ayakkabılar sona eriyor ve gene biraz daha heykel ve minik çantaların içinde bir şeyler... Gözüm kol saatime takılıp duruyor ve ayaklarım ağrıyor... Sonuç olarak bir koltuğa yığılıyorum.

Yanlış anlamayın, müzeleri seviyorum. Cidden. Ve gerçekten Kore sanatıyla ilgiliyim. Sadece zemin gerçekten çok sert ve botlarım biraz sıkıyor. İçerisi sıcak diye ceketimi çıkardım ama artık kolumdan kayıp duruyor. Ayrıca çok garip ama bir kasa çingir-tısı işitip durduğumdan eminim. Herhalde hayal kuruyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Boş boş oturuyorum, acaba yeniden ayağa kalkacak enerjiyi toparlayabilecek miyim diye merak ediyorum. O sırada Japon turist grubu galeriye giriyor ve kendimi ayağa kalkıp bir şeylere bakıyormuş gibi görünmek zorunda hissediyorum. Bir duvar halısını inceliyorum, sonra da eski Hint fayanslarıyla dolu bir koridor boyunca yavaş yavaş yürümeye başlıyorum. Belki biz de bir Fired Earth kataloğu alıp banyonun fayanslarını yenilemeliyiz diye düşünürken metal barların arasından bir şey gözüme çarpıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Hayal mi görüyorum? Bu bir serap mı? Bir kasa ve kuyrukta bekleyen insanlar, üstünde etiketler sallanan bir vitrin...

Aman Tanrım, evet! Burası bir dükkan! Bir dükkan *var*, tam önümde, karşımda!

Birden adımlarım hızlanıyor, bacaklarım yaylanıyor adeta ve mucizevi bir şekilde enerjim geri dönüyor. Kasanın barkod okuma sesini takip ederek köşeyi aceleyle dönüp dükkanın girişinde alıyorum soluğu ve eşikte durup bir an kendi kendime fazla ümitlenmemeyi salık veriyorum. İçeride sadece kitap ayraçları ve kurulama bezleri varsa hayalkırıklığına uğramayalım.

Fakat hiç de öyle değil. Muhteşem bir yer! Burası neden hiç duyulmamış? Sıra sıra şahane mücevherler, bir sürü ilginç sanat kitabı, göz alıcı seramik eserler, kartlar ve...

Ah! Ama bugün hiçbir şey satın almamam gerekiyordu değil mi? Tüh!

Çok fena. O zaman yeni bir dükkan keşfetmenin ne anlamı var, madem hiçbir şey alamayacağım? Haksızlık bu. Benden başka herkes bir şeyler satın alıyor, herkes eğleniyor. Bir süre rafta dizili duran kupaların yanında huzursuz ve endişeli bir şekilde dikiliyorum. Avustralyalı bir kadının bir tomar

heykel kitabı alışını seyrediyorum. Satış görevlisiyle muhabbet ediyor ve birden Noel hakkında bir şey söylediğini duyuyorum. Derken beynimde ani bir kıvılcım çakıyor.

Noel alışverişi! Tüm Noel alışverişimi buradan yapabiliyim! Biliyorum, mart ayı bunun için biraz erken ama planlı olmak fena mı? Noel geldiğinde de o iğrenç Noel kalabalığının arasına girmek zorunda kalmam. Daha önce bunu akıl etmediğime inanamıyorum. Ayrıca kuralları ihlal etmiş de olmuyorum çünkü bir ara Noel hediyesi almak zorundayım değil mi? Tek yaptığım, satın alma işlemini azıcık öne çekmek. Çok mantıklı.

Bir saat sonra elimde iki torbayla mutlu mesut kendimi dükkandan dışarı atıyorum. William Morris desenleriyle kaplı iki fotoğraf albümü, eski moda ahşap bir yapboz, bir moda fotoğrafı kitabı ve muhteşem bir seramik çaydanlık aldım. Of ya, Noel alışverişine bayılıyorum. Hangisini kime vereceğimden emin değilim ama önemli olan bunların bütün evleri şenlendirecek, modası geçmeyen, tek örnek parçalar. (Ya da en azından seramik çaydanlık öyle çünkü üstündeki küçük etikette öyle yazıyordu.) Yani bence gayet mantıklı bir alışveriş oldu.

Aslında bu sabah benim açımdan büyük bir başarıydı. Müze çıkış kapısından dışarı adım atarken kendimden gayet memnunum ve moralim yüksek. Bu, saf kültürle geçen bir sabahın insan ruhundaki olumlu etkisinin bir kanıtı olsa gerek. Kararım karar, *bundan böyle her cumartesi sabahımı bir müzede geçireceğim.*

Eve geri döndüğümde paspasın üstünde günün ikinci postasını buluyorum. Kare şeklinde bir zarfın üstüne tanımadığım

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

bir elyazısıyla adım yazılmış. Naylon torbalarımı odama bırakıyorum ve zarfı yırtıyorum. Ve şaşırıp kalıyorum. Luke Brandon'dan bir kart gelmiş. Ev adresimi nereden bulmuş?

Sevgili Rebecca,

Geçen akşam tesadüfen karşılaşmamız çok güzeldi. Umarım iyi bir akşam geçirmişsindir. Verdiğim borcu geri ödeme şeklinden dolayı sana teşekkür etmediğimi fark ettim. Çok naziksin.

En iyi dileklerimle...

Ve elbette Ermintrude Teyze'nin acısını yürekten paylaşıyorum. (Eğer bir teselli olacaksa, o şalın senden başka hiç kimseye o kadar yakışmayacağına inanmadığımı söylemek isterim.)

Luke

Bir an dut yemiş bülbül gibi kalıyorum. Gafil avlandım. *Vay canına*, diye düşünüyorum dikkatlice. Bana yazması çok şeker değil mi? *Benim* kartımdan dolayı bana teşekkür etmek için kendi eliyle yazdığı bir teşekkür notu. Yani buna mecbur değildi. Sadece kibarlıktan yazmamış değil mi? Birisi size olan yirmi sterlin borcunu geri ödedi diye ona teşekkür kartı göndermek zorunda değilsiniz.

Yoksa öyle midir? Belki de bugünlerde öyle bir nezaket kuralı çıkmıştır. Herkes her şey için bir kart gönderiyor. Artık neyin yapılıp neyin yapılmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. (Keşke Noel çorabımdan çıkan o görgü kuralları kitabını okusaydım.) Bu kart sadece kibar bir teşekkür mü, yoksa başka bir şey mi? Ve eğer başka bir şeyse... Ne?

Acaba hırsını mı alıyor?

Tanrım, kesin öyle. Ermintrude Teyze diye birinin varolmadığını farkında. Benimle dalga geçiyor.

Ama iyi de... Sırf benimle dalga geçmek için ne diye bir kart satın almak, yazmak ve göndermek gibi bir zahmete girsin?

Ah, ne bileyim. Kimin umrunda? Ondan hoşlanmıyorum bile zaten.

Bütün sabah kültüre bulanmış bir insan olduğumdan ufak bir ödülü hak ediyorum, böylece de kendime bir *Vogue* ve bir torba minik çikolata satın alıp biraz koltuğa uzanıyorum. Tanrım, böyle ufak şımarıklıkları çok özlemişim. En son dergi okumamdan bu yana... Şey, bir hafta geçmiştir herhalde. Sadece dün Suze'un *Harpers & Queen*'ini okudum. En son ne zaman çikolata tadı aldığımı hatırlamıyorum bile.

Ama böyle keyif yaparak daha fazla oyalanamam çünkü çıkıp ev yapımı Hint yemeğimizin malzemelerini almalıyım. Böylece de burcumu okuduktan sonra *Vogue*'u kapatıyorum ve yeni Hint yemekleri kitabımı çıkarıyorum. Aslında bayağı heyecanlıyım. Daha önce hiç bu tarz bir yemek pişirmedim.

Jumbo karides tarifini es geçiyorum çünkü anlaşılan jumbo karides bayağı pahalı bir şeymiş. Onun yerine tavuklu mantarlı balti yapacağım. Çok ucuz ve kolay görünüyor. Şimdi geriye alışveriş listesini yazmak kaldı.

Listemi bitiriyorum ve hayretler içindeyim doğrusu. Liste tahminimden çok daha uzun. Basit bir Hint yemeği için bu kadar çok baharata ihtiyaç duyulduğunu hiç bilmiyordum. Üstelik mutfaka baktım ve bizde balti tavası yok, baharatları rendelemek için küçük rende yok ya da aromatik macunu yapmak için blender yok. Tahta kaşık ya da çalışan bir mutfak terazisi de yok.

Bir Alışverişçinin İtirafı

Olsun, boşver. Çabucak Peter Jones'a gideceğim ve mutfak için lazım olan bütün eşyaları alacağım, sonra yiyecek alışverişini yapıp eve döneceğim ve pişirmeye başlayacağım. Unutulmaması gereken şey şu: Tüm bunları sadece bir kere satın almak zorundayız, ondan sonra mutfak malzemelerimiz tam tekmil hazır olacak ve her gece enfes karışımlar yapabileceğiz. Bunu bir yatırım olarak görmek lazım.

Suze o akşam Camden Market'ten döndüğünde yeni çizgili mutfak önlüğümü takmış, yeni rendemizde kavrulmuş baharatları rendeliyorum.

"İyy!" yapıyor Suze mutfağa girerken. "Leş gibi kokmuş!"

"Aromatik baharat kokusu bu," diye tersliyorum ve şarabımı yudumluyorum. Dürüst olmak gerekirse tahminimden biraz daha zormuş. Balti masala karışımı denen bir şey hazırlamaya çalışıyorum, bir kavanoza koyabilir ve aylarca kullanabilirmişiz fakat bütün baharatlar rendenin içinde gözden kayboluyor ve dışarı çıkmayı reddediyorlar sanki. Nereye yok oluyorlar ki?

"Açlıktan ölüyorum," diyor Suze kendine şarap koyarak. "Hemen hazır olur mu?"

"Bilmiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. Rendenin içine dikkatlice bakıyorum. "Şu uyuz baharatları bir çıkarabilsem..."

"Ah, iyi," diyor Suze. "Kendime biraz ekmek kızartayım en iyisi." Kızartma makinesine iki dilim ekmek atıyor, sonra torbalarımı ve küçük baharat kavanozlarımı karıştırmaya, dikkatle incelemeye koyuluyor.

"Yenibahar nedir?" diyor meraklı meraklı bir kavanozu alıp. "Yeni keşfedilen bir baharat türü mü?"

“Bilmem,” diyorum ve rendeyi dan diye tezgaha bırakıyorum. Minicik bir toz bulutu düşüyor ve sinirlenerek bakıyorum. Aylarca saklayabileceğim bir kavanoz dolusu baharata ne oldu? Şimdi kahrolası şeylerden biraz daha kavurmam gerekecek.

“Yani eğer yeni keşfedilen bir baharatsa yeni tat olarak onu eklemen yeterli olabilir belki?”

“Hayır!” diyorum ters ters. “Ben taze ve keskin bir baltı karışımı yapıyorum, tamam mı?”

“Tamam,” diyor Suze omuz silkerek. “Uzman sensin.”

Tamam, diye düşünüyorum şarabımdan bir yudum daha içerek. Yeniden başla. Kişniş tohumu, rezene tohumu, kimyon tohumu, tane kırmızıbiber... Artık ölçmeyi tartmayı bıraktım, her şeyi elime geçtiği gibi atıyorum. El terazisi, göz kantar hesabı.

“Bu ne?” diyor Suze. Mutfak masasında duran, Luke Brandon’ın kartını gösteriyor. “Luke Brandon? Hayırdır, niye sana kart göndermiş?”

“Ah, bilirsin işte,” diyorum sözde umursamazca omuz silkerek. “Nezaketen.”

“Nezaketen mi?” Suze alnını kırıştırıyor ve kartı elinde çeviriyor. “Olamaz. Sırf yirmi sterlin borcunu ödedi diye birisine kart gönderilmez.”

“Gerçekten mi?” Sesim her zamankinden biraz daha yüksek çıkıyor ama aromatik baharat rendelemektendir. “Ben de bu aralar insanlar artık öyle yapıyor sandım.”

“Hayır,” diyor Suze kesin bir şekilde. “Olan şudur, para borç verilir, karşı taraf bir teşekkür notuyla parayı geri öder ve olay burada kapanır. Bu kart...” Suratıma doğru sallıyor. “Bu ekstra bir şey.”

Bir Alışverişkoliliğin İtirafı

İşte bu yüzden Suze'la aynı daireyi paylaşmayı seviyorum. Böyle şeylerden anlıyor çünkü doğru sosyal ortamlarda takılıyor. Bir defasında Kent Düşesi'yle akşam yemeği yemişti, biliyor musunuz? Övünmek için anlatmıyorum.

“Eee, sence ne anlama geliyor?” diyorum beklentiyle gerildiğimi belli etmemeye çalışarak.

“Bana sorarsan arkadaşça davranıyor ,” diyor ve kartı masaya geri koyuyor.

Arkadaşça. Tabii ya. Hepsi bu. Luke Brandon bana arkadaşça yaklaşıyor. Bu da iyi bir şey elbette. Peki neden hafiften de olsa hayalkırıklığına uğruyorum? Önünde Picasso'nun çizdiği bir surat olan karta dümdüz bakıyorum. Ne anlama geliyor bu?

“Bu arada o baharatların siyaha dönüşmesi mi gerekiyor?” diye soruyor Suze kızarmış ekmeğine fıstık ezmesi sürerek.

“Aman Tanrım!” Alüminyum tavayı fırından bir hışımla çekiyorum ve kararmış kişniş tohumlarını seyrediyorum. Delirmek üzereyim. Tamam, onları kenara at ve yeniden başla. Kişniş tohumu, rezene tohumu, kimyon tohumu, tane karabiber, defneyaprağı... Sonuncu defneyaprağı. Bu seferki artık olsun.

Bir şekilde, mucizevi bir şekilde oluyor. Kırk dakika sonra ince tabanlı alüminyum tavamda Hint yemeği karışımım fokurduyor! Muhteşem bir şey! Harika kokuyor ve aynı kitap-takine benziyor, üstelik de tarifi harfi harfine uygulamadığım halde. İşte Hint mutfağına karşı doğal bir yeteneğim olduğunun kanıtı. Daha sık uyguladıkça daha da ustalaşacağım. Tıpkı David E. Barton'ın dediği gibi, hazır yemek getirtene kadar el çabukluğuyla tavaya malzemeleri atıp karıştırıvereceğim. Üstelik de ne kadar kardayım!

Zafer kazanmış bir edayla basmati pirincimi süzüyorum, hazır ekmekleri fırından çıkarıyorum ve her şeyi tabaklara servis ediyorum. Hepsinin üstüne taze doğranmış kişniş yaprağı serpiştiriyorum ve cidden *Marie-Claire*'den fırlamış gibi görünüyor. Tabakları taşıyorum ve birini Suze'un önüne koyuyorum.

"Vay canına!" diyor Suze. "Müthiş görünüyor."

"Biliyorum," diyorum gururlanarak ve karşısına oturuyorum. "Harika değil mi?"

İlk çatalını alışı izliyorum, sonra bir çatal dolusu yemek de kendi ağzıma atıyorum.

"Mmm! Enfes!" diyor Suze zevkle çiğneyerek. "Bayağı acılı," diye ekliyor iki saniye sonra.

"İçinde çili tozu var," diyorum. "Ve taze çili. Yine de çok güzel değil mi?"

"Şahane!" diyor Suze. "Bex, ne kadar zekisin! Ben olsam kırk yılda yapamazdım bunu."

Fakat çiğnemeye devam ettikçe yüzünün aldığı şekil garipleşiyor. Doğrusunu isterseniz ben de nefes almakta güçlük çekiyorum. Bu köri *bayağı* bir acılı. Hatta bildiğiniz ağzınız yanıyor.

Suze tabağını yere koyup şarabından büyük bir yudum içiyor. Kafasını kaldırıp bakıyor ve yanaklarının kırmızılığı gözümü alıyor.

"İyi di mi?" diyorum, ağzımdaki acıya aldırmadan gülümsemeye çalışarak.

"Evet, harika!" diyor Suze ve ekmekten koca bir lokma koparıyor. Başımı eğip tabağıma bakıyorum ve azimle bir çatal daha ağzıma atıyorum. Anında burnum akmaya başlıyor. Suze de burnunu çekiyor, farkındayım. Yine de göz göze geldiğimizde bana ıslıl ıslıl gülümsüyor.

Bir Aşıverişkolığın İtirafı

Aman Tanrım, bu yemek çok acı. Ağzım daha fazla dayanamaz. Yanaklarım yanıyor, gözlerim yaşıyor. Kahrolası şeyin içine ne kadar çili tozu döktüm ben? Bir çay kaşığı filandı... Ya da iki. İçgüdülerime güvenip göz kararı attım. Eh, içgüdülerim bu kadarmış.

Yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlıyor ve kuvvetlice burnumu çekiyorum.

“İyi misin?” diyor Suze panikleyerek.

“İyiyim!” diyorum çatalımı elimden bırakıp. “Sadece, şey, biraz acı.”

Aslında hiç iyi değilim. Gözyaşlarımdan sebebi de ağzımın yanması değil. Birdenbire kendimi tam bir başarısızlık abidesi gibi hissediyorum. Çabuk ve kolay bir Hint yemeğini bile beceremedim. Üstelik de tonla para harcadım. Yok balti tavasıymış, yok önlüğüymüş, yok taze baharatıymış derken masrafı aldı yürüdü... Ah, her şey ters gitti. Hiçbir kısıntı yapmadım. Koca hafta tam bir fiyaskoydu.

Hıçkırıp içimi çekiyorum ve tabağımı yere bırakıyorum.

“İğrenç olmuş!” diyorum sefilce ve gözyaşlarına boğuluyorum. “Yeme sakın, Suze. Zehirlenirsin.”

“Bex! Saçmalama!” diyor Suze. “Çok lezzetli!” Suratıma bakıyor, sonra o da tabağını yere koyuyor. “Ah, Bex.” Yerde emekliyor, yanıma gelip bana sarılıyor. “Üzölme. Sadece biraz acı olmuş. Yoksa harika! Ayrıca şu ekmeğin tadına doyamıyorum. Cidden. Moralini bozma ya.”

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama onun yerine koca bir hıçkırık çıkıyor.

“Bex, yapma ama!” diye inliyor Suze. Şimdi o da ağlamaklı. “Lezzetli olmuş. Hayatımda tattığım en enfes Hint yemeği.”

“Mesele sadece yemek değil!” diye hıçkırıyorum gözlerimi silerek. “Mesele şu ki artık masraflarımdan kısıntı yapmam gerekiyordu. Bu yemek sadece 2.50 sterlin tutmalıydı.”

“İyi de... neden?” diye soruyor Suze afallayarak. “Biriyle iddiaya falan mı girdin?”

“Hayır!” diye inliyorum. “Çünkü çok borcum var! Babam böyle durumlarda KY ya da DÇPK der. Kısıntı Yapmalı ya da Daha Çok Para Kazanmalısın. Ben de kısıntı yapmaya çalışıyordum ama işe yaramadı...” Hıçkırıklarla sarsılarak susuyorum. “Ben tam bir fiyaskoyum.”

“Tabii ki değilsin!” diyor Suze anında. “Bex, sen kim fiyasko kim. Sadece...” Tereddüt ediyor. “Belki de sadece...”

“Ne?”

Kısa bir sessizlik oluyor, ardından Suze ciddiyetle konuşuyor. “Bence yanlış seçeneği seçmiş olabilirsin, Becky. Bence sen kısıntı yapacak türde biri değilsin.”

“Sahi mi?” Burnumu çekiyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Bence bunun yerine Daha Çok Para Kazan seçeneğini tercih etmelisin.” Suze düşünceli bir şekilde duraksıyor. “Hatta doğrusunu istersen kim kısıntı yapmayı seçer ki? Daha Çok Para Kazan bence çok daha iyi bir seçenek. Ben ikisinden birini seçmek zorunda olsam kesinlikle bunu seçerdim.”

“Evet,” diyorum yavaşça. “Evet, belki de haklısın. Belki de öyle yapmalıyım.” Titrek elimle uzanıyorum ve ekmeğimden bir lokma ısııyorum ve Suze haklı. Baharatlı yemek olmadan yendiğinde çok lezzetli bir şey. “Tamam da nasıl yapacağım?” diyorum nihayet. “Nasıl daha fazla para kazanacağım?”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Bir an sessizlik oluyor, ikimiz de derin düşüncelere dalıp ekmeğimizi çiğniyoruz. Hemen ardından Suze'un yüzü aydınlanıyor.

"Buldum. Şuna bak!" Oradan bir dergiye uzanıyor ve en arkadaki ilan sayfasını açıyor. "Bak işte burada ne diyor. *Fazladan paraya mı ihtiyacınız var? Hemen Güzel Çerçeveler ailesine katılın. Boş zamanlarınızda evden çalışarak binlerce sterlin kazanın. Tam setiniz de bizden. Gördün mü? Çok kolay.*"

Vay be. Kendime rağmen bayağı etkileniyorum. Binlerce. Fena değilmiş.

"Evet," diyorum yavaşça. "Belki bu işi yaparım."

"Ya da bir şeye yatırım yapabilirsin," diyor Suze.

"Neye mesela?"

"Ah, ne olursa," diyor Suze kendine güvenerek. "Sen akıllısın. Bir şeyler düşünürsün. Ya da... buldum! Bir internet şirketi kur. Milyonlarca dolara satılıyorlar."

Biliyor musunuz, Suze haklı. Daha Çok Para Kazanmak için yapabileceğim bir dünya şey var. Bir dünya! Etraflıca düşünmeye bakar.

Birdenbire çok daha iyi hissediyorum kendimi. Tanrım, Suze ne kadar iyi bir dost. Öne eğilip arkadaşşıma sıkıca sarılıyorum.

"Teşekkürler, Suze," diyorum. "Harikasın."

"Büyütülecek bir şey değil," diyor ve bana sarılıyor. "Hadi kes bu ilanı ve binlerce sterlin kazanmaya başla..." Duraksıyor. "Ben de bu arada bir restorandan Hint yemeği söyleyeyim değil mi?"

"Evet, lütfen," diyorum cılız bir sesle.

* * *

REBECCA BLOOMWOOD'UN KISINTI-YAP PROJESİ

Ev Yapımı Hint Yemeği,
11 Mart Cumartesi

Önerilen Bütçe: 2.50 £

Asıl Harcama:

Balti tavası	15.00 £
Elektrikli rende	14.99 £
Blender	18.99 £
Tahta kaşık	35p
Mutfak önlüğü	9.99 £
İki tavuk göğsü	1.98 £
300 gr mantar	79p
Soğan	29p
Kişniş tohumu	1.29 £
Rezene tohumu	1.29 £
Yenibahar	1.29 £
Kimyon tohumu	1.29 £
Karanfil	1.39 £
Öğütölmüş zencefil	1.95 £
Defneyaprağı	1.40 £
Çili tozu...	

AMAN YA, BOŞVER!

PGNI First Bank Visa

Camel Meydanı, No:7

L1 5NP Liverpool

Sayın Rebecca Bloomwood
Burney Yolu,
No: 4 Daire: 2
SW6 8FD Londra

10 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

3 Mart tarihli mektubunuz için teşekkürler.

Bilgisayarlarımızın düzenli olarak kontrol edildiğinden emin olabilirsiniz ve sizin deyişinizle ufak bir aksaklık olması mümkün değil. Tüm hesaplar harfi harfine doğru.

Dilerseniz Watchdog'dan Anne Robinson'a yazabilirsiniz ama onun da şikayetinizin bir temele dayanmadığı konusunda bizimle hemfikir olacağından emin olun.

Kayıtlarımıza baktığımızda VISA kartınızın ödeme tarihinin son gününün geçtiğini görüyoruz. En son VISA ekstrenizde de görebileceğiniz üzere minimum ödeme miktarı 105.40 £. En kısa zamanda ödemenizi yapacağınızı umuyorum.

Saygılarımla,

Peter Johnson

Müşteri Hizmetleri Birimi

Tamam, Kısıntı Yap planı çok iyi gitmedi. Olabilir. Ama önemli değil çünkü hepsi geçmişte kaldı. Olumsuz düşünceydi onlar, artık kendimi çok ciddi bir şekilde olumlu düşünceye verdim. İleri ve yukarı. Büyüme ve refah. DÇPK. Biraz düşününce, tek çözümün bu olduğu çok bariz. Ayrıca da ne var biliyor musunuz? Suze kesinlikle haklı. Daha Çok Para Kazanmak benim kişiliğime KY'den daha çok uyuyor. Hatta şimdiden çok daha mutlu hissediyorum kendimi. Artık o iğrenç peynirli sandviçlerden hazırlamak ya da müze gezmek zorunda olmadığımı bilmek omzumdan büyük bir yük kaldırdı. Üstelik de istediğim kadar kapuçino alabilirim ve tekrar mağaza vitrinlerine bakabilirim. Ah, nasıl bir huzur! Hatta *Paranızı Kontrol Edin*'i çöpe attım. Zaten hiçbir zaman işe yarayacağına inanmamıştım ki.

Tek minik sorun şu: Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yani nasıl daha çok para kazanacağımı bilmiyorum. Neyse, artık

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

bu yola baş koyduğuma göre karşıma bir fırsat çıkacaktır. Bundan eminim.

Pazartesi günü ofise geldiğimde Clare Edwards çoktan masasındaki yerini almış -hayret- ve telefonda.

“Evet,” diyor yumuşak bir sesle. “Sanırım tek cevap, önümüze bakmak. Evet.”

Beni görünce ne şaşırtıcıdır ki birazcık kızarıyor ve hafifçe yana dönüyor. “Evet, anlıyorum,” diye fısıldıyor ve not defterine bir şeyler karalıyor. “Peki şu ana kadarki tepkiler nasıldı?”

Neden böyle kaçamak konuşuyor ki? Sanki onun sıkıcı hayatı çok umrumda! Masama oturuyorum, hemen bilgisayarı açıyorum ve ajandama geçiyorum. Ah, ne güzel. Şehir merkezinde bir basın toplantım var. İsterse bayık bir emeklilik sigortası tanıtımı olsun, hiç fark etmez, en azından ofisten dışarı çıkıp ufak bir gezinti yapacağım ve şanslıysam bir kadeh şampanya yuvarlayacağım. Çalışma hayatı bazen çok eğlenceli olabiliyor. Ayrıca Philip henüz gelmemiş, yani bir süre oturup laklak edebiliriz.

“Eee, Clare,” diyorum kız telefonu kapattığında, “haftasonun nasıldı?”

Kafamı çeviriyorum, her zamanki gibi erkek arkadaşıyla birlikte evin neresine hangi rafı taktıklarını hevesle anlatmasını bekliyorum ama Clare beni duymazdan geliyor.

“Clare?” diye sesleniyorum şaşırarak. Pembe yanaklarla bakıyor, sanki kırtasiye çekmecemden kalem çalarken yakalanmış.

“Dinle,” diyor hızlı hızlı. “Az önce duyduğun konuşma var ya... Philip’e bahsetmesen iyi olur.”

Aval aval bakıyorum. Neden bahsediyor? Ah, vay canına, yasak ilişki falan mı yaşıyor? İyi de bundan Philip’e ne? Philip onun editörü, şeyi değil ki...

Aman Tanrım. *Philip*'le yasak ilişki yaşamıyor değil mi?

“Clare, neler oluyor?” diye soruyorum heyecanla.

Upuzun bir sessizlik oluyor ve Clare kıpkırmızı kesiliyor. İnanamıyorum. Nihayet ofiste bir skandal yaşanıyor! Üstelik de aklımın ucundan geçmeyecek bir isim, bizim Clare bir skandala karışıyor!

“Ah, hadi ama, Clare,” diye fısıldıyorum. “Bana anlatabilirsin. Kimseye söylemem.” Anlayışla öne doğru eğiliyorum. “Hatta belki yardımım dokunur.”

“Evet,” diyor Clare yüzünü gözünü ovuşturarak. “Evet, doğru. Birinin tavsiyesi iyi gelebilir. Üzerimdeki baskı çok ağır.”

“En baştan başla,” diyorum sakince. Güzin Abla edaları takınıyorum. “Ne zaman başladı?”

“Tamam, anlatıyorum,” diye fısıldıyor Clare ve gergin gergin etrafına bakınıyor. “Her şey bundan... altı ay önce başladı.”

“Eee, ne oldu?”

“İlk olarak şu İskoçya basın turuyla başladı,” diyor Clare yavaşça. “Evden uzaktaydım... Hiç düşünmeden evet dedim. Sanırım her şeyden çok gururum okşanmıştı.”

“Hep aynı hikaye,” diyorum bilgece. Tanrım, bayıldım bu olaya.

“Philip ne yaptığımı duysa çıldırır,” diyor Clare çaresizce. “Ama öyle kolay ki. Başka bir isim kullanıyorum ve kimsenin haberi olmuyor!”

“Başka bir isim mi kullanıyorsun?” diyorum ve kendime rağmen çok etkileniyorum.

“Bir sürü isim hatta,” diyor Clare ve acı bir kahkaha atıyor. “Hatta birkaçını muhtemelen görmüşsündür.” Derin bir nefes

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

veriyor. “Ateşle oynadığımı biliyorum ama duramıyorum. Doğrusunu istersen insan paraya alışıyor.”

Paraya mı? Clare *fahişeliğe* mi başladı?

“Clare, sen tam olarak ne...”

“Önce sadece *Mail*’de mortgage fiyatları üzerine küçük bir yazıyla başladı,” diyor beni duymadan. “Başa çıkabilirim sandım. Fakat sonra *Sunday Times* için hayat sigortalarıyla ilgili tam sayfalık bir yazı hazırlamam istendi. Ardından *Emeklilik ve Portfolyo* beni buldu. Şimdi haftada üç makaleye çıktı. Çok gizli yapmak zorundayım, normal davranmalıyım...” Susuyor ve başını iki yana sallıyor. “Bazen çok moralim bozuluyor. Ama artık hayır diyemiyorum. Kaptırdım kendimi.”

İnanmıyorum. Clare işten bahsediyor. İş! Ancak Clare Edwards insanı böyle hayalkırıklığına uğratabilir zaten. Ben de kalkmış onun ateşli bir yasak ilişki yaşadığını sanıyorum, bütün heyecanlı ayrıntıları duymak için kulaklarımı açmış bekliyorum. Meğerse sıkıcı, bildiğimiz...

Derken, az önce dediği bir şey kafama dank ediyor.

“Sen parası iyi mi dedin?” diye soruyorum sözde umursamazca.

“Ah, evet,” diyor Clare. “Yazı başına üç yüz sterlin falan alıyorum. Evin kirasını böyle karşılıyoruz.”

Üç yüz sterlin!

Haftada dokuz yüz sterlin! Parmak ısıtır!

İşte cevabım bu. Çok kolay. Tıpkı Clare gibi yüksekten uçan bir freelance gazete yazarı olacağım ve haftada dokuz yüz sterlin kazanacağım. Yapmam gereken şey etkinliklere gittiğimde Elly ile en arkada oturup kıkırdayacağıma biraz çevre edinmek ve temas kurmak. Ulusal gazetelerin tüm finans editörleriyle tokalaşmalı ve isim etiketlerini çantama atmak

yerine boynuma takmalıyım, sonra da aklımda bir sürü fikirle ofise döndükten sonra onları aramalıyım. İşte o zaman haftada 900 sterlinim olacak. Hah!

Böylece basın konferansına gittiğimde isim etiketimi yakama takıyorum, bir fincan kahvemi alıyorum (şampanya yok, pof) ve *Daily Herald*'dan Moira Channing'e doğru yürüyorum.

"Merhaba," diyorum ve büyük bir ciddiyetle başımı sallıyorum. "Becky Bloomwood, *Başarılı Birikim*."

"Merhaba," diyor kadın ilgisizce ve gruptaki diğer kadına dönüyor. "O yüzden de ikinci bir grup inşaatçıyı gönderdik ve onlara *isyan* hareketini baştan sona okuduk."

"Ah, Moira, yazık size," diyor diğer kadın. İsim etiketini gözlerimi kısarak okuyorum. Lavinia Bellimore, Freelance, yazıyor. Eh, onu etkilemenin bir anlamı yok. O bir rakip!

Neyse, kadın bana bir daha bakmıyor. İkisi ben yokmuşum gibi ilave binalardan, okul ücretlerinden falan bahsediyor ve bir süre sonra "Tanıştığımıza sevindim," diye mırıldanıp sivişiyorum. Tanrım, gazeteci tayfasının ne kadar soğuk ve uyuz olduğunu unutmuşum. Olsun, boşver. Başka birini bulmam lazım.

Böylece de bir süre sonra kendi başına takılan, çok uzun boylu bir herife yanaşıyorum ve gülümsüyorum.

"Becky Bloomwood, *Başarılı Birikim*," diyorum.

"Geoffrey Norris, Freelance," diyor adam. Of Tanrı aşkına be. Dışarıdan çalışan yazar kaynıyor burası.

"Nerelere yazıyorsunuz?" diye soruyorum en azından birkaç tüyo edinme umuduyla.

"Değişiyor," diyor adam. Rahatsız oldu sanki. Bakışları öne arkaya gidip geliyor ve gözümün içine bir türlü odaklan-

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

mıyor. “Eskiden *Parasal Mevzular*’a yazardım. Ama beni kovdular.”

“Ah, yazık,” diyorum.

“Şuradaki p.ç kuruları,” diyor ve kahvesini köklüyor. “P.ç kuruları! Aman yaklaşma sakın. Sana tavsiyem.”

“Tamam, aklımda tutarım!” diyorum neşeli neşeli ve hemen sıvışıyorum. “Aslında benim...” Hemen dönüp hızlı adımlarla kaçıyorum. Niye her yerde hep en tuhaf tipleri bulur çıkarırım?

Tam o anda bir zil çalıyor ve insanlar yerlerini bulmaya çalışıyor. Ben de ikinci sıranın yolunu tutuyorum. Koltuğumda beni bekleyen kuşe kağıda broşürü alıyorum ve defterimi çıkarıyorum. Keşke gözlük de taksaydım: Çok daha ciddi görünürdüm. Sayfanın en üstüne Sacrum Asset Yönetim Emeklilik Sigortası Tanıtım’ı yazıyorum büyük harflerle, tam o sırada hayatımda hiç görmediğim bir adam yanımdaki kolruğa cup diye oturuyor. Karmakarışık kahverengi saçlı, sigara kokuyor ve gözlerinde bir kıvılcımla etrafına bakıyor.

“Şaka bu değil mi?” diye mırıldanıyor, sonra göz göze geliyoruz. “Şu şaşaa, şu cıfcaf.” Etrafı gösteriyor. “Sen kanmıyorsun değil mi?”

Tanrım. Başka bir manyak.

“Kesinlikle hayır,” diyorum kibarca ve gözlerim isim etiketini arıyor ama göremiyorum.

“Duyduğuma sevindim,” diyor adam ve tokalaşıyoruz. “Şişko kediler.” Ön tarafı işaret ediyor, pahalı takım elbisele riyle masada oturan üç adamı gösteriyor. “Haftada elli sterlinle geçinemezlerdi değil mi?”

“Eee, hayır,” diyorum. “Daha çok dakikada elli sterlin.” Adam onaylayarak bir kahkaha atıyor.

“İyi cümleydi. Belki kullanırım.” Elini uzatıyor. “Eric Foreman. *Daily World*.”

“*Daily World* mü?” diyorum elimde olmadan etkilenererek. Tanrım, *Daily World*. Burada ufak bir sırrımı itiraf etmek zorundayım: *Daily World* gazetesini gerçekten severim. Biliyorum, tabloid boy basılıyor ama okuması çok kolay, özellikle de tren ya da metroda. (Herhalde benim kollarım çok güçsüz çünkü *The Times*’ı tuttuğum zaman bir süre sonra ağrıyor. Sonra bütün sayfalar karışıyor. Tam bir kabus.) Ayrıca *Kadın Dünyası* bölümündeki bazı yazılar da gerçekten ilginç.

Ama bir dakika, ben *Daily World*’ün kişisel finans editörüyle daha önce tanışmadım mı? Marjorie denen o süklüm püklüm kadın değil miydi? E bu herif ne öyleyse?

“Daha önce sizi hiç görmedim,” diye yoklama çekiyorum. “Yeni mi girdiniz?”

Eric Foreman gırtlaktan bir kahkaha atıyor.

“On senedir bu gazetedeyim. Ama bu finans olayı pek benim kalemim değil.” Sesini alçaltıyor. “Ben buraya biraz kılık çıkarmaya geldim aslında. Editör beni yeni başlattığımız bir kampanya için takıma getirdi. *Paralı Adamlara Güvenebilir Miyiz?*”

Adam tabloid gazete sesiyle *konusuyor* resmen.

“Harika,” diyorum kibarca.

“Olabilir, olabilir. Şu teknik zimbirtıları geçtim mi öyle.” Suratını asıyor. “Sayılarla aram hiç iyi değildir.”

“Yerinizde olsam dert etmezdim,” diyorum nazikçe. “Çok fazla bir şey bilmenize gerek yok. Birkaç seferden sonra önemli olanla olmayanı ayırt edebiliyor insan.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyor Eric Foreman. İsim etiketime gözlerini kısarak bakıyor. “Ve sen de...”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Rebecca Bloomwood, *Başarılı Birikim*,” diyorum en iyi çevre edinen tavrımla.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Rebecca,” diyor ve elini cebine sokup kartvizitini çıkarıyor.

“Ah, teşekkürler,” diyorum ve aceleyle çantama uzanıp kartvizitlerimi arıyorum. Ever! Kartı uzatırken zafer kazanmış gibi seviniyorum. Ulusal gazetelerle bağlantı kuruyorum. Kartvizit takas ediyorum!

Tam o sırada mikrofonlar bir cızırtıyla açılıyor ve platformda duran koyu renk saçlı bir kız boğazını temizliyor. Tam arkasında aydınlatılmış bir ekran ve üstünde bir günbatımına karşı SACRUM ASSET YÖNETİM yazıyor.

Bu kızı şimdi hatırladım. Geçen sene bir basın konferansında bana gıcık davranmıştı. Ama Philip onu sever çünkü kız her yıl Noel’de ona bir şişe şampanya yolluyor, o yüzden bu yeni emeklilik planı hakkında iyi bir yazı yazmalıyım.

“Bayanlar ve baylar,” diyor kız. “Adım Maria Freeman ve Sacrum Asset Emeklilik Sigortası tanıtımına hepiniz hoşgeldiniz. Sacrum markasıyla özdeşleştirilen güçlü performans, esneklikle güvenlik unsurlarını birleştiren, yenilikçi bir dizi ürünümüzü ilginize sunuyoruz.”

Önümüzdeki ekranda bir grafik çıkıyor, daha ince siyah bir çizgi üzerinde kırmızı bir çizgi yükselip alçalıyor.

“Grafik 1’de de görüldüğü gibi,” diyor Maria Freeman kendine güvenle, yer değiştiren kırmızı çizgiyi işaret ederek, “İngiltere’deki şirketimizin bütçesi sektördeki diğer şirketleri sürekli olarak geride bıraktı.”

Kaşlarını çatarak broşürüne bakan Eric Foreman bana doğru, “Hım,” diye mırıldanıyor. “O halde neler oluyor burada? Ben Sacrum Asset Yöneticilik’in işlerinin çok iyi olmadı-

ğını duymuştum.” Grafiğe parmağıyla bastırıyor. “Ama şuna baksana. Sektördeki herkesi geride bırakmış.”

“Evet, doğru,” diye mırıldanıyorum. “Hangi sektörü acaba? Uyduruk Yatırımlar Sektörü mü? Tüm Paranı Tarihe Göm Sektörü mü?”

Eric Foreman bana bakıyor ve hafifçe yüzünü buruşturuyor.

“Sence rakamlar yalan mı?” diye fısıldıyor.

“Tam olarak yalan denemez,” diye açıklıyorum. “Sadece kendilerini kendilerinden kötü kim varsa onlarla kıyaslıyor, sonra da biz kazandık diye ortaya çıkıyorlar.” Broşürdeki grafiği gösteriyorum. “Baksana. Şu sözde sektörün içinde tam olarak kimlerin yer aldığını belirtmemişler.”

“Vay be, bomba,” diyor Eric Foreman ve kafasını kaldırıp gözlerini platformda oturan Sacrum takımına dikeyyor. “Kurnaz p.ç kuruları değil mi?”

Cidden ya, bu herifin dünyadan haberi yok. Acıyorum valla.

Maria Freeman tekdüze sesiyle konuşmaya devam ediyor ve esnememi bastırıyorum. Önlerde oturmanın kötü yanı, ilgiliymiş ayaklarına yatma ve not alıyormuş gibi davranma zorunluluğu. “Emeklilik,” yazıyorum ve altına dalga dalga bir çizgi çekiyorum. Sonra çizgiyi bir asma yaprağına çevirip aşağı kadar minik minik üzüm ve yapraklar çizmeye başlıyorum.

“Bir saniye sonra Mike Dillon’ı mikrofona davet edeceğim. Mike yatırım takımımızın başı ve size küçük metotlarından bahsedecek. Fakat bu arada sorusu olan varsa...”

“Evet,” diyor Eric Foreman. “Bir sorum var.” Biraz şaşırarak asma dalımdan kafamı kaldırıp bakıyorum.

“Ah, evet?” Maria Freeman tatlı tatlı gülümsüyor. “Adınız...”

Bir Aşıverişkolığın İtirafları

“Eric Foreman, *Daily World*’de çalışıyorum. Her biriniz ne kadar maaş alıyorsunuz diye merak ediyordum?” Eliyle masada oturan herkesi işaret ediyor.

“Ne?” Maria Freeman pespembe oluyor, sonra tekrar aynı duruşunu takınıyor. “Ah, yani ücretleri kastediyorsunuz. Eh, o konuyla aslında...”

“Ücretinizi kastetmiyorum,” diyor Eric Foreman. “Ben sizin ne kadar maaş aldığınızı kastediyorum. Sen, Mike Dillon.” Doğrudan parmağıyla gösteriyor. “Maaşın ne kadar? Altı rakamlı bir şey, değil mi? Üstelik de Sacrum Asset Yönetim’in geçen yılki performansının nasıl *felaket* olduğunu göz önüne alırsak sizin şu anda sokaklarda avuç açmanız gerekmiyor muydu?”

Tam anlamıyla nutkum tutuluyor. Hayatımda hiçbir basın toplantısında böyle bir şey görmedim. Hiç!

Masadakiler arasında bir karışıklık, şaşkınlık oluyor, sonra Mike Dillon mikrofonuna eğiliyor.

“Sunumumuza devam edebilirsek,” diyor, “ve soruları sonraya bırakabilirsek...” Rahatsız görüldüğü su götürmez bir gerçek.

“Bir şey daha,” diyor Eric Foreman. “Güvenli Gelecek planınıza para yatırıp on bin lira kaybetmiş bir okuyucumuza ne demek isterdiniz?” Bana kısa bir bakış atıp göz kırpmıyor. “Şunun gibi tatlı, güven verici bir grafik mi gösterirdiniz, hı? *Sektörün en tepesinde* olduğunuzu mu söylerdiniz?”

Ah, herif acayip! Sacrum takımı bileklerini kesmek ister gibi görünüyor.

“Güvenli Gelecek planı hakkındaki basın duyurumuz o dönemde yapılmıştı,” diyor Maria ve Eric’e buz gibi gülümsüyor. “Ancak bugünkü toplantımız yeni emeklilik sigortası

serisi konusuyla sınırlı. Sunum sonuna kadar bekleyebilirsiniz eğer...”

“Merak etme,” diyor Eric Foreman rahat rahat. “Saçmalıklarınızı dinlemek için sunumun sonuna kadar kalmayacağım. Tahminimce ihtiyacım olan her şeyi aldım ben.” Ayağa kalkıp bana sırtıyor. “Tanıştığımıza sevindim, Rebecca,” diyor. “Ve teşekkürler.” Elini uzatıyor ve teşekkür edilecek ne yaptığımı bilmeden elini sıkıyorum. Ardından herkes sandalyesinde dönüp bakarken ve fısıldaşırken Eric koltuk sırası boyunca geçiyor ve odayı terk ediyor.

“Bayanlar ve baylar,” diyor Maria Freeman yanaklarında elma büyüklüğünde kızarıklıklarla. “Küçük bir... tatsızlığın ardından devam etmeden önce kısa bir ara vereceğiz. Lütfen çay ve kahvenizin tadını çıkarın. Teşekkürler.” Mikrofonu kapatıyor, podyumdan aşağı iniyor ve Sacrum Asset yöneticilerinin oluşturduğu kalabalık gruba doğru hızlı hızlı yürüyor.

“İçeri bile almamalıydınız!” dediğini duyuyorum içlerinden birinin.

“Kim olduğunu bilmiyordum ki!” diye cevap veriyor Maria kendini savunurcasına. “*Wall Street Journal*’dan muhabir asistanı olduğunu söyledi.”

Ah, böylesi daha iyi! *Daily Investor*’dan Alan Darring, Provident Teminat’ın basın toplantısında ayağa kalkıp herkese bir kadın olduğunu ve ona Andrea dememizi istediğini söylediği günden beri böyle bir heyecan yaşamamıştım.

Bir kahve daha almak için arka tarafa doğru geçiyorum ve Elly’yi bir sehpanın yanında dikilirken buluyorum. Mükemmel. Elly’yle ne zamandır görüşemedik.

“Merhaba,” diye sırtıyor. “Yeni arkadaşını çok sevdim. Çok eğlenceli bir tip.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Biliyorum!” diyorum zevkle. “Çok havalı değil mi?” Altın rengi kağıda sarılı kokoş bir çikolatalı bisküviye uzanıyorum ve bardağımı tekrar doldurması için garson kıza uzanıyorum. İki bisküvi daha kapıp çantama atıyorum. (Yazık, ziyan olmasın.)

Dört bir yanımızda heyecanlı heyecanlı konuşmalar: Sacrum grubu hala ön tarafta kümelenmiş halde. Harika. Saatlerce laklak edebileceğiz.

“Eee, n’aber,” diyorum Elly’ye. “Son günlerde yeni iş başvurusu yaptın mı?” Kahvemden bir yudum içiyorum. “Çünkü geçen gün *Yeni Kadın*’ın bir iş ilanını gördüm, seni arasam mı diye düşündüm. Tüketicilerle ilgili bir iş deneyimi şart yazıyordu ama şey diyebilirsin...”

“Becky,” diye lafımı kesiyor Elly garip bir şekilde, “hangi işe başvurduğumu biliyorsun.”

“Ne?” Dümdüz bakıyorum. “O fon yöneticisi işini demiyorsun, değil mi? Ciddi değildin ki. Pazarlık aracı olsun diye gitmiştin.”

“İşi kabul ettim,” diyor Elly ve şok geçiriyorum.

Aniden podyumdan biri konuşuyor ve ikimiz de dönüyoruz.

“Bayanlar ve baylar,” diyor Maria. “Yeniden yerlerinize geçerseniz...”

Kimse kusura bakmasın, bir daha oraya oturamam. Bu haberi öğrenmek zorundayım.

“Hadi gel,” diyorum Elly’ye çabucak. “Kalmak zorunda değiliz. Toplantı paketimizi aldık. Öğle yemeğine gidelim.”

Bir duraklama yaşanıyor. İğrenç bir an. Elly hayır diyecek diye ödüm patlıyor. Burada *kalıp* bireysel emeklilik planını dinlemek istiyor olabilir mi? Derken Elly sırtıyor ve koluma

giriyor. Kapıda dikilen kızın bariz morali bozulsa da odadan kuğu gibi süzülerek çıkıyoruz.

Hemen köşede Café Rouge var, doğruca içeri giriyor, bir şişe beyaz şarap sipariş ediyoruz. Doğrusunu söylemek gerekirse şoku hala üstümden aramadım. Elly Granger, Wetherby's'e fon yöneticisi oluyor. Beni terk ediyor. Ben artık böyle ortamlarda kiminle takılacağım?

Ayrıca da bunu nasıl yapar? Tanrı aşkına, *Marie-Claire*'e güzellik editörü olmak istiyordu.

“Eee, nasıl karar verdin?” diye soruyorum şarabımız geldiğinde.

“Ay, ne bileyim,” diyor ve iç geçiriyor. “Düşünüyordum hep. Ben nereye gidiyorum falan diye. Biliyorsun işte, sürekli iş başvuruları yapıyordum. Gazetecilikteki bütün renkli işlere başvurduğum ve mülakata bile çağırılmadım...”

“Eninde sonunda birisi çağıracaktı,” diyorum hemen. “Eminim.”

“Belki,” diyor Elly. “Belki de çağırmayacaklardı. Ve bu arada da habire sıkıcı sıkıcı finans yazıları yazıyordum. Sonunda dedim ki, bırak bunları, bari sıkıcı finans işi yap. En azından adamakıllı bir kariyerim olur.”

“Zaten kariyerin adamakıllıydı!”

“Hayır, değildi. Çaresizdim! Amaçsızca kürek çekiyordum, ne bir planım ne bir gelecek kaygım vardı...” Suratımın aldığı şekli görünce aceleyle ekliyor. “Yani benim durumum senden farklıydı. Sen benden daha çok kendini biliyorsun.”

Kendimi mi biliyorum? Dalga mı geçiyor?

“Eee, ne zaman başlıyorsun?” diyorum konuyu değiştirmek için. Çünkü doğrusu tüm bunları kafamın alması biraz

Bir Alışverişkiliğin İtirafı

zor. Hiçbir planım yok, gelecek kaygım yok. Belki ben de çaresizim. Belki ben de kariyerimi gözden geçirmeliyim. Of Tanrım, çok can sıkıcı bir durum. Yaptığım iş, yan komşumuz Janice ve Martin gibi insanlara tarif ettiğimde kulağa çok havalı ve heyecan verici geliyor olabilir. Ama Elly'yi dinledikçe ben de kendimi çok zavallı hissediyorum.

“Önümüzdeki hafta,” diyor Elly ve şarabından bir yudum alıyor. “Silk Street'teki ofiste başlayacağım.”

“Ah, tamam,” diyorum zayıfça.

“Ve kendime bir sürü yeni giysi almak zorunda kaldım,” diye ekliyor ve suratını asıyor. “Wetherby's'te resmi giyiniliyor.”

Yeni kıyafetler mi? *Yeni kıyafetler?* Tamam, şu anda kışkançlıktan çatlıyorum.

“Karen Millen'a girdim ve resmen mağazayı indirdim,” diyor ağzına bir zeytin atarken. “Neredeyse bin sterlin harcadım.”

“Nasıl yani?” diyorum dudaklarım uçuklayarak. “Bin sterlin harcadın? Bir seferde?”

“E mecbur kaldım,” diyor Elly kusur işlemiş gibi. “Neyse canım, bundan sonra daha fazla kazanacağım zaten.”

“Gerçekten mi?”

“Ah, evet,” diyor ve kısacık bir kahkaha atıyor. “Çok daha fazla.”

“Mesela ne kadar?” diye soruyorum merakla.

“Kırk bin sterlinle başlıyorum,” diyor ve umursamazca omuz silkiyor. “Ondan sonra da kim bilir ne kadar? Bana söyledikleri miktar...”

Ardından da kariyer şemalarından, basamaklardan ve ikramiyelerden bahsediyor. Ama o kadar şok oluyorum ki tek kelime bile duymuyorum.

Kırk bin mi?

Kırk bin? Ama benim kazandığım para sadece...

Size ne kadar kazandığımı söylemeli miyim? Din gibi bir şey değil miydi bu da? Hani kibar insanlar arasındayken ağzınıza almamanız gereken bir şey? Ama belki de bugünlerde paradan bahsetmek normaldir. Suze'a sorarım, o bilir.

Ah, aman be, başlarım. Zaten her şeyi öğrendiniz değil mi? Gerçek şu ki senede yirmi bir bin sterlin kazanıyorum. Ben de gayet çok diyordum! İş değiştirişimi çok iyi hatırlıyorum, on sekiz bin sterlinden yirmi bir bine yükselmişim ve sevinçten havalara uçmuştum resmen. O kadar heyecanlıydım ki, ilk başlarda o fazladan parayla kendime neler alacağım diye liste yapıp duruyordum.

Fakat şimdi solda sıfır kaldı. Benim de Elly gibi senede kırk bin kazanmam ve tüm giysilerimi Karen Millen'dan almam lazım. Of, haksızlık bu. Hayatım tam bir felaket.

Ofise geri yürürken süngüm düşmüş bir haldeyim. Ben de mi gazeteciliği bırakıp fon yöneticisi olsam? Ya da bankacı? Onlar da keseyi dolduruyor değil mi? Belki de Goldman Sachs'e falan girerim. Onlar senede bir milyon falan kazanıyordur. Vay, amma müthiş olurdu. Senede bir milyon sterlin. İnsan hangi işte bu kadar para kazanır ki?

Ama öte yandan, gerçekten bankacı olmak istiyor muyum? Karen Millen'dan giysiler bölümü hadi neyse. Hatta hadi neyse'den öte, o kısmın hakkını vereceğim muhakkak. Fakat geri kalan bölümden pek emin değilim. *Sabahın köründe kal-kıp canavar gibi çalışmak* bölümü. Tembel bir tip değilimdir aslında ama öğleden sonraları çıkıp Image Store'da zaman geçirmeyi ya da araştırma yapıyormuş gibi görünerek gazete-

Bir Aşıverişkolığın İtirafları

lere göz atmayı ve kimsenin bana bulaşmamasını seviyorum. Elly yeni işinde bunları yapabileceğe benzemiyor. Hatta bence onun işi kulağa çok korkutucu geliyor.

Hımmm. Keşke bütün o güzel giysileri almamın -ama o korkunç işleri yapmak zorunda kalmamanın- bir yolu olsaydı. Keşke bir yolu olsa... Gözlerim yanından geçip gittiğim mağazaların vitrinlerini tarıyor, otomatik olarak vitrinlere bakıyorum ve birden duruyorum.

Tanrı'dan bir işaret bu. Öyle olmalı.

Ally Smith'in dışında dikiliyorum. Vitrine göz kamaştıran, uzun paltolar koymuşlar ve camın üstündeki cam girintide elle yazılmış bir levha var. "Cumartesi günleri için eleman aranıyor. İçeriye danışın."

İlana bakarken elim ayağım titriyor. Bir anda yıldırım düştü sanki. Ben bunu daha önce neden düşünemedim? Müthiş. Cumartesileri bir iş bulurum! Bir kıyafet mağazasında çalışırım! Böylece yığınla para kazanırım ve bütün giysilerden indirim kazanırım! Bir de kabul edelim ki bir mağazada çalışmak fon yöneticisi olmaktan çok daha kolaydır herhalde. Tek yapmanız gereken ayakta durup "Nasıl yardımcı olabiliyim?" demek. Hatta çok da eğlenceli çünkü kendi giysilerimi dilediğim gibi seçebilir, diğer müşterilere de yardım edebilirim. Aşıverişe gidip bir de üste para alacağım!

Kaçırılmayacak, manyak bir fırsat bu, diye düşünüyorum ve yüzümde dostça bir gülüşle mağazaya dalıyorum. Bugün güzel bir şey olacağını biliyordum. İçime doğmuştu.

Yarım saat sonra yüzümde daha da koca bir sırıtışla mağazadan çıkıyorum. Bir iş buldum! Cumartesileri çalışıyorum! Her cumartesi 08.30-17.30 arası isteyim ve saatine 4.80 sterlin,

sattığım her giysiden de yüzde on alacağım! Üç ay sonra da yüzde otuz zam gelecek! Tüm para sıkıntım sona eriyor.

Çok şükür sessiz bir öğleden sonraydı. Oracıkta başvuru formunu doldurmama izin verdiler ve mağaza sorumlusu Danielle hemen beni mülakata aldı. İlk başta pek emin değildi, özellikle tam zamanlı olarak finans muhabirliği yaptığımı ve bu işi fazladan para kazanmak, bir de giysiler için yapacağımı söylediğimde şüpheye düştü. “Yorucu bir iş,” deyip durdu. “Bunun farkındasın değil mi? Çok yorucu bir iştir.” Ama sanırım depo hakkında konuşmaya başladığımızda fikrini değiştirdi. Ally Smith’in ürünlerini severim, o yüzden de mağazadaki her bir ürünün fiyatını ve Jigsaw ile French Connection’da benzerleri var mı yok mu çok iyi biliyorum. Sonunda Danielle bana garip bir bakış atıp “Eh, giysileri sevdiğin belli,” dedi ve işi bana verdi! Sabırsızlanıyorum. Bu cumartesi başlıyorum. Harika, değil mi?

Ofise geri döndüğümde başarımla gurur duyuyorum, havalarda uçuyorum. Etrafıma bakıyorum ve birdenbire bu sıradan ofis hayatı bana çok bayık ve benim gibi yaratıcı ruha sahip biri için çok kısıtlı geliyor. Buraya ait değilim, yığınla tozlu basın toplantısı notları ve içleri geçmiş kişiler hakkında bilgisayar tuşlarına basmak bana hitap etmiyor. Ben dışarıya aitim, parlak spotlara ve Ally Smith’in kaşmir kazaklarına. *Belki de tam zamanlı olarak perakende satışa geçerim,* diye düşünüyorum masama otururken. Belki de kendime ait tasarım giysiler satan mağazalar zincirimi başlatırım! Tanrım, evet. Başarılı girişimcilerin anlatıldığı dergilerdeki insanlardan biri olacağım. “Becky Bloomwood bir finans muhabiriydi ve yenilikçi, sıradışı Bloomwood Mağazaları konseptini geliştirdi. Şu anda ülke çapındaki

Bir Alışverişkoluğun İtirafı

başarılı mağazalar zincirini oluşturma fikri ilk olarak bir gün ofiste otururken...”

Telefon çalıyor ve açıyorum.

“Efendim?” diyorum dalgın dalgın. “Rebecca Bloomwood.” Arkasından az kalsın *Bloomwood Mağazaları*, diye ekleyecekken son anda kendimi durduruyorum. Bunun için biraz erken olabilir.

“Bayan Bloomwood, ben Endwich Bankası’ndan Derek Smeath.”

Ne? Öyle bir şok geçiriyorum ki ahizeyi masama düşürüyorum ve elim ayağım karışarak kaldırıyorum tekrar. Kalbim bir tavşan gibi atmaya başlıyor. Derek Smeath çalıştığım yeri nereden biliyor? Numaramı nasıl almış?

“İyi misin?” diye soruyor Clare Edwards meraklanarak.

“Evet.” Yutkunuyorum. “Evet, iyiyim.”

Clare gözlerini bana dikeyor. Artık telefonu yerine koyup yanlış numaraymış ayağına yatamam. Adamla konuşmak zorundayım. Tamam, çok kısa konuşacağım, gayet neşeli ve tatlı olacağım, adamı başımdan savmaya çalışacağım.

“Merhaba!” diyorum. “Kusura bakmayın! Biraz meşguldüm de. Ofiste hayat nasıldır bilirsiniz!”

“Bayan Bloomwood, size bir sürü mektup yazdım,” diyor Derek Smeath. “Ve hiçbirinin karşılığında tatmin edici bir cevap almadım.”

Sakin kalma kararına rağmen yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Of Tanrım, herif çok sinirli. Ben yandım. Ne hakla ortaya çıkıp günümün içine ediyor ya?

“Maalesef çok meşguldüm,” diyorum. “Benim... teyzem çok hastaydı. Gidip yanında kalmam gerekti. Anlarsınız.”

“Anladım,” diyor adam. “Gene de...”

“Sonra da teyzem öldü,” diye ekliyorum.

“Çok üzüldüm,” diyor ama sesi hiç de üzölmüş gibi değıl. “Yine de bu banka hesabınızın durumunu değıştirmez, şu anki hesabınızın dengesi...”

Bu adamın bir kalbi yok mu? Adam dengeler ve limit aşımı ve sözleşmelerden bahsededursun, bilerek sesini kapatıyorum, böylece beni üzen bir şey duymuyorum. Masamdaki sahte, tahta tahıl tanesine bakıyorum, acaba ahize yanlışlıkla elimden düşmüş gibi yapıp telefonu kapatabilir miyim diye merak ediyorum. Of Tanrım, feci bir durumdayım. Ne yapacağım? *Ben ne yapacağım?*

“Eğer bu durumu çözmezseniz,” diyor sertçe, “maalesef bana başka seçenek kalmayacak, mecburen...”

“Sorun yok,” diye adamın lafını kesiyorum. “Sorun yok çünkü bu yakınlarda elime biraz para geçecek.” Sözcükler ağzımdan dökölürken bile yanaklarımdın vicdan azabıyla yandığını hissediyorum. Tamam da, başka ne yapabilirim? *Bir şey* söylemek zorundayım, yoksa yakamdan düşmez.

“Ah, öyle mi?”

“Evet,” diyorum ve yutkunuyorum. “Mesele şu ki... teyzem mirasından bana biraz para bıraktı.”

Ki neredeyse doğru. Sonuçta Ermintrude Teyze diye biri olsaydı bana muhakkak biraz para bırakırdı. Benden başka ona Denny and George atkı alan var mı? “İki hafta içinde alacağım,” diye ekliyorum kesin olsun diye. “Bin sterlin.”

Hemen arkasından on bin sterlin desem daha iyiydi, diye düşünüyorum. Gerçekten acayip etkilenirdi herif, apışıp kalırdı. Ah, neyse, çok geç.

“Yani iki hafta içinde hesabınıza bin sterlinlik bir çek yatıracağınızı söylüyorsunuz,” diyor Derek Smeath.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Eee, evet,” diyorum anlık bir duraksamanın ardından. “Konuşmamızı bir kenara kaydediyorum ve 27 Mart Pazartesi sabahı banka hesabına yatıracağınız bin sterlini görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Güzel,” diyorum cesurca. “Hepsi bu kadar mı?”

“Şimdilik bu kadar. Hoşçakalın, Bayan Bloomwood.”

“Hoşçakalın,” diyorum kibarca ve telefonu kapatıyorum.

Tanrı'ya şükür. Atlattım herifi.

Brompton's Mağazası

MÜŞTERİ HİZMETLERİ

Brompton Sokak, No: 1

SW4 7TH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No:4 Daire 2

SW6 8FD Londra

10 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

43 sterlinlik imzalanmış örnek çekiniz için teşekkürler. Maalesef, bu çekiniz imzalı olmasına rağmen, tarihi 14 Şubat 2200 olarak görünüyor. Şüphesiz ki ufak bir dalgınlık olmuş.

Brompton Mağazaları ödeme olarak yanlış tarihli çekleri kabul edemiyor. Bu yüzden size çeki geri gönderiyorum.

Bize imzalı çekinizi, imzalandığı tarihle aynı güne yazılmış olarak göndermenizi rica ediyorum.

Alternatif olarak borcunuzu nakit ya da banka havalesiyle de ödeyebilirsiniz. Bilginiz için bu zarfla birlikte bir de kitapçık gönderiyoruz.

Ödemenizi bekliyoruz.

Saygılarımla,

John Hunter

Müşteri Hizmetleri Müdürü

O gece eve döndüğümde holde beni bekleyen bir tomar mektup buluyorum ama umrumda değil çünkü Güzel Çerçeveler'den paketim gelmiş! Bana 100 sterline mal oldu, bayağı pahalı tuttu galiba ama birkaç saat içinde 300 sterline dönüşecekmiş. Paketin içinden Güzel Çerçeveler satarak çok para kazanan insanların fotoğraflarının olduğu bir kitapçık çıkıyor. Hatta kimileri senede yüzlerce bin sterlin kazanıyormuş! Ben niye gazetecilik yapıyorum ki?

"İngiltere'nin en büyük sırrına hoşgeldiniz..." yazıyor kitapçıkta. "Güzel Çerçeveler'in evden çalışan ailesi! Diğer üyelere katılın ve evinizde rahatça oturarak sterlinler kazanın. Hayatınızın en büyük para kazandıran girişimine adım atarken kolayca takip edebileceğiniz talimatlarımız size yardımcı olacak. Belki de kazandıklarınızla kendinize bir araba ya da tekne alacak ya da özel birini sevindireceksiniz. Sakın unutmayın, kazanacağınız miktar tamamen size bağlı!"

Acayip havaya girdim. Daha önce ne diye hiç böyle bir şey yapmamışım? *Müthiş* bir plan bu! İki hafta boyunca manyaklar gibi çalışacağım, sonra bütün borçlarımı ödeyeceğim, tatile çıkıp bir sürü yeni giysi alacağım. Tanrım, içim içime sığmıyor.

Paketi yırtmaya başlıyorum ve birdenbire bir tomar kumaş yere düşüyor. Bazıları dümdüz, bazıları çiçek desenli. Aslında bayağı çirkin bir desen ama olsun, kimin umrunda? Benim işim sadece çerçeveleri yapmak ve parayı toplamak. Yapılacaklar kitapçığına uzanıyorum, bir sürü karton parçanın altından çıkıyor. Ve hakikaten de söyledikleri gibi, inanılmaz kolay. Yapmanız gereken şey, sünger parçaları kartona yapıştırmak, parçaları lüks kumaşla kaplı efekti vererek süngerin üstüne sarmak, sonra da ek yerlerini kapatmak için saç örgüsü ipleri dolayıp arkadan sağlamlaştırmak. Hepsi bu! Çok basit ve çerçeve başına 2 sterlin alıyorsunuz. Pakette 150 çerçeve örneği var. Haftada 30 tane yapsam, 300 sterlinim cebimde demektir!

Tamam, hemen başlayalım. Çerçeve, sünger, kumaş, uhu ve örgülü ip.

Ah, Tanrım. *Tanrım*. Bu s.çtığımın şeylerini kim tasarladı? Çerçeveye süngerin üstüne oturacak büyüklükte değil bu kumaşlar. Ya da çok iyi germeniz gerekiyor ve kumaş o kadar narin ki cırt diye gidiyor. Haliya uhu bulaştırdım, çekiştirmekten mukavva çerçevelerin ikisi yamuldu ve tamamen bitirdiğim tek çerçeve de yamuk yumuk oldu. Harcadığım zamansa...

Esniyorum, saate bakıyorum ve şok oluyorum. On bir buçuk olmuş. Yani üç saattir çalışıyorum. Bunca zaman içinde

Bir Alışverişkoligin İtirafı

de, kabul edeceklerinden emin olmadığım, ağzı burnu kaymış bir çerçeve tamamlayabildim sadece. Şu anda görmek bile beni çıldırtıyor, uyuz şeyler. Hem hangi insan ister ki bu aptal kumaşla kaplı çerçeveleri?

Tam içimden böyle sövüp sayarken kapı açılıyor ve Suze eve dönüyor.

“Selam!” diyor oturma odasına girip. “Akşamın iyi geçiyor mu?”

“Pek sayılmaz,” diyorum huysuzca. “Şu şeylerden yapmaya çalışıyorum...”

“Üf, boşver ya,” diyor Suze dramatik bir edayla. “Çünkü bil bakalım ne öğrendim? Gizli bir hayranın varmış.”

“Ne?” diye afallıyorum.

“Biri senden gerçekten hoşlanıyor,” diyor paltosunu çıkararak. “Bu gece duydum. Kim olduğunu hayatta tahmin edemezsin!”

İlk aklıma gelen *Luke Brandon* oluyor nedense. Ne komik. Suze bunu nasıl öğrenecek ki ayrıca? Aptalca. Çok aptalca. İmkansız.

Belki sinemada rastlamıştır, diye fısıldıyor beynim. Sonuçta Suze onu tanıyor, değil mi? Luke da şey demiş olabilir...

“Kuzenim!” diye bağıırıyor ödül kazanmış gibi. “Tarquin. Senden *gerçekten* çok hoşlanıyor.”

Aman ya!

“Sana karşı gizli bir aşk besliyormuş,” diye devam ediyor Suze mutlu mutlu. “Hatta seninle tanıştığı ilk günden beri.”

“O kadar da gizli değil...” diye başlıyorum alayla. Suze şaşkın şaşkın bakınca susuyorum. Sonuçta arkadaşımın duygularını incitmek istemem.

“Ne yani, sen zaten biliyor muydun?”

“Eh,” deyip omuz silkiyorum. Ne diyebilirim ki? Sevgili kuzeninin beni ürküttüğünü söyleyemem. Önümdeki fotoğraf çerçevesinin kumaşını germeye konsantre oluyorum. Suze’un ağzı kulaklarında.

“Sana gerçekten fena kapılmış!” diyor. “Ben de seni arayıp çıkma teklif etmesi gerektiğini söyledim. Sakıncası yok değil mi?”

“Tabii ki yok,” diyorum incecik bir sesle.

“Harika olmaz mıydı?” diyor Suze. “İkiniz evlenseniz ben de nedimen olurdum!”

“Evet!” diyorum ve kendimi zorlayıp gülümsüyorum. “Harika.”

Sanırım yapacağım şey şu: Nezaketen bir akşam çıkmayı kabul edeceğim ve son anda iptal edeceğim. Sonra da Tarquin umarım İskoçya’ya dönmek zorunda falan kalır ve bu olay da unutulur gider.

Ama doğrusu başımda bir bu eksikti. Artık telefon çalacak diye ödümü patlatan iki sebebim oldu.

Ne var ki cumartesi günü oluyor ve Tarquin’den tık yok, çok rahatlıyorum. *Ya da* Derek Smeath’ten. Herkes nihayet beni rahat bırakıyor ki hayatıma bakayım!

Hafiften tadımı kaçıran olumsuz gelişme ise, bu hafta 150 çerçeve yaparım demiştim ama ancak üç tane bitirebildim ve hiçbirisi resimdekine benzemiyor. Birisinin içinde yeteri kadar sünger yok ve kabarık durmuyor, biri köşelerden tam kavuşmuyor ve üçüncüsünün köşesi uhu lekeli, leke bir türlü çıkmıyor. Neden bana bu kadar zor geldiğini anlamış değilim. Bazı insanlar bunlardan haftada yüzlerce yapıyor, hem de tık diye. Ruislip’ten Bayan S her sene kazandıklarıyla ailesini

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

gemi yolculuklarına çıkarıyormuş. Onlar nasıl beceriyor da ben yapamıyorum? Çok canım sıkılıyor. Yani benim zeki olmam gerekiyor değil mi? Tanrı aşkına, o kadar üniversite bitirdik.

Olsun, boşver. Ally Smith'te yeni işime başlıyorum, en azından oradan biraz para kazanacağım.

Çok heyecanlıyım. İşte bugün moda dünyasında yepyeni bir kariyere başlıyorum! İlk günümde giymek için havalı bir giysi bulacağım diye göbeğim çatlıyor ve nihayet Jigsaw'dan siyah pantolon, ufacık bir kaşmir (yani yarı kaşmir) tişört ve Ally Smith'ten aldığım pembe, belden bağlamalı bir bluzda karar kılıyorum.

Görünüşüm hoşuma gidiyor ve mağazaya girince Danielle'den takdir dolu bir iltifat bekliyorum ama kadın farkında bile değil. Sadece şöyle diyor: "Merhaba. Pantolon ve tişörtler depoda. Kendi bedenini seç ve kabinde üstünü değiştir."

Ah, doğru ya. Şimdi düşününce, Ally Smith'teki tüm satış görevlileri aynı kıyafeti giyiyor. Neredeyse, şey, üniforma gibi. İsteksizce üstümü değiştiriyorum ve kendime bakıyorum. Yalan söyleyemeyeceğim, hüsrana uğruyorum. Gri pantolon bana yakıştı diyemem ve tişört de dümdüz, çok sıkıcı bir şey. Neredeyse Danielle'e kendime başka bir kıyafet seçebilir miyim diye sormak üzereyim ama biraz meşgul görünüyor, o yüzden kendimi tutuyorum. Belki bu konuyu haftaya açarım.

Ama kıyafetimi sevmememe rağmen kabinden çıktığımda gene de içim kıpır kıpır. Spot ışıkları parlak, yerler cilalı ve parlatılmış, müzik çalıyor ve havada bir beklenti, bir heyecan var. Aynada kendime bakıp mırıldanıyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Ya da belki de "Yardımcı olabilir miyim?" deme-

liyim. Gelmiş geçmiş en etkileyici satış görevlisi olmaya karar veriyorum. İnsanlar buraya sırf benden alışveriş yapmaya gelecek, bütün müşterilerle harika ilişkiler kuracağım. Sonra da *Evening Standard*'ta, en sevilen mağazalarla ilgili bir yazıda benden bahsedilecek. Hatta belki ileride kendi televizyon programımı hazırlar sunarım.

Kimse henüz bana ne yapacağımı söylemedi, o yüzden de -gayet düzgün bir şekilde, içimden geldiği gibi- kasanın tuşlarına basan, sarı saçlı bir kadına doğru yürüyorum.

“Çabucak bir deneyeyim mi?”

“Efendim?” diyor başını bile kaldırmadan.

“Kasayı kullanmayı öğrensem iyi olur değil mi? Müşteriler gelmeden önce?”

Kadın bir kahkaha patlatıyor, şaşırıp kalıyorum.

“Kasayı mı? Hemen kasaya geçeceğini mi sandın?”

“Ah,” diyorum kızarak. “Şey, sandım ki...”

“Sen daha yeni başladın, tatlım,” diyor. “Kasaya yaklaşmazsın. Kelly'nin yanına git. Sana bugün ne yapacağını gösterir.”

Kazak katlıyoruz. Kahrolası kazakları katlıyoruz. Burada yapacağım iş bu. Kazakları elleyip buruşuk bir şekilde atan müşterilerin peşinden koşup tekrar eskisi gibi katlamak. Saat on birde yorgunluktan kollarım kopuyor ve doğrusu hiç de eğlenmiyorum. Bir kazağı gerçek Ally Smith tarzında katmanın, rafa geri koymanın, jilet gibi üst üste tutmanın -sonra da birisinin gelip oradan indirivermesinin, şöyle bir bakıp suratını buruşturduktan sonra fırlatıp atmasının- ne kadar sıkıcı olduğundan haberiniz var mı? İnsanın içinden bağırası geliyor. MADEM ALMAYACAKSIN ELLEME! Bir kızın,

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

üstündekinin tıpatıp aynısı bir kazağı eline almasını izliyorum. Kardeşim, sorunun ne senin?

Ayrıca müşterilerle sohbet de hak getire. Satış görevlisi olunca sanki görünmezsiniz. Hiçbiri bana tek bir enteresan soru sormadı. Mesela “Bu tişört bu ayakkabılarla uyuyor mu?” ya da “60 sterlinden ucuz, güzel bir siyah mini etek nerede bulabilirim?” Öyle şeylere seve seve cevap veririm. Fakat bana sadece “Tuvalet var mı?” ve “En yakın ATM nerede?” diye sordular. Daha kimseyle adam gibi bir bağ kuramadım.

Ah, bayılacağım. Şu anda beni ayakta tutan tek şey, mağazanın dibindeki depo sonu indirimli ürünler rafı. Ara ara o tarafa kaykılıp zebra desenli bir pantolona bakıyorum. 180’den 90 sterline inmiş. Hatırlıyorum bu kotu. Denemiştım hatta. Şimdi yeniden karşıma çıktı, üstelik indirimde. Gözlerimi ayıramıyorum bir türlü. Bedeni de 38. Tam benim bedenim.

Yani para harcamamam gerektiğini biliyorum ama bu fırsat bir daha ele geçmez. Hayatımda gördüğüm en havalı kot. Ayrıca 90 sterlin, gerçekten çok havalı bir kot için hiçbir şey. Gucci’den alsam en az 500 sterlin olurdu. Of Tanrım, istiyorum bu kotu. İstiyorum.

Tam gene arkada dikilmiş, yüzüncü kez kotu gözümle yiyorum ki Danielle yanıma geliyor ve suçüstü yakalanmış gibi zıplıyorum. “Şimdi de kabin görevine gidebilir misin? Sarah sana askıları gösterir,” diyor yalnızca.

Kazak katlama kabusuna son! Çok şükür!

Neyse ki şu kabin faslı biraz daha eğlenceli. Ally Smith’in kabinleri gerçekten çok güzel, geniş geniş ve herkesin kabini ayrı. Benim görevim girişte dikilip insanların içeri girerken

ellerinde kaç ürün olduğunu saymak. Milletin neler denediğini takip etmek gerçekten çok ilginç. Kızın teki *kucak dolusu* şey almış ve erkek arkadaşının ona doğum gününden önce istediği kadar delirmesini, hepsini ödeyeceğini söylediğini anlatıyor.

Hıh! Eh, bazıları bunu kaldırır. Olsun, boşver, en azından ben kendi paramı kazanıyorum. Saat 11.30, yani şu ana kadar... 14.40 sterlin kazandım. Fena sayılmaz değil mi? Bununla makyaj malzemesi alabilirim.

Fakat bu parayı makyaj malzemesine harcamayacağım. Tabii ki hayır. Yani buraya bunun için gelmedim değil mi? Çok mantıklı davranacağım. Satın alacağım tek şey zebra desenli kot. O da sırf tek örnek olduğu için. Almayı döveler yani. Geri kalan tüm paramı da banka hesabıma yatıracam. Kotu üstüme denemek için *sabırsızlanıyorum*. Öğlen 2.30'da molam var, o sırada hemen indirimli reyona kaçacağım, personel odasında kotu deneyip üstüme oturuyor mu diye baktıktan sonra...

Birden suratım donuyor. Bir dakika.

Bir dakika ya. Şu kızın kolundaki ne? Benim zebra desenli kotum! Kabinlere yaklaşıyor. Aman Tanrım. Deneyecek! Ama o kot benim!

Yanıma yaklaşınca "Merhaba," diyor neşeyle.

"Merhaba," diye yutkunuyorum sakın kalmaya çalışarak. "Aaa, elinizde kaç ürün var?"

"Dört," diyor kız askılarını gösterip. Hemen arkamda üstünde sayıların yazdığı kartlar duruyor. Kız ona üstünde dört yazan kartı verip içeri sokmamı bekliyor. Ama yapamıyorum.

Elinde benim kotumla içeri tek başına girmesine izin veremiyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Aslında,” diye başlıyorum. Ne diyeceğim? “Aslında en fazla üç ürünle girebiliyorsunuz.”

“Gerçekten mi?” diye şaşıyor kız. “Ama...” Arkadaki sayılara gözünü dikeyor.

“Biliyorum,” diyorum. “Fakat yeni bir kural getirdiler. Kusura bakmayın.” Ve ona en iyi yardımcı-olamayan-satış-görevlisi gülüşümü çakıyorum.

Aslında kendimi güç sahibi hissettim. Kıyafet denemeye çalışan insanları durdurup engelleyebiliyorsunuz! Hayatlarını mahvedebilirsiniz!

“Ah, tamam,” diyor kız. “Şey, o zaman ben...”

“Bunu,” diyorum ve zebra desenli kotu kapıyorum.

“Hayır,” diyor kız. “Aslında bence ben şeyi...”

“En üstteki ürünü almak zorundayız,” diye açıklama yapıyorum ve gene gülümsüyorum. “Tekrar kusura bakmayın.”

Tanrı'ya şükür Gestapo gibi satış görevlileri ve aptalca kurallar var. İnsanlar bunlara o kadar alışmış ki bu kız yaptığım şeyi sorgulamıyor bile. Sadece gözlerini deviriyor, sayı kartını kapıyor, kabine doğru ilerliyor ve beni elimde kıymetli kotla baş başa bırakıyor.

Tamam, şimdi ne yapacağım? Kızın kabininin içinden fermuar açma sesini, askıların çarpışmasını duyabiliyorum. O üç şeyi iki dakikada dener. Sonra da dışarı çıkıp zebralı kotu ister. Of Tanrım. Ne yapabilirim? Birkaç saniye kararsızlık içinde kalakalıyorum. Ardından bir kabinin perdesinin açılmasının çıkardığı tıkırtıyla yerimden fırlıyorum. Zebra desenli kotu çabucak gözden kaybedip perdenin arkasına tikiyorum ve yüzümde masum bir ifadeyle ayağa kalkıyorum.

Bir saniye sonra Danielle elinde mandallı bir dosyayla içeri süzülüyor.

“Nasıl gidiyor?” diye soruyor. “Bir yaramazlık yok?”

“İyi,” diyorum ve kendine güvenen bir kız gibi gülümsüyorum.

“Kim ne zaman ara verecek, onları ayarlıyorum,” diyor. “Saat üçe kadar dayanabilirsen bir saat ara verebilirsin.”

“Tamam,” diyorum pozitif, ayın-elemanı ses tonumla. Üç mü? Açlıktan öleceğim? diye isyan ediyorum gerçi içimden.

“Güzel,” diyor ve kağıdına yazmak için köşeye geçiyor. Aynı anda bir kız sesi geliyor: “Hey. Kotu şimdi alabilir miyim?”

Aman Tanrım, gene o kız, geri dönüyor. Onca şeyi iki saniyede nasıl deneyiverdi? Houdini mi yahu?

“Merhaba!” diyorum son sözünü duymazdan gelerek. “Hangisi oluyor? Şu siyah etek gerçekten çok güzel. Dikişlerin iki yandan kıvrımı...”

“Pek sayılmaz,” diyor kız lafımı keserek ve askılarından çıkmış, tersyüz olmuş giysileri yumak halinde elime tutuşturuyor. “Ben asıl o kotu çok beğenmiştim. Alabilir miyim?”

Kalbim küt küt atmaya başlıyor.

“Nasıl bir kottu?” diyorum anlayışlı bir şekilde kaşlarımı çatarak. “Mavi olan mı? Hemen şurada, şeyin yanında...”

“Hayır!” diyor kız sabırsızca. “Bir dakika önce elimde getirdiğim, zebra desenli kot.”

“Ah,” diyorum salağa yatarak. “Ah, evet. Nereye gitti bilmiyorum. Galiba başkası aldı.”

“Ama ben size vermiştim! Kota göz kulak olmanız gerekiyordu.”

“Ah,” diyorum ve yine satış görevlisi gülümseyişimi çıkarıyorum. “Müşteriler kabindeyken tutmamız için bize verilen giysilerin sorumluluğu bize ait değil maalesef.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Nasıl yani, Tanrı aşkına!” diyor bana gerizekalıymışım gibi bakarak. “Çok saçma! Daha otuz saniye önce size bırak-um! Nasıl kaybedersiniz?”

Kahretsin. Kız cidden çok sinirleniyor. Sesini bayağı bir yükseltti ve insanların dikkatini çekmeye başladı.

“Bir sorun mu var?” diyor şurup gibi bir ses ve dehşet içinde kafamı kaldırıyorum. Danielle bize doğru yaklaşıyor, yüzünde tatlı-ama-gözdağı-veren bir ifadeyle. *Tamam, sakın ol.* Hiç kimse bir şey kanıtlayamaz. Ayrıca herkes müşterilerin her zaman sorun çıkardığını bilir.

“Elimde çok fazla ürün olduğu için dördüncü ürünü bu satış görevlisine bırakıp kabine girdim,” diye açıklamaya başlıyor kız.

“Dördüncü ürünü mü?” diyor Danielle. “Ama dört ürünle de kabine girebilirsiniz.” Ve bana öyle bir yüz ifadesiyle dönüp bakıyor ki açıkçası arkadaşça demeye bin şahit ister.

“Öyle mi?” diyorum masum masum. “Ah, Tanrım. Çok özür dilerim. Ben üç sanıyordum. Yeni başladım da,” diye ekliyorum özür dilercesine.

“Ben de dört diye *tahmin etmiştim* zaten!” diyor kız. “Üstünde dört yazan kartlarınız arkada asılı sonuçta!” Sabrı taşarak iç geçiriyor. “Her neyse, elimdeki kotu ona bırakıp diğer ürünleri denedim. Sonra kotu almak için geri geldim ve yok.”

“Yok mu?” diye sinirleniyor Danielle. “Nasıl yok?”

“Bilmiyorum,” diyorum ben de ilk kez duymuşçasına şaşkın görünerek. “Belki başka bir müşteri almıştır.”

“Tamam da elinizdeydi!” diyor kız. “Ne yani, birisi yanınıza gelip elinizden mi çekti?”

Ay, hadi ikile ya. Bu kızın sorunu ne böyle? Takmış kafayı uyduruk bir kota, bırakmadı gitti!

“Rafta aynı üründen başka bir tane alabilirsiniz,” diyorum yardımcı olmaya çalışır gibi.

“Başka yok. İndirim reyonundandı.”

“Rebecca, iyi düşün!” diyor Danielle. “Bir yerlere mi koydun?”

“Herhalde bir yere karıştı,” diyorum muğlakça. “Burası çok yoğundu. Kotu askıya astım herhalde ve sanırım başka bir müşteri elinde kotla çıkıp gitti.”

Müşteri milleti işte, der gibi özür dilercesine hafifçe omuz silkiyorum.

“Bir dakika!” diye uyanıyor kız. “Şu ne?”

Bakışını takip ediyorum ve donuyorum. Zebra desenli kot, perdenin altından dışarı yuvarlanmış. Hepimiz bir an bakakalıyoruz.

“Vay be!” diyebiliyorum sonunda. “Buradaymış!”

“Peki orada ne aradığını sorabilir miyim?” diyor Danielle.

“Bilmem!” diyorum. “Belki de...” Yutkunuyorum, hızlı düşünmeye çalışıyorum. “Belki de...”

“Kotu sen *aldın!*” diyor kız gözlerine inanamayarak. “Aldın işte resmen! Denememe izin vermedin, sonra da kotu oraya sakladın!”

“Çok saçma!” diye karşı çıkıyorum ikna edici konuşmaya çalışarak ama yanaklarım suç işlemiş gibi kıpkırmızı yanıyor. Of Tanrım, ben neden bu kadar çok kızaran biriyim? Neden?

“Seni küçük...” Kız lafını bitirmeden Danielle’e dönüyor. “Şikayette bulunmak istiyorum.”

“Rebecca,” diyor Danielle. “Odama gel, hemen.”

Bir dakika. Danielle bana destek çıkmayacak mı? İnsanlara karşı kendi personelini korumayacak mı? Ekip ruhuna ne oldu?

Bir Alışverişkeliğin İtirafı

“Şimdi!” diyor ve ödüm patlıyor. Danielle’in ofisine doğru ağır ağır ilerlerken -daha çok süpürge dolabı denebilir- diğer çalışanların gözlerini üstümde hissedebiliyorum, birbirlerini dürtüklüyorlar. Tanrım, rezil oldum. Olsun, geçecek. Özür dileyip bir daha yapmayacağımı söyleyeceğim ve fazla mesai yapmayı önereceğim. Aman ne olursa yaparım, yeter ki beni...

İnanmıyorum. Danielle beni işten attı. Daha bir gün bile çalışmadım ve kovuldum. Danielle ilk söylediğinde öyle bir şok oldum ki gözlerim doldu. Zebra desenli kot olayı dışında gerçekten çok iyi gidiyordum. Fakat müşteriden kıyafet saklamak otomatikman işten attıran hareketlerden biriymiş anlaşılan. Haksızlık, cidden, çünkü mülakatta bundan hiç bahsetmemişti.

Gri pantolon ve tişörtü çıkarıp üstümü giyinirken kalbim kurşun gibi ağır. Perakende sektöründeki kariyerim başlama-dan sona erdi. Bugün çalıştığım saatler için yalnızca 24 sterlin kazandım ve Danielle gene de çok cömert olduğunu söyledi. Ve personel indirimimi kullanarak çabucak birkaç parça bir şey alıp alamayacağımı sorduğumda da bana bir kafa atmak ister gibi baktı.

Her şey bozuldu. İşim yok, param yok, indirimim yok. Topu topu yirmi sterlin kazandım. Sersefil halde, ellerim ceplerimde sokakta yürümeye başlıyorum. Yirmi sterlincik. Ne yapacağım o...

“Rebecca!” Aniden kafamı kaldırmamla kendimi tanıdığım bir surata bakarken buluyorum. Ama kimdi? Bu şeydi, şey...

“Tom!” diye bağıryorum tam zamanında. “Selam! Bu ne sürpriz!”

Ah, bileklerimi keseceğim. Tom Webster burada, Londra'da. Ne işi var acaba? Reigate'te Akdeniz fayanslarının derzlerini doldurması falan gerekmiyor muydu?

"Tanıştırıyım, Lucy," diyor gururla ve elinde altmış beş torbayla gezen bir kadını öne itiyor. Ve inanmıyorum. Ally Smith'ten o bir sürü şeyi alan kız bu. Hani aldıklarının parasını erkek arkadaşına ödeten kız. *Eminim* kız bunu kastetmiyordu...

"Siz çıkıyor musunuz?" diyorum aptal gibi. "Siz ikiniz?"

"Evet," diyor Tom ve sırtıyor. "Bayağıdır."

Fakat hiçbir anlam veremiyorum. Janice ve Martin nasıl oldu da Tom'un kız arkadaşından bize bahsetmedi? Çocuğun hayatındaki diğer her bir gereksiz ayrıntıya değindiler.

Ve Tom'un bir kız arkadaşı mı var?

"Merhaba," diyor Lucy.

"Merhaba," diyorum. "Ben Rebecca. Yan komşu. Çocukluk arkadaşı. Falan filan."

"Ah, Rebecca *sensin*," diyor Lucy ve Tom'a hızlıca bir bakış fırlatıyor.

Bu ne demek oluyor? Benden mi bahsetmişler? Tanrım, Tom hala benden mi hoşlanıyor? Ne kadar utanç verici.

"Evet, benim!" diyorum neşeyle ve kısa bir kahkaha atıyorum.

"Biliyor musun, seni bir yerden gözüm ısırtıyor," diyor Lucy düşünceli düşünceli ve sonra bakışı değişiyor. "Ally Smith'te çalışıyorsun değil mi?"

"Hayır!" diyorum biraz sertçe.

"Ah," diyor kız. "Ben de sen sandım..."

Tanrım, mağazada çalıştığımın annemlerin kulağına gitmesine izin veremem. Londra'daki tüm hayatımı bir yalan

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

üstüne kurdum, beş parasızım ve bir çekyatta yaşayıp onlardan saklıyorum sanırlar.

“Araştırma,” diyorum havalı havalı. “Ben gazeteciyim.”

“Ah, tamam,” diyor Lucy ve kibirli kibirli gülümsüyorum.

“Annemle babam hep Rebecca’nın tavsiyesine uyar,” diyor Tom. “Babam daha geçen gün anlatıyordu. Finansal bir işleri düşmüş de çok yardım etmişsin. Fon değiştirme miydi neydi?”

“Elimden geleni yapıyorum,” diyorum alçakgönüllü bir şekilde ve Tom’a çok özel, eski dostlar gülüşü atıyorum. Kıskançlıktan falan değil ama Tom’un üstündekiler geçer not olsa da saç modeli çok sıkıcı olan şu Lucy denen kıza eğilerek gülümsediğini görünce hafiften içim sızlıyor. Bakıyorum da Tom da bayağı hoş giyinmiş. Ah, neler oluyor? Bu senaryo yanlış. Tom, Reigate’teki evine ait. Yarı şık bir tarzla mağazaları turlayarak şehirde dolaşan fotoğrafa ait olamaz.

“Neyse,” diyor Tom. “Gitmemiz lazım.”

“Trene mi yetişiyorsunuz?” diyorum ukalaca. “O kadar uzakta oturmak çok zor olmalı.”

“O kadar da kötü değil,” diyor Lucy. “Her sabah Wetherby’s’e vasıtayla geliyorum, sadece kırk dakika sürüyor.”

“Wetherby’s’te mi çalışıyorsun?” diyorum ağzım açık kalarak. Neden benim etrafım hep şehrin en kallavi tipleriyle sarılı?

“Evet,” diyor. “Siyasi danışmanlarından biriyim.”

Ne? O ne demek ya? Bu kız bir tür zeka küpü falan mı? Of Tanrım, işler iyice sarpa sarıyor.

“Trene daha çok var,” diyor Tom, Lucy’ye gülümseyerek. “Önce Tiffany’ye gidiyoruz. Haftaya Lucy’nin doğum günü var, ona ufak bir hediye seçeceğiz.” Elini kaldırıp Lucy’nin bir tutam saçını parmağının arasında kıvırmaya başlıyor.

Daha fazla dayanamayacağım. Haksızlık bu. Neden bana Tiffany'den bir şeyler alacak bir sevgilim yok?

“Eh, sizi gördüğüme sevindim,” diye geveliyorum. “Annenle babana sevgiler. Ne garip, bana Lucy'den hiç bahsetmediler,” diye eklemekten edemiyorum haince. “Onları geçen gün gördüm, hiç ondan söz etmediler.”

Lucy'ye masum bir bakış fırlatıyorum. Hah! Bakalım kim kimi yendi?

Fakat gene Tom'la bakışıyorlar.

“Büyük ihtimal şey yapmak istememişlerdir...” diye başlıyor Tom ve bir anda susuveriyor.

“Ne?” diyorum.

Uzun, garip bir sessizlik yaşanıyor. Ardından Lucy “Tom, ben şu mağazanın vitrinine bakıp geliyorum,” diyor ve yürüyüp gidiyor, ikimiz yalnız kalıyoruz.

Tanrım, ne olay! Resmen ilişkilerindeki kara kediyim.

“Tom, neler oluyor?” diyorum ve yine kısa bir kahkaha atıyorum.

Ama çok belli değil mi? Tom hala benim peşimde ve Lucy de farkında.

“Ah, Tanrım,” diyor Tom ve yüzünü ovuşturuyor. “Dinle, Rebecca, bunu sana söylemek benim için de kolay değil. Ama durum şu ki annemle babam senin bana karşı hislerinin farkındalar. Sana Lucy'den bahsetmek istememişlerdir çünkü senin...” Derin bir nefes çekiyor. “...hayalkırıklığına uğrayacağını düşünmüşlerdir.”

Ne? Şaka mı ya bu? Hayatımda hiç bu kadar afalladığımı hatırlamıyorum. Birkaç saniye şaşkınlıktan ağzımı açamıyorum.

“Sana karşı hislerim mi?” diye kekeliyorum sonunda. “Dalga mı geçiyorsun?”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Bak, her şey ortada,” diyor Tom omuz silkerek. “Annemle babam geçen gün de benim nasıl olduğumu, yeni evimi falan sorduğunu anlattılar...” Gözlerinde hafiften acıma dolu bir bakış beliriyor. Aman Tanrım, katlanamayacağım. Tom nasıl öyle düşünür... “Seni gerçekten severim, Becky,” diye ekliyor. “Ben sadece sana o gözle...”

“*Kibarlık* olsun diye konuşuyordum!” diye kükrüyorum. “Senden *hoşlanmıyorum!*”

“Bak,” diyor Tom, “bu konuyu kapatalım, tamam mı?”

“Tamam da ben senden hoşlanmıyorum zaten!” Sinirlenerek bağıríyorum. “Senden hiçbir zaman hoşlanmadım ben! O yüzden çıkma teklifine evet dememiştim! On altı yaşındayken, hatırladın mı?”

Susuyorum ve zaferle suratına bakıyorum. Yüzü hala aynı. Beni dinlememiş bile. Ya da dinliyorsa bile, ergenlik yıllarımızda olanları dile getirmemi kafayı ona taktığımın bir başka kanıtı olarak görmüş olabilir. Ve ben ısrar ettikçe de beni iyice saplantılı sanacak. Of Tanrım, korkunç.

“Tamam,” diyorum ağırbaşlılık kırıntılarımı toplamaya çalışarak. “Tamam, belli ki iletişim kuramıyoruz, o yüzden sen bilirsin...” Bir mağaza vitrinini inceleyen ve dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışan Lucy’ye dönüyorum. “Cidden, erkek arkadaşının peşinde değilim,” diye sesleniyorum. “Hiçbir zaman da olmadım. Hoşçakalın.”

Yüzümde umursamaz bir gülümsemeyle sokakta yoluma yürüyorum.

Ancak köşeyi dönmemle birlikte tebessümüm anında kayıp düşüyor ve ağırlık çökmüş gibi bir banka oturuyorum. Kendimi acayip küçük düşmüş hissediyorum. Tabii ki olay

baştan sona katılarak gülünecek cinsten. Tom Webster ona aşık olduğumu sanmış. Anne babasına karşı böyle aşırı nazik olursam ve kahrolası mutfak fayanslarıyla ilgileniyormuş ayaklarına yatarsam olacağı bu. Kendim kaşındım. Bir dahaki sefere ağzım yırtılana kadar esneyerek kalkıp gideceğim. Ya da kendi erkek arkadaşımı yaratacağım. Herkesin çenesi bir güzel kapanır değil mi? Hem ayrıca onların ne düşündüğü kimin umrunda?

Biliyorum, Tom Webster ya da kız arkadaşı ne düşünürse düşünsün, hiç takmamalıyım. Ama gene de... İtiraf etmeliyim ki kendimi kötü hissediyorum. Benim neden erkek arkadaşım yok? Şu anda hoşlandığım biri bile yok. En son ciddi erkek arkadaşım Robert Hayman'dı ve üç ay önce ayrıldık. Üstelik ondan öyle çok da hoşlanmıyordum. Bana sürekli *tatlım* derdi ve filmlerdeki müstehcen sahnelerde şakayla karışık eliyle gözlerimi kapatırdı. Yapmamasını söylediğim halde yapardı. *Sinir* olurdum. Hatta şimdi hatırlarken bile gözüm seğiriyor.

Olsun, öyle ya da böyle, sonuçta bir erkek arkadaştı işte. İşyerinden aranacak, birlikte partilere gidilecek ve uyuzlara karşı siper edilecek biriydi. Belki de onu terk etmemeliydim. Belki de iyi biriydi.

Derin bir iç çekiyorum ve tekrar yürümeye koyuluyorum. Sonuç olarak bugün çok iyi bir gün değil. Bir iş kaybettim ve Tom Webster'ın ukalalığına kurban gittim. Bu akşam yapacak bir şeyim de yok. Sabahtan akşama kadar çalışınca yorgunluktan ölürüm diye düşünüp akşama plan yapma zahmetine girmemiştim.

Neyse, en azından yirmi sterlinim cebimde.

Yirmi sterlin. Kendime güzel bir kapuçino, yanına bir brownie alırım. Belki bir-iki dergi.

Bir Alışverişkiliğin İtirafı

Hatta belki Accessorize'dan bir şey. Ya da bir çift bot. Aslında ciddi yeni bir bota ihtiyacım var ve Hobbs'ta güzel bir çift gördüğümü hatırlıyorum. Kahvemi içtikten sonra oraya gider, elbiselere de bakarım. Tanrım, böyle bir günün üstüne biraz ödüllendirilmeyi hak ediyorum. Ayrıca işe giymek için yeni bir çoraba da ihtiyacım var. Bir de törpüm kırılmıştı. Belki metroda okumak için bir kitap...

Starbucks'ta kahve sırasına girdiğimde içim mutlulukla dolup taşıyordu.

PGNI First Bank Visa

Camel Meydanı No:7

L1 5NP Liverpool

Sayın Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 Daire: 2

SW6 8FD Londra

15 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

PGNI First Bankası VISA kart no: 1475839204847586

11 Mart tarihli mektubunuz için teşekkürler.

Başarılı Birikim dergisine bedava abonelik teklifiniz çok nazik, Ivy'de akşam yemeği davetiniz de öyle. Maalesef PGNI First Bankası çalışanlarının bu tarz hediyeleri kabul etmesi yasak.

Umuyorum en kısa zamanda 105.40 sterlinlik ödemenizi gerçekleştireceksiniz.

Saygılarımla,

Peter Johnson

Müşteri Hizmetleri Birimi

Pazartesi sabahı erkenden gözümü açıyorum, bir boşluk hissiyle uyanıyorum. Gözlerim odamın köşesinde duran, açılmamış alışveriş torbası yığınınına kayıyor, sonra tekrar bakışlarımı kaçırıyorum. Cumartesi günü çok fazla para harcadığımın farkındayım. Biliyorum, iki çift bot almamalıydım. Biliyorum, o mor elbiseyi almamalıydım. Toplamda harcadığım para... Aslında bunu düşünmek istemiyorum. *Hemen başka bir şey düşün*, diye emrediyorum beynime. Başka bir şey. Ne olursa...

Zihnimin arka köşelerinde iki dehşetengiz duygu, sessiz ve boğuk bir davul temposu gibi çalışıyor: Suçluluk ve panik.

Suçluluk! Suçluluk! Suçluluk! Suçluluk!

Panik! Panik! Panik! Panik!

Bir izin verdim mi yandım, ipini kopararak beynime dalar ve beni tarumar ederler. Sefalet ve korkudan her yanımda tutulur. O yüzden öğrendiğim yeni numara şu: Dinlemiyorum.

Zihnimin köşelerinden bağırın bu ikiliyi hücrelerine kapatıyor, sürgülüyorum ve hiçbir şey beni kaygılandırmıyor. Basit bir savunma mekanizması. Beynim artık bu konuda çok eğitilmiş.

Diğer numaramsa başka düşünceler ve aktivitelerle kendimi oyalamak. Böylece ayağa kalkıyorum, radyoyu açıyorum, bir duş alıp giyiniyorum. O zonklama hissi hala beynimin arka köşesinde ama yavaş yavaş boğuklaşıyor. Mutfığa girip kendime bir fincan kahve yaparken artık neredeyse duymuyorum. Rahatlama dalgası yavaşça, azar azar sızıyor bedenime, hani ağrıkesici alınca baş ağrısından kurtulursunuz ya, aynı öyle. İyi olacağım.

Dışarı çıkmadan önce durup aynada görünüşüme bakıyorum. (Üst: River Island, Etek: French Connection, Çorap: Pretty Polly Velvets, Ayakkabılar: Ravel...) Ve paltoma uzanıyorum. (Palto: House of Fraser; indirimden.) Tam o sırada kapının altından günün postasını atıyorlar, hemen eğilip alıyorum. Suze'a elle yazılmış bir mektup ve Maldivler'den bir kart gelmiş. Bana da iki tane kocaman, içimi karartan dikdörtgen banka zarfı. Biri VISA kartımdan, diğeri Endwich Bankası'ndan.

Bir an kalbim duruyor. Bankadan niye bir mektup daha geldi ki? Ya VISA? Onlar ne istiyor? Beni rahat bıraksalar olmaz mı?

Suze'un mektuplarını dikkatlice holdeki ince rafa yerleştiriyorum ve kendi zarflarımı da cebime tıkıyor, kendi kendime içe giderken yolda okuyacağımı söylüyorum. Metroya biner binmez ikisini de açıp okuyacağım. Ne kadar nahoş olsalar da kaçış yok.

Cidden niyetim bu. Hakikaten. Kaldırımda yürürken mektupları okuyacağıma söz veriyorum.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

Fakat sonra yan sokağa sapıyorum ve birisinin evinin önünde koca bir konteynır duruyor. Devasa sarı olanlardan ve yarısına kadar dolu. İşçiler evin içine girip çıkıyor, moloz ve eski mobilya parçalarını konteynıra fırlatıyor. Bir yığın çöp, hepsi karman çorman, birbirine karışmış.

Ve aklıma ufacık bir fikir geliyor.

Konteynıra yaklaşırken adımlarımı yavaşlıyor ve duraklıyorum, sanki sarı kutunun yanında yazan kelimeler çok ilgimi çekmiş gibi bakıyorum. Yüreğim ağzımın içinde atarak dikiliyor ve bekliyorum. İşçiler evin içine geri dönüyor ve şimdi kimse yok. Derken hızlı bir hareketle zarflara uzanıyor, cebimden çektiğim gibi kenardan kutunun içine itti-riveriyorum.

Gitti.

İşçilerden biri iki çuval dolusu kırık dökük alçıyla yanımdan geçiyor, hepsini konteynırın içine boca ediyor. İşte şimdi zarflarım gerçekten gitti. Okunmamış vaziyette, bir kartonpiyer tabakası altında kaldı. Kimse hayatta izlerini bulamaz.

Sonsuza dek silindiler.

Çabucak kutudan uzaklaşarak yeniden yürümeye başlıyorum. Adımlarım bile hafifliyor, içime bir sevinç doluyor. Resmen omzumdan bir yük kalktı!

Çok geçmeden tamamen masum hissetmeye başlıyorum. Sıfır vicdan azabı. Yani mektupları hiç okumamak benim hatam değil, değil mi? Hiç elime geçmemişlerse ne yapabili-rim? Seke seke metro istasyonuna doğru ilerlerken ciddi ciddi o mektuplar hiç varolmamış gibi hissediyorum.

İşyerine varıyorum, bilgisayarı açıyorum, kendimden emin bir şekilde yeni bir belge oluşturuyorum ve emeklilik planıyla ilgili

yazımı yazmaya koyuluyorum. Belki gerçekten çok sıkı çalışsam Philip maaşıma biraz zam yapar diye yeni bir fikre kapılıyorum. Her akşam geç saatlere kadar kalıp kendimi işe ne kadar adanmışımı göstererek onu etkileyeceğim ve Philip hakkımı yediğini idrak edecek. Hatta belki beni editör bile yapar.

"Bugünlerde," yazıyorum hızlı hızlı, "hiçbirimiz yaşlandığımızda hükümet bize bakacak güvencesine yaslanamıyoruz. () yüzden de emeklilik planı mümkün olduğunca erken yapılmalı. İdeali, ilk maaşınızı aldığınız gün başlamak."

"Günaydın, Clare," diyor Philip uzun paltosuyla içeri girip. "Günaydın, Rebecca."

"Günaydın, Philip," diyorum arkadaşça ama aynı zamanda profesyonel bir edayla. Ardından sandalyemde arkama yaslanmak ve ona haftasonunun nasıl geçtiğini sormak yerine bilgisayarına geri dönüyor, tuşlara basmaya devam ediyorum. Hatta o kadar hızlı yazıyorum ki ekranda altı kırmızıyla çizili kelimelerle dolu bir savaş alanı oluşuyor. Doğruya doğru, dünyanın en mükemmel sekreteri olamam. Ama kimin umrunda? Çok işkadını gibi görünüyorum, ki önemli olan da bu.

"En iyi seçebeknikl çoğumlukla şirketinizin öşbugliet durumuna göre planlamaktır ama eğer bu mümkün değilse piayasad geniş bir emeklilik planı çeşitpi mectu farklı farklı türlere gre..." yazarken duruyorum, bir emeklilik planı broşürüne uzanıp şöyle bir göz atıyorum. Sanki çok elzem bir bilgi arıyor havaların-dayım.

"Haftasonun güzel miydi, Rebecca?" diyor Philip.

"İyiymi, teşekkürler," diye cevap veriyorum broşürden kafamı kaldırarak. Sanki tam çalışmamın ortasında rahatsız edildiğim için şaşırmışım.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Cumartesi günü ormanda sizin taraflardaydım,” diyor Philip. “Fulham Yolu. Son moda Fulham.”

“Hım,” diyorum dalgın dalgın.

“Bu aralar herkes orada değil mi? Eşim dergide orayla ilgili bir yazı okudu. Hazır para yiyen, havalı kızlarla doluymuş orası.”

“Herhalde,” diye yuvarlak bir cevap veriyorum.

“Sana da öyle demeliyiz,” diyor ve sersemce gülüyor.

“Ofisimizin havalı kızı.”

Havalı kız mı? Neden bahsediyor?

“Tamam,” diyorum ve Philip’e gülümsüyorum. Sonuçta patron o. Canı nasıl isterse bana öyle hitap edebilir...

Of Tanrım, bir dakika. Bir dakika ya! Philip benim zengin olduğumu sanmıyor değil mi? Benim de öyle hazır para yediğimi falan düşünüyor olamaz değil mi?

“Rebecca,” diyor Clare telefonda kafasını kaldırıp. “Seni arıyorlar. Tarquin diye biri.”

Philip inceden sırıtıyor. *Başka nasıl bir isim olabilirdi ki,* der gibi bir hali var. Ardından masasına doğru ilerliyor. Hayalkırıklığı içinde arkasından bakakalıyorum. Olamaz. Bu çok yanlış. Philip benim çok param olduğunu sanırsa bana asla zam yapmaz.

İyi de bu fikre nereden kapıldı ki?

“Becky,” diyor Clare manalı manalı ve çalan telefonumu gösteriyor.

“Ah,” diyorum. “Evet. Tamam.” Ahizeyi kaldırıyorum. “Merhaba, ben Rebecca Bloomwood.”

“Becky.” Tarquin’in sesi bayağı gergin, sanki uzun zamandır bu görüşmeye hazırlanmış gibi. Belki de öyle. “Sesini duymak çok güzel. Biliyorsun, bu aralar hep aklımdasın.”

“Gerçekten mi?” diyorum mümkün olduğunca şevkini kırmaya çalışan bir tavırla. Yani, tamam, Suze’un kuzeni falan ama bu da bir yere kadar...

“Ben aslında seninle biraz daha zaman geçirmeyi çok isterdim,” diyor. “Bir akşam yemeğe çıkabilir miyiz?”

Tanrım. Ne cevap vermem gerekiyor? Son derece zararsız bir teklif bu. *Seninle yatabilir miyim*, demedi ya. Akşam yemeği teklifini reddetmek çok ayıp olacak. *O kadar katlanılmazsın ki seninle bir yemek masasında iki saat bile oturmaya tahammül edemeyeceğim*, demek gibi.

Ki bu aslında gerçeğe bayağı yakın. Yine de reddedemem. Suze bana karşı çok anlayışlı ve onun sevgili Tarkie’sini doğrudan reddedersem gerçekten çok üzülür.

“Olur herhalde,” diyorum. Pek hevesli konuşmadığımı da farkındayım. *Senden hoşlanmıyorum*, deyip kısa kesebilsem keşke. Fakat doğrusunu isterseniz bir yemeğe çıkıp kurtulmak daha kolayıma geliyor. Yani ne kadar kötü olabilir ki?

Aman neyse, zaten gitmek zorunda bile değilim. Son dakikada arayıp iptal ederim. Kolay iş.

“Pazar gününe kadar Londra’dayım,” diyor Tarquin.

“Cumartesi akşamı diyelim o zaman!” diye atılıyorum. “Sen gitmeden bir gece önce.”

“Yedi iyi mi?”

“Sekiz olsa?” diye öneriyorum.

“Tamam,” diyor. “Sekizde.” Ardından mekan ismi belirtmeden kapatıyor. Ne de olsa onunla buluşmayacağım için bunun bir önemi yok. Ahizeyi yerine koyuyorum, sabrım taşmış gibi iç geçiriyorum ve tekrar yazmaya koyuluyorum.

“Çoğu kişi için en iyi seçenek bağımsız çalışan bir mali müşavire başvurmaktır, böylece kendi özel emeklilik ihtiyacı

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

İnşaatınıza göre öneriler, uygun ürünler hakkında teklifler alabilirsiniz. Bu yıl piyasanın en yeni akımı... Durup hemen broşüre uzanıyorum. Eski broşürlerden herhangi birine. *Güneş Sigorta İlerleyen Yıllar Emeklilik Planı, ki bu da...*

"Eee, o adam sana çıkma mı teklif etti?" diye soruyor Clare Edwards.

"Açıkçası evet, etti," diyorum ve umursamazca kafamı kaldırıp bakıyorum. Her şeye rağmen hoşuma gidiyor. Çünkü sonuçta Clare, Tarquin'in nasıl bir tip olduğunu bilmiyor. Onun kafasındaki resimde Tarquin son derece yakışıklı ve zeki olabilir. "Cumartesi akşamı çıkıyoruz." Hiç orali değilmişim gibi gülümseyip yazmaya geri dönüyorum.

"Ah, anladım," diyor Clare ve bir tomar mektubu lastik bantla sarıyor. "Biliyor musun, geçen gün Luke Brandon da bana senin erkek arkadaşın olup olmadığını soruyordu."

Bir saniye donakalıyorum. Luke Brandon erkek arkadaşım olup olmadığını mı bilmek mi istiyormuş?

"Gerçekten mi?" diyorum olağan bir şeymiş gibi. "Ne... Ne zaman oldu bu?"

"Ah, geçen gün işte," diyor Clare ve sırtıyor. "Ondan hoşlanmıyorsun değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyerek gözlerimi deviriyorum.

Ama itiraf etmek zorundayım, bu kez bilgisayar ekranıma geri döndüğümde neşeme, sevincime diyecek yok. Luke Brandon. Adamdan öyle özellikle hoşlandığımdan falan değil ama olsun. Luke Brandon. "*Bu esnek plan,*" yazıyorum, "ölüm anında her türlü masrafı karşılıyor ve emeklilik geldiğinde yüksek miktarda toplu para alabilmenizi sağlıyor. Örneğin otuzlarında sıradan bir kişiyi ele alalım, diyelim ki her ay 100 sterlin yatırıyor..."

Biliyor musunuz, bu çok sıkıcı. Ben bundan iyisini yaparım. Ben bu uyuz ofiste oturmaktan, broşürlerdeki ayrıntıları bilgisayara tuşlamaktan, okuyanı inandıracak makalelere dönüştürmeye çalışmaktan çok daha iyisini yapabilirim. Ya da daha iyi para kazanabilirim. Ya da her ikisi de.

Tuşlardan elimi çekiyorum ve çenemi avcumun arasına koyuyorum. Yeni bir başlangıcın zamanı geldi. Ben neden Elly'nin işini yapmıyorum? Biraz fazla çalışmaktan mı korkacağım? Ben niye hayatımı düzene sokmuyorum? Neden şehir merkezinde bir kafa avcısına gidip herkesin imrenerek bakacağı bir pozisyon kapmıyorum? Gelirim alır başını gider, altına çekerim şirket arabasını, her gün de Karen Millen takımları giyerim. Ve bir daha da para derdim olmaz.

Yerimde duramıyorum. İşte bu! Çözüm burada. Ben en iyisi...

"Clare?" diyorum gayet sıradan. "Şehrin en çok para kazananı kim?"

"Bilmem," diyor Clare, kaşlarını çatıp düşünüyor. "Borsacılar mı acaba?"

Tamamdır o zaman. Ben vadeli işlemler ve opsiyon borsacısı olacağım. Kolay iş.

Cidden kolay. Hatta o kadar kolay ki ertesi sabah saat onda gergin adımlarla William Green'in, yani şehrin en üst düzey beyin avcılarının kapısına doğru yürüyorum. Kapıyı iterek açarken kendi yansımamı görüyorum ve midemin ufak bir heyecan dalgasıyla takla attığını hissediyorum. Gerçekten bunu yapacak mıyım?

Gördüğünüz gibi, yapıyorum. Üstümde en şık siyah erkek-
ceket takımım, siyah külotlu çorap ve topuklular, kolumun

Bir Alışverişçiliğin İtirafı

Elimde bir *Financial Times*, tabii ki. Elimde de bir zamanlar annemden Noel hediyesi olarak gelen ve hiç kullanmadığım, kilitli bir evrak çantası var. Kullanmayışımın da sebebi şu: Çanta bayağı ağır ve kabarık, ayrıca kilidin şifresini unuttum ve çantayı aç deseniz açamam. Ama şu anda maksat görüntü. Önemli olan bu.

Görüşeceğim kadının adı Jill Foxton. Kariyerimi değiştirmek istediğimi söylediğim zaman benimle telefonda çok kibar konuştu ve deneyimlerimi duyunca oldukça etkilendi. Çabucak CV'mi yazıverdim ve hemen kadına yolladım. Tamam, kariyerimi biraz süslemiş olabilirim ama öylesi makbul değil mi bunların? Kendini pazarlamak önemli. Hem de işe yaradı çünkü kadın on dakika sonra telefon etti ve görüşmeye çağırdı. Elinde ilgi duyabileceğim iyi fırsatlar olabilirmiş.

Bana uygun, ilgi duyabileceğim fırsatlar! Öyle heyecanlandım ki kabıma sığamadım. Doğruca Philip'in kapısını çalıp ertesi gün için izin istediğimi, yeğenimi hayvanat bahçesine götüreceğimi söyledim ve hiçbir şey çıkmadı. Bir gecede üst kademeden bir borsacıya dönüştüğümü duyunca nutku tutulacak.

"Merhaba," diyorum danışmadaki kadına. Sesim kendine güvenli. "Jill Foxton'la görüşmeye geldim. Adım Rebecca Bloomwood."

"Nereden?"

Aman Tanrım. *Başarılı Birikim* diyemem. Philip'in kulağına gidebilir, iş aradığımı öğrenebilir.

"Şeyden, hım, hiçbir yerden değil," diyorum ve gevşekçe kahkaha atıyorum. "Sadece Rebecca Bloomwood. Saat onda randevum var."

“Tamam,” diyor ve gülümsüyor. “Otursanız.”

Evrak çantam elimde, geniş siyah deri koltuklara yürüyorum, ne kadar gergin olduğumu çaktırmamaya çalışıyorum. Bir kenara oturuyorum, bir umutla sehpa da duran dergilere şöyle bir göz atıyorum ama enteresan bir şey yok, sadece *Ekonomist* tarzı yayınlar. Sonra da arkama yaslanıp etrafıma bakıyorum. İtiraf etmeliyim ki bu fuaye oldukça etkileyici. Ortada bir süs havuzu ve kıvrılarak yukarı çıkan cam merdiven, kilometrelerce uzakta gibi görünen bir uçta da son teknoloji ürünü asansörler var. Sadece bir-iki asansör değil, yaklaşık on asansör vardır. Vay be. Burası devasa bir yer demek ki.

“Rebecca?” Uçuk renk pantolon giymiş, sarışın bir kız birden önüme çıkıyor. Çok hoş takım. Çok şık.

“Merhaba!” diyorum. “Jill!”

“Yok, ben Amy,” diyerek gülümsüyor. “Jill’in asistanıyım.”

Nasıl yani! Çok havalı bir şey ya. Ziyaretçinizi almaya asistanı gönderiyorsunuz, sanki kendiniz inemeyecek kadar meşgulsünüz. Belki ben de ileride önemli biri olduğumda ve Elly öğle yemeğine bana uğradığında asistanıma bunu yaptırırım. Hatta belki de bir *erkek* asistanım olur ve aşk yaşarız! Tanrım, tam filmlerdeki gibi. Yüksekten uçan kariyer kadını ile yakışıklı ama duyarlı...

“Rebecca?” Kendime geliyorum ve Amy’nin ciddi ciddi bana baktığını görüyorum. “Hazır mısın?”

“Tabii ki!” diyorum neşeli neşeli ve evrak çantamı alıyorum. Pırıl pırıl zeminde süzülerek ilerlerken çaktırmadan Amy’nin pantolon-çeket takımını bir daha inceliyorum. O da ne, belli belirsiz bir Emporio Armani etiketi. İnanamıyorum. Emporio Armani! *Asistanlar* Armani giyiyor! Kim bilir Jill ne giymiş olacak? Dior Couture falan mı? Tanrım, buraya şimdiden bayıldım.

Bir Alışverişçiliğin İtirafı

Altıncı kata çıkıyoruz ve bitmek bilmez koridorlarda yürüyoruz.

"Demek vadeli işlem borsacısı olmak istiyorsun?" diyor Amy sessizliğini bozarak.

"Evet," diyorum. "Aklımdaki şey o."

"İş hakkında biraz bilgiye sahipsin."

"Eh, anlarsın ya." Alçakgönüllü bir edayla gülümsüyorum. "Finansın hemen hemen her dalı hakkında ayrıntılı yazılar yazdım, o yüzden kendimi oldukça donanımlı hissediyorum."

"Güzel," diyor Amy ve gülümsüyor. "Bazı insanlar buraya dünyadan habersiz geliyor. Jill onlara iki standart soru soruyor ve..." Eliyle bir hareket yapıyor. "Ne anlama geldiğini bilemem ama hiç hoş görünmüyor."

"Doğru!" diyorum ve son derece rahat bir halde konuşmak için kendimi kasıyorum. "Eee, ne tarz sorular soruyor mesela?"

"Ah, dert edilecek bir şey değil!" diyor Amy. "Herhalde şeyi sorar... Aman, ne bileyim. *Bir kelebeği nasıl satışa sunarsınız* ya da *açık giderle açık piyasa araştırması hakkındaki fark nedir* ya da *bir vadeli işlem aracının bitiş tarihini nasıl hesaplıyorsunuz* gibi sorular. En temel şeyler yani."

"Tamam," diyorum ve yutkunuyorum. "Harika."

İçimden bir ses kaçmamı söylüyor ama açık renk ahşap bir kapının önündeyiz artık.

"İşte geldik," diyor Amy ve yine gülümsüyor. "Çay mı alırsın, kahve mi?"

"Kahve lütfen," diyorum. *Sert bir cin lütfen*, diyebilseydim keşke. Amy kapıyı çalıyor, açıyor ve beni içeri alıyor. "Rebecca Bloomwood."

Ne şaşırtıcıdır ki Jill şıklıkta Amy'nin eline su dökemeyecek kılıkta. Üstünde mavi, bayağı anne tarzı bir takım ve

sıkıcı alçak topuklu bir ayakkabı var. Ama bırakalım bunları, Jill patron sonuçta. Ofisi de göz dolduruyor.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum,” diyor masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek. “Ve hemen söyleyeyim, CV’ni okuyunca çok etkilendim.”

“Sahi mi?” diyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Ne kadar kötü olabilir ki? Çok etkilenmiş işte. Belki de soruların cevaplarını bilip bilmemem fark etmez o zaman.

“Özellikle de konuştuğun dillerden dolayı,” diye ekliyor Jill. “Çok iyi. Sen zor bulunan gençlerden birisin, her telden çalıyorsun.”

“Şey, Fransızcam sadece sözel olarak yeterli,” diyorum teva-zuyla. “*Voici la plume de ma tante* falan filan!”

Jill onaylayarak kahkaha atıyor ve ben de ona sırtıtıyorum.

“Ama Fince!” diyor ve masasındaki kahve fincanına uzanıyor. “Oldukça sıradışı.”

Gülümsemeye devam ediyorum ve yabancı dil konusunun bir an önce kaynamasını umut ediyorum. Doğrusunu isterseniz, *Fince iyi konuşabilirim* maddesini, *Fransızca görüşmelerde yeterli* maddesi tek başına ezik kaldı gibi hissettiğim için eklemiştim. Sonuçta kim Fince bilir ki, Tann aşkına? Hiç kimse.

“Ve finans bilgin,” diyor Jill ve CV’mi önüne çekiyor. “Finans muhabiri olarak çalıştığın yıllarda bu alandaki birçok bölümde deneyim yapmışsın galiba.” Kafasını kaldırıyor. “VOB’da seni çeken şey nedir?”

Ne? Neden bahsediyor yahu? Ha, pardon. Vadeli İşlem ve Opsiyon Borsası. Doğru ya.

“Şey,” diye başlıyorum bir özgüvenle ve Amy elinde bir fincan kahveyle içeri girince lafım yarıda kalıyor.

Bir Alışverişçiliğin İtirafı

“Teşekkürler,” diyorum ve başka bir konuya geçmişizdir diye ümitlenerek kafamı kaldırıp bakıyorum. Ama Jill hala cevabımı bekliyor. “Bence vadeli işlem vadelidir,” diyorum ciddiyetle. “Son derece zorlayıcı bir alan ve bence...” Ben ne düşünüyorum bu konuda ya? Of Tanrım. Çabucak kelebek satışı, son tarihlere falan değinen bir konuşma mı attırıversem ne yapsam? “Bence ben bu alan için doğmuşum,” diyorum sonuçta.

“Anladım,” diyor Jill Foxton ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. “Sormamın sebebi, bankacılık bölümümüzde ayrıca başka bir pozisyon daha var ve sana uygun olabilir. Gerçi sen ne dersin bilmiyorum.”

Bankacılıkta bir pozisyon mu? Ciddi mi? Bana sahiden bir iş mi buldu? İnanmıyorum!

“Eh, bana uyar,” diyorum dünden razıymış gibi görünmeye çalışarak. “Yani vadeli işlem borsacılığını isterdim ama bankacılık da çok iyi, öyle değil mi?”

Jill kahkaha atıyor. Şaka yaptığımı falan sandı galiba.

“Bahsettiğim müşterimiz, yatırım dereceli bir yabancı banka ve borç finanse etme bölümleri için Londra’da yeni bir merkez kurma girişimi içindeler.”

“Tamam,” diyorum zekice.

“Avrupa’daki karşılıklı tahkim sisteminin ilkelerine aşina mısın bilemiyorum?”

“Kesinlikle,” diyorum büyük bir özgüvenle. “Tam o konuda geçen sene bir yazı yazmıştım dergiye.”

Hangi kelimeyi kullanmıştı? Tah-lil miydi?

“Elbette sana acele karar verdirmek istemem,” diyor, “ama bir kariyer değişikliği arıyorsan senin için mükemmel olur derim. Öncesinde tabii ki bir mülakat olacak ama o konuda

bir sıkıntı yaşayacağını sanmıyorum.” Gülümsüyor. “Sana çok çekici koşullar sunan bir sözleşme ayarlayabiliriz diye düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?” Birdenbire nefes alamıyorum. Çekici koşullar sunan bir sözleşme ayarlayabilecek. Benim için!

“Ah, evet,” diyor Jill. “Eh, sen de zaten nadir bulunan biri olduğunun farkındasındır.” Aramızda bir sır varmış gibi gülümsüyor. “Dün CV elime geçtiğinde nasıl sevindim! Yani bu kadar mı *tesadüf* olur!”

“Aynen,” diyorum otuz iki dişimle sırtarak. Tanrım, muhteşem bir olay bu. Resmen rüyalarım gerçek oluyor. Bankacı olacağım! Ayrıca da sıradan bir bankacı da değil, yatırımcı bankacısı!

“Eee,” diyor Jill gayet sıradan. “Gidip yeni işvereninle tanışalım mı?”

“Ne?” diyorum hayretler içinde ve ağzım kulaklarıma varıyor.

“Seninle tanışana kadar sana söylemek istemedim ama Helsinki Bankası’nın işe alım müdürü hemen şurada, bizim yönetici müdürümüzle toplantıda. Seni çok seveceğini biliyorum. Sözleşme koşullarını bu öğleden sonra toparlayabiliriz.”

“Mükemmel!” diyorum ve ayaklanıyorum. Ha ha! Bankacı olmak üzereyim!

Koridoru yarıladığımız sırada Jill’in son sözleri beynimde tekrar yankılanıyor ve o zaman anlıyorum. Helsinki Bankası.

Helsinki Bankası. Yani bunun anlamı... Kesinlikle düşündüğü şey...

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda, “Karşılıklı Fince konuşmanızı duymak için sabırsızlanıyorum,” diyor Jill halinden memnun memnun. “Benim hiç bilmediğim bir dil.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Aman Tanrım. *Aman Tanrım. Olamaz.*

"Ama zaten benim dile yeteneğim sıfırdır," diye ekliyor rahat bir tavırla. "Hiç beceremem, senin gibi değilim!"

Hafifçe gülümsüyorum ve yürümeye devam ediyorum. tökezlemiyorum bile. Fakat kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyor ve nefes alamıyorum. S.çtım. Ne yapacağım? *Ne b.k yiyeceğim orada?*

Köşeyi dönüyoruz ve bir başka koridorda sakın sakın yürüyoruz. Gayet de iyi gidiyorum. Yürümeye devam ettiğimiz sürece iyiyim.

"Fince öğrenmek zor muydu?" diye soruyor Jill.

"O kadar zor değil," diye cevap veriyorum boğuk bir sesle.

"Benim... babam yarı Fin."

"Evet, ben de öyle bir şey vardır diye düşünmüştüm," diyor Jill. "Yani öyle okulda öğrenilen bir şey değildir çünkü?" Esprisine gülüyor.

Ona göre hava hoş, diye düşünüyorum vahşileşerek. Darağacına yürüyen o değil ne de olsa. Of Tanrım. Feci bir durumdayım. İnsanlar yanımdan geçerken bana gülümseyip adeta, "Demek Fince bilen kız bu!" diyen bakışlar fırlıyor.

Ne diye çok iyi Fince konuşurum diye bir madde ekledim ki? *Hangi akla hizmet?*

"İyi misin?" diyor Jill. "Gergin misin?"

"Yok canım!" diye cevap veriyorum hiç düşünmeden ve kendimi sıkarak sırtıyorum. "Tabii ki gergin değilim!"

Belki de bir şekilde kıvrırım, diye düşünüyorum aniden. Yani herif bütün mülakatı Fince yapacak değil ya. Bir "Haällö," filan diyecek, ben de ona "Haällö," diyeceğim, ondan sonra adam başka bir şey diyemeden hemen atılacağım. "Teknik Fincem bu aralar biraz geriledi, o yüzden sakın-

cası yoksa kendi dilimizde devam edebilir miyiz?" Adanı da cevap olarak...

"Neredeyse geldik," diyor Jill ve bana gülümsüyor,

"Güzel," diyorum ve terden yapış yapış avcumu evrak çantasının sapının üstünde iyice sıkıyorum. Of Tanrım. Lütfen şu anda beni kurtar. Lütfen...

"İşte burası!" diyor ve TOPLANTI ODASI yazan bir kapının önünde duruyor. İki kez tıklatıp kapıyı itiyor. Masanın etrafına dizilmiş bir oda dolusu insan görüyorum ve tüm kafalar dönüp bana çevriliyor.

"Jan Virtanen," diyor Jill, "sizi Rebecca Bloomwood'ta tanıştırayım."

Sakallı bir adam sandalyesinden kalkıyor, bana kocaman gülüyor ve elini uzatıyor.

"*Neiti Bloomwood,*" diyor neşeli neşeli. "*On oikein hauska tavata. Pitääkö paikkansa että teillä on jonkinlainen yhteys Suomeen?*"

Dut yemiş bülbüle dönerek adama bakıyorum, kıpkırmızı kesildiğimi hissediyorum. Odanın içindeki herkes bir cevap vermeme bekliyor.

"Ben, eee, haällö!" Arkadaşça hafifçe el sallar gibi elimi kaldırıyorum ve odadakilere gülümsüyorum.

Ama kimse bana gülümsemiyor.

"Eee, benim şey..." Geri çekilmeye başlıyorum. "Şey yapmam lazım..."

Arkamı dönüyorum. Ve koşuyorum...

Soluğu fuayede alıyorum. Nefes nefeseyim. Hiç şaşır-
tıcı değil, ne de olsa buradan çıkacağım diye bitmek
bilmez koridorları geçerek bir tür maraton koşusu
tamamladım. En son merdivenden de iniyorum -Finli ba-
rikatlarla karşılaşım korkusundan asansöre binmeyi göze
alamadım- sonra durup soluklanıyorum. Eteğimi düzeltiyor,
evrak çantamı diğer terli avcuma geçiriyorum ve lobiden
kapıya doğru sakın sakın yürümeye başlıyorum. Sanki son
derece sıradan, son derece gösterişsiz bir toplantıdan çıkmış
havasındayım. Sağa sola bakmıyorum. Az önce şehir merke-
zinde çalışan üst düzey bir bankacı olma şansımın tümünü
bir seferde mahvettiğim gerçeğini aklıma bile getirmiyorum.
Tek düşündüğüm, şu cam kapıya ulaşmak ve dışarı çıkmak,
herhangi biri beni...

"Rebecca!" Ensemde bir ses duyuyorum ve donakalıyo-
rum. S.ktir. Yakalandım.

“Ha   !” diye yutkunarak arkamı dönüyorum. “Ha  ,    . Haaa. Hey.”

Karşımdaki Luke Brandon.

Luke Brandon dimdik duruyor, her zamanki o garip bakışıyla beni tepeden tırnağına s  z  yor.

“Seni burada göreceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi,” diyor. “Yoksa şehir merkezinde bir iş mi arıyorsun?”

Neden aramayacakmışım ki? Beni o kadar zeki görmüyor mu?

“Aslında,” diyorum umursamazca, “kariyer değişikliği düşünüyorum. Yabancı bir bankaya geçebilirim. Ya da vadeli işlemler borsacısı olabilirim.”

“Gerçekten mi?” diyor. “  ok yazık.”

Yazık mı? Ne demek bu şimdi? Neden yazıkmış? Kafamı kaldırıp bakınca koyu renk gözleriyle karşılaşıyorum ve içimde, derinde bir yerde bir şey hopluyor. Birdenbire Clare’in söyledikleri aklıma geliveriyor. *Luke Brandon da senin erkek arkadaşın olup olmadığını soruyordu.*

“Siz...” Boğazımı temizliyorum. “Acaba siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Ah, yeni birilerini işe alırken sık sık yolum düşüyor,” diyor. “İşlerinde çok iyiler. Ruhsuzlar ama etkililer.” Omuz silkiyor, sonra cillop gibi evrak çantama bakıyor. “Sana bir şey bulabildiler mi?”

“Benim, ıı, benim için bir sürü seçenekleri var,” diyorum. “Ben sadece sıradaki hamlemi tasarlıyorum.”

Ki o da kapıdan bir an önce dışarı   ıkabilmek.

“Anladım,” diyor ve duruyor. “Buraya gelmek için işyerinden tam gün m   izin aldın?”

“Evet,” diyorum. “Tabii ki.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Ne sanıyor ki? İki saatliğine sıvışıp bir basın toplantısında-
yım falan dediğimi mi?

Aslında fena fikir değil. Bir dahakine öyle yapabilirim.

“Eee, şimdi ne işin var?” diyor.

Hiçbir şey, deme. Kesinlikle öyle deme!

“Şey, ufak tefek bazı işlerim var,” diyorum. “Birilerini ara-
malıyım, birileriyle görüşmeliyim. Öyle şeyler işte.”

“Ah,” diyor Luke kafasını sallayarak. “Evet. Şey. Ben seni
tutmayayım.” Etrafına bakıyor. “Umarım her şey gönlünce
olur, iş konusunda.”

“Teşekkürler,” diyorum ve bir işkadını edasıyla gülümsü-
yorum.

Ondan sonra da çekip gidiyor, kapıya doğru yürüyor ve
ben elimde koca evrak çantamla, hafif hayalkırıklığına uğra-
mış halde kalıyorum. Luke gözden kaybolana kadar bekliyo-
rum, sonra ağır ağır girişe doğru ilerleyip dışarı çıkıyorum. Ve
duruyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse şimdi ne yapaca-
ğımı bilmiyorum. Bugün için planım, iş görüşmesinden sonra
herkesi arayıp vadeli işlem borsacısı olduğum haberini patlat-
maktı. Onun yerine... Şey, her neyse. Bunu düşünmeyelim
şimdi.

Ama William Green'in binasının önünde akşama kadar
kaldırımda dikilemem ki. İnsanlar beni bir çeşit sanatsal ens-
talasyon falan sanacak. Böylece nihayet sokakta yürümeye
başlıyorum. Birazdan karşıma bir metro istasyonu çıkar ve o
zaman ne yapacağıma karar veririm diye düşünüyorum. Bir
köşeye varıyorum ve tam trafiğin durmasını beklerken bir
taksi yanaşıyor.

“Çok meşgul bir kadınsın biliyorum, yapacak bir sürü işin
var.” Luke Brandon'ın sesini duyuyorum ve şok olarak kafamı

kaldırıyorum. Taksi camından sarkıyor, gözlerinin kenarı hafifçe kırışmış, gülümsüyor. "Ama olur ya, bir yarım saatin varsa, belki biraz alışveriş yapmak ilgini çekmezdi değil mi?"

Bence bugün gerçek değil. Kesinlikle, katiyen gerçek değil.

Taksiye biniyorum, devasa evrak çantamı yere koyuyorum ve Luke'a gergin bir bakış fırlatıyorum. Şimdiden hafif bir pişmanlık duyuyorum. Ya bana faizlerle ilgili bir soru falan sorarsa? Ya Bundesbank ya da Amerika'daki büyüme hakkında konuşmak isterse? Fakat ağzından tek çıkan cümle: "Harrods lütfen."

Yola çıktığımızda ister istemez yüzüme bir tebessüm yayılıyor. Çok havalı bir şey bu. Eve gidip tek başıma sersefil kalacağım sanıyordum fakat onun yerine Harrods'a doğru yol alıyorum ve taksi paramı başkası ödeyecek. Yani bundan daha mükemmeli olamazdı.

Yolda ilerlerken camdan dışarıyı, kalabalık caddeleri seyre diyorum. Mart ayı olmasına rağmen bazı dükkanların vitrinlerinde hala ocak ayından kalma İNDİRİM yazısı var ve acaba kaçırdığım, uygun fırsatlar var mıydı diye vitrinlerdeki giysileri dikkatlice incelediğimi fark ediyorum. Lloyds Bankası'nın bir şubesinin önünde duruyoruz. Dalgın dalgın bankaya bakıyorum, içerideki kuyruğu görüyorum ve kendi kendime "Biliyor musun? Bankalar da ocakta indirimde girmeli. Herkes giriyor," diyorum.

Bir sessizlik oluyor ve kafamı kaldırıp bakıyorum. Luke Brandon'ın yüzünde keyifli bir ifade var.

"Bankalar mı?" diyor.

"Neden olmasın?" diye fikrimi savunuyorum. "Bir aylığına aldıkları faizi düşürmeliler. Yapı kooperatifleri de.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Vitrinlerine kocaman posterler asarlar: *Fiyatları Düşürdük...* Bir saniye düşünüyorum. "Ya da belki de nisanda indirim girmeliler. Herkes vergisini ödedikten sonra. Yatırım danışmanları da yapabilir. İstedığınız bir fon biçiminde yüzde elli kolaylık."

"Yatırım fonu indirimi," diyor Luke Brandon yavaşça. "Bütün ön ödemelerde indirim."

"Kesinlikle," diyorum. "İndirime kimse hayır diyemez. Zengin insanlar bile."

Taksi tekrar hareket ediyor ve olağanüstü bir beyaz palto giymiş kadının tekini inceliyorum, acaba o paltoyu nereden almış? Belki de Harrods'tan. Belki ben de kendime beyaz bir palto almalıyım. Bütün kış beyazdan başka renk giymem. Beyaz bir palto ve beyaz bir kalpak. Yolda görenler bana Beyaz Paltolu Kız der.

Tekrar kafamı çevirip baktığımda Luke küçük bir deftere bir şeyler yazıyor. Kafasını kaldırıyor ve göz göze geliyoruz.

"Rebecca, dergiciliği bırakma kararında ciddi misin?"

"Ah," diyorum muğlakça. Doğrusu dergiciliği bırakma olayını tamamen unutmuştum. "Bilmem. Belki."

"Gerçekten bankacılığın sana daha uygun olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

"Kim bilir?" diyorum. Ses tonu biraz sinirime dokunuyor. Ona göre hava hoş tabii. Kariyerim ne olacak diye düşünüp endişelenmesine gerek yok, zaten milyon sterlinlik bir şirketi var. Benimse sadece milyon sterlinlik bir limit aşımın. "Elly Granger, *Haftalık Yatırımcı* dergisinden ayrılıyor," diye ekliyorum. "Fon yöneticisi olarak Weitherby's'e geçiyor."

"Duydum," diyor Luke. "Ama sen Elly Granger'dan çok farklısın."

Gerçekten mi? Bu yorum çok ilgimi çekiyor. Madem Elly gibi değilim, kim gibiyim öyleyse? Kristin Scott Thomas gibi çok havalı biri olabilir mesela.

“Senin hayal gücün var,” diyor Luke. “Onun yok.”

Vay anasını! Sahiden nutkum tutuldu. Luke Brandon benim hayal gücüm olduğunu mu düşünüyor? Vay. Çok iyi, öyle değil mi? Hakikaten de koltuklarım kabardı. *Senin hayal gücün var*. Mım, evet. Hoşuma gitti. Tabii eğer...

Bir dakika. Sakın bana kibarca aptal demeye getiriyor olmasın? Ya da yalancı? *Yaratıcı muhasebecilik* gibi. Yoksa yazdığım yazıların hiçbirinin gerçekle alakası olmadığını mı söylemeye çalışıyor?

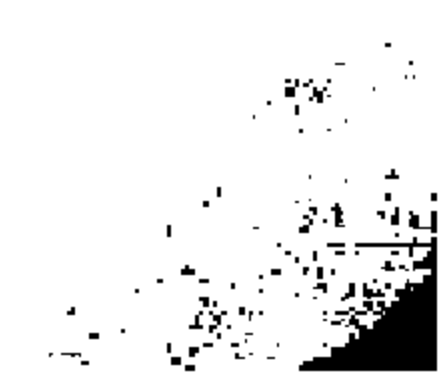
Tanrım, şimdi sevinsem mi sevinmesem mi karar veremiyorum.

Utancımı örtmek için camdan dışarı bakıyorum. Işıklarda duruyoruz ve pembe kadife eşofman takım giymiş iri bir kadın karşıdan karşıya geçmeye çalışıyor. Elinde bir sürü alışveriş torbası ve bir süs köpeği var. Torbalardan bir-ikisi elinden kayar gibi oluyor ve bazılarını yere koymak zorunda kalıyor. O kadar can sıkıcı bir şey ki neredeyse arabadan inip yardıma koşacağım. Derken birden torbalardan biri elinden tamamen kayıyor ve yere düşüyor. Torbanın ağzı açılıyor ve içinden üç kutu dondurma düşüp yuvarlanmaya başlıyor.

Sakın gülme, diye emrediyorum kendime. Olgun ol. Kahkaha atma. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama elimde değil, küçük bir kıkırdama kaçırıyor.

Luke’a bakıyorum, o da dudaklarını sıkmış.

Ardından kadın yol boyunca dondurmasının peşinden koşuyor, köpeği de tasmaında koşuyor ve buraya kadar. Kendimi tutamıyorum. Süs köpeği dondurmaya kadından

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

önce ulaşıp kapağını açmaya çalışırken gülmekten ölüyorum. Luke'a bakıyorum ve inanamıyorum. O da çaresizce kahkahalar atıyor, gözlerindeki yaşları siliyor. Tanrım, Luke Brandon'ın kahkaha atmayı bildiğini hiç sanmıyordum.

"Of ya," diyorum sonunda. "Böyle durumdaki insanlara gülünmez biliyorum. Ama yani..."

"Köpeğe bak!" Luke tekrar gülmeye başlıyor. "Şu köpeğin hali nedir!"

"Ya kıyafeti!" Taksi tekrar hareket edip pembeli kadının yanından geçerken içim ürpermiş gibi titriyorum. Dondurmaya doğru eğilmiş, koca pembe kışını havaya dikmiş. "Kimse kusura bakmasın ama pembe eşofman takım bu gezegende yasaklanmalı."

"Kesinlikle katılıyorum," diyor Luke ciddi ciddi kafasını sallayarak. "Pembe kadife eşofman takımları bundan böyle yasaklanmıştır. Kravatlar da."

"Ve slip erkek donları," diyorum hiç düşünmeden, sonra kızarıyorum. Luke Brandon'ın yanında erkek donundan bahsetmek de neyin nesi? "Ve karamel soslu patlamış mısır," diye çabucak ekliyorum.

"Evet," diyor Luke. "O halde pembe kadife eşofman takımlarını, kravatları, slip erkek donlarını, karamel soslu patlamış mısırları yasaklıyoruz..."

"Ve bozuk parası olmayan taksi müşterilerini," diye lafa giriyor taksici.

"Haklısınız," diyor Luke hafifçe omuz silkerek. "Bozuk parası olmayan müşterileri de."

"Ve kusan müşteriler. En kötüsü onlar."

"Tamam..."

"Artı hangi cehenneme gittiğini bilmeyen müşterileri de."

Luke'la birbirimize bakıyoruz ve ben tekrar gülme krizine giriyorum.

"Ayrıca doğru düzgün konuşup derdini anlatamayan müşterileri de. Kafayı yedirtirler adama."

"Peki," diyor Luke. "O halde müşterilerin çoğunu yasaklayalım gitsin."

"Yanlış anlamayın," diye karşılık veriyor taksici. "Yabancılarla bir sorunum yok..." Harrods'ın önünde kenara yanaşıyor. "Geldik. Alışverişe mi gidiyorsunuz?"

"Aynen öyle," diye cevap veriyor Luke ve cüzdanını çıkarıyor.

"Eee, ne alacaksınız?"

Bir umutla Luke'a dönüyorum. Buraya ne almaya geldiğimizi söylemedi. Kıyafet mi? Tıraş losyonu mu? Yoksa eğilip yanağını mı koklayacağım? (Aslında hiç dert etmezdim.) Mobilya mı? Yeni bir çalışma masası gibi sıkıcı bir şey mi?

"Bavul," diyor Luke ve şoföre bir onluk uzatıyor. "Üstü kalsın."

Bavul! Valizler, el bagajları falan filan. Bavul departmanında Louis Vuitton valizlere ve deri çantalara bakarken aklım şaşıyor. Bavul. Daha önce bavul alışverişine çıkmak neden hiç aklıma gelmemiş?

Yıllar yılı, hep gayriresmi bir alışveriş camiasında takıldım. Bir çeşit hasat döngüsü sistemine benzetebiliriz. Sadece buğday-mısır-arpa-nadas yerine, benimki daha çok kıyafet-makyaj malzemesi-ayakkabı-kıyafet şeklinde dönmüştür. Nadas dönemim olduğu söylenemez. Alışveriş yapmak aslında bir tarlayı ekip biçmeye çok benzer. Aynı şeyi alıp duramazsınız, arada bir çeşitlilik şarttır. Yoksa bayar, sıkılırsınız.

Bir Aışverişkoligin İtirastarı

Ben de herkes gibi alışveriş konusunda yeterince çeşitliliğe sahip olduğumu sanırdım. Bütün alanları kapsadığımı zanneddim. Ama meğer neler kaçırmışım da haberim yokmuş! Kendimi nelerden mahrum etmişim. Sencelerdir elimin tersiyle kenara ittiğim fırsatları fark edince dizlerim titriyor. Bavullar, haftasonu seyahati çantaları, monogramlı şapka kuruları... Titreyen bacaklarımla bir köşeye sığınıyor, kırmızı deri bir makyaj çantasının yanında, halı kaplı bir kaideye tünüyorum.

Bunca zaman bavulgilleri nasıl gözardı edebilmişim? *Koskoca bir departmanı görmezden gelerek* hayatımı nasıl sürdürmüşüm?

"Eee, ne düşünüyorsun?" diyor Luke yanıma gelip. "Satın almaya değer bir şey gördün mü?"

Tabii şimdi de kendimi bir dolandırıcı gibi hissediyorum. Kaliteli bir beyaz gömlek ya da kaşmir bir atkı filan almak istese ne olurdu yani? Hatta el kremi bile olurdu. Tüm otoritemle ona tavsiye verebilir, hatta fiyatları kafadan sayabiliyordim. Ama valiz. Valiz konusunda daha başlangıç seviyesindeyim.

"Şey," diyorum zaman kazanmaya çalışarak. "Duruma göre değişir. Hepsi çok hoş görünüyor."

"Bence de." Luke bakışlarımı takip ediyor. "Evet, ama sen olsan hangisini seçerdin? Buradaki bavullardan birini almak zorunda kalsan hangisini isterdin?"

Faydası yok. Daha fazla blöf yapamayacağım.

"Doğrusunu istersen," diyorum, "bu benim uzmanlık alanım değil."

"Ne değil?" diye soruyor Luke kulaklarına inanamayarak. "Alışveriş mi uzmanlık alanın değil?"

“Bavullar değil,” diye açıklıyorum. “Çok fazla zaman ayırdığım bir alan değil. Biliyorum daha çok çalışmalıyım ama...”

“Şey, olsun, boşver,” diyor Luke. Dudağının köşesi kıvrılıyor. “Uzmanlık alanına girmese de, sen olsan hangisini seçerdin?”

Eh, o zaman durum değişir.

“Hım,” diyerek ayağa kalkıyorum ve kendimi bir işkadını gibi hissediyorum. “Eh, önce bir yakından bakalım.”

Tanrım, amma eğlendik. Sekiz bavulu asker gibi sıraya dizdik ve her birine dış görünüş, ağırlık, dikiş kalitesi, iç cebi sayısı ve tekerleklerin kolaylığı gibi özelliklerine bakarak puan verdik. Özellikle son maddeyi, koca departmanda bavulu çeke çeke dolaşarak bizzat test ettim. Satış görevlisi çoktan pes etmişti ve bizi kendi halimize bırakmıştı. Arkasından, bavula takım bir el bagajı var mı diye kontrol ettik ve ona da puan verdik.

Fiyatlar Luke için hiç fark etmiyor anladığım kadarıyla. Bu da harika ötesi bir şey çünkü rakamlar inanılmaz astronomik ve ilk bakışta o kadar göz korkutucu geldi ki arkamı dönüp kaçmamak için kendimi zor tuttum. Fakat ne acayıptır ki 1000 sterlin gibi bir rakam çok geçmeden bir bavul için gayet mantıklı geliyor insana. Hele hele Louis Vuitton’un monogramlı, sert kabuklu bavulu on katı fiyata olunca daha da çok. Hatta bir süre sonra, ben de yıpranmış kanvas çantam yerine daha kaliteli bir bavula yatırım yapmalıyım diye düşünmeye başladım.

Ama bugün amacımız Luke’a alışveriş yapmak, bana değil. Ayrıca garip bir şekilde, başkasının alacağı şeyi seçmek, kendinize bir şey seçmekten daha eğlenceliymiş. En sonunda

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

seçenekleri sınırlıyor ve kayarcasına dönen tekerlekli, koyu yeşil bir deri valiz ile ondan biraz daha ağır ama muhteşem ipek dikişleri olan, uçuk bej deri bir valize indiriyoruz. İkinci valiz o kadar güzel ki resmen gözümü alamıyorum. Takım el bagajı ve makyaj çantası da var ve onlar da en az valiz kadar güzel. Tanrım, ben olsam kesin...

Eh, bana kalsa diyemem ama değil mi? Valizi alıp kullanacak kişi Luke. Onun seçmesi lazım. Yan yana yere oturuyoruz ve iki bavula da bakıyoruz.

"Yeşil olan daha pratik," diyor Luke sonunda.

"Mım," diyorum dikkatle. "Sanırım."

"Daha hafif ve tekerlekleri daha kaliteli."

"Mım."

"Hem bej kire dayanıklı değil, iki kullanışta simsiyah olur. Koyu yeşil daha kullanışlı."

Söylediklerini onaylıyormuş gibi görünmeye çalışarak bir daha, "Mım," diyorum.

Luke bana soru sorar gibi bir bakış fırlatıyor. "Tamam. Peki. Sanırım kararımızı verdik değil mi?" Ve yerden kalkmadan satış görevlisine sesleniyor.

"Evet, efendim?" diyor satış görevlisi ve Luke kafa sallıyor.

"Şu açık bej bavulu istiyorum."

"Ah!" diyorum ve yüzüme kocaman bir tebessüm yayılıyor.

"En beğendiğimi alıyorsun!"

"Hayatın kuralı bu," diyor Luke ve ayaklanıyor, pantolonunu temizliyor. "Madem birinden tavsiye istiyorsun, o zaman onun fikrine kulak asmalısın."

"Ama ben en çok hangisini beğendiğimi söylemedim ki..."

"Söylemek zorunda değilsin," diyor Luke elini uzatıp beni de kaldırırken. "Mımlar her şeyi anlattı."

Şaşırtıcı bir şekilde elimi kuvvetlice tutuyor ve beni yukarı çekerken midemde hiç beklenmedik bir takla atma hissi duyuyorum. Çok da hoş kokuyor. Tanımadığım, pahalı bir tıraş losyonu sürmüştü. Bir an için suskun duruyoruz.

“Tamam,” diyor Luke sonunda. “Eh, gidip ödesem iyi olur. Sanırım.”

“Evet,” diyorum ve komik bir şekilde geriliyorum. “Evet, bence de.”

Luke kasaya doğru yürüyor ve satış görevlisiyle konuşmaya başlıyor, ben de bir an kendimi bir tuhaf hissederek deri çantaların bulunduğu bir rafa tünüyorum. Alışveriş sona erdi. Şimdi ne olacak?

Eh, kibarca veda edeceğiz herhalde. Luke muhtemelen ofise geri dönmek zorundadır. Sabahtan akşama kadar mağaza mağaza dolaşamaz ya. Ve bana ne yapacağımı sorduğunda ben de çok meşgul olduğumu söyleyeceğim tabii. Çok önemli bir toplantım falan varmış gibi yapacağım.

“Hallettik,” diyor Luke geri dönüp “Rebecca, yardımın için sana minnettarım.”

“Harika!” diyorum şen şakrak. “Şey, benim artık git...”

“Ben de onu soracaktım,” diye lafımı kesiyor Luke. “Öğle yemeğine ne dersin?”

Bugün benim şanslı günüm. Harrods'ta alışveriş ve Harvey Nichols'ta öğle yemeği. Bundan iyisi can sağlığı! Doğruca beşinci kattaki restorana çıkıyoruz ve Luke bir şişe buz gibi beyaz şarap sipariş ediyor, hemen kadeh kaldırıyor.

“Bavullara,” diyor ve gülümsüyor.

“Bavullara,” diye karşılık verip şarabımdan bir yudum alıyorum. Hayatımda tattığım en şahane şaraplardan biri. Luke

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

mönüsünü alıp okumaya başlıyor, ben de benimkini elime alıyorum ama dürüst olmak zorundayım, tek kelimesi bile kafama girmiyor. Çizgi filmlerde karakterler sevinince etrafından ışıklar saçar ya, aynı öyleyim. Etrafıma bakıyorum, öğle yemeğine gelen kokoş işkadınlarını inceleyip ne giymişler diye kafamda notlar alıyor, şuradaki kız pembe botlarını nereden almış diye merak ediyorum. Şimdiyse, her nedense, Luke'un bana gönderdiği o tatlı notu hatırladım. Acaba arkadaşça bir şey miydi, yoksa... Yoksa başka bir anlamı mı vardı?

Düşününce midem öyle bir kasılıyor ki kusacak gibi oluyorum ve çabucak şarabımdan bir yudum daha içiyorum. Şey, bir yudum, gerçekten. Kadehimi elimden bırakıyor, içimden beşe kadar sayıp konuşuyorum.

"Gönderdiğin kart için teşekkürler bu arada."

"Ne?" Luke kafasını kaldırıp bakıyor. "Ah, bir şey değil." Kadehine uzanıp bir yudum alıyor. "O akşam sana rastlamak çok hoştu."

"Harika bir yer," diyorum. "Tam masadan masaya atlamalık."

Bunu der demez kıpkırmızı kesiliyorum. Fakat Luke sadece gülümsüyor ve "Öyle gerçekten," diye cevap veriyor. Sonra kadehini masaya koyup soruyor: "Ne söyleyeceğine karar verdin mi?"

"İl..." diyorum aceleyle mönüye bakarak. "Sanırım ben... sadece... balık pane alacağım. Yanında da roka salatası."

Kahretsin, kalamar da varmış. Şimdi fark ettim. Keşke ondan isteseydim. Ah, çok geç.

"İyi seçim," diyor Luke gülümseyerek. "Ve bugün geldiğin için tekrar teşekkürler. Başka birinin fikrini almak her zaman iyidir."

“Sorun değil,” diyorum rahatça ve şarabımı içiyorum gene.
“Güle güle kullan.”

“Ah, benim için değil zaten,” diyor kısa bir duraklamanın ardından. “Sacha’ya aldım.”

“Hadi ya,” diyorum tatlı tatlı. “Sacha kim? Kardeşin mi?”

“Kız arkadaşım,” diyor Luke ve dönüp garsona el ediyor.

Bense bakakalıyorum, sandalyeme mihlanmış gibiyim.

Kız arkadaşı. Kız arkadaşına bavul seçmesine yardım etmişim meğer.

Birden iştahım kapanıyor. Balık pane ve roka salatası istemiyorum. Burada olmak bile istemiyorum. O mutlu çizgi film kahramanı ışıltım sönüyor. İçten içe buz kesiyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Luke Brandon’ın kız arkadaşı varmış. Herhalde yani! Sacha diye güzeller güzeli, zeki bir kız. Tırnakları her daim manikürlü ve her yere pahalı bavullarla seyahat ediyor. Amma salağım değil mi? Sahnenin bir yerinde bir Sacha olduğunu tahmin etmeliydim. Yani gün gibi ortadaydı aslında.

Sadece... Sadece o kadar da ortada değildi ya. Hatta hiç ortada değildi. Luke sabahtan beri kız arkadaşın k’sini etmedi. Neden? Neden ilk başta kız arkadaşına bavul almaya gittiğini *söylemedi* mesela? Neden Harrods’ta yerlerde yan yana oturduk, bavulların tekerleklerini deneyeceğim diye beni bir oraya bir buraya yürüttü ve kahkahadan kırıldık? Bavulu kız arkadaşı için aldığımı bilseydim hayatta öyle davranmazdım. O da bunu bilmeliydi. Bilmeliydi.

İçimin buzdolabına döndüğünü hissediyorum. Yanlış bir yerdeyim.

“İyi misin?” diyor Luke bana dönüp.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

“Hayır,” çıkıyor ağzımdan. “Hayır, değilim. Bavulu kız arkadaşına aldığını bana baştan söylemedin. Bana kız arkadaşın olduğunu bile söylemedin.”

Aman Tanrım. İşte yaptım. Hiç de serinkanlı duramadım. Bana ne ya, umrumda değil.

“Anladım,” diyor Luke kısa bir sessizlikten sonra. Bir dilim ekmek alıp ikiye bölüyor, sonra tekrar bana bakıyor. “Sacha ile bir süredir birlikteyiz,” diyor kibarca. “Özür dilerim, eğer yanlış bir... intiba bıraktıysam.”

Bir de bana patronluk taslıyor. Buna dayanamam.

“Mesele bu değil,” diyorum yanaklarımın pancar gibi kızardığını hissederek. “Sadece... yanlış.”

“Yanlış mı?” diyor Luke ve şaşırıyor.

Önüme bakıyorum. “Kız arkadaşın için bavul seçtiğimizi bana baştan söylemeliydin,” diyorum bozuk plak gibi. “Her şey çok daha... farklı olurdu.”

Sessizlik oluyor ve bakışlarımı kaldırıyorum. Luke bana deliymişim gibi bakıyor.

“Rebecca,” diyor, “bence biraz abartıyorsun. Ben bavul seçerken senin fikrini almak istedim. Hepsi bu kadar.”

“Peki kız arkadaşına benim fikrimi sorduğunu anlatacaksın?”

“Tabii ki!” diyor Luke ve kısa bir kahkaha atıyor. “Bence çok da hoşuna gidecek.”

Sesimi çıkarmadan dümdüz bakıyorum, yerin dibine girmek istiyorum. Boğazım kuruyor ve göğsüm daralıyor. *Hoşuna gidecek.* Sacha beni öğrenince çok eğlenecek.

Eh, herhalde eğlenir. Bütün sabahını Harrods’ın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek, başka bir kız için bavul denemesi yaparak geçiren kızın hikayesini duyunca kim eğlenmez?

Mesajı tamamen yanlış yorumlayan kız. Aptallığına doymayıp Luke Brandon'ın kendisinden hoşlanabileceğini zanneden kız.

Zorlukla yutkunuyorum, öyle bir utanç içindeyim ki midem çalkalanıyor. İlk kez kendimi Luke Brandon'ın gözünden görüyorum. Herkesin gözünden hatta. Ben bir komedi unsuruyum değil mi? Ben her şeyi yanlış anlayan ve insanların komiğine giden, deli kızın tekiyim. SBG ve Rutland Bankası'nın birleştikten haberi olmayan kız. Kimsenin ciddiye almayı aklının ucundan geçirmediği kızım. Luke bavulu kız arkadaşı için seçtiğimizi bana söyleme zahmetine bile girmedi çünkü zaten benim bir önemim yok. Bana yemek ısmarlamasının tek sebebi bu öğlen yapacak daha iyi bir işinin olmaması. Bir de belki onu eğlendirecek bir hareket yaparım, mesela çatalımı falan yere düşürürüm, o da ofise dönene kadar kopar.

"Kusura bakma," diyorum titrek bir sesle ve ayağa kalkıyorum. "Aslında öğle yemeği yiyecek zamanım yok."

"Rebecca, saçmalama!" diyor Luke. "Bak, kız arkadaşım olduğunu bilmediğin için özür dilerim." Soru sorar gibi kaşlarını kaldırıyor ve suratına bir yumruk atmak istiyorum. "Gene de hala arkadaş olabiliriz değil mi?"

"Hayır," diyorum sertçe. Sesimin kalınlaştığının ve gözlerimin yandığının farkındayım. "Hayır, olamayız. Arkadaşlar birbirine saygılı davranır. Ama sen bana saygı duymuyorsun değil mi? Sana göre ben bir şakayım. Hiçbir şeyim. Eh..." Yutkunuyorum. "Eh, öyle değilim."

Luke'un başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüyor, restoranı çabucak terk ediyorum. Hüsrân gözyaşlarından önümü zor görüyorum.

PGNI First Bank Visa

Camel Meydanı No:7

L1 SNP Liverpool

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 Daire: 2

SW6 8FD Londra

20 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

PGNI First Bankası VISA kart no: 1475839204847586
10.00 sterlinlik ödemeniz için teşekkürler, bugün elimize geçti.

Daha önce de defalarca belirttiğim üzere, kartınızın en düşük ödemesi 105.40 sterlin olarak hesaplanmıştır.

O yüzden şu anda limit aşımı olarak görünen meblağ 95.40 sterlin. Ödemenizi en kısa zamanda almayı bekliyorum.

Yedi gün içerisinde yeterli miktarda ödemeyi alamazsak bir diğer adıma geçeceğiz.

Saygılarımla,

Peter Johnson

Müşteri Hizmetleri Birimi

1

LONDRA MERKEZ BANKASI

London House

Mill Sokak EC3R 4DW

Bayan Rebecca Bloomwood
Burney Yolu,
No: 4 Daire: 2
SW6 8FD Londra

20 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

Bir düşünün...

Kişisel banka kredisi hayatınızda neleri değiştirirdi?

Belki yeni bir araba. Evde ufak yenilikler. Kısa haftasonu kaçamakları için bir tekne. Ya da tüm faturaların ödeneceğini bilmenin verdiği huzur.

Londra Merkez Bankası hemen her amaca uygun bireysel kredi sunuyor. Daha fazla zaman kaybetmeyin! Hayatınızı hak ettiğiniz hayat stiline çevirin.

Londra Merkez Bankası Kolayfon Kredisi başvurusunda form bile doldurmanıza gerek yok. 24 saat hizmet veren, arkadaşça çalışanlarla dolu hattımızı aramanız yeterli.

0100 45 46 47 48

Gerisini bize bırakın.

Bir düşünün...

Sizden haber bekliyoruz.

Sue Skepper

Pazarlama Müdürü

Not: Niçin erteliyorsunuz? Hemen telefona sarılın ve 0100 45 46 47 48'i arayın. Bu kolaylığı kaçırmayın.

O gün öğleden sonra eve vardığımda kendimi yorgun, bitkin ve zavallı hissediyorum. Birdenbire bankacılıktaki üst düzey konumlar ve Luke Brandon ile Harrods dakikaları kilometrelerce uzağımda kalıyor. Gerçek yaşam Knightsbridge'de taksilerle cirit atmak, 1000 sterlinlik bavullar seçmekten ibaret değil, değil mi? Gerçek hayat bu işte. Hala köri kokan minicik dairene ve bir tomar iğrenç mektuba dönmek ve zarfları ne yapacağını bilememek.

Anahtarı deliğe sokuyorum, kapıyı açarken Suze'un çığlığını duyuyorum. "Bex? Sen mi geldin?"

"Evet," diyorum neşeli konuşmaya çalışarak. "Neredesin?"

"Buradayım," diyor ve yatak odamın kapısında beliriyor. Suratı al al ve gözlerinde farklı bir ışıltı var. "Bil bakalım ne oldu! Sana bir sürprizim var!"

"Neymiş?" diyorum evrak çantamı yere koyup. Doğrusu hiç de Suze'un sürprizlerini karşılama modumda değilim.

Yatağımı başka bir yere falan taşıdıdır muhakkak. Oysa şu anda tek istediğim şöyle bir oturup ayaklarımı uzatmak, bir fincan çay içmek ve bir şeyler yemek. Ağzıma tek lokma koyamadım ya.

“Hadi gel de gör. Hayır, hayır, önce gözlerini kapat. Ben seni götürürüm.”

“Tamam,” diyorum isteksizce. Gözlerimi kapatıyorum ve elimi uzatıyorum. Koridorda yürümeye başlıyoruz ve tabii ki yatak odamın kapısına yaklaştıkça kendime rağmen içimde bir umut ve beklenti yükseliyor. Böyle şeylere hiç hayır diyemem.

“Ta taaaa! Bakabilirsin!”

Gözlerimi açıyorum ve başım dönerek odamı inceliyorum. Suze acaba şimdi hangi manyaklığı yaptı diye merak içindeyim. En azından duvarları boyamamış ya da duvarlara dokunmamış. Bilgisayarım fişe takılı değil, güvende. Peki o halde ne yapmış olabilir...

Derken görüyorum. Yatağımın üstünde yığınla kumaş kaplı çerçeve var. Hepsi mükemmel biçimde hazırlanmış, ne köşeleri içeri tıkulmuş gibi ne örgü ipleri yamuk yumuk yapışmış. Gözlerime inanamıyorum.

“Yüz tane yaptım!” diyor Suze arkamdan. “Kalanı da yarın tamamlayacağım! Çok şeker değiller mi?” Dönüyorum ve gözlerime inanamayarak arkadaşşıma bakıyorum.

“Sen... Hepsini sen mi yaptın?”

“Ever!” diyor gururla. “Bir kaptırdım mı çabucak bitti zaten. *Morning Coffee* izleye izleye yaptım. Ah, keşke görseydin. Kadın kıyafeti giyen erkekler hakkında telefon bağlantıları aldılar, öyle güzeldi ki! Hele bir tanesi açtı...”

“Bir dakika,” diyorum. Kafam almıyor. “Bir dakika. Suze, anlamıyorum. Bunları bitirmek *saatlerini* almıştır.” Gözlerime

Bir Alışverişkoligün İtirafı

inanamayarak gene çerçeve yığınınına bakıyorum. “Neden... Neden böyle bir şeye kalkıştın...”

“Eee, sen ilerleme kaydedemiyordun değil mi?” diyor Suze kibarca. “Bir yardım eli uzatayım dedim.”

“Yardım eli mi?” diye tekrar ediyorum.

“Kalanı yarın yaparım, sonra da ararım ve almaya gelirler,” diyor Suze. “Biliyor musun, çok iyi bir sistem. Kargoyla göndermene falan gerek yok. Adamları çağırıyorsun gelip alıyorlar! Arkasından da çekini gönderiyorlar. 284 sterlin. Gayet iyi, hı?”

“Bir saniye.” Dönüyorum. “Ne demek bana çek gönderecekler?” Suze bana gerizekalıymışım gibi bakıyor.

“Eee, Bex, onlar senin çerçeven.”

“İyi de hepsini sen yaptın! Suze, parayı sen almalısın.”

“Ama ben senin için yaptım!” diyor Suze ve dümdüz bakıyor. “Üç yüz sterlinini kazanabilmen için sana yardımcı olmak istedim.”

Sesimi çıkarmadan Suze’a bakıyorum, birden boğazım kuruyor. Suze oturmuş, bir sürü çerçeve yapmış. Benim için. Yavaşça yatağa çöküyorum, çerçevelerden birini elime alıyorum ve parmağımı kumaşın üstünde gezdiriyorum. Tam anlamıyla mükemmel. Liberty’s’de satsan satarsın.

“Suze, gelen para senindir. Benim değil,” diyorum nihayet. “Artık senin projen bu.”

“Ah, işte bunda çok yanılıyorsun,” diye cevap veriyor Suze zafer kazanmış gibi görünerek. “Benim kendi projem var.”

Yatağa geliyor, yaptığı çerçevelerin arkasına uzanıyor ve bir şey çıkarıyor. Gene bir fotoğraf çerçevesi ama Güzel Çerçeveler serisinden değil. Gümüş rengi, tüylü bir kumaşla kaplanmış. En üstünde pembeyle MELEK yazıyor, köşelerinde de mini-

cik gümüş rengi ponponlar sallanıyor. Hayatımda gördüğüm en havalı, en kiç çerçeve.

“Beğendin mi?” diyor Suze biraz gergince.

“Bayıldım!” diyorum ve çerçeveyi elinden kapıp inceliyorum. “Nereden buldun?”

“Hiçbir yerden bulmadım,” diyor Suze. “Kendim yaptım.”

“Ne?” Ağzım açık kalıyor. “Sen kendin mi yaptın?”

“Evet. *Neighbours* izlerken yaptım. Aslında çok kötü bir bölümdü. Beth, Joey ve Skye’in arasında geçenleri öğrendi.”

Tek kelimeyle nutkum tutuluyor. Suze el becerisi uzmanıymış da haberimiz yokmuş.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diyor ve çerçeveyi geri alıp elinde evirip çeviriyor. “Sence bunlar satar mı?”

Satmaz mı?

“Suze,” diyorum ciddiyetle, “paraya para demeyeceksin.”

Gecenin geri kalanını kafaları çekerek ve Suze’un Anita Riddick-stili yeni işkadını kariyerini çizerek geçiriyoruz. Kraliçe’yle tanışmaya gittiği gün Chanel mi, yoksa Prada mı giysin tartışması bayağı alevli geçiyor. Yatağa girip yastığa kafamı koyduğumda Luke Brandon, Helsinki Bankası ve felaket günümün kalan ayrıntıları tamamıyla buhar olmuş durumda.

Ancak ertesi sabah, kabus gibi her şey zihnimde yeniden canlanıyor. Uyandığımda betim benzim atmış, her yanımda titriyor ve keşke hasta izni kullanabilsem diye diliyorum. İşe gitmek istemiyorum. Yorganın altından çıkmamak, evde kalmak, bütün gün televizyonda gündüz kuşağı ve Suze’un trilyonerlik girişimini izlemek istiyorum.

Fakat ayın en yoğun haftası ve Philip hasta olduğum yalınına hayatta kanmaz.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Bir şekilde yataktan zorla çıkıyor, sırtıma bir şey geçiriyorum ve metroya iniyorum. Lucio's'un önünden geçerken kendime ekstra büyük boy bir kapuçino, muffin ve çikolatalı kek alıyorum. Şişmanlarsam şişmanlayayım, umrunda değil. Şu anda şekere, kafeine ve çikolataya ihtiyacım var. Hem de bol miktarda.

Neyse ki işler çok yoğun ve kimse pek çene çalmıyor, o yüzden ofisten kimseye dün boş günümde neler yaptığımı anlatmak durumunda kalmıyorum. Clare haldır haldır bilgisayarda bir şey yazıyor ve benim masamda da bir tomar çıktı düzeltilmeyi bekliyor. Kısacası e-postalarımı kontrol ettikten sonra -hiçbir şey yok- sersefil vaziyette sandalyeme gömülüp ilk sayfayı elime alıyor, okumaya başlıyorum.

"Borsacılıkta riskleri ve kazanımları dengelemek çok tehlikeli bir iş olabilir, özellikle de çaylak yatırımcılar için."

Tanrım, ne kadar sıkıcı, patlayabilirim!

"Kimi sektörlerde geri dönüşler yüksek olsa da hiçbir şeyin garantisi yok ve ufak çaplı yatırımcılara tavsiye olarak..."

"Rebecca?" Kafamı kaldırıp bakınca Philip'in masama yaklaştığını görüyorum, elinde bir kağıt var. Pek mutlu görünmüyor ve korkunç bir an için William Green'den Jill Foxton'la konuştu, her şeyi öğrendi, bana kapıyı gösterecek diye düşünüyorum. Fakat yaklaştıkça, elindekinin sadece sıkıcı bir basın toplantısı duyurusu olduğunu anlıyorum.

"Benim yerime buna katılmanı istiyorum," diyor. "Cuma günü. Kendim gidecektim ama bir işim çıktı."

"Ah," diyorum bıkkın bir sesle ve kağıda göz atıyorum.

"Tamam. Neymiş?"

"Olympia'da Bireysel Finans Fuarı," diyor. "Hep biz yapardık."

Esne. İçimden öyle bir esnedim ki ağzım yırtılabilir...

“Barclays, şampanyalı öğle resepsiyonu veriyor,” diye ekliyor.

“Ya,” diyorum. Bu birazcık ilgimi çekti işte. “Şey. Tamam. Kulağa iyi geliyor. Tam olarak nasıl bir olaymış...”

Elindeki kağıda doğru eğiliyorum ve sayfanın tepesinde Brandon İletişim’in logosunu görmemle birlikte bir nefes darlığı atağı yaşıyorum.

“Temelde büyük bir fuar denebilir,” diye anlatıyor Philip. “Bireysel finans sektörünün tümü orada olacak. Konuşmalar olur, standlar kurulur, etkinlikler... Sen ilgini çekenlerin hepsine katıl. Seçimi sana bırakıyorum.”

“Tamam,” diyorum tereddütle. “Güzel.”

Yani, bana ne canım, Luke Brandon oradaysa ne yapayım? Görmezden gelirim. O bana ne kadar saygı gösterdiyse ben de ona o kadar gösteririm. Benimle konuşmaya çalışırsa da çene mi dimdik kaldırır, topuğumun üstünde döndüğüm gibi...

“Düzeltiler nasıl gidiyor?” diye soruyor Philip.

“Ah, harika,” diyorum ve en üstteki sayfayı tekrar alıyorum. “Birazdan biter.” Philip hafifçe kafa sallayıp gidiyor, ben de tekrar okumaya dönüyorum.

“...ufak çaplı yatırımcı için böylesi hisselerin getireceği risklerin altından kalkmak zor olabilir, götürüsü getirisini aşabilir.”

Sıkıcı ötesi. Kelimelerin ne anlama geldiğine odaklanmam ne mümkün!

“Dolayısıyla da gittikçe daha fazla yatırımcı, borsa performansının daha yüksek bir güvenlik seviyesiyle birleşmesini talep ediyor. Bir opsiyon da İz Sürme fonuna yatırım yapmak. Bu da her an en yüksekte olan 100 şirketin izini süren bir seçenek...”

Hım. Aslında benim de aklıma bir fikir geliyor. Ajandamı açıp Elly’nin Wetherby’s’teki yeni numarasını arıyorum.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

“Eleanor Granger,” diye açıyor. Sesi biraz uzak ve ekolu geliyor. Boğuk bir hat herhalde.

“Merhaba, Elly, ben Becky,” diyorum. “Dinle, bak aklıma ne geldi, hani şu dia seçme günlerine gittiğimizde şekerleme almaya kaçırdık ya, hatırladın mı? Aklıma geldi, ne zamandır şeker yemedim...”

Hatta çıtırtımsı bir ses duyuluyor ve şaşırarak ahizeye bakıyorum. Elly’nin uzaklardan konuşması geliyor, “Afedersiniz, ben hemen dönerim...”

“Becky!” diyor dişlerini sıkarak. “Hoparlör açıktı. Bizim departmanın başı odamdaydı.”

“Olamaz, hadi ya!” diyorum afallayıp. “Pardon ya! Hala yanında mı?”

“Hayır,” diyor Elly ve iç geçiriyor. “Kim bilir hakkımda ne düşünüyordur şimdi.”

“Of, şey,” diyorum içini rahatlatarak, “espi anlayışı vardır mutlaka?”

Elly cevap vermiyor.

“Ah, şey,” diyorum tekrar ama artık o kadar kendimden emin değilim. “Neyse, öğle tatilinde bir şey içsek, zamanın var mı?”

“Pek sayılmaz,” diyor. “Üzgünüm, Becky, gerçekten kapatmam lazım.” Ve bir anda kapatıveriyor.

Artık kimse beni sevmiyor. Birden içim üşüyor, titriyorum ve sandalyeme gömülerek oturuyorum. Of, bugünden nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum. Eve gitmek istiyorumuuuum.

Fakat cuma günü gelip çattığında itiraf etmeliyim ki moralim yükseliyor.

1. Bugün cuma.
2. Bütün günü ofis dışında geçireceğim.
3. Elly dün telefon edip öyle aniden kapattığı için özür diledi, tam biz konuşurken odaya başka birisi girmiş. Ve o da bireysel finans fuarına geliyor.

Artı,

4. Luke Brandon olayını tamamen kafamdan silip attım. Aman canım, kim takar onu?

Böylece de basın toplantısına gitmeye hazırlanırken içim içime sığmıyor, gayet pozitifim. Yeni kısa siyah gömüğümün üstüne yeni gri hırkamı, altına da yeni Hobbs botlarımı -koyu gri, süet- giyiyorum ve söylemeden geçemeyeceğim, taş gibi oldum. Tanrım, yeni kıyafetlere bayılıyorum! Keşke herkes her gün yeni bir kıyafet giyebilse. Kalıbımı basarım kimsede depresyon falan kalmaz.

Tam çıkmak üzereyken posta kutusuna benim için birkaç zarf geliyor. Çoğu faturaya benziyor ve bir tanesi de gene Endwich Bankası'ndan. Fakat bu uyuz mektuplara yepyeni bir çözüm bulmuş vaziyetteyim: Tuvalet masamdaki çekmeceye koyup çekmeceyi sımsıkı kapatıyorum. Başka türlü bu stresle savaşmanın yolu yok. Ayrıca da çok işe yarıyor. Çekmeceyi ittiğim, ön kapıya yürüdüğüm anda aklımdan uçup gidiveriyorlar.

Konferans alanı çoktan dolmuş bile. Resepsiyondaki basın görevlisine adımlı söylüyorum ve elime, kenarında HSBC logosu olan, kocaman, parlak, cillop gibi bir torba tutuşturuyorlar. Torbanın içinden tüm konferans organizatörlerinin birbirlerine doğru kadeh kaldırırken çekilmiş fotoğraflarının

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

olduğu bir paket çıkıyor (ya tabii, sanki dergide bunu kullanacakmışız gibi). Torbada ayrıca Sun Alyans Pimm's standından iki bedava içecek kuponu, 1.000 sterlinlik çekilişe bir numara, Eastgate Sigorta reklamı yapan devasa bir lolipop ve repesinde BASIN yazan isim etiketim var. Bunların yanında, Barclays şampanya resepsiyonunda kullanabileceğim bir de içecek kuponu var, onu hemen dikkatlice çantama koyuyorum. İsim etiketimi yakama iliştiriyor ve geniş alanda sırayla gezinmeye başlıyorum.

Normalde isim etiketini alır almaz fırlatıp atmak adettendir. Fakat bu tür etkinliklere BASIN olarak katılmanın en güzel yanı şudur: İnsanlar sizi kandırıp reklam yaptırtmak için üstünüze başınıza atlar, bedava şeyler verir. Çoğunluğu tasarruf paketlerini anlatan, sıkıcı broşürlerdir ama bazıları hediye ve atıştırmalık şeyler de ikram eder. Sonuç olarak bir saatin sonunda iki tükenmez kalem, bir zarf açacağı, bir mini kutu Ferrero Rocher çikolata, üstünde Tasarruf Et & Kalkın yazan bir balon ve bir cep telefonu şirketinden önünde bir çizgi roman olan bir tişört topladım. Ek olarak iki bedava kapuçino, bir çikolatalı kruvasan, biraz elma şarabı, bir mini paket bonibon ve Sun Alyans'tan Pimms's'imi tükettim. Defterime tek satır not almadım ya da tek bir soru sormadım ama olsun. Basın kitapçısından bir şeyler kopyalarım nasılsa.

Bazı insanların elinde çok tatlı, gümüş rengi masa saatleri görüyorum. Bana da verseler fena olmazdı, o yüzden acaba nereden geldiler diye merak ederek ortalıkta dolanıyorum, derken bir ses:

"Becky!"

Kafamı kaldırıyorum ve karşımda Elly! Yanında takım elbisesi iki herifle Wetherby's standında duruyor, bana el sallıyor.

“Merhaba!” diyorum sevinerek. “Nasılsın?”

“İyiyim!” diyor ve gülümsüyor. “Gerçekten çok iyi gidiyor.” Söylemeden geçemeyeceğim, hakikaten yerini bulmuş gibi görünüyor. Üstünde cart kırmızı bir takım -Karen Millen kesin- ve ayağında çok şık ayakkabılar var. Saçını geriye toplamış. Tek tuhafıma giden küpeleri. Neden birden inci küpe takmaya başlamış ki? Herhalde diğerlerine uyum sağlamak için olsa gerek.

“Vay be, sen de onlardan birisin artık, inanamıyorum!” diyorum alçak sesle. “Bir bakmışsın seninle röportaj yapıyorum!” Ciddiyetle başımı yana eğiyorum, bir muhabir edasıyla soruyorum: “Bayan Davies, Wetherby’s Yatırım’ın hedefleri ve ilkelerinden biraz bahsedebilir misiniz?”

Elly hafif bir kahkaha atıyor, sonra yanında duran kutuya elini sokuyor.

“Sana şunu vereyim,” diyor ve bir broşür uzatıyor.

“Ah, teşekkürler,” diyorum alaycı alaycı ve torbama atıyorum. Herhalde meslektaşlarının yanında iyi görünmesi lazım.

“Aslında Wetherby’s’te heyecan dolu günler yaşıyoruz,” diyor Elly. “Biliyorsun, önümüzdeki ay yeni bir fon çeşidi çıkarıyoruz? Sanırım toplamda beş oldu. İngiltere Büyüme, İngiltere Gelecek, Avrupa Büyüme, Avrupa Gelecek ve...”

Anlamadım, niye bunları sayıyor ki şimdi bana?

“Elly...”

“Ve Amerika Büyüme!” diye büyük bir mutlulukla cümlesini tamamlıyor. Bakışlarında espriden eser yok.

“Tamam,” diyorum duraklayarak. “Şey, kulağa çok... harika geliyor!”

“Bizim PR’cılara söyleyeyim, seni arasınlar istersen,” diyor. “Daha fazla bilgi alman için.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Ne?

“Yok,” diyorum çabucak. “Yok, sorun değil. O zaman, eee, çıkışta ne yapıyorsun? Bir şeyler içmeye gidelim mi?”

“Maalesef,” diyor özür dileyerek. “Ev bakmaya gidiyorum.”

“Taşınıyor musun?” diye şaşıyorum. Elly, Camden’daki en havalı dairelerden birinde oturuyor. Ev arkadaşları da bir müzik grubunda çalan iki herif ve ha bire konserlere, gösterilere bedava giriyor. Neden taşınmak istediğini anlayamıyorum.

“Aslında yeni bir ev alıyorum,” diyor. “Streatham, Tooting civarlarında arıyorum... Ev sahibi olmak istiyorum. Artık bir yerden başlamalı.”

“Tabii,” diyorum zayıf bir sesle. “İyi fikir.”

“Sen de yapmalısın, Becky,” diyor. “Sonsuza dek öğrenci evinde kalamazsın. Bir noktada gerçek hayat başlamalı!” Takım elbiseli adamlardan birine bir bakış fırlatıyor ve adam bir kahkaha atıyor.

Benim evim öğrenci evi değil diye kafa tutasım geliyor. Hem ayrıca *gerçek hayat* kime göre, neye göre? Kim demiş *gerçek hayat* ev sahibi olmak ve inci küpe takmak diye? Bence bu çok sıkıcı ötesi, bayık hayat.

“Barclays’in şampanyalı resepsiyonuna katılacak mısın?” diyorum son bir çırpınıyla. Belki çıkıp içeriz ve biraz eğleniriz. Ama Elly dudaklarını uzatıp başını iki yana sallıyor.

“Belki uğrarım,” diyor, “ama burada işim bitmez herhalde.”

“Tamam,” diyorum. “Eh, sonra görüşürüz.”

Stanrtan uzaklaşıyorum ve şampanyanın verildiği köşeye doğru ağır ağır ilerliyorum. Tadım kaçtı biraz. Yine de bir yanım yoksa Elly haklı mı, ben mi yanılıyorum diye sorgulu-

yor. Belki benim de artık ev sahibi olmaktan, büyüme fonlarından bahsetmem gerekiyor. Tanrım, belki de bende bir gariplik var. İnsanın büyümesini, Streatham'da bir ev almasını ve her haftasonu yapı marketlere uğramasını sağlayan geni taşımıyorum. Herkes hayatına bensiz devam ediyor, benim hiç anlamadığım bir dünyaya doğru kopmuş gidiyorlar.

Olsun, resepsiyona yaklaştıkça moralim yükseliyor. Kim bedava şampanya düşününce moral bulmaz ki zaten? Kocaman bir tentenin altında, büyük bir afiş asmışlar, bir kenarda orkestra çalıyor, kocaman bir kuşak takmış bir kız Barclays anahtarlıkları dağıtıyor. Yaka etiketimi görünce ağzı kulaklarına varıyor, bana kocaman beyaz bir basın bülteni veriyor ve "Bir saniyenizi alabilir miyim?" diyor. Ardından küçük bir grup insanın yanına yürüyor, takım elbiseli bir adamın kulağına bir şeyler mırıldanıyor ve geri geliyor: "Bu arada hemen size bir şampanya getireyim."

Görüyorsunuz değil mi, işte basının gücü. Gittiğiniz her yerde özel ilgi. Bir kadeh alıyorum, kalın basın bültenini torbama tıkıyorum ve bir yudum içiyorum. Oh be, dünya varmış. Buz gibi, keskin ve köpüklü. Belki de iki saat burada takılırım, herkes dağılana kadar şampanya içerim. Kovacak halleri yok ya, ne de olsa ben basınım. Hatta bir dakika...

"Rebecca. Gelebilmene çok sevindim."

Kafamı kaldırıyorum ve donakalıyorum. Takım elbiseli adam Luke Brandon'mış meğer. Luke Brandon tam karşımda duruyor, okuyamadığım bir yüz ifadesiyle dimdik gözlerimin içine bakıyor. Ve birden midem çalkalanıyor. Serinkanlı durmakmış, soğuk davranmakmış, ne gezer... Yüzünü gördüğüm anda gene yanaklarımı alev basıyor. Yer yarılrsa da yerin dibine girsem.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Merhaba,” diye mırıldanıyorum önüme bakarak. Neden selam veriyorum ki?

“Gelirsin diye umuyordum,” diyor alçak, ciddi bir sesle. “Gerçekten de çok istedim seninle...”

“Evet,” diye lafını kesiyorum. “Şey, ben, şu an kalamayacağım. İnsanlarla görüşmem lazım. İş için buradayım, biliyorsun.”

Ağırbaşlı konuşmaya çalışsam da sesimde hafif bir titreme saklı ve yanaklarımın al al olduğunu hissedebiliyorum. Luke’un bakışları üstümde. O yüzden onun başka bir şey demesine kalmadan kafamı çeviriyorum ve diğer köşeye yürüyorum. Nereye doğru gittiğimi bilmiyorum ama konuşacağım birini bulana kadar durmayacağım.

Sorun şu ki tanıdığım bir kişi bile göremiyorum. Grup grup bankacı tipli insanlar kahkahalar atıyor, golf muhabbeti yapıyorlar. Hepsi de gerçekten çok uzun ve geniş omuzlu, kimseyle göz göze gelemiyorum. Tanrım, rezalet! Kendimi yetişkinlerin partisine gelmiş altı yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. Tam köşede *Daily Herald*’dan Moira Channing gözüme çarpıyor ve bana yarı tanıdık bir bakış atıyor ama hayatta onunla konuşmam. *Tamam, adımları bozma*, diyorum içimden. Bir yere doğru gidiyormuş gibi yap. Panik yok.

Derken çadırın diğer ucunda Luke Brandon’ı görüyorum. Beni görünce kafasını kaldırıyor ve bana doğru yürüyor. Tanrım, çabuk olmalıyım! Çabuk. Hemen konuşacak birini bul.

Peki, şurada dikilen ikili nasıl? Adam ortayaşlı, kadın ondan bayağı genç ve onlar da çok fazla kişiyi tanıyor gibi görünmüyor. Çok şükür. Her kimlerse artık, Bireysel Finans

Fuarı'nı beğendiniz mi, faydalı oluyor mu falan diye soracağım ve yazacağım yazı için notlar alıyormuş gibi yapacağım. Luke Brandon gelince de onu fark edemeyecek kadar muhabbete dalmış olacağım. Tamam, hadi bakalım.

Şampanyamdan bir yudum içiyorum ve adama yaklaşıp gülümsüyorum.

“Merhabalar,” diyorum. “Rebecca Bloomwood, *Başarılı Birikim*’den.”

“Merhaba,” diyor adam. Bana dönüp elini uzatıyor. “Endwich Bankası’ndan Derek Smeath. Bu da asistanım Erica.”

Bu kadar mı olur!

Konuşamıyorum. Tokalaşamıyorum. Kaçamıyorum. Galiba felç geçiriyorum.

“Merhaba!” diyor Erica bana dostça gülerek. “Erica Parnell.”

“Evet,” diyorum upuzun bir suskunluğun ardından. “Evet, merhaba.”

Lütfen adım tanıdık gelmesin. Lütfen adımları bir yerden hatırlamayın.

“Gazeteci misiniz?” diyor kız isim etiketime bakıp kaşlarını çatarak. “Adınız çok tanıdık.”

“Evet,” diyebiliyorum. “Evet, siz... belki yazılarımı okumuşsunuzdur.”

“Herhalde,” diyor kız ve umursamazca şarabından bir yudum içiyor. “Bizim ofiste bütün finans dergileri oluyor. Bazıları çok başarılı.”

Kan dolaşımımı yavaş yavaş hissetmeye başlıyorum. *Bir şey olmayacak*, diyorum içimden. Kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok.

Bir Alışverişkiliğin İtirafı

“Siz gazeteciler her konuda uzman olmak zorundasınız herhalde,” diyor Derek. Elimi sıkırmaya çalışmaktan vazgeçip şampanyasına dönmüş vaziyette.

“Evet, gerçekten de öyle,” diye cevap veriyorum ve korka korka gülümsüyorum. “Bireysel finansın her alanından habirimiz var. Bankacılıktan yatırım fonuna, emeklilik planlarına kadar, hepsinden.”

“Peki bu kadar çok bilgiye nereden ulaşıyorsunuz?”

“Ah, bir şekilde öğreniliyor işte,” diyorum yumuşakça.

Biliyor musunuz? Artık rahatladım ya, sal gitsin, bu da eğlenceliymiş. *Kim olduğumu bilmiyorsunuz*, diye şarkılar söylemek istiyorum. *Kim olduğumu bilmiyorsunuz!* Derek Smeath de kanlı canlı karşımdayken o kadar da kan dondurucu görünmüyor. Hatta komedi dizisinden fırlamış tatlı bir amca gibi, sıcak ve dostça.

“Hep düşünürüm,” diyor Erica Parnell, “bir bankanın içyüzünde yaşananlar üzerine bir belgesel çekilmeli.” Umutla bana bakıyor, hızlı hızlı kafamı sallıyorum.

“Çok iyi fikir!” diyorum. “Bence çok etkileyici olurdu.”

“Nasıl tiplerle karşılaşıyoruz bir görsen! Bazı insanların kendi parasından haberi yok. Değil mi, Derek?”

“İnanamazsınız,” diyor Derek. “Aklını oynatırsın. İnsanlar limitini aşmış kart borçlarını ödememek için karşımızda dokuz takla atıyor! Hatta bizimle konuşmamak için neler yapıyorlar.”

“Sahi mi?” diyorum çok şaşırılmış ayaklarında.

“Duysan koparsın!” diyor Erica. “Bazen düşünüyorum...”

“Rebecca!” Ensemde bir ses gürlüyor ve şok geçirerek arkamı döndüğümde karşımda Philip’i görüyorum, elinde şampanyasıyla bana sırıtıyor. Burada ne işi var?

“Merhaba,” diyor. “Pazarlama bölümü toplantıyı iptal etti, ben de kalkıp geleyim dedim. Nasıl gidiyor?”

“Ah, harika!” diyorum ve şampanyamı yuvarlıyorum. “Tanıştırayım, Derek ve Erica... Editörüm Philip Page.”

“Endwich Bankası mı?” diyor Philip, Derek Smeath’in isim etiketini okuyarak. “Martin Gollinger’ı tanıyorsunuz o zaman.”

“Maalesef biz merkezde değiliz,” diyor Derek hafifçe gülererek. “Ben Fulham şubesinin müdürüyüm.”

“Fulham!” diyor Philip. “Son moda Fulham.”

Ve birden beynimde çanlar çalmaya başlıyor. Dong-dong-dong! Bir şey yapmalıyım. Bir şey söylemeliyim. Konuyu değiştirmeliyim ama çok geç. Dağın tepesindeyim ve vadide çarpışan trenlere şahit oluyorum. Elim kolum bağlı.

“Rebecca da Fulham’da oturuyor,” diyor Philip. “Sen hangi bankayla çalışıyorsun, Rebecca? Muhtemelen Derek’in müşterilerinden birisindir!” Kendi şakasına kahkahalarla gülüyor ve Derek de kibarca gülümsüyor.

Ama ben kasılıyorum. Erica Parnell’in yüzündeki değişimi izliyorum. Yavaş yavaş kafasına dank ediyor. Göz göze geliyoruz ve sırtımdan içeri buz küpleri atılmış gibi hissediyorum.

“Rebecca Bloomwood,” diyor Erica farklı bir ses tonuyla. “Ben de bu isim bir yerden tanıdık geliyor diyordum. Burney Yolu’nda mı oturuyorsun, Rebecca?”

“Çok akıllıca!” diye atlıyor Philip. “Nereden bildin?” Şampanyasından bir yudum daha içiyor.

Kapa çeneni Philip. Çıldırmak üzereyim.

“Öyle mi?” Erica tatlı bir sesle ama sertçe konuşuyor. Of Tanrım, şimdi de Philip suratıma bakıyor, cevap vermemi bekliyor.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Hı hı,” diyorum cılız bir sesle. Yanaklarım yanıyor.

“Derek, sen kim olduğunu fark ettin mi?” diyor Erica tatlı tatlı. “Rebecca Bloomwood, hani müşterimiz... Geçen gün telefonda konuşmuştunuz. Hatırladın mı?” Erica ciddileşiyor. “Köpeği ölen?”

Sessizlik çöküyor. Derek Smeath’ın suratına bakamıyorum. Bakışlarımı yerden kaldıramıyorum.

“Ah, ne tesadüf!” diyor Philip. “Daha şampanya isteyen?”

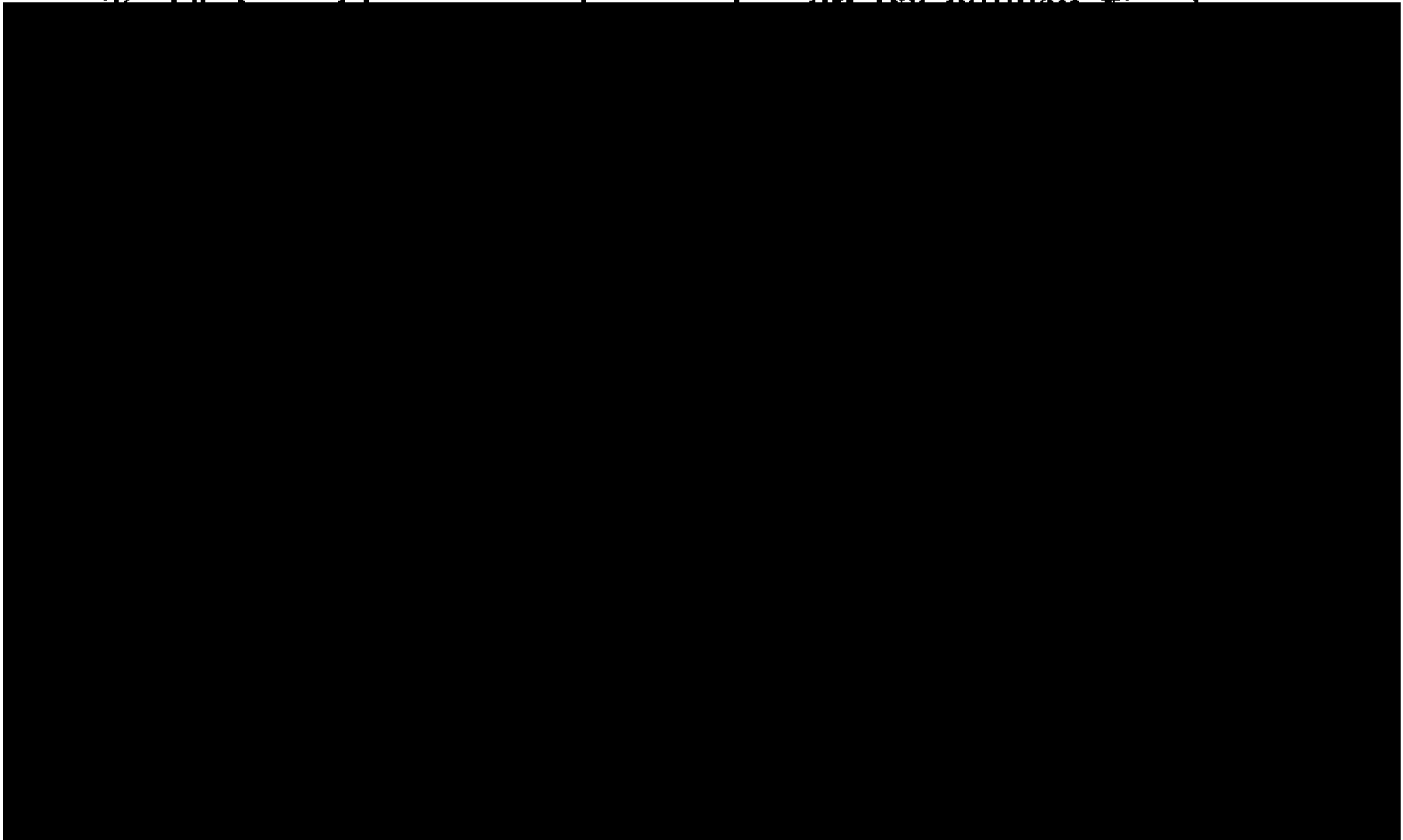
“Rebecca Bloomwood,” diyor Derek Smeath. Sesini çok zor duyuyorum. “İnanmıyorum.”

“Evet,” diyorum çaresizce şampanyamın son yudumlarını kafama dikerek. “Ha ha! Dünya küçüktür derlerdi de inanmazdım. Eh, ben artık gideyim, bir röportajım bekliyor...”

“Bir dakika!” diyor Erica hançer gibi bir sesle. “Seninle ufak bir görüşme yapmayı umuyorduk, Rebecca. Değil mi, Derek?”

“Aynen öyle,” diyor Derek Smeath. Kafamı kaldırıyorum ve göz göze geliyoruz. Korkudan içim titriyor. Karşımdaki adam artık komedi dizilerinden fırlamış, şirin bir amca değil. Sizi az önce kopya çekerken yakalamış, korkunç sınav gözetmeni.

“Neyi?” diye sorar. “İki becağınızın da alçıda

“Tabii ki hayır!” diyor Philip.

“Ve eğer gelmezse de,” diyor Derek Smeath, “onu nerede bulacağımızı biliyoruz değil mi?” Öyle pis bir bakış fırlatıyor ki korkudan midem düğüm düğüm oluyor.

“Rebecca gelir canım!” diyor Philip. “Ya da gelmezse başı derde girer!” Bana şakayla karışık sırıtıyor, kadehini kaldırıyor ve yürüyüp gidiyor. Aman Tanrım. Panik içindeyim. Lütfen beni şimdi bu ikisiyle baş başa bırakma.

“Eh, görüşmemizi iple çekiyorum,” diyor Derek Smeath. Duruyor ve bana boncuk boncuk bakıyor. “Geçen günkü telefon görüşmemizden yanlış hatırlamıyorsam, o zamana kadar o yerden alacağınızı halletmiş olacaksınız.”

S.çtım ben. Unutup gitmiştir sanıyordum.

“Doğru,” diye geveliyorum. “Kesinlikle. Teyzemin parası. İyi hatırladınız! Teyzem son dönemde bana biraz para bıraktı da!” diye açıklıyorum Erica Parnell’a.

Erica Parnell pek orali olmuyor.

“Güzel,” diyor Derek Smeath. “O zaman pazartesi bekliyorum.”

“Tamam,” diyorum ve ben de özgüvenle ona gülümsüyorum. “Ben de iple çekiyorum!”

OCTAGON

yetenek... stil... vizyon...

Finans Hizmetleri Departmanı
Tower House 8. kat
London Road
SO44 3DR Winchester

Bayan Rebecca Bloomwood
Nakit kart no: 7854 4567
Burney Yolu
No: 4 Daire: 2
SW6 8FD Londra

20 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

SON HATIRLATMA

3 Mart tarihli mektubumdan beri, Octagon Nakit Kart'ınızda hala 245.57 sterlinlik ödenmemiş borcunuz bulunmaktadır. Önümüzdeki yedi gün içerisinde ödeme gerçekleşmezse hesabınız dondurulacak ve bir sonraki adıma geçilecektir.

Tanrı'yı bulduğunuzu ve İsa'yı kurtarıcınız olarak kabul ettiğinizi duyduğuma çok sevindim ama maalesef bunların konumuzla hiç alakası yok.
Ödemenizi kısa zamanda almayı bekliyorum.

Saygılarımla,

Grant Ellesmore
Müşteri Hizmetleri Müdürü

Of Tanrım. Çok kötü. Yoksa ben mi paranoyaklık ediyorum? Hayır, durum cidden feci.

Eve dönüş yolunda metroda otururken camdan yansımama bakıyorum. Dışarıdan sakın ve rahat görünüyor. Oysa beynim dört duvar arasında fır dönen, çıkış yolu arayan bir örümcek gibi. Dönüyor, dönüyor, dönüyor, bacaklarında takat kalmıyor ama çıkış yok... Tamam, kes. Kes şunu! Sakinleşip seçenekleri bir kez daha gözden geçirelim.

Birinci Seçenek: Görüşmeye gidip gerçeği söyle.

Yapamam. Yapamam işte. Pazartesi sabahı oraya gidip teyzemden kalan bir 1000 sterlin falan olmadığını, hiçbir zaman da olmayacağını söyleyemem. Ne yaparlar? Çok ciddileşecekler değil mi? Beni karşılarına alıp tüm giderlerimi inceleyecekler ve... Ooo, Tanrım, düşündükçe midem bulanıyor. Yapamam. Gidemem. Ötesi yok.

Bir Alışverişkolîğîn İtirafı

İkinci Seçenek: Görüşmeye gidip yalan söyle.

Yani ne mesela? 1000 sterlinin yolda olduğunu ve yakında daha başka gelirlerimin de olacağını anlatayım. Hım. Mümkün. Sorun şu ki bana inanmaları zor. Kısacası gene ciddileşecekler, beni karşılarına alıp söylev çekecekler. Hayır. Hayatta...

Üçüncü Seçenek: Görüşmeye gitme.

Ama gitmezsem bu kez Derek Smeath, Philip'i arayacak ve konuşacaklar. Belki de her şey ortaya çıkacak ve Derek bacağımı kırmadığımı öğrenecek. Ya da öpüşme hastalığı kapmadığımı. Üstüne üstlük bir daha işe de gidemem. İşsiz kalırım. Yirmi beş yaşında, ömrümün baharında hayatım sona erer. Eh, ne yapalım, belki de ödemem gereken bedel budur.

Dördüncü Seçenek: Görüşmeye 1000 sterlinlik bir çekle git.

Mükemmel. İçeri süzül, çeki uzat, "Başka bir şey var mıydı?" diye sor ve aynen kuğu gibi süzülerek çık. Mükemmel.

Tamam da pazartesi sabahına kadar 1000 sterlini nereden bulacağım? Nasıl olacak?

Beşinci Seçenek: Kaç.

Ki çok çocukça olurdu. Bu seçeneği düşünmeye bile değmez.

Nereye gidebilirim acaba? Belki yurtdışına. Las Vegas'a. Evet. Ve bir kumarhanede servet kazanabilirim. Bir milyon sterlin falan. Hatta belki daha fazla. Ardından da -evet- Derek Smeath'e faks çeker, bana güvenmedikleri için banka hesabımı kapattığını söylerim.

Evet ya! Ne müthiş olurdu ama! "Sayın Derek Smeath, limit aşımımı kapatmak için yeterli gelirim olmadığından

bahseden son mektubunuz, hatta imalı üslubunuz beni çok şaşırttı. 1.2 milyon sterlinlik bu çekin de gösterdiği üzere, hesabımda kullanımına açık, fazlasıyla nakit para bulunuyor, ki bu aralar rakiplerinizden birine aktarmayı düşünüyorum. Belki onlar bana daha saygılı davranır. Not: Bu mektubun bir nüshasını üstünüze de gönderiyorum.”

Bu fikre bayılıyorum, bu hayali bir süre daha sürdürüyorum. Mektubu kafamda tekrar tekrar yazıyorum. “Sayın Derek Smeath, en son karşılaşmamızda size dolaylı yoldan anlatmaya çalıştığım üzere, ben aslında milyoner bir kadını. Keşke bana güvenseydiniz, her şey çok daha farklı olabilirdi.”

Tanrım, adam karalar bağlayacak ama değil mi? Dersini alsın. Büyük ihtimal telefon edip özürler diler. Beni kaybetmemek için diller döker, yalvar yakar olur ve yanlış anladığımı anlatmaya çalışır. Ama çok geç olur. *Hem de* çok geç. Hah! Ha ha!

Of ya. İneceğim durağı kaçırdım.

Eve döndüğümde Suze yerde, bir dergi yığının ortasında oturuyor.

“Merhaba!” diyor şen şakrak. “Bil bakalım ne oldu? *Vogue*’a çıkıyorum!”

“Ne?” diyorum inanamayarak. “Sokakta falan mı keşfedildin?” *Bu kadar şaşırmam ne kadar anlamsız*, diye düşünüyorum sonra da. Yani Suze’un fiziği çok iyidir. İstese mankenlik yapar. Yine de işte... *Vogue*!

“Ben değil şapşal!” diye düzeltiyor. “Çerçevelerim.”

“Çerçevelerin *Vogue*’da mı yayınlanacak?” İşte şimdi gerçekten kulaklarıma inanamıyorum.

“Haziran sayısında! İşte *Dekorasyona Eğlence Katan Tasarımcılar* başlıklı bir yazıda yer alacak. Çok havalı değil

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

mi? Tek sorun, şu ana kadar sadece iki çerçeve yapmış olmam. Millet almak isterse falan diye birkaç tane daha yapmalıyım.”

“Evet,” diyorum haberi sindirmeye çalışarak. “Eee, nasıl oldu da *Vogue* seninle ilgili bir yazı basıyor? Seni nereden duymuşlar?”

Nasıl duymuş olabilirler? Yani bu kız bu işe daha dört gün önce başlamadı mı?

“Ne duyması, şaşkın!” diyor ve bir kahkaha atıyor. “Lally’yi aradım. Lally ile tanışmış mıydın sen?” Kafamı iki yana sallıyorum. “Neyse, artık *Vogue*’da moda editörüymüş ve Perdy ile konuşmuş. O da dekorasyon editörü ve beni aradı. Ona çerçevelerimi anlattığımda kızın çok hoşuna gitti.”

“Vay canına,” diyorum. “Aferin sana.”

“Röportajımda neler söylemem gerektiğini de anlattı,” diye ekliyor Suze ve çok önemli bir şahsiyetmiş gibi boğazını temizliyor. “*Ben insanların hayran kalacağı değil, keyif alacağı alanlar yaratmak istiyorum. Hepimizin içinde çocuk kalmış bir yan var. Hayat minimalist olmak için çok kısa.*”

“Of, aynen!” diyorum. “Harika!”

“Hayır, bekle, dahası var.” Suze düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyor. “Ah, evet, *tasarımlarımı yaparken Gaudi’nin hayal gücü yüksek ruhundan ilham alıyorum. Şimdi Charlie’yi arayacağım,*” diye ekliyor mutlu mutlu. “*Tatler* dergi grubunda bir tanıdığı vardı.”

“Harika,” diyorum tekrar.

Ve gerçekten harika.

Suze adına cidden çok sevindim. Tabii ki sevindim.

Ama bir yanım düşünmeden edemiyor: Onun hayatında nasıl her şey bu kadar kolay olabiliyor? Bahse girerim, şu ömründe hiç uyuz bir banka müdürüyle yüz yüze gelmek

zorunda kalmamıştır. Bahse girerim, hiçbir zaman da kalmayacaktır. Süngüsü düşük bir halde yere oturup dergileri karıştırmaya başlıyorum.

“Bu arada,” diyor Suze elinde telefonla, “Tarquin bir saat önce aradı, randevunuzu ayarlamak için.” Haince sırıtır. “Sabırsızlanıyor musun?”

“Ah,” diyorum sıkıcı sıkıcı. “Elbette.”

Dürüst olmalıyım, tamamen aklımdan çıkmış. Ama sorun değil, yarın öğleden sonraya kadar beklerim ve regl sancımın tuttuğunu söylerim. Çok kolay. Kimse bunu sorgulamaz, hele hele erkekler.

“Hah, evet,” diyor Suze yerde açık duran bir *Harpers & Queen*’i işaret ederek. “Bak, az önce En Zengin Yüz Bekar listesinde kime rastladım! Ah, merhaba, Charlie,” diyor telefona. “Benim, Suze! Baksana...”

Açık duran *Harpers & Queen*’e bakıyorum ve donakalıyorum. Luke Brandon sayfanın ortasından bana tatlı tatlı gülümsüyor. Resmin altında, *31 Numara*, diyor. Yaşı 32. Tahmini mal varlığı: 10 milyon sterlin. Korkunç zeki girişimci. *Chelsea*’de yaşıyor ve şu anda Fransız trilyonerin kızı *Sacha de Bonneville*’le çıkıyor.

Bunları öğrenmek istemiyorum. Luke Brandon’ın kiminle çıktığı niye ilgimi çeksin ki? Bir hışımla sayfayı çeviriyorum ve 17 numarayı okumaya başlıyorum. Kulağa çok daha hoş geliyor. *Dave Kington*. Yaşı 28. Tahmini mal varlığı: 20 milyon sterlin. Eski *Manchester United* oyuncusu, şimdilerde yöneticilik gurusu ve spor giyim mağazası sahibi. *Hertfordshire*’da oturuyor, manken sevgilisi *Cherissé*’ten yeni ayrıldı.

Ayrıca da Luke Brandon çok sıkıcı. Herkes bu fikirde. Tek bildiği iş. Dini imanı para.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

16 Numara. Ernest Flight. Yaşı 52. Tahmini mal varlığı: 22 milyon sterlin. Flight Foods Grubu'nun imtiyaz sahibi ve en büyük hissedarı. Nottinghamshire'da yaşıyor, üçüncü eşi Susan'dan yeni boşandı.

Luke o kadar da yakışıklı değil bence. Sırık gibi. Spora da gitmiyordur kesin. Fazla meşgul bir tip. Kıyafetlerini çıkardığında manzara iğrençtir kesin.

15 Numara. Tarquin Cleath-Stuart. Yaşı 26. Tahmini mal varlığı: 25 milyon sterlin. 19 yaşında aile mirasına kondu. Çok utangaç. Pertshire'de ve Londra'da yaşlı ninesiyle yaşıyor ve halen bekar.

Hem ayrıca hangi erkek hediye olarak bavul alır ki? Yani, bavul ya! Başka şey mi bulamamış? İnsan kız arkadaşına bir kolye ya da güzel giysiler falan alır. Ya da mesela bir... Mesela bir...

Bir dakika ya, az önceki neydi?

O neydi?

Hayır. Olamaz. Kesin yanlış görüyorum.

Aman Tanrım.

Birden nefesim kesiliyor. Kıpırdayamıyorum. Tüm bedenimle önümdeki bulanık resme odaklanıyorum. Tarquin Cleath-Stuart? Suze'un kuzeni Tarquin? Tarquin?

Tarquin'in... 25 milyon sterlini mi var?

Galiba düşüp bayılacağım. Koskoca ülkedeki on beşinci en zengin bekara bakıyorum... Ve onu tanıyorum.

Tanımakla da kalmıyorum, bana çıkma teklif etti.

Yarın akşam onunla yemek yiyeceğim.

AMAN TANRIM.

Milyoner bir kadın olacağım. Multimilyoner bir kadın. Biliyordum. Bilmiyor muydum? Biliyordum işte. Tarquin

bana aşık olacak ve evlenme teklif edecek, İskoçya'da muhteşem bir şatoda evleneceğiz, tıpkı *Dört Nikah* filmindeki gibi ve sadece kimse ölmeyecek. Ve 25 milyon sterlinim olacak.

Derek Smeath o zaman ne diyecek bakalım? Ha ha!

Hıh!

"Çay ister misin?" diye soruyor Suze telefonu kapatınca "Charlie çok şeker. Takip Edilmesi Gereken Yeni Yetenekler'de beni yazacak."

"Mükemmel," diyorum öylesine ve boğazımı temizliyorum. "Ben de... Ben de dergide Tarquin'i okuyordum."

Emin olmalıyım. Başka bir Tarquin Cleath-Stuart olmasın. Tanımadığım bilmediğim başka bir kuzen çıkabilir. Tanrım, lütfen, lütfen zenginle çıkan kız olayım, izin ver.

"Ah, evet," diyor Suze gayet sıradan. "Öyle şeylerde hep çıkar o." Gözleriyle yazıyı okuyor ve başını iki yana sallıyor. "Amma sallıyorlar yani. 25 milyonmuş!"

Yüreğime inecek.

"25 milyonu yok mu yani?" diyorum umrumda değilmişçesine.

"Yok canım!" Suze çok komikmiş gibi gülüyor. "Oturdukları malikane aşağı yukarı... Aman ne bileyim. 18 milyondur."

18 milyon sterlin. Eh, o da olur canım. Hem de bal kaymak olur.

"Ah şu dergiler işte!" diyorum ve aynı fikirdeymiş gibi gözlerimi deviriyorum.

"Earl Grey mi içersin?" diyor Suze ayağa kalkıp. "Yoksa kokusuz çay mı?"

"Earl Grey," diyorum. Gerçi Typhoo'yu tercih ederim. Ne de olsa artık daha hoş davranmaya başlamalıyım, değil mi ya? Madem Tarquin Cleath-Stuart gibi birinin sevgilisi olacağım.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

Rebecca Cleath-Stuart.

Becky Cleath-Stuart.

Merhaba, ben Rebecca Cleath-Stuart. Evet, Tarquin'in karısı. Şeyde tanışmıştık... Evet, Chanel giyiyordum o gün. Ne kadar dikkatlisiniz!

"Bu arada," diye ekliyorum, "Tarquin nerede buluşacağımızı söyledi mi?"

"Ah, seni almaya gelecekmiş," diyor Suze.

Elbette. Ülkemizin on beşinci zengin bekarıyla metro durağında buluşacak değildim herhalde. Tutup da şöyle dediğini düşünsenize, "Waterloo'daki devasa saat kulesinin altında buluşalım." Tabii ki eve gelip beni alacak.

İşte bu! Nihayet yeni hayatım başlıyor.

Hayatımda hiçbir randevuya hazırlanırken bu kadar zaman harcamadım. Hiç. Hazırlıklar, cumartesi sabahı saat sekizde gardırobumu açıp giyecek tek bir şeyim olmadığını fark etmemle birlikte başlıyor ve ancak akşam yedi buçukta kirpiklerime son kat rimeli de sürdükten, Coco Chanel parfüm bulutunun arasından geçtikten ve Susan'ın yorumunu dinlemek üzere oturma odasına girdikten sonra bitiyor.

"Vay!" diyor Suze sert bir kot kumaşıyla kaplamaya çalıştığı çerçeveden kafasını kaldırıp bakarak. "Acayip göz kamaştırıcı olmuşsun!"

Söylemek zorundayım ki ona katılıyorum. Tepeden tırnağa siyah giydim ama pahalı siyah. Görünce sizi çeken, derin, yumuşak bir siyah. Whistles'tan gayet sade, kolsuz bir elbise, en yüksek Jimmy Choo'lar, olağanüstü bir çift ametist küpe. Sakın kaç patladığını sormayın çünkü her kuruşuna değer. Sonuçta bu alışveriş bir yatırım uğruna yapıldı.

Hayatımın en büyük yatırımı. Kaz gelecek yerde tavuğun lafını etmeyelim.

Sabahtan beri tek lokma yemedim, o yüzden de incecğim ve ilk kez saçlarım kolay şekil aldı. Nasıl görünüyorum? Eh, hayatımda daha iyi görünmedim.

Ama elbette dış görünüş sadece paketin bir parçası değil mi? İşte bu yüzden aklımı kullanarak eve dönüş yolunda Waterstone's'a uğrayıp Wagner üzerine bir kitap aldım. Tırnaklarımın kurummasını beklerken tüm öğleden sonramı onu okumakla geçirdim. Hatta laf arasına sokuşturmak için birkaç bölümü de ezberledim.

Tarquin'in Wagner dışındaki ilgi alanlarını bilmiyorum. Yine de bu gecelik bizi idare edecektir. Hem zaten Tarquin beni büyük ihtimalle canlı caz müzik yapılan, harika bir yere götürür, yanak yanağa dans etmekten konuşmaya fırsat kalmaz.

Kapı çalıyor ve hemen yerimden fırlıyorum. İtiraf etmeliyim, o kadar gerginim ki yüreğim ağzımda. Fakat aynı zamanda garip bir soğukkanlılık da geldi üstüme. İşte bu. Yeni milyonlar yaşamım burada başlıyor. Luke Brandon, sen de bir tarafını ye.

"Ben bakarım," diyor Suze sırtıtarak ve holde gözden kayboluyor. "Tarkie!" dediğini duyuyorum bir saniye sonra.

"Suze!"

Aynada kendimi inceliyorum, derin bir nefes alıyorum ve yüzümü kapıya dönüyorum, tam o sırada Tarquin görünüyor. Kafası gene aynı kemikli ve üstünde gene yüzyıllar öncesinden kalma, garip bir takım elbise var. Ama nedense artık bu ayrıntılar hiç gözüme batmıyor. Hatta nasıl görüldüğünü incelemiyorum bile. Sadece Tarquin'e uzun uzun bakıyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Bakıyorum da bakıyorum, konuşamıyorum. Aklıma başka hiçbir şey gelmiyor. Tek düşünebildiğim, yirmi beş milyon sterlin.

Yirmi beş milyon sterlin. İnsanın başını döndüren, aklını başından alan, lunaparktaki hız treni gibi bir şey. Birdenbire içimden odada deli danalar gibi koşarak “Yirmi beş milyon! Yirmi beş milyon!” diye bağırarak, komedi dizilerindeki gibi havaya banknotlar savurmak geliyor.

Yapmıyorum. Tabii ki öyle bir şey yapmıyorum. “Merhaba, Tarquin,” diyorum ve ona nefes kesici bir gülüş çakıyorum.

“Merhaba, Becky,” diyor. “Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” diyorum ve utangaçça elbiseme bakıyorum.

“Önden bir tiçi alır mısınız?” diyor Suze hevesle. Sanki annemmiş ve ben de lise mezuniyetinde okulun en popüler çocuğuyla çıkan kızmışım.

“Eee, hayır, biz çıkalım bence,” diyor Tarquin gözlerimin içine bakarak. “Ne dersin, Becky?”

“Kesinlikle,” diyorum. “Gidelim.”

Dışarıda bir taksi bizi bekliyor ve Tarquin beni bindiriyor. Doğrusu şoförlü bir limuzin olmaması beni biraz hayalkırıklığına uğrattıyor ama olsun. Bu da iyi. Ülkenin en gözde bekarlarından biri tarafından bir taksiye atılıp uçurulmak... Kim bilir nereye? The Savoy mu? Claridges? Annabel's'te dansa belki? Tarquin hala nereye gittiğimizi söylemedi.

Ah, belki de her şeyin gümüş kubbeli tabaklarda servis edildiği, sofrada bir milyon tane çatal bıçağın olduğu, burnu büyük garsonların her hareketinizi takip ettiği o manyak yerlerden biridir. Olsun. Panik yapmadığım sürece sorun yok. Sakin olmalı, görgü kurallarını hatırlamalıyım. Tamam. Neydi o kurallar? Çatal bıçak: En dıştan başlanıp içe doğru ilerlenir. Ekmek: Yuvarlak ekmeğe doğrudan tereyağı sürme, küçük lokmalar kopart ve her birine tek tek yağ sür. Ketçap: Hiçbir koşulda istenmez.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Ya ıstakoz sipariş ederse? Hayatımda hiç ıstakoz yemedim. Ha s.ktır. Istakoz yiyeceğiz değil mi? Ne yapacağımı bilemeyeceğim ve iğrenç bir kepazelğe imzamı atacağım. Neden daha önce ıstakoz yemedim? Neden? Hep annemlerin yüzünden. Beni daha küçük yaşlardan pahalı restoranlara götürmeleri lazımdı ki şimdi böyle alengirli yiyeceklerle nasıl baş edeceğimi, annemin karnından bu bilgiyle çıkmışım gibi bileyim.

“Sessiz sakın güzel bir yemek yeriz diye düşündüm,” diyor Tarquin bana dönüp.

“Çok hoş,” diyorum. “Sessiz sakın güzel bir yemek. Mükemmel.”

Tanrı'ya şükür. Demek ki büyük ihtimalle ıstakoz ve gümüş kubbeli servis tabakları olmayacak. Kimsenin bilmediği, minicik, kıyıda köşede kalmış bir yere gideceğiz. Arka sokaklarda, isim vermeden, ne idüğü belirsiz bir kapıyı tıklatarak girilen ve içerisi ağzına kadar koltuklara yayılmış, sıradan insanlar gibi davranan ünlülerle dolu, küçük bir özel kulübe gidiyoruz herhalde. Evet! Hatta belki Tarquin hepsiyle ahbaptır!

Ah, mutlaka öyledir. Çocuk multimilyoner, boru mu!

Camdan dışarı bakıyorum ve Harrods'ın önünden geçiyoruz. Kısacık bir an için buraya en son gelişimi hatırlıyorum ve yine midem sıkışıyor. Batasica bavullar. Batasica Luke Brandon. Hıh. Aslında keşke şu anda yoldan geçse, böylece gayet umursamaz bir tavırla ona ülkenin-en-zengin-on-beşinci-erkeğiyle-birlikteyim gülüşü yollayıp el sallayabilsem.

“Tamam,” diyor Tarquin birden taksiciye. “Bizi burada indirebilirsin.” Sırıttıyor. “Kapı eşiğinde yani.”

“Harika,” diyorum ve kapının koluna uzanıyorum.

Acaba nerenin kapı eşiğindeyiz? İner inmez etrafıma bakıyorum, nereye gittiğimizi merak ediyorum. Hyde Park Corner'dayız. Hyde Park Corner'da ne vardı? Yavaşça arkamı dönüyorum ve bir tabela gözüme çarpıyor. Birden neler olup bittiğini çakıyorum. Lanesborough'ya gidiyoruz!

Vay canına. Amma da klas! Lanesborough'da akşam yemeği. Çok doğal. İnsan ilk randevuda başka nereye gider?

"Eee," diyor Tarquin yanımda biterek. "Bir parça atıştırır, ondan sonra da bakarız dedim."

"Kulağa çok iyi geliyor," diyorum ve yürümeye başlıyoruz.

Müthiş! Lanesborough'da akşam yemeği yiyeceğiz, ardından da bir gece kulübüne gideceğiz. Her şey harika bir biçimde geliyor.

Lanesborough'nun girişinden dümdüz ilerliyoruz. Buna hiç şaşırmıyorum. VIP'ler her zaman arka kapıdan girer ve bunu herkes bilir. Hoş, etrafta paparazzi göremiyorum ama alışkanlık olmuş herhalde. Daracık bir arka sokağa sapacağız, mutfaktan geçeceğiz, şefler bizi görmüyormuş ayağına yatacak ve birden fuayede belireceğiz. Çok havalı.

"Eminim ki buraya daha önce gelmişsindir," diyor Tarquin özür dilercesine. "Çok orijinal bir seçim değil."

"Saçmalama!" diyorum. Cam kapıların önünde duruyoruz. "Bayılıyorum ben böyle..."

Bir dakika, neredeyiz ki? Burası hiçbir yerin arka kapısı değil. Burası...

Parkta Pizza.

Tarquin beni Pizza Express'e götürüyor. İnanmıyorum.

"...pizzaya," diye zar zor bitiriyorum. "Çok severim."

"Ah, iyi!" diyor Tarquin. "Çok şaşıla bir yer istemeyiz diye düşündüm."

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Yok canım.” İnandırıcı olduğumu umarak havalara giriyorum. “Şaşıalı yerlerden nefret ederim. Baş başa pizzamızı yemek çok daha iyi.”

“Ben de öyle düşündüm,” diyor Tarquin dönüp bana bakarak. “Ama şimdi kendimi kötü hissediyorum. Sen çok hoş giyinmişsin...” Şüpheyile duraklıyor, elbisemi inceliyor. (Öyle de yapmalı; o kadar Whistles’a gittim, bir servet harcadım. Pizza Express için miydi hepsi!) “Yani istersen daha şık bir yere de gidebiliriz. Lanesborough hemen şurası...”

Sorusunun arkasından kaşlarını kaldırıyor ve tam ben “Evet, lütfen!” diye atlayacakken bin tane ampul aynı anda yanıp gözümü kör ediyor. Ne olduğunu çakıyorum. Bu bir test, değil mi? Beni deniyor. Tıpkı masallarda üç kutudan birini seçmek gibi. Kuralı herkes bilir. *Hiçbir* zaman parlak, altın kutu seçilmez. Hatta oldukça etkileyici gümüş kutu bile seçilmez. Yapman gereken şudur: Sıkıcı, küçük, kurşundan kutuyu seçersin ve birden ışıklar çakar ve kutu dağ gibi bir mücevhere dönüşür. Demek öyle. Tarquin beni test ediyor; bakalım onu olduğu gibi mi seviyorum, yoksa parasına mı geliyorum?

Ki açıkçası çok küçük düşürücü bir sınav. Yani beni ne sanıyor ki?

“Hayır, burada kalalım,” diyorum ve bir saniye koluna dokunuyorum. “Çok daha rahat. Çok daha... eğlenceli.”

Aslında yalan da değil hani. Gerçekten pizza severim. Ve o iştahımı kabartan sarımsaklı ekmekleri. Mım. Biliyor musunuz, tekrar düşündüm de, gayet iyi bir seçim bence.

Garson möntüleri elimize veriyor, hatırı kalmasın diye hızlıca bir tarıyorum ama ne istediğimi biliyorum. Pizza Express’te

hep aynı şeyi yerim. Fiorentina. Ispanaklı yumurtalı olan. Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım ama ciddi çok lezzetli.

“Başlangıç olarak aperatif bir içki alır mısınız?” diyor garson. *Aman en iyisi bir şarap açtıralım*, diyesim geliyor ama bırak ya. Burada bir multimilyonerle yemek yiyorum. Önden bir cin tonik almadan durmam.

“Bir cin tonik lütfen,” diyorum kararlı bir edayla ve Tarquin’e bakıyorum. Şaşırsa şaşırsın. Ama Tarquin sırıttıyor ve ekliyor: “Tabii eğer şampanya istemiyorsan?”

“Ah,” diyorum gafil avlanarak.

“Bence şampanya ve pizza harika bir ikili,” diyor ve garsona bakıyor. “Bir şişe Moët lütfen.”

Hah, şimdi oldu. Hem de nasıl güzel oldu. Şampanya ve pizza.

Şampanyamız geliyor, kadeh kaldırıp bir yudum içiyoruz. Sahiden eğlenmeye başlıyorum. Derken Tarquin’in kemikli elinin masanın üstünde benimkine doğru yaklaştığı gözüme çarpıyor. Ve reflekslerim harekete geçiyor. Gerçekten, bilinçli bir şey değil... Kulağımı kaşımam lazımmış gibi yaparak parmaklarımı kaçırıyorum. Yüzünden belli belirsiz bir hayalkırıklığı geçiyor ve kendimi sahte sahte öksürürken ve solumdaki duvardaki resmi incelerken buluyorum.

Of, off. Ne diye böyle bir şey yaptım ki şimdi? Madem bu herifle evleneceğim, elini tutmaktan çok daha fazlasını yapmak zorundayım.

Bunu yapabilirim, diye emir veriyorum kendime. Onu çekici *bulabilirim*. Her şey bir otokontrol ve muhtemelen bir de çok sarhoş olma meselesi. Bu amaçla kadehimi kaldırıp peş peşe dev yudumlar alıyorum. Baloncukların beynime doğru akın ettiğini hissediyorum, şarkı söylüyorlar: “Milyoner karısı

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

olacağım! Milyoner karısı olacağım!” Tekrar Tarquin’e baktığımda gözüme bir nebze daha çekici görünüyor. Demek ki evliliğimizin temel mutluluğunda alkolün yeri büyük olacak.

Zihnim düğün günümüze dair çok mutlu bir görüntüyle dolu. Benim üstümde şahane bir tasarımcı imzalı gelinlik, annemle babam gururlanıyor. Maddi sıkıntı lafının anlamını unutuyorlar. Unutuyorlar. Ülkenin on beşinci en zengin adamı. Belgravia’da bir ev. Bayan Tarquin Cleath-Stuart. Hayal etmesi bile dizlerimin bağını çözüyor.

Tanrım, hepsi benim olabilir. Benim olabilir. *Mümkün.*

Tarquin’e elimden geldiğince sıcak gülümsüyorum. Tereddüt ediyor, sonra o da gülümsüyor. Fiyu! Herhangi bir şeyi mahvetmedim. Hala devam. Artık geriye bir tek tam anlamıyla ruh ikizi olduğumuzu, bir sürü ortak yönümüz olduğunu keşfetmek kalıyor.

“Şeyi çok seviyo...” diyorum.

“Sen hiç...”

Aynı anda konuşuyoruz.

“Afedersin,” diyorum. “Önce sen.”

“Hayır, sen devam et,” diyor Tarquin.

“Ah,” diyorum. “Şey, ben sadece Suze’a verdiği resmi çok sevdiğimi söyleyecektim.” Zevkine iltifat etmekten zarar çıkmaz. “Atları çok severim,” diye ekliyorum ne olur ne olmaz diye.

“O zaman birlikte at binmeliyiz,” diyor Tarquin. “Hyde Park’a yakın çok iyi bir at çiftliği biliyorum. Kırıldaki kadar iyi değil tabii ama...”

“Ne harika bir fikir!” diyorum. “Çok eğlenceli olurdu!” Hiçbir kuvvet beni bir atın üstüne çıkaramaz. Hyde Park’ta bile olsa. Ama sorun değil, plana uygun devam ede-

ceğim ve tam o gün gelip çatığında bileğim burkuldu filan diyeceğim.

“Köpekleri sever misin?” diyor Tarquin.

“Hem de çok,” diyorum büyük bir kendine güvenle.

Doğru sayılır. Aslında köpeğim *olması* şart değil. Bakımı çok zahmetli ve her tarafa tüy döküyor. Ama parkta koşan labradorlar görünce sevinirim. Bir de yavru köpekleri. Öyle şeyler işte.

Sessizlik oluyor ve birkaç yudum şampanya içiyorum.

“*EastEnders* izliyor musun?” diye soruyorum nihayet.

“Yoksa sen bir *Coronation Street* tipi misin?”

“Maalesef ikisini de hiç izlemedim,” diyor Tarquin özür diler gibi. “İkisi de çok güzeldir eminim.”

“Şey, iyiler,” diyorum. “Bazen çok iyi oluyorlar ama çoğunlukla...” Sesim alçalıyor ve cümlem havada kalıyor. “Anlarsın ya.”

“Kesinlikle,” diye heyecanlanıyor Tarquin, sanki gerçekten çok enteresan bir şey demişim gibi.

Gene garip bir sessizlik oluyor.

“İskoçya’da yaşadığın yerde güzel mağazalar var mı?” diyorum sonunda. Tarquin hafiften suratını buruşturuyor.

“Bilmem. Bana kalsa mağazanın m’sinin yanından geçmem.”

“Ah, tabii,” diyorum ve şampanyamı köklüyorum. “Hayır, ben... Ben de nefret ederim mağazadan falan. Alışverişe *tahammül* edemem.”

“Gerçekten mi?” diyor Tarquin. “Bütün kızlar alışverişe bayılır sanıyordum.”

“Ben değil!” diyorum. “Bana kalsa ben bozkırda olmayı tercih ederim, atımın tepesinde. Arkamdan iki köpeğim koşsun.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Mükemmel bir manzara bence,” diyor Tarquin gülümsererek. “Bir ara yapalım.”

İşte bu! Ortak ilgi alanları. Aynı hedefi paylaşma.

Tamamı, belki çok dürüst davranmadım, belki şu anda başlıca ilgi alanım bunlar değil. Ama olabilirdi de. *Olabilir*. Köpeklerle atları sevmekte ne var; kolay iş.

“Ya da... Ya da Wagner dinlemeyi tabii,” diyorum gayet seradan. Hah! Dahice!

“Wagner’i gerçekten sever misin?” diye soruyor Tarquin. “Herkes sevmez.”

“Ben *tapıyorum*,” diye ısrar ediyorum. “En sevdiğim besteci.” Kitapta ne yazıyordu? “Ben en çok, eee, prelüdün içine dağılan çok sesli melodi parçacıklarını seviyorum.”

“Hangi prelüd?” diyor Tarquin ilgiyle.

Kahretsin. Birden fazla mı prelüd vardı? Zaman kazanmak amacıyla şampanyamı içiyorum, kitaptan başka bir şey hatırlamak için bir tarafımı yırtıyorum. Fakat aklıma gelen tek diğer bilgiye göre “Richard Wagner, Leipzig’de doğmuştur.”

“Bütün prelüdlar,” diyorum sonunda. “Bence hepsi şahane.”

“Ever,” diyor Tarquin afallayarak. Tanrım! Doğru bir şey demiş olmadım değil mi? *Konuyu değiştir. Konuyu değiştir.*

Şansıma o saniye bir garson gelip sarımsaklı ekmeğimizi getiriyor ve Wagner konusu kaynıyor. Tarquin biraz daha şampanya sipariş ediyor. Nedense ihtiyaç duyacakmışız gibi hissediyorum.

Kısacası, Fiorentina’nın yarısındayken neredeyse bir şişe şampanyayı devirmiş bulunuyorum ve... Şey, açık açık söyleyeyim, kafam bayağı güzel. Yüzüm karıncalanıyor, gözlerimden

alevler fişkırtıyor, kolum her zamankinden daha taşkın hareketler yapıyor. Ama fark etmez. Hatta kafamın güzel olması iyi bir şey çünkü aynı zamanda keyiften çenem açıldı, esprileri patlatıyorum ve sohbeti tek başıma idare ediyorum sayılır. Tarquin de kafayı buldu ama benim kadar değil. Sessizleştikçe sessizleşti, biraz daha durgunlaştı. Ve bakışlarını benden ayırmıyor.

Pizzamın son kırıntılarını da yiyip arkama yaslandığımda bana bir saniye dümdüz bakıyor, sonra cebine uzanıp küçük bir kutu çıkarıyor.

“Al,” diyor, “bu sana.”

İtiraf etmek zorundayım, bir an kalbim duracak gibi oluyor ve düşünüyorum... İşte bu! Evlenme teklif ediyor! Ne komik, hemen arkasından aklımdan geçen cümle de şu: Çok şükür kredi kartı borcumu ödeyebileceğim. Hım. Gerçek evlenme teklifini aldığımda daha romantik bir şey düşünmeliyim.

Elbette evlenme teklifi etmiyor. Bana sadece küçük bir hediye almış.

Biliyordum.

Hediyeyi açıyorum ve içinden küçük bir deri kutu çıkıyor, içinde de at şeklinde minicik, altın bir broş duruyor. İncecik hatlı, titizlikle işlenmiş, çok güzel. Gözlerinin yerinde de küçük birer yeşil taş. (Zümrüt mü acaba?)

Gerçekten hiç benim tarzım bir şey değil.

“Muhteşem.” Huşu içindeyim, nefesimi tutuyorum. “Kesinlikle olağanüstü.”

“Çok tatlı değil mi?” diyor Tarquin de. “Beğenirsin diye düşündüm.”

“*Bayıldım.*” Broşu parmaklarımin arasında evirip çeviriyorum. (Ayar damgası var. Güzel.) Ardından kafamı kaldırıp

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Tarquin'e bakıyorum ve buğulu bakışlarla birkaç kere gözlerimi kırpiyorum. Tanrım, nasıl sarhoşum. Sanırım bir şampanya bulutunun *arkasından* görüyorum. "Çok düşüncelisin," diye mırıldanıyorum.

Artı, ben broş takmam. Yani nerenize koyabilirsiniz ki? Gerçekten güzel bir bluzun tam ortasına mı? Hadi ama. Ayrıca iğne izi kalır, öyle delik delik...

"Sana çok yakışacak," diyor Tarquin kısa bir duraksamadan sonra ve birden farkına varıyorum ki takmamı bekliyor!

Aaaaaaahh! Güzeller güzeli Whistles elbisem mahvolacak! Ayrıca kim memelerinin üstünde dörtmala giden bir at ister ki?

"Hemen takmam *lazım*," diyerek iğneyi açıyorum. Büyük bir dikkatle elbisemin kumaşından geçiriyor ve arkadan kapatıyorum. Elbisenin ağzını burnunu kaydırığının farkındayım. Şimdi ne kadar aptal görünüyorum acaba?

"Harika durdu," diyor Tarquin ve göz göze geliyoruz. "Ama sen... zaten hep harika görünüyorsun."

Öne doğru eğildiğini görünce midem bir takla atıyor. Elimi tutmaya kalkışacak değil mi? Hatta muhtemelen beni öpecek. Tarquin'in dudaklarına bakıyorum -aralık ve hafif nemli- ve istemdişi bir ürpertiyle titriyorum. Olamaz. Buna hazır değilim. Yani tamam, tabii ki Tarquin'i öpmek istiyorum, tabii ki istiyorum. Hatta bence inanılmaz çekici bir tip. Sadece... Sanırım biraz daha şampanyaya ihtiyacım var.

"Geçen gün taktığın şal," diyor Tarquin. "Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Seni o şalla gördüm ve dedim ki..."

Elinin benimkine doğru kaydığını görebiliyorum.

"Denny and George şalım mı?" diye lafını kesiyorum şen şakrak. "Evet, çok hoş değil mi? Teyzemindi ama o vefat edince... Acıklı bir hikaye aslında."

Konuşmaya devam et, diye düşünüyorum. Canlı canlı anlat ve ellerin kolların durmasın.

“Neyse işte, şalı da bana kaldı,” diye devam ediyorum arkamdan atlı kovalarcasına. “O yüzden o şala baktıkça hep onu hatırlayacağım. Zavallı Ermintrude Teyzem.”

“Çok üzüldüm,” diyor Tarquin şaşırarak. “Bilmiyordum.”

“Hayır. Şey, hatırası güzel işleriyle yaşıyor işte,” diyorum ve hafifçe gülümsüyorum. “Çok hayırsever bir kadındı. Çok vericiydi.”

“Onun adına kurulmuş bir vakıf mı var?” diyor Tarquin. “Benim amcam öldüğünde mesela...”

“Evet!” diyorum minnetle. “Aynen ondan. Şey... Ermintrude Bloomwood... Kemancılar Vakfı,” diye doğaçlama uyduruyorum duvardaki dinleti afişine gözüm ilişince. “Malawi’deki müzisyenler için. O davaya yardım ederdi.”

“Malawi’deki kemancılar mı?” diye tekrar ediyor Tarquin.

“Kesinlikle!” Gevelemeye devam ediyorum. “Oralarda klasik müzik yapanlar çok azınlıktaymış. Ve kültürleri de çok zenginmiş, maddi durumları iyi olmasa da.”

Tüm bu saçmalıkları neremden uydurduğumu ben bile anlamış değilim. Kaygıyla ve telaşla Tarquin’e bakıyorum ve gözlerim yanlış görüyor sansam da acayip ilgili bir duruşu var.

“Eee, yani bu vakfın tam olarak amacı ne?” diye soruyor.

Olamaz ya. Gene başıma nasıl çoraplar örüyorum?

“Her yıl... altı kemancı yetiştirmek,” diyorum kekeleye kekeleye. “Tabii ki müzisyenler özel eğitime gereksinim duyuyor ve oraya özel kemancılar götürülüyor. Ama sonuçlara değecek. İnsanlara nasıl keman yapıldığı da öğretilecek, böylece kendilerine yetebilecekler ve Batı’ya bağımlı olmayacaklar.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

"Gerçekten mi?" Tarquin alnını buruşturuyor. Anlamsız bir şey mi söyledim?

"Neyse canım." Kısa bir kahkaha atıyorum. "Benden ve ailemden çok bahsettik. Son zamanlarda iyi bir film izledin mi?"

Güzel. Biraz filmlerden bahsederiz, sonra hesap gelir ve...

"Bir saniye," diyor Tarquin. "Biraz anlatsana, projeniz nasıl gidiyor?"

"Ah," diyorum. "Aaa, gayet iyi. Düşününce. Bu aralar çok fazla dahil olamadım. Bilirsin, böyle işler hep şeydir..."

"Ben de katkı yapmak isterim," diyor lafımı keserek.

Ne?

Ne istermiş?

"Sence çeki kimin adına yazayım?" diyor ceketinin cebine uzanarak. "Bloomwood Vakfı mı dedin?"

Tarquin'in koca bir çek defteri çıkarmasını şaşkınlıktan felç geçirme noktasına gelerek izliyorum.

Uçuk gri bir Coutts çek defteri.

Ülkedeki en zengin on beşinci adam.

"Ben... emin değilim," dediğimi duyuyorum, sesim çok uzaklardan geliyor sanki. "Sen onlara iletirsin." Seri bir şekilde yazıyor:

Rebecca Bloomwood'a ödenecek olan

Toplam

Beş...

Beş yüz sterlin olmalı. Beş sterlin verecek hali yok ya...

...bin sterlin.

T. A. J. Cleath-Stuart

Gözlerime inanamıyorum. Benim adıma yazılmış bir çekte beş bin sterlin rakamı var. Ermintrude Teyzeme ve Malawi'deki keman öğrencilerine beş bin sterlin!

Öyle birileri olsaydı yani.

"Al," diyor Tarquin ve çeki bana uzatıyor, ben de rüyada gibi uzanıp tutuyorum.

Rebecca Bloomwood'a ödenecek toplam beş bin sterlin.

Kelimeleri ağır ağır tekrar okuyorum ve içimi öyle bir rahatlama kaplıyor ki hüngür hüngür ağlayabilirim. Toplam beş bin sterlin. Kredi kartım ve nakit limit aşım borcumun toplamından daha fazla. Bu çek tüm sorunlarımı çözecek. Tüm sorunlarımı yok edecek. Ve tamam, ben Malawi'de bir kemancı değilim ama Tarquin nereden bilecek ki? Hayatta kontrol etmez. Ya da etse bile, gene bir şey uydururum nasılsa.

Hem zaten Tarquin gibi bir milyoner için beş bin sterlinin lafı mı olur? Ödedim mi, ödemedim mi ruhu bile duymaz. Yirmi beş milyonu varken beş bin sterlinin mi hesabını tutacak? Mal varlığının kaçta kaç, bir hesaplayalım... Ah, bir tarafınızla gülersiniz değil mi? Normal insanların elli kuruşu gibi bir şeye denk düşüyor. Birisinden elli kuruş tırtıklamaktan bahsediyorum. Neden tereddüt ediyorum ki?

"Rebecca?"

Tarquin gözlerini dikmiş bana bakıyor. Elimin çekin yanında kalakaldığını o zaman fark ediyorum. *Hadi ama, al şunu,* diye kendime buyruk veriyorum. *Senin bu. Çeki alıp çantana koy.* Elimi büyük bir çabayla biraz daha öne itiyorum, parmaklarım çekin kenarını tutsun istiyorum. Yaklaşıyorum... Az kaldı... Neredeyse tuttum... Parmaklarım titriyor...

Faydası yok. Yapamam. Yapamam işte. Çocuğun parasını alamam.

Bir Alışverişkoliğin İtirafı

“Alamam,” diyorum aceleyle. Elimi çekiyorum ve kızardığımı hissediyorum. “Yani vakıf para kabul ediyor mu emin değilim.”

“Ah, tamam,” diyor Tarquin gene şaşırarak.

“Ben ayrıntıları öğreneyim, sana çeki kime yazacağını haber veririm,” diyorum ve şampanyamdan koca bir yudum daha alıyorum. “Sen o çeki yırt at en iyisi.”

Tarquin kağıdı yavaşça yırtarken yüreğim sızlıyor. Gözlerimi şampanya kadehime dikiyorum, ağlamak istiyorum. Beş bin sterlin. Hayatımı değiştirebilirdi. Her şeyi çözerdi. Tarquin masadaki kibrit kutusuna uzanıyor, kağıtları tutuşturuyor ve kül tablasından çıkan minik aleve bakıyoruz.

Sonra Tarquin kibriti elinden bırakıyor ve bana dönüp şöyle diyor: “Bir dakika müsaadenle.”

Masadan kalkıyor, restoranın arka tarafına yürüyor ve gene şampanyamı yudumluyorum. Sonra başımı ellerimin arasına koyup iç geçiriyorum. *Ah, neyse ne,* diye düşünüyorum felsefi olmaya çalışarak, *belki piyangodan beş bin sterlin kazanırım.* Belki Derek Smeath’in bilgisayarı çöker ve tüm borçlarımı sıfırlayıp yeniden başlamak zorunda kalır. Belki de gerçekten hiç tanımadığım bir yabancı yanlışlıkla benim yerime VISA faturamı öder.

Belki Tarquin tuvaletten geri dönünce bana evlenme teklif eder.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve gözlerim öylesine Tarquin’in masada unuttuğu çek defterine takılıyor. Ülkedeki en zengin on beşinci adamın çek defteri bu. Vay canına. Acaba içi nasıldır? Herhalde sürekli dolgun çekler yazıyordur değil mi? Benim bir yılda harcadığımı bir günde harcıyordur.

Ani bir dürtüyle defteri kendime doğru çekip açıyorum. Ne aradığımı bildiğimden değil, sanırım heyecan verici büyüklükte bir rakam görmeyi umuyorum sadece. Ama ilk yaprak 30 sterlin için koparılmış. Yazık! Sayfaları biraz daha çeviriyorum ve Arundel & Son'a ödenmek üzere 520 sterlin buluyorum. Her kimse artık onlar. Ardından American Express'e ödenecek bir 7515 sterlin geliyor. Ama cidden, en heyecan verici çek defteri sıralamasında sonlara düşer. Herhangi birinin çek defterinden bir farkı yok. Benim bile olsa çok bir şey değişmezdi.

Defteri kapatıp yerine geri itiyorum. Bunu yaptığım anda yüreğime iniyor. Tarquin gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Barda dikiliyor, bir garson onu restoranın diğer tarafına yönlendiriyor. Ama Tarquin garsona bakmıyor. Bakışları bende. Göz göze geldiğimizde midem hop ediyor. Of, kahretsin.

Kahretsin. Tam olarak ne kadarını gördü?

Çabucak elimi çek defterinden çekiyorum ve şampanyama dokunuyorum. Sonra kafamı kaldırıp onu ilk kez fark etmişim gibi yapıyorum. Dişlerimi göstererek gülüyorum ve bir saniye sonra Tarquin de gülüyor. Sonra tekrar gözden kayboluyor ve sandalyemegömülüyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Tamam, panik yapma, diye kendime emir veriyorum. Doğal davran. Seni görmemiştir. Görse bile ne olacak, dünyanın en büyük suçunu işlemedin ya, hepi topu çek defterini karıştırdın? Bana ne yaptığımı sorarsa şey derim... Yaprakları doğru doldurmuş mu diye baktım. Evet. Bir şey sorarsa öyle derim.

Ama lafını bile etmiyor. Masaya geri dönüyor, sessizce çek defterini cebine koyuyor ve "Bitirdin mi?" diyor kibarca.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Evet,” diyorum. “Evet, bitirdim, teşekkürler.”

Mümkün olduğunca doğal konuşmaya çalışıyorum ama sesimde suçluluk duygusu gizli ve yanaklarım kıpkırmızı.

“Tamam,” diyor. “Eh, ben hesabı ödedim... Kalkalım mı?”

Hepsi bu. Randevumuzun sonuna geldik. Tarquin inanılmaz bir kibarlıkla beni Parkta Pizza’nın kapısına kadar geçiriyor, bir taksi çeviriyor, şoföre Fulham Yolu’nun parasını ödüyor. İçeri gelir misin ya da bir şey içmeye bir yere gidelim mi diye teklif etmeyi gözüm yemiyor. Sırtım buz gibi olduğundan dilim de tutuluyor. Böylece de birbirimizi yanağından öpüyoruz. Tarquin bana harika bir akşam geçirdiğini söylüyor ve ben de bu harika zaman için ona teşekkür ediyorum.

Ondan sonra da Fulham’a gidene kadar takside midem hop ede ede, acaba ne gördü diye meraktan yarılarak oturuyorum.

Taksi evin kapısının önünde durunca sürücüye iyi geceler deyip anahtarlarımı uzanıyorum. Banyoya girip küveti doldurmayı ve içine gömülmeyi düşünüyorum, sakın kafayla neler olduğunu bir gözden geçiririm. Tarquin çek defterinin sayfalarına baktığımı gördü mü gerçekten? Belki de sadece yardımseverce defteri yerine ittiğimi görmüştür. Belki de hiçbir şey görmedi.

Peki o zaman neden birden kaskatı kesilip aşırı nazik oldu? Bir şey gördüğü kesin. Bir şeyden huylandı. Nasıl kızarıp bozardığımı, gözlerinin içine bakamadığımı da fark etti. Tanrım, ben niye kendimi suç işlemiş gibi hissediyorum? Hiçbir şey yapmıyordum ki. Sadece merak ettim ya. Suç mu?

Belki de çabucak bir şey demeliydim, şakaya vurmaliydim. Bunu hafif yollu, eğlenceli bir olaya çevirmeliydim. İyi de,

birisinin şahsi çek defterini karıştırmayı nasıl şakaya vurabilirsiniz? Ay, ben gerçekten çok *salağım*. Nereden elledim lanet şeyi! Sessizce oturup uslu uslu içkimi içmeliydim.

Kendimi savunmam gerekirse... O da defterini masada bırakmasaydı değil mi? Demek ki o kadar da gizli bulmuyor. Ayrıca benim neye baktığımı görüp görmediği de belli değil. Belki de fark etmedi. Belki paranoya yapıyorum.

Anahtarı deliğe sokuyorum ve pozitif bir moddayım. Tamam, Tarquin'le çok dostça ayrılmadık ama belki midesini bozdu. Ya da belki de bir şeyleri aceleye getirmek istemedi. Yapacağım şey şu: Yarın ona bir not göndereceğim, tekrar teşekkür edeceğim ve birlikte Wagner dinlemeye gitmeyi teklif edeceğim. Mükemmel bir fikir. Ayrıca prelüdler hakkında da kaçak kuçak iki bilgi öğrendim mi hangisi diye sorduğunda söyleyecek lafım olur. Evet! Her şey çok güzel olacak. Tüm endişem yersizmiş.

Kapıyı açıyorum, paltomun düğmelerini çözüyorum ve yüreğim hopluyor. Suze beni holde bekliyormuş. Merdivenlerde oturuyor, beni izliyor, yüzünde garip bir ifade var.

"Ah, Bex," diyor ve azarlarcasına kafasını iki yana sallıyor. "Az önce Tarquin'le konuştum."

"Ah, tamam," diyorum. Doğal konuşmaya çalışsam da sesimin tizleşmeye hazır olduğunun bilincindeyim. Arkamı dönüyorum, paltomu çıkarıyorum, yavaşça arkımı açıyorum... Kısacası zaman kazanmaya çalışıyorum. Tarquin ne demiş acaba?

"Herhalde sana *neden* diye sormanın bir manası yok," diyor sessizliği bozarak.

"Şey," diye kekeliyorum. Tanrım, acil sigaraya ihtiyacım var.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Seni suçlamıyorum, yanlış anlama. Bence sadece...” Başını iki yana sallayıp iç geçiriyor. “Daha nazikçe reddedemez miydin? Sesi çok üzgün geliyordu. Zavalıcık senden gerçekten çok hoşlanıyordu, biliyorsun.”

Anlam veremiyorum. Daha nazikçe reddetmek mi?

“Tam olarak...” Kuruyan dudaklarımı yalıyorum. “Tam olarak ne dedi?”

“Şey, aslında şemsiyeni unuttuğunu söylemek için aramış,” diyor Suze. “Sizin arkanızdan garsonlardan biri koşarak çıkmış. Ama ben tabii ki ona akşamın nasıl geçtiğini sordum...”

“Eee, ne dedi?”

“Şey,” diyor Suze ve omuz silkiyor. “Cidden hoş zaman geçirdiğinizi ama onunla bir daha görüşmek istemediğini gayet açıkça belli ettiğini söyledi.”

“Ah!”

Yere çöküyorum, ayaklarım tutmuyor. Demek Tarquin çek defterini karıştırdığımı görmüş. Bu şansımı da kendi ellerimle mahvettim.

Ama Suze’a ne yaptığımı yumurtlamamış. Beni korumuş. Devam etmemek benim seçimimmiş gibi göstermiş. Tam bir centilmen.

Aslında bütün akşam centilmen değil miydi? Bana karşı kibardı, tatlıydı ve nazikti. Benimse tek yaptığım, tüm randevu boyunca baştan sona ona yalanlar uydurmaktı.

Birdenbire ağlayasım geliyor.

“Çok yazık oldu,” diyor Suze. “Yani tamam, her şey sana kalmış falan ama Tarquin cidden çok şekerdir. Senden ne zamandır hoşlanıyor! Harika bir ikili olacaktınız.” İkna etmeye çalışır gibi yalvararak bakıyor. “Onunla bir daha çıkma ihtimalin hiç yok mu?”

“Ben... sanmıyorum,” diyorum çatlak bir sesle. “Suze, çok yorgunum. Yatmaya gidiyorum.”

Gözlerinin içine bakamadan ayağa kalkıp koridoru yavaşça geçerek odama giriyorum.

LONDRA MERKEZ BANKASI

London House

Mill Sokak EC3R 4DW

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 Daire: 2

SW6 8FD Londra

23 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

Londra Merkez Bankası Kolayfon Kredisi başvurunuz için
teşekkürler.

Maalesef kıyafet ve makyaj malzemesi satın almak, böylesi
güvensiz bir borç almak için yeterli dayanak ve sebepten
sayılmıyor. Bu yüzden kredi kartı ekibimiz tarafından
başvurunuz reddedildi.

Londra Merkez Bankası'yla çalıştığınız için teşekkürler.

Saygılarımla,

Margaret Hopkins

Kredi Danışmanı

Endwich Bankası

FULHAM ŞUBESİ

Fulham Yolu, No: 3

SW6 9JH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 Daire: 2

SW6 8FD Londra

24 Mart 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

Bu mektubu 27 Mart Pazartesi sabahı, burada Fulham'daki şubemizde saat 09.30'daki görüşmemizi teyit etmek amacıyla gönderiyorum. Lütfen danışmaya benim ismimi verin.

Sizi görmek için sabırsızlanıyorum.

Saygılarımla,

Derek Smeath

Banka Müdürü

ENDWICH – ÇÜNKÜ BİZ DEĞER BİLİRİZ.

Ertesi sabah yatakta gözlerimi açıyorum ve kendimi hayatımda daha önce hiç bu kadar berbat hissettiğimi hatırlamıyorum. Hiç.

İlk duyduğum şey acı. Kafamı kımıldatmaya çalıştıkça, gözlerimi açmaya uğraştıkça beynimin içinde patlayan kıvılcımlar şeklinde gelen acı. Birkaç temel soru deniyorum: Ben kimim? Bugün günlerden ne? Şu anda bir yerde olmam gerekiyor muydu?

Bir süre sessizce yatıyorum, sadece yaşamak için harcadığım enerjiyle nefes nefeseyim. Hatta yüzüm domates gibi kızarıyor. Nefes nefese kaldığım için kendimi sıkıp yavaşlıyorum ve düzenli nefes almaya başlıyorum. *Nefes al... Ver...* Ardından her şeyi yeniden hatırlayacağım ve daha iyi hissedeceğim. *Nefes al... Ver...*

Tamam... Rebecca. Bu kısım doğru. Ben Rebecca Bloomwood'um. *Al... Ver...*

Başka? Akşam yemeği. Dün gece bir yere yemeğe gittim.
Al... Ver... Al... Ver...

Pizza. Pizza yedim. Peki yanımda kim vardı? *Al... Ver...*

Tarquin.

Ver.

Tanrım. Tarquin.

Çek defterini karıştırmak. Her şeyin mahvolduğu o an.
Hep benim yüzümden.

Çok tanıdık bir çaresizlik hissi her yanıma sarıyor ve hemen gözlerimi kapatıyorum, zonklayan başım sakinleşsin istiyorum. Aynı zamanda dün geceyi hatırlıyorum: Odama dönüşüm, tuvalet masasının üstünde duran, bir zamanlar İskoç Prudential'ın hediyesi yarım viski şişesini görüşüm... Şişeyi açmam -viski sevmem üstelik- kafaya dikişim... Yani birkaç hatırı sayılır yudum aldım. Ki bu da şu an niye bu kadar berbat hissettiğimi açıklar.

Ağır ağır debelenerek yatakta oturuyorum ve Suze'dan ses var mı diye kulak kesiliyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. Ev boş. Yalnızım.

Ben ve düşüncelerim.

Ki doğrusu onlara tahammül edemiyorum. Beynim zonk-luyor, betim benzim attı, titriyorum ama harekete geçmem lazım. Kendimi oyalamalıyım. Dışarı çıkacağım, sessiz bir yerde bir kahve içeceğim ve toparlanmaya çalışacağım.

Bir şekilde yataktan çıkmayı başarıyorum, tuvalet masama doğru doğru sendeliyorum ve aynada kendime bakıyorum. Hiç beğenmediğim bir görüntü. Cildim yeşermiş, ağzım kurumuş, saçım topak topak suratıma yapışmış. Fakat en kötüsü de gözlerimdeki ifade: Boş, zavallı, kendinden tiksinen bir ifade. Dün gece bana bir şans tanındı. Gümüş bir tepside

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

müthiş bir fırsat sunuldu. Bense onu çöpe attım. Tam bir felaketim. Yaşamayı bile hak etmiyorum.

Doğruca King's Road'a gidiyorum. Kalabalığın arasında kaynarım. Hava temiz ve gevrek, biraz serin ama kalabalık caddede yürürken dün geceyi unutmak neredeyse mümkün. Neredeyse. Tam olarak değil.

Aroma'ya girip koca bir kapuçino istiyorum ve her zaman-ki gibi içmeye çalışıyorum. Sanki her şey yolunda, ben de alışverişe çıkmış kızın tekiyim. Ama yapamıyorum. Düşüncelerimden kaçamıyorum. Kafamın içinde çamaşır makinesindeki kirliler gibi çalkalanıyorlar, durmak bilmeyen bir plak gibi çalıyor da çalıyorlar.

Keşke o çek defterine hiç dokunmasaydım. Keşke o kadar aptal olmasaydım. Her şey nasıl da iyi gidiyordu. Benden gerçekten hoşlanıyordu. El ele tutuşuyorduk. Bana tekrar çıkma teklif etmeyi planlıyordu. Tanrım, keşke geri dönebilsem, keşke o geceyi başa sarabilsem...

Bunu düşünme. Neler olabilirdi diye düşünme. Dayanılacak gibi değil. Kartlarımı doğru oynasaydım şu anda muhtemelen burada kahvemi Tarquin'le içiyor olacaktım. Ülkenin en zengin on beşinci kadını olma yolunda hızlı adımlar atıyor olacaktım.

Onun yerine ben ne yaptım?

Gırtlığa kadar borç içindeyim. Pazartesi sabahı banka müdürümle görüşmem var. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Hem de hiç.

Üzgün üzgün kahvemi yudumluyor, küçük çikolatamın kağıdını soyuyorum. Hiç çikolata havamda değilim ama gene de ağzıma tıkıyorum.

En kötüsü -en ama en kötüsü- Tarquin'den sahiden hoşlanmaya başlamıştım. Tamam, dış görünüş olarak Tanrı vergisi

denecek bir yanı yok ama çok tatlı ve kendince komik bir yanı var. Verdiği o broş bayağı şeker bir şey.

Suze'a ne yaptığımı gördüğünü anlatmaması büyük kibarlık. Köpekleri sevdiğimi, Wagner dinlediğimi ve Malawi'deki s.çtiğimin kemancılarını salladığımda bana inanması da çok tatlıydı. Aklının ucundan en ufak bir şüphe kırıntısı bile geçmedi.

Of, gerçekten salya sümük ağlayacağım şimdi.

Kaba saba bir hareketle gözlerimi ovuşturuyorum, fincanımı kafama dikiyorum ve ayağa kalkıyorum. Sokağa çıkınca bir an duraksıyorum, sonra gene adımlarımı hızlandırıyorum. Belki de rüzgar kafamdaki bu dayanılmaz düşünceleri alır götürür. Belki birazdan kendimi daha iyi hissedirim.

Dolanıyorum da dolanıyorum ama hala bir düzelme yok. Kafam acıyor, gözlerim kıpkırmızı, acilen bir içkiye ihtiyacım var. Biraz daha iyi hissetmem için küçük bir şey olsa. Bir içki, bir sigara ya da...

Kafamı kaldırıyorum ve Octagon'un kapısındaayım. Koskoca dünyada en sevdiğim mağaza. Üç kat dolusu kıyafet, aksesuar, dekorasyon, hediyelik eşya, kahveciler, meyve suyu satanlar, tüm evinizi çiçekle bezeme isteği uyandıran çiçekçiler...

Cüzdanım yanımda.

Ufak bir şey ya, biraz neşelenmek için. Bir tişört falan. Ya da bir banyo köpüğü. Kendime bir şey almaya *ihtiyacım* var. Fazla para harcamayacağım. Sadece bir girip...

Kapıyı ittim bile. Oh, nasıl bir rahatlama hissidir bu ya! Şu sıcaklık, şu ışıklar. Ben buraya aitim. Doğal yaşam alanım burası.

* * *

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Fakat tişört köşesine doğru ilerlediğim halde olmam gerektiği kadar mutlu değilim. Rafları inceliyorum, kendime ufak bir hediye almanın verdiği o daimi heyecanı yeniden yaratmaya çalışıyorum ama nedense bugün içimde bir boşluk var. Yine de ortasında gümüş bir yıldız olan, etekleri kesik bir üst seçiyorum, koluma takıyorum ve içimden daha iyi hissettiğimi söylüyorum. Sonra askıdaki sabahlıklar gözüme çarpıyor. Bir sabahlığım olsa çok kullanırdım.

Çok hoş bir havlu sabahlığı okşarken beynimin ücra köşelerinden bir ses çağırıyor, kısık bir radyo gibi sesleniyor. *Yapma sakın. Bir sürü borcun var. Yapma sakın. Bir sürü borcun var.*

Evet, tamam, varsa var.

Ama açıkçası artık ne önemi var? Bir şey değişmez ki. Nasılsa çok geç. Zaten borçtayım, battı balık yan gider. İpini koparmış bir hayvan gibi sabahlığı da alıp koluma atıyorum. Sonra da ona takım havlu terliklere uzanıyorum. Birini alıp diğerini almamak olmaz.

Ödeme noktası hemen solumda ama aldırmiyorum. Henüz işim bitmedi. Asansörlere yürüyorum ve ev dekoru katına çıkıyorum. Yeni bir nevresim takımı almanın zamanı geldi. Yeni sabahlığıma uysun diye beyaz seçeceğim. İki yastık ve sahte kürkten bir diz battaniyesi.

Kucak dolusu yığınma kattığım her yeni ürünle bir havai fişek patlamışçasına keyif doluyorum. Bir an için her şey yolunda. Ama ardından eninde sonunda ışıklar sönüyor ve gene buz gibi karanlıkta kalıyorum. O yüzden de çılgınlar gibi etrafa bakınıp yeni bir şey arıyorum. Kocaman bir kokulu mum, Jo Malone duş jeli ve nemlendirici seti. Bir torba el yapımı oda kokusu. Her birini yığına ekledikçe bir oh ve

ardından yine karanlık. İçimden çektiğim oh'lar kısaldıkça kısılıyor. Bu keyif neden kalıcı olmuyor? Neden daha mutlu hissedemiyorum?

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diyor bir ses ve düşüncelerimi kesiyor. Beyaz gömlek ve keten pantolondan oluşan Octagon giysileri giymiş, genç bir satış görevlisi yanıma geliyor ve yerde biriken yığına bakıyor. “Siz alışverişe devam ederken bazılarını tutmamı ister misiniz?”

“Ah,” diyorum boş bir ifadeyle ve topladığım şeyleri görüyorum. Bayağı da büyümüş. “Hayır, merak etmeyin. Ben sadece... Ben bunları ödeyeceğim.”

Bir şekilde tüm alışverişimi, ahşap zeminden tam ortadaki şık granit ödeme tezgahına kadar ite kaka taşımayı beceriyoruz ve satış görevlisi her şeyi tek tek taramaya koyuluyor. Minderler indirimdeymiş -farkında değildim- ve gerçek fiyatını yazdırırken arkamda kuyruk oluşuyor.

“Toplam 370.56 sterlin,” diyor sonunda ve gülümsüyor. “Nasıl ödemek istersiniz?”

“Eee, kredi kartı,” diyorum ve cüzdanıma uzanıyorum. Kız, kartı makineden geçirirken gözlerim torbalara kayıyor ve bu kadar şeyi eve nasıl götüreceğimi merak ediyorum.

Ama hemen düşüncelerim zıp zıp gidiyor. Evi düşünmek istemiyorum. Suze’u ya da Tarquin’i ya da dün geceyi düşünmek istemiyorum. Hepsi uzakta kalsın.

“Afedersiniz,” diyor kız özür diler gibi, “ama kartınızda bir sorun var. Ödemeyi almadı.” Kartı bana geri veriyor. “Başka kartınız var mı?”

“Ah,” diyorum sıcak basarak. “Şey, VISA kartımı deneyin.”

Ne rezillik. Hem ayrıca kartın nesi sorunlu? Bence gayet iyi duruyor. Yarın hemen bankayı arayıp şikayet edeceğim.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Banka. Derek Smeath ile görüşme. Of of offff. Düşünme, bırak. Çabucak başka bir şey düşün. Yere bak. Mağazada etrafına bakın. Arkamda bayağı bir insan birikmiş ve insanlar öksürüyor, boğazını temizliyor. Herkes beni bekliyor. Arkamdaki kadınla göz göze gelince ne yapacağımı bilemerek gülümsüyorum.

“Hayır,” diyor kasiyer kız. “Bu da çekmedi.”

“Ne?” Şok olarak kıza dönüyorum. VISA kartım nasıl işe yaramaz? Tanrı aşkına, koskoca VISA kartından bahsediyoruz. Tüm dünyada geçerli olan. Olay ne ya? Hiç anlamıyorum. Hiç anlamı...

Birden duvara tosluyorum ve içimi iğrenç bir ürperti kaplıyor. Tüm o mektuplar. Tuvalet masamın çekmecesine hapsettığım o mektuplar. Herhalde içlerinde...

Hayır. Kartımı iptal etmiş olamazlar. Yapmış olamazlar.

Kalbim panikle küt küt atmaya başlıyor. Biliyorum, faturalarımı ödeme konusunda çok yetenekli değildim ama VISA kartıma ihtiyacım var. İhtiyacım var. Bir anda iptal edemezler. Birden dizlerimin bağı çözülüyor.

“Arkanızda bekleyenler var,” diyor kız bana sırayı işaret ederek. “O yüzden ödeyemeyecekseniz...”

“Tabii ki ödeyebileceğim,” diyorum kaskatı kesilip. Artık yanaklarımdan alevler fışkırdığının farkındayım. Ellerim titreye titreye cüzdanımı arıyorum ve sonunda Octagon nakit kartımı çıkarıyorum. Hepsinin altında gömülü duruyordu, o yüzden bir süredir kullanmamışımdır. “Buyrun,” diyorum. “Hepsini buradan çekin.”

“Tamam,” diye kestirip atıyor kız ve kartı geçiriyor.

Acaba bunun ekstresini hiç ödemiş miydim? Bu ancak kartın ödemeye onayını beklediğimiz saniye aklıma geliyor. Bunlar

da birkaç hafta önce bana uyuz bir mektup göndermemiş miydi? Yüksek meblağlar hakkında. Ama ben onu ta ne zaman ödediğimden eminim. Ya da en azından bir kısmını ödemiştim. Ödemedim mi? Eminim...

“Hemen bir yeri aramam lazım,” diyor kasiyer kız, kasadaki minik ekrana bakarak. Telefona uzanıp bir numara çeviriyor.

“Merhaba,” diyor. “Evet, hesap numarasını verebilirsiniz...”

Arkamda birisi yüksek sesle iç geçiriyor. Yüzümün gittikçe ısındığını hissediyorum. Etrafa bakmaya yüreğim dayanmıyor. Kımıldayamıyorum bile.

“Anladım,” diyor kız sonunda ve telefonu kapatıyor. Kafasını kaldırıyor ve yüz ifadesini gördüğüm anda midem hop ediyor. Kibar ifadesi kaybolmuş. Ters ters bakıyor.

“Finansal hizmetler departmanımızla acilen temasa geçmeniz gerekiyormuş,” diyor. “Size numarayı vereyim.”

“Tamam,” diyorum rahatmış gibi. Sanki gayet olağan bir rica duymuşum. “Tamam. Şey, öyle yaparım. Teşekkürler.” Nakit kartımı geri almak için elimi uzatıyorum. Artık alışverişim umrumda değil. Tek istediğim buradan bir an önce defolmak.

“Kusura bakmayın, hesabınız dondurulmuş,” diyor asistan kız sesini alçaltmadan. “Kartınıza el koymak zorundayım.”

İnanamıyorum, yüzüm karıncalanıyor. Arkamda mırıltılar oluyor, herkes kızın dediğini duyduğu için millet meraklanıyor, birbirini dürtüklüyor.

“Eğer başka bir ödeme şekliniz yoksa...” diye ekliyor rezgahtaki alışveriş dağıma bakarak. Havlu sabahlığım. Nevresim takımım. Kokulu mumum. Koskocaman, göze batan yığının. Hiç ihtiyacım olmayan bir dünya şey.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

Parasını ödeyemeyeceğim bir sürü eşya. Birden bu manzara karşısında midem bulanıyor.

Uyuşmuş gibi başımı iki yana sallıyorum. Sanki hırsızlık yaparken yakalandım.

“Elsa,” diye sesleniyor kasiyer. “Şunları halleder misin lütfen? Müşterimiz satın almıyor.” Aldıklarımı gösteriyor ve diğer satış görevlisi yüzünde bomboş bir ifadeyle hepsini kenara çekiyor.

“Sıradaki lütfen.”

Arkamdaki kadın öne adım atıyor, utancından benimle göz göze gelemiyor ve yavaşça arkamı dönüyorum. Hayatımda hiç bu kadar küçük düştüğümü hatırlamıyorum. Sanki bu kattaki tüm gözler benim üzerimde. Bütün müşteriler, satış görevlileri, herkes fısıldaşıp birbirini dürtüklüyor. *Gördün mü? Gördün mü şu kızın halini?*

Bacaklarım titreyerek uzaklaşıyorum. Sağıma soluma bakmadan yürüyorum. Kabustayım. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buradan çıkmam lazım. Mağazadan çıkmalı, sokağa yürümeli ve şeye gitmeliyim...

Nereye gideceğim? Eve herhalde.

Eve dönüp Suze’la karşılaşamam. Tarquin’in ne kadar tatlı olduğunu anlatmasını dinleyemem. Düşündükçe midem bulanıyor.

Ne yapacağım? Nereye gideceğim?

Kaldırımda yürümeye başladığımda dizlerim titriyor, benimle alay eden vitrinlere bakamıyorum. Ne yapabilirim? Nereye gidebilirim? Bomboşum, panikten başım dönüyor.

Bir köşede duruyorum, yeşil yanmasını bekliyorum ve solumdaki kaşmir kazaklarla dolu vitrine boş boş bakıyorum. Birdenbire kıpkırmızı bir kazak görüyorum ve sevinçle gözle-

rim doluyor. Gidebileceğim bir yer var. Her zaman gidebileceğim bir yer.

Eve gidebilirim. Annemle babama.

O gün öğleden sonra çat kapı annemle babamın evine girdiğimde ve birkaç gün kalmak istediğimi söylediğimde en ufak bir şok yaşamıyor, şaşırmıyorlar bile.

Hatta şaşırmaktan öylesine uzaklar ki bunu başından beri, Londra'ya ilk taşınmamdan bu yana bekliyorlar mıydı diye şüphe ediyorum. Her haftasonu beni çantasız, bavulsuz, kıpkırmızı gözlerle kapıda bulmayı mı umuyorlardı? Daha geçen hafta uyguladıkları acil tedaviyi tekrarlayan hastane çalışanları gibi soğukkanlı ve duruma alışık davranıyorlar.

Sadece, elbette hastane çalışanları hastayı yeniden hayata döndürmenin en iyi yolu üzerine uzun uzadıya tartışmaz değil mi? Birkaç dakika sonra içimden dışarı çıkmak, ne yapacaklarına karar vermeleri için onları yalnız bırakmak ve sonra tekrar kapıyı çalmak geliyor.

"Sen yukarı çık, sıcak bir banyo yap," diyor annem ben çantamı yere koyar koymaz. "Çok bitkinsindir!"

“Canı istemiyorsa banyo yapmak zorunda değil!” diye karşı çıkıyor babam. “Belki bir şey içmek istiyor! Bir içki koyayım mı, tatlım?”

“Sence *akıllıca* bir soru mu bu?” diyor annem ve babama *ya alkolikse* bakışı fırlatıyor, sözde bana çaktırmıyor.

“İçki istemem, teşekkürler,” diyorum. “Ama bir fincan çay iyi olurdu.”

“Tabii ki olurdu!” diyor annem. “Graham, git çayı demle.” Babama bir başka manalı bakış fırlatıyor. Babam mutfakta gözden kaybolur kaybolmaz bana yaklaşıp soruyor. “İyi misin, hayatım? Her şey yolunda mı?”

Of, insanın kendini kötü hissettiğinde annesinin şu şefkatli sesini duyması gibisi yoktur, dokunsa ağlayacak kıvamdayım.

“Şey,” diyorum hafiften titreyen bir sesle. “Her şey gayer iyiydi de... Bu aralar sadece biraz zor bir durumdayım. Ama sonunda hepsi geçecek.” Hafifçe omuz silkip bakışlarımı kaçırıyorum.

“Çünkü...” Annem alçak sesle konuşuyor. “Baban görüldüğü kadar eski kafalı değildir aslında. Eğer bizim bir... ufaklığa bakmamız gerekiyorsa... sen kariyerini kovalarken...”

Ne?

“Anne, merak etme!” Ani bir çıkış yapıyorum. “Hamile değilim!”

“Öyle bir şey demedim,” diye hemen düzeltip kızarıp bozarıyor. “Sadece sana destek olduğumu göstermek istedim.”

Olamaz ya, ne biçim annemle babam var! O kadar çok pembe dizi izliyorlar ki onlar için endişeleniyorum. Resmen hamile olmamı bekliyorlarmış. Zalim sevgilimi de öldürüp verandanın altına gömecekler herhalde.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Hem ayrıca şu *destek olma* olayı da nedir? Annem öğleden sonraları kadın programlarını izleyene kadar böyle cümleler kurmazdı.

“Eh, hadi ama,” diyor. “Gel şöyle, al çayını da bir otur bakalım.”

Böylece de annemin peşinden mutfığa giriyorum ve hep birlikte güzel çaylarımızla masaya oturuyoruz. Söylemek zorundayım, çok güzel. Sıcak, sert bir çay ve çikolatalı burbonlu kurabiye. Mükemmel. Gözlerimi kapatıp iki yudum içiyorum, tekrar açıyorum ve annemle babamın yüzlerinde bariz bir merakla beni süzdüklerini görüyorum. Annem anında yüz ifadesini değiştirip gülmeye çalışsa da, babam öksürüyormuş numarası yapsa da bana sökmez. Sorunun ne olduğunu anlatayım diye ikisinin de içi içini yiyor.

“Evet,” diye başlıyorum yavaşça, ikisi de bir anda kafasını dikeyor. “İkiniz de iyisiniz umarım?”

“Ah, evet,” diyor annem hemen. “İyiyiz, iyiyiz.”

Gene bir sessizlik oluyor.

“Becky,” diyor babam kara haber verircesine. Annemle ben dönüp ona bakıyoruz. “Bilmemiz gereken bir dert mi var başında? İstersen bize anlatabilirsin,” diye ekliyor çabuk çabuk. “Ve bilmeni isterim ki her konuda sana desteğiz.”

Gene gündüz programı dramlarına başladılar. Bizimkiler biraz daha dışarıda zaman geçirmeli artık.

“İyi misin, tatlım?” diyor annem nazikçe ve sesi öylesine yumuşak ve şefkatli ki ellerim titreyerek fincanımı masaya koyuyorum ve konuşuyorum. “Doğrusunu isterseniz canımı sıkan bir mesele var. Sizi endişelendirmek istemediğim için daha önce bir şey demedim...” Gözlerimin yaşlarla olduğunu hissediyorum.

“Neymiş o?” diyor annem panikleyerek. “Tanrım, uyuşturucu bağımlısı oldun değil mi?”

“Hayır, ne uyuşturucusu!” diye karşı çıkıyorum sesimi yükselterek. “Ben sadece... Şey, mesele şu ki... ben... benim...” Çayımдан koca bir yudum alıyorum. Tahminimden çok daha zormuş. Hadi Rebecca, *söyle* şunu.

Gözlerimi kapatıyorum, elimle kupamı sıkıca sarıyorum.

“Gerçek şu ki...” diyorum yavaşça.

“Evet?” diye bekliyor annem.

“Gerçek şu ki...” Annem gözlerini kocaman açıyor. “Biri beni takip ediyor. Derek Smeath diye bir adam peşimde.”

Kuru bir sessizliğin içinden babamın derin nefes alırken dişlerinin arasından çıkan ses duyuluyor.

“Tahmin etmiştim!” diyor annem tiz bir sesle. “Biliyordum işte! Bir sorun olduğunu çakmıştım!”

“Hepimiz tahmin ediyorduk bir şeyler döndüğünü!” diyor babam ve dirseklerini masaya koyup öne dayanıyor. “Ne zamandır devam ediyor bu, Becky?”

“Ah, ıı, aylar oluyordur,” diyorum çayımın içine bakarak. “Sadece, yani yakamdan düşmüyor bir türlü. Ciddi bir şey yok. Ama artık başa çıkamıyorum.”

“Peki kim bu Derek Smeath?” diye soruyor babam. “Tanıyor muyuz?”

“Sanmıyorum. Biz nerede tanıştık, ıı, işyerinde tanıştık.”

“Tabii ki öyle olacaktı!” diyor annem. “Senin gibi kariyer sahibi, genç ve güzel bir kız... Böyle olacağını biliyordum!”

“Gazeteci mi?” diyor babam.

“Endwich Bankası’nda çalışıyor. Mesela insanları arayıp sanki banka hesaplarına o bakıyormuş gibi şeyler yapıyor. Gerçekten çok inandırıcı biri.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Annemle babam anlattıklarımı sindirirken bir sessizlik oluyor ve bir çikolatalı burbonlu daha yuvarlıyorum.

“Eh,” diyor annem nihayet. “Sanırım polise haber vermemeliyiz.”

“Hayır!” diye ayaklanıyorum masaya kırıntılar saçarak. “Polis falan istemiyorum! Adam beni tehdit etmedi, bir şey yapmadı. Hatta aslında gece gündüz peşimde bile denemez. Sadece öyle bir baş ağrısı işte. Ben de biraz ortadan kaybolur sam dedim...”

“Anladım,” diyor babam ve anneme bir bakış atıyor. “Eh, mantıklı.”

“Kısacası benim önerim,” diyorum ellerimi kucagımda sımsıkı birleştirerek, “eğer burayı ararsa yurtdışına çıktığımı, kaldığım yerin numarasını bilmediğinizi söyleyin. Ve başkası ararsa da aynı şeyi deyin. Hatta Suze’a bile.”

“Olur,” diyor babam. “Bize göre sen artık burada değilsin.”

Masadan uzanıp elimi sıkıyor. Yüzündeki endişeyi görünce yaptığım şeyden dolayı kendimden nefret ediyorum. Bir an için o kadar suçluluk duyuyorum ki gözyaşlarına boğularak onlara her şeyi dosdoğru şekilde anlatabilirim gibi hissediyorum.

Ama yapamam. Tatlı, sevgi dolu annemlere, sözde yüksek bir konumda çalışan, sözde başarılı kızlarının aslında düzensiz, onları kandıran, gırtlığından da yukarısına kadar borca batmış bir harabe olduğunu anlatamam.

Böylece akşam yemeği yiyoruz -Waitrose marketlerinden etli turta- ve birlikte bir Agatha Christie adaptasyonu izliyoruz, sonra ben üst kata, eski odama çıkıyorum, eski bir gecelik giyip yatağa giriyorum. Ertesi sabah uyandığımda

kendimi haftalardır olmadığım kadar mutlu ve dinlenmiş hissediyorum.

Hepsinin de ötesinde, eski odamda gözlerimi tavana dikmiş dururken kendimi güvende hissediyorum. Dünyadan uzak kozama çekilmiş, pamuklara sarıp sarmalanmış vaziyeteyim. Beni burada kimse bulamaz. Zaten burada olduğumu *bilen* de yok. İğrenç mektuplar almayacağım, iğrenç aramalar gelmeyecek ve iğrenç ziyaretçilerim kapıma dayanmayacak. Burası bir sığınak gibi. Tüm sorumluluk omuzlarımdan kalktı. Sanki yeniden on beş yaşıma döndüm de okul ödevleri dışında hiç derdim tasam yok. Ama ödev diye bir şey de yok!

Yataktan kalkana kadar saat dokuzu buluyor ve bir anda aklıma geliyor, buradan kilometrelerce ötede, Londra'da, Derek Smeath yarım saat içinde benimle görüşmeyi bekliyor. Mideme minik bir bıçak saplanır gibi oluyor ve bir an için, bankayı arayıp bir bahane mi uydursam diye düşünüyorum. Ama daha düşünürken bile bunu yapmayacağımın farkındayım aslında. Bankanın varlığını bile kabul etmek istemiyorum. Her şeyi unutmak istiyorum.

Artık hiçbirisi yok benim dünyamda. Ne banka ne kredi kartı ne Octagon. Tümünü hayatımdan eledim, tek bir tuşla sildim.

Tek arayabileceğim yer ofis çünkü işe gitmediğim için kovulmak istemiyorum. 9.20'de arıyorum -Philip gelmeden ve danışmadan Mavis'i çeviriyorum.

"Alo, Mavis?" diyorum çatlak bir sesle. "Ben Rebecca Bloomwood. Philip'e çok hasta olduğumu söyleyebilir misin?"

"Ah, yazık sana!" diyor Mavis. "Bronşit misin?"

"Bilmiyorum ki," diyorum. "Öğlen doktordan randevu aldım. Kapatmalıyım. Hoşçakal."

Bir Alışverişkoligün İtirafı

İşte bu kadar. Kısa bir telefon görüşmesi ve özgürüm. Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Neden şüphelensinler ki? Rahat bir oh çekip hafifliyorum. Bu kadar basit. Keşke daha önce yapsaymışım.

Zihnimin bir köşesinde, sonsuza kadar burada kalamayacağımı bilmenin huzursuzluğu beni bir gremlin gibi kemiriyor. Er geç birileri bana ulaşacak.

Ama şimdi değil. Bir süre değil. Bu arada da ben bunları hiç düşünmeyeceğim. Güzel çayımı içeceğim, *Morning Coffee* izleyeceğim ve kafamı tümüyle boşaltacağım.

Mutfağa girdiğimde babam masada gazete okuyor. Havada kızarmış ekmek kokusu ve arka planda hafif müzik çalan radyonun sesi. Tıpkı öğrencilik yıllarımda, evde yaşadığım günlerdeki gibi. Hayat o zaman ne kadar basitti. Her şey ne kolaydı. Ne fatura ne milletin istekleri ne banka mektupları. Büyük bir nostalji dalgası kaplıyor içimi ve gözlerimi kırpıştırarak su ısıtıcısının düğmesine basıyorum.

"İlginç haberler var," diyor babam *Daily Telegraph*'taki yazıyı işaret ederek.

"Öyle mi?" Kupama çay poşetimi koyuyorum. "Neymiş?"

"İskoçya Başbakanı, Flagstaff Hayat sigortayı almış."

"Ah, evet," diyorum öylesine. "Doğru. Evet, öyle olacağını önceden duymuştum."

"Flagstaff Hayat yatırımcılarının hepsi şimdi durduk yere büyük ödemeler alacak. Anlaşılan bayağı yüksek miktarda."

"Vay canına," diyorum ilgilenmiş gibi yaparak. *Good Housekeeping*'in son sayısına uzanıyorum, açıp burcumu okumaya başlıyorum.

Ama içim içimi yiyor. Flagstaff Hayat. Nereden tanıdık bu isim? Kiminle konuşuyordum bunu...

“Komşumuz Martin ve Janice!” diye bağıriyorum birden. “Onlar da Flagstaff’tan sigortalıydı! On beş yıldır hem de.”

“O zaman onları da görecekler,” diyor babam. “Ne kadar uzun zamandır bağlıysan ödenek o kadar yüksek olacakmış.”

Haşur huşur sayfayı çeviriyor ve elimde çayımın masaya oturuyorum, *Good Housekeeping*’de Paskalya çöreği tarifi sayfası açık. *Haksızlık bu*, diye düşünüyorum. Bana niye öyle havadan ödenek gelmiyor? Endwich Bankası neden el değiştirmiyor? O zaman bana da tüm borcumu kapatacak bir ödenek gelirdi. Aynı zamanda Derek Smeath’in işten atılması da cabası.

“Bugün için planın var mı?” diye soruyor babam kafasını kaldırıp.

“Pek sayılmaz,” diyerek çayımı yudumluyorum.

Hayatımın geri kalanı için planım var mı? Pek sayılmaz.

Sonunda annemle canımı sıkan şeylerden uzak, hoş bir sabah geçiriyorum. Annemin kermeste satılmak üzere eski giysileri ayıklamasına yardım ediyorum ve saat yarımında mutfığa girip birer sandviç hazırlıyoruz. Saate baktığımda üç saat önce Endwich Bankası’nda olmam gerektiği gerçeği aklımın ucundan geçer gibi oluyor ama öyle uzakta ki boğuk bir ses gibi. Londra’daki bütün hayatım artık bana uzak ve gerçekdışı. Ben *buraya* aitim. O deli kalabalıktan kopmuş, annemle babamın dizinin dibinde, karmaşadan uzak, güzel zaman geçiriyorum.

Yemekten sonra annemin postayla gelen kataloglarından biriyle bahçeye çıkıyor, elma ağacının yanındaki banka oturuyorum. Bir saniye geçmeden, çitin diğer tarafından bir ses duyuyorum ve kafamı kaldırıyorum. Komşumuz Martin. Hım. Şu anda pek Martin’le ilgilenme havamda değilim.

Bir Alışverişkiliğin İtirafı

“Merhaba, Becky,” diyor yumuşak bir sesle. “İyi misin?”

“İyiyim, teşekkürler,” diye kestirip atıyorum. *Ve oğlunuzdan da hoşlanmıyorum*, diye ekleyesim geliyor. Ama o zaman da inkar ediyorum diye daha çok inanırlar.

Janice elinde bir bahçe malasıyla Martin’in yanında belirip “Becky,” diyor. Gözleri kocaman açılmış, huşu içinde bir bakış atıyor. “Şeyi duyduk, senin... *sapığı*,” diye fısıldıyor.

“Bu bir suç,” diye heyecanlanıyor Martin. “Böyle insanlar parmaklıklar ardına konmalı.”

“Yapabileceğimiz bir şey varsa...” diyor Janice. “Ne olursa. Söylemen yeter.”

“İyiyim ben, gerçekten,” diyorum. Birden yumuşuyorum onlara karşı. “Sadece bir süre burada kalmak istedim. Her şeyden kaçmak istedim.”

“Tabii ki,” diyor Martin. “Akıllı kız.”

“Ben de bu sabah Martin’e onu diyordum,” diye lafa giriyor Janice. “Bence bir koruma tutmalısın.”

“Tedbirli olmaktan zarar çıkmaz,” diyor Martin. “Hele hele bu zamanlarda.”

“Şöhretin bedeli,” diyor Janice ve kederli kederli başını sallıyor. “Bunlar hep şöhretin bedeli işte.”

“Eh, neyse,” diyorum konuyu kapatmaya çalışarak. “Siz nasılsınız?”

“Ah, biz iyiyiz,” diyor Martin. “Herhalde.” Ne şaşırtıcıdır ki sesine bir neşe geliyor. Bir sessizlik oluyor, sonra Janice’e bakıyor. Janice de hafifçe kaşlarını çatıp olumsuz anlamda kafa sallıyor.

“Neyse, haberi duyduğunuza sevinmişsinizdir,” diyorum canlı bir sesle. “Flagsatff Emeklilik.”

Bir sessizlik oluyor.

“Şey,” diyor Martin. “Sevinebilirdik.”

“Kimin aklına gelirdi ki?” diyor Janice hafifçe omuz silke-
rek. “Olur böyle şeyler. Şans işte.”

“Nasıl yani?” diyorum afallayarak. “Büyük bir ödeme
almayacak mısınız, anlamadım?”

“Anlaşılan...” Martin yüzünü ovuşturuyor. “Bizim duru-
mumuzda hayır.”

“İyi de neden?”

“Martin bu sabah şirketini aradı,” diyor Janice. “Ne kadar
alacağımızı öğrenmek için. Gazetelerde uzun zamandır emek-
lilik üyesi olanların *binlerce* sterlin alacağı yazıyordu. Ama...”
Martin’e bakıyor.

“Ama ne?” diyorum telaşa kapılarak.

“Anlaşılan biz artık buna uygun aday değilmiz,” diyor
Martin. Garip bir hali var. “Yatırımımızın yerini değiştirdiği-
miz için. Eski fonumuzda geçerli olurmuş ama...” Öksürüyor.
“Yani gene *bir şey* alacağız ama aşağı yukarı 100 sterlin kadar.”

Boş boş bakıyorum.

“E siz...”

“İki hafta önce fon değiştirdik,” diyor Martin. “Olay da o
zaten. Azıcık daha dursaymışız... Olsun, artık olan oldu.
Mız mızlanmanın anlamı yok.” Kaderine razı bir şekilde omuz
silkip Janice’e gülümsüyor, Janice de ona gülümsüyor.

Bense bakışlarımı kaçırıp dudağımı ısııyorum.

Çünkü buz gibi iki el kalbimi sıkıyor. Yatırımlarının yerini
değiştirmeden önce benim tavsiyemi almışlardı, ona güvене-
rek başka yere geçtiler değil mi? Başka bir fona geçsek mi diye
bana danıştılar, ben de yapmalarını söyledim. Şimdi düşü-
nüncü... Ben bu el değiştirme olayının duyumunu almamış
mıydım? Of Tanrım. Biliyordum. Onlara engel olabilirdim.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Böyle bir şey olacağını nereden bilebilirdik,” diyor Janice ve rahatlatıcı bir şekilde elini kocasının omzuna koyuyor. “Böyle haberler son ana kadar gizli tutuluyor, değil mi, Becky?”

Boğazım kuruduğu için konuşamıyorum. Şimdi gayet net haurlıyorum. El değiştireceğinden ilk bahseden Alicia’ydı. Buraya gelmemden bir gün önce. Sonra Philip de ofiste bir çıtlattı. Hissedarların karının yükselmesiyle ilgili bir şeylerdi sanırım. Sadece, ben kulak vermiyordum. Galiba o esnada tırnaklarımı törpülüydüm.

“Kalsaymışız tahminlerine göre yirmi bin sterlin almışız,” diyor Martin kasvetle. “Düşününce insanın midesi bulanıyor. Yine de Janice haklı. Nereden bilecektik? Kimse bilemezdi.”

Tanrım, inanmıyorum. Hep benim yüzümden. Bir kere de beynimi kullanıp düşünseydim şu hayatımda...

“Ah, Becky, öyle üzgün durma,” diyor Janice. “Senin suçun değil! Bilmiyordun ki! Kimsenin haberi yoktu. Hiçbirimiz...”

“Ben biliyordum,” diye yumurtlayıveriyorum dayanamayıp.

Bomba atılmış gibi sessizlik çöküyor.

“Ne?” diyor Janice. Bayılacak gibi.

“Yani kesin bir şey bilmiyordum da,” diyorum gözlerimi yere dikip “bir süre önce bir söylenti duymuştum. Sorduğunuz zaman söylemeliydim aslında. Sizi uyarmalıydim. Ama ben sadece... o anda düşünmedim. Hatırlamadım.” Zorla bakışlarımı kaldırıyorum. Martin küçük dilini yutmuş gibi görünüyor. “Ben... çok üzgünüm. Hepsi benim hatam.”

Kimse konuşmuyor. Janice’le Martin birbirine bakıyor. Omuzlarım düşüyor, kendimden nefret ediyorum. İçeride telefonun çaldığını ve birisinin koşup açtığını duyuyorum.

“Anladım,” diyor Martin sonunda. “Eh, ne yapalım. Olan oldu.”

“Kendini suçlama, Becky,” diyor Janice nazikçe. “Üyeliğimizi değiştirmek bizim kararımızdı, senin değil.”

“Ve unutma, son zamanlarda çok stres altındasın,” diye ekliyor Martin anlayışlı bir şekilde koluma dokunarak. “Bir de şu iğrenç herif peşine takılmış.”

Şimdi cidden böğüre böğüre ağlayacağım. Ben bu insanların nezaketini hak etmiyorum. Bilmem gereken şeylerle ilgilenmeyip bir tarafımı yaydığım için bu insanlara yirmi bin sterlin kaybettirdim. Ben finans muhabiriyim be, olacak iş mi!

İşte birden, orada, annemlerin bahçesinde dururken hayatımın en dibine vurduğumu hissediyorum. Ne var elimde? Hiçbir şey. Tek bir şey yok. Paramı kontrol edemiyorum, işimi yapamıyorum ve bir erkek arkadaşım yok. En yakın arkadaşımın kalbini kırdım, annemlere yalan söyledim, şimdi de komşularımın hayatını mahvettim. Ben artık her şeyden elimi eteğimi çekip bir Budist manastırına falan yerleşmeliyim.

“Becky?”

Babamın sesi konuşmamızı bölüyor ve şaşırarak kafamı kaldırıp bakıyorum. Babam yüzünde huzursuz bir ifadeyle çimlerde bize doğru yürüyor.

“Becky, sakın panik yapma,” diyor, “ama az önce şu Derek Smeath denen herif telefondaydı.”

“Ne?” diyorum. Yüzümün kül gibi olduğunu hissediyorum.

“Peşindeki sapık mı?” diyor Janice ve babam ağırbaşlı bir şekilde kafasını sallıyor.

“Ne baş belası adammış ya. Bana karşı da oldukça agresifti.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Tamam da Becky’nin burada olduğunu nereden biliyor?” diyor Janice.

“Adam ballı herhalde,” diyor babam. “Ben çok medeni konuştum, ona senin burada olmadığını ve nerede olduğunu bilmediğimi söyledim.”

“Eee, o ne dedi?” diyorum zar zor konuşarak.

“Bir buluşma mı ne ayarlamışsınız diye zırvaladı.” Babam başını iki yana sallıyor. “Adam resmen hülyalarda.”

“Numaranı değiştirmelisin,” diye akıl veriyor Martin. “Rehbere de kaydolma.”

“Peki adam nereden arıyormuş?” diye soruyor Janice telaşla sesini yükselterek. “Her yerden çıkabilir demek ki!” Bir yeri ısırlmış gibi bahçede etrafına bakınıyor, adamın çalılarının arkasından bööö diye fırlamasını bekliyor.

“Kesinlikle,” diyor babam. “Evet, Becky, bence içeri girmelisin. Böyle tiplerin sağı solu belli olmaz.”

“Tamam,” diyorum uyuşmuş gibi. Bunun olduğuna inanmıyorum. Babamın tatlı, endişeli suratına bakıyorum ve birden gözlerimin yaşlarla dolmasına ramak kaldığını hissediyorum. Ah, neden annemle babama doğruyu söylemedim? Ne diye kendimi böyle hallere sokuyorum?

“Çok sarsılmış görünüyorsun tatlım.” Janice omzumu sıvazlıyor. “Gidip güzel bir çay iç bakalım.”

“Evet,” diyorum. “Evet, öyle yapayım.”

Babam da bakıma muhtaç bir hastaymışım gibi beni yavaşça eve doğru sokuyor.

İşler çığırından çıktı. Olay kendimi bir başarısızlık timsali gibi hissetmekle bitmiyor, artık güvenlik de hak getire. Etrafımdaki koza hissi ve güvenlik duygusu yok oldu. Sanki dımdızlak

ortada kaldım ve diken üstündeyim. Koltuğa annemin yanına oturuyorum, çayımı içip televizyon seyrediyorum ama yanlışmadan gelen her sesle yerimden fırlıyorum.

Ya Derek Smeath buraya doğru yola çıktıysa? Londra'dan buraya arabayla gelmesi ne kadar sürer? Bir buçuk saat? Taş çatlasın, iki.

Yok, yapmaz öyle bir şey. Başını kaşıyacak zamanı yok.

Ama yapabilir.

Ya da icra memurlarını gönderir. Olamaz, Tanrım. Deri ceketli, göz korkutan adamlar. Korkudan midem büzüşüyor. Sanki gerçekten peşimde bir sapık varmış gibi hissetmeye başladım.

Reklamlar başladığında annem bahçe malzemeleriyle dolu kataloga uzanıyor. "Şu kuş havuzuna baksana ne tatlı," diyor. "Ben de bahçeye bir tane alacağım."

"Harika," diye mırıldanıyorum ama dikkatimi veremiyorum.

"Nefis çiçeklikler de getirmişler," diyor. "Sen de sizin dairedeki pencerenin önüne çiçeklik alıp koysana."

"Hı hı," diyorum. "Olabilir."

"Senin için de iki tane sipariş edeyim mi? Pahalı değil."

"Yok, teşekkürler."

"Çekle ya da kredi kartınla ödeyebiliyorsun..." diyor ve sayfayı çeviriyor.

"Hayır, anne, gerçekten," diyorum. Sesim biraz tizleşiyor.

"Kredi kartı numaranı verirsin, eve getirirler..."

"Anne, sus!" diye bağıriyorum. "İstemiyorum, tamam mı?"

Annem şaşkınlıkla, hafiften de kınayarak bakıyor ve katalogun sayfasını çeviriyor. Gırtlığımı sıkan bir panikle anneme dönüyorum. Kredi kartım kullanım dışı. Nakit kartım kullanım dışı. Her şeyim kullanım dışı. Annemin haberi bile yok.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Düşünme. Dur, böyle düşünme. Sehpadaki eski dergiyi alıyor ve bakarkör vaziyette sayfaları çevirmeye başlıyorum.

“Zavallı Martin ve Janice’e yazık oldu değil mi?” diyor annem kafasını kaldırıp. “Şirketin el değiştirmesine iki hafta kala üyelikten çıktılar! Ne talihsizlik!”

“Evet,” diye mırıldanıyorum uzun yazılarla dolu bir sayfaya bakarak. Martin ve Janice’i hatırlatmasınlar bana.

“Feci bir tesadüf bence,” diyor annem başını sağa sola sallayarak. “Şirketin el değiştirme öncesinde şu yeni fonu ortaya çıkarması nasıl bir şanssızlık. Biliyorsun, bir sürü insan Martin ve Janice gibi yapıp hakkını kaybetmiştir. Korkunç bir şey gerçekten.” Televizyona bakıyor. “Ah, reklamlar bitti.”

Neşeli yarışma şarkısı başlıyor ve televizyondan deli gibi alkış sesi yükseliyor. Ama dinlemiyorum, hatta dikkatimi bile vermiyorum. Annemin az önce söylediği şey kafama takılıyor. Feci bir tesadüf. Hayır, tesadüf değildi, değil mi? Banka Janice ve Martin’e yazdı, fonlarını değiştirmelerini önerdi. Hatta ufak bir teşvik hediyesi sundular. Saat.

Neden yaptılar böyle bir şey?

Birden dimdik oturuyorum. Flagstaff Hayat’tan gelen mektubu görmek ve el değiştirme olayından tam olarak kaç gün önce gönderildiğini öğrenmek istiyorum.

“Hangi kelime çıkacak ki?” diye kendi kendine konuşuyor annem gözlerini ekrandan ayırmadan. “Son harfi S olabilir mi sence?”

“Ben biraz... yan tarafa geçiyorum,” diyorum ve ayaklanıyorum. “Hemen dönerim.”

Kapıyı Martin açıyor. Janice’le o da televizyonun karşısında aynı yarışmayı seyrediyorlar.

“Merhaba,” diyorum utana sıkıla. “Merak ettim de, biraz konuşabilir miyiz?”

“Tabii ki!” diyor Martin. “Gelsene! Şeri ister misin?”

“Ah,” diyorum, bunu hiç beklemiyordum. Yani içmeye karşı olduğumdan falan değil tabii de, saat daha beş bile olmadı. “E iyi, olur.”

“Bir şeri için asla çok erken değildir!” diyor Martin.

“Ben de bir tane daha alırım, Martin, teşekkürler,” diyen Janice’in sesi duyuluyor oturma odasından.

Bombaya bak. Alkolik çift!

Tanrım, belki bu da benim hatam. Belki de yaşadıkları maddi şokun sonucunda kendilerini içmeye ve televizyonda gündüz programları izlemeye vererek teselli buluyorlar.

Martin koyu kahve şeriyi koyarken “Merak ediyordum,” diyorum gergince. “Yani öylesine sordum. Flagstaff Hayat’ın yatırım değiştirmek ister misiniz diye gönderdiği mektuba bakabilir miyim? Ne zaman yollamışlar, aklıma takıldı.”

“Seni gördüğümüz gün gelmişti,” diyor Martin. “Neden görmek istedin?” Kadehini kaldırıyor. “Sağlığına.”

“Şerefe,” deyip bir yudum alıyorum. “Merak ettim de...”

“Oturma odasına gel,” diye lafımı kesiyor Martin ve beni holden geçiriyor. “Al bakalım, tatlım,” diye ekliyor ve Janice’e şerisini uzatıyor. “Hadi bakalım, fondip!”

“Şşş,” diye cevap veriyor Janice. “Bir işlem bölümüne geçtiler. Dikkatimi dağıtma.”

“Bu konu üstüne biraz araştırma yapmak istedim de,” diye fısıldıyorum Martin’e ekranda sayaç dönerken. “Kendimi kötü hissediyorum.”

“50 çarpı dört, 200,” diyor Janice birden. “Altı eksi 3, 3, çarpı yedi, 21. Hepsini toplayınca.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Aferin, hayatım!” diyor Martin ve oymalı meşe dolabı karıştırıyor. “Mektup burada,” diyor. “Eee, makale falan mı yazacaksın?”

“Büyük ihtimal,” diyorum. “Sakıncası yok değil mi?”

“Sakıncası mı?” Martin omuz silkiyor. “Hayır, sanmıyorum.”

“Şşş!” diyor Janice. “Final sorusu.”

“Tamam,” diye fısıldıyorum. “Şey, ben sadece... Ben şunu alayım o zaman. Alabilir miyim?”

“İrdelemek!” diye bağılıyor Janice. “Hayır, işkillenmek!”

“Ve şeri için teşekkürler.” Koca bir yudum yuvarlıyorum, yapış yapış tatlılığı içimi yakıyor, bardağımı koyup parmakucunda odadan çıkıyorum.

Yarım saat sonra kendi odamdayım. Flagstaff Hayat’ın mektubunu defalarca okudum ve burnuma kötü kokular geliyor. Kim bilir kaç yatırımcı bu uyduruk saat hediyesine kanıp üyeliğini değiştirmiş ve yüksek ödeneğini kaybetmiştir? Artı, Flagstaff Hayat böyle kim bilir ne kadar kara geçti? İçim içimi yiyor. Dahası, gerçekten bunu yazmak istiyorum. Hayatımda ilk kez finansla ilgili bir hikaye ilgimi çekiyor.

Ayrıca da kıytırık *Başarılı Birikim* için yazmak istemiyorum.

Eric Foreman’ın kartı hala cüzdanımda, en üstte direkt kartı yazıyor. Kartı çıkarıyorum. İki saniye duruyorum ve sonra hemen telefona koşup fikrimi değiştirmeden numarayı çeviriyorum.

“Eric Foreman, *Daily World*,” diye gürlüyor adamın sesi hattın diğer ucunda.

Tanrım. Bunu gerçekten yapacak mıyım?

“Merhaba,” diyorum gerilerek. “Beni hatırlar mısınız bilmiyorum. *Başarılı Birikim*’den Rebecca Bloomwood. Sacrum Asset Yönetim’in basın toplantısında tanışmıştık.”

“Doğru, evet, öyleydi,” diyor adam neşeli neşeli. “Nasılsın tatlım?”

“İyiym,” diyorum ve elimle ahizeyi sıkıyorum. “Çok iyiym. İı, merak ediyordum da, *Paralı Adamlara Güvenilebilir Miyiz?* yazı diziniz devam ediyor mu?”

“Ediyor şimdilik,” diyor Eric Foreman. “Neden ki?”

“Sadece...” Yutkunuyorum. “Sadece, sanırım ilginizi çekebilecek bir haber var.”

On Yedi

Hayatımda bir yazı üstünde hiç bu kadar çok çalışmamıştım. Hiç.

Yanlış anlamayın, daha önce hiç bu kadar kısa sürede bir yazı yetiştirmem istenmedi. *Başarılı Birikim*'de yazımı teslim etmeden önce koskoca bir ayımız oluyor ve habire şikayet ediyoruz. Eric Foreman telefonda "Yarına bitirebilir misin?" dediğinde önce şaka yapıyor sandım. Hemen atlayıp "Tabii ki!" dedim. *Hatta beş dakikaya gönderiyorum*, diye ekleyecektim neredeyse. Ardından, tam zamanında, adamın ciddi olduğunu fark ettim. Offf.

Böylece de ertesi sabah ilk iş, ses kayıt cihazımla Martin ve Janice'in evine damlıyorum, yatırımları hakkındaki tüm bilgiyi yazıyorum ve Eric'in de önerdiği gibi de bir sürü duygusal ayrıntı ekliyorum.

"İnsanların ilgisini istiyoruz," dedi bana telefonda. "Sakın öyle sıkıcı finans raporu gibi yazmaya kalkma. Okuyunca

hallerine acıyalım. Gözlerimiz dolsun. Çalışkan, sıradan bir çift, yaşlılıklarında güvenebilecekleri üç kuruş para biriktirme ümidi içindeydi. Koca gerdanlılar bunları soyup soğana çevirdi. Nasıl bir evde oturuyorlar?”

“Eee, Surrey’de dört yatak odalı müstakil bir evde.”

“Hım, Tanrı aşkına, bunu sakın yazma!” diye gürledi. “Ben dürüst, fakir ama gururlu insanlar istiyorum. Hükümetten bir kuruş yardım istememiş, geçinmek için birikim yapmışlar. Saygın bir finansal kuruluşa güvenmişler. Şirketse bunun karşılığında onları kapı önüne koymuş.” Durakladı ve sanki dişini kaşıyor gibi bir ses çıktı. “O tarz bir şey işte. Becerebilecek misin?”

“Ben, ıı, evet! Tabii ki!” diye kekeledim.

Of Tanrım, diye düşündüm telefonu kapatınca. *Of Tanrım, başıma nasıl bir iş çıkardım bakalım?*

Fakat artık çok geç, karar değiştiremem. Böylece tek yapmam gereken, Janice ve Martin’i, *Daily World*’de isimlerinin geçmesinde bir sakınca olmadığına ikna etmek. *Financial Times*’a yazmıyorum sonuçta. Hatta bildiğimiz *Times* bile değil bu gazete. Yine de, daha kötüsü de olabilirdi. *The Sun* gibi magazineli bir şey olabilirdi ve üstsüz bir mankenle paparazzilerin çektiği bulanık bir ünlü resminin arasında kalabilirdi.

Neyse ki şansıma, onlar adına bu kadar zahmete katlanmama o kadar sevinip abarttılar ki hangi gazeteye yazdığım umurlarında bile olmadı. Üstüne bir de bir fotoğrafçının resimlerini çekmeye geleceğini duyduklarında, sanırsınız Kraliçe teşrif edecek, öyle bir şamata...

“Saçlarım!” diyor Janice üzüntüyle aynaya bakarak. “Maureen’i nasıl ayarlayıp da fön çektireceğim, nasıl yetişecek?”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Gerek yok, canım. Saçın çok güzel,” diye içini rahatlatıyorum. “Neyse, zaten olabildiğince doğal çıkmalısınız. Dürüst, sıradan insanlar...” Oturma odasına bakıyorum, yazıma katacak can alıcı ayrıntılar yakalamaya çalışıyorum.

Oğullarından gelen bir yıldönümü kartı, senede bir cilaladıkları şömine rafında kabara kabara boy gösteriyor. Fakat bu yıl Janice ve Martin Webster için bir kutlama söz konusu değil.

“Phyllis’i aramalıyım,” diyor Janice. “Duyunca inanmayacak!”

“Sen hiç asker falan olmadın değil mi?” diye soruyorum Martin’e düşünceli düşünceli. “Ya da itfaiyeci? Öyle bir şey. Yani seyahat acentesinde çalışmadan önce.”

“Hayır hayatım,” diyor Martin kaşlarını çatarak. “Sadece harp okuluna gitmiştim.”

“Ah tamam,” diye seviniyorum. “Bu da olur.”

Martin Webster harp okulunda aldığı rozete dokunuyor, gençliğinde gururla göğsünde taşırdı. Hayatı hep emek ve çok çalışma, insanlara hizmet üstüne kuruluydu. Şimdi, emeklilik yıllarında, hak ettiği ödülün tadını çıkarmalı.

Fakat o kalın gerdanlılar, yuvasındaki yumurtayı çaldı. Daily World de hesap soruyor...

“Bütün belgelerin fotokopisini çektim senin için,” diyor Martin. “Hepsi hazır. İşine yarar mı bilmiyorum ama...”

“Ah, teşekkürler,” diyorum elindeki sayfaları alıp. “Dikkatlice bir okurum bunları.”

Dürüst Martin Webster, Flagstaff Hayat’tan yatırım fonunu değiştirmesini teklif eden bir mektup aldığı anda tabii ki paradan anlayan adamların, onun için en iyisini bildiğine inandı ve güvendi.

İki hafta sonra öğrendi ki 20.000 sterlinlik ödeneğini alamaması için kandırılmıştı.

"Tüm bunların sonucunda karım hasta oldu," dedi. "Çok endişeliyim."

Hım.

"Janice?" diyorum gayet sıradan. "Nasılsın, iyi misin? Bir sıkıntın falan yok değil mi?"

"Doğrusunu istersen biraz gerginim," diyor Janice aynadan bana bakarak. "Fotoğraf çektirmekte çok iyi değilimdir."

"Sinirlerim paramparça oldu," diyor Bayan Webster kırık dökük bir sesle. "Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar kandırılmış hissetmemiştim."

"Evet, sanırım bunlar bana yeter," diyorum ve ayağa kalkıp kayıt cihazımı kapatıyorum. "Kayıttakinden *azıcık* sapabiliyim, sırf haber değeri artsın diye. Sakıncası olmaz değil mi?"

"Tabii ki olmaz!" diyor Janice. "İsteddiğini yaz, Becky'ciğim! Sana güveniyoruz."

"Eee, şimdi ne olacak?" diyor Martin.

"Gidip Flagstaff Hayat ile konuşmam lazım," diyorum. "Onlar da savunmasını yapsın."

"Neyin savunmasını?" diyor Martin. "Bize yaptıklarının hiçbir savunması olamaz!"

"Biliyorum," diye sırıtiyorum. "Aynen öyle."

Eve dönüp odama çıkıyorum. Adrenalin bombası gibiyim. Tek ihtiyacım Flagstaff Hayat'tan iki cümle alıntı yapacak malzeme bulmak ki yazıya başlayabileyim. Fazla zamanım yok: Yarın saat ikide teslim edeceğim. Tanrım, çok heyecan verici. İş hayatı neden daha önce bu kadar heyecan verici değildi?

Telefona uzanıyorum ve Flagstaff'ın numarasını çeviriyorum. Operatör tüm basın sorularının ofis dışından cevaplan-

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

dırıldığını söylüyor. Bana bir numara veriyor, verdiği telefon sanki bir yerden tanıdık gibi, bir an kaşlarımı çatıyorum ama hemen çeviriyorum.

"Alo," diyor yumuşak bir ses. "Brandon İletişim."

Of Tanrım, tabii ya. Birden dizlerim titriyor. *Brandon* kelimesi bir yumruk gibi mideme iniyor. Luke Brandon'ı tamamen unutmuştum. Doğrusu hayatımın geri kalanını komple unuttum. Açıkçası kimsenin hatırlatmasını da istemiyorum.

Ama sorun değil, onunla şahsen konuşmak zorunda değilim.

"Merhaba!" diyorum. "Ben Rebecca Bloomwood. Eee, Flagstaff Hayat..."

"Bir dakika," diyor ses. "Evet, Luke Brandon'ın müşterisi. Ben sizi asistanına bağlayayım..." Cevap vermeme kalmadan hattaki ses gidiyor.

Offf!

Tanrım, bunu yapamayacağım. Luke Brandon ile konuşmam. Soracağım sorular önümdeki kağıtta alt alta yazıyor ama okuyamıyorum. O gün Harrods'ta nasıl yerin dibine girdim...

Tamam, yapabilirim, diyorum kararlı bir şekilde. Bunu yapabilirim. Çok katı ve işkadını havasında olacağım, sorularımı sorup...

"Rebecca!" diye bir ses kulağımda. "Nasılsın! Ben Alicia."

"Ah," diyorum şaşırarak. "Luke ile görüşeceğimi sanıyordum. Flagstaff Hayat hakkında."

"Evet, şey," diyor Alicia. "Luke Brandon çok meşgul bir adam. Eminim ben de her türlü sorunu cevaplayabilirim."

"Ah, tamam," diyorum ve duruyorum. "Ama senin müşterin değiller?"

“Bu durumda fark edeceğini sanmıyorum,” diyor ve kısaca kahkaha atıyor. “Ne öğrenmek istiyordun?”

“Flagstaff Hayat tam da ödenek yapılacağını duyurmadan çok kısa bir süre önce bilerek mi üyelerinin yatırımlarını başka bir fona taşımalarını istedi? Bazı insanlar çok para kaybetti, biliyorsun.”

“Evet...” diyor. “Teşekkürler, Camilia, tütsülenmiş somon ve yeşil salata alacağım.”

“Ne?” diyorum.

“Afedersin, evet, dinliyorum,” diyor kız. “Sadece not alıyordum... Daha sonra sana dönerim.”

“Eh, benim şu anda bir cevaba ihtiyacım var!” diyorum. “Birkaç saat sonra yazıyı teslim edeceğim.”

“Anladım,” diyor Alicia. Birden sesi boğuklaşıyor. “Hayır, somon. Tamam, öyleyse, Çin usulü tavuk olsun. Evet.” Boğukluk gidiyor. “Evet, Rebecca, başka sorun var mıydı? Bak ne diyeceğim, sana son basın bültenimizi yollayayım mı? Onun içinde her türlü sorunun cevabını bulursun. Ya da sorularını bize faks çekebilirsin.”

“Tamam,” diyorum kısaca. “İyi, öyle yaparım.” Telefonu kapatıyorum.

Birkaç dakika derin derin düşünerek oturuyorum. Aptal karı kendini bir b.k sanıyor. Sorularımı ciddiye bile almadı.

Derken yavaş yavaş kafama dank ediyor, basın ofislerini aradığımda hep aynı muameleyi görüyorum. Kimse benim sorularımı cevaplamak için yırtınmıyor değil mi? İnsanlar hep beni beklemeye alıyor, geri arayacağız deyip kılını kıpırdatmıyor. Daha önce hiç sallamamıştım, hatta telefonda beklemek hoşuma giderdi. Daha önce insanların beni ciddiye alıp alması umrumda olmazdı.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

Fakat bugün umrumda. Bugün yaptığım iş bana önemli geliyor ve ciddiye *alınmak* istiyorum.

Eh, ben gösteririm ona! Çok hırslanıyorum. Hepsine gösteririm, Luke Brandon'a da. Hepsine göstereceğim. Ben, Rebecca Bloomwood, bir şaka değilim.

Ani bir kararlılıkla babamın daktilosuna uzanıyorum. Bir kağıt takıyorum, kayıt cihazımı açıyorum, derin bir nefes alıyorum ve yazmaya başlıyorum.

REBECCA BLOOMWOOD

THE PINES

ELTON YOLU NO: 43

OXSHOTT

SURREY

FAKS MESAJI

KİME: ERIC FOREMAN

DAILY WORLD

GÖNDEREN:REBECCA BLOOMWOOD

28 Mart 2000

Sevgili Eric,

Flagstaff Hayat ve kayıp ödenekler hakkında yazdığım 950 kelimelik yazım ektedir. Umarım beğenirsin.

En iyi dileklerle,

Rebecca Bloomwood

Finans Muhabiri

Ertesi gün sabahın köründe, altıda uyanıyorum. Ezik gibi. Biliyorum. Ama kendimi Noel sabahı kalkan küçük bir çocuk gibi hissediyorum ya da daha doğrusu, Noel sabahı kendim gibi.

Yatakta öylece yatıyorum, kendi kendime biraz olgun ve rahat olmamı söylüyorum. Tamam, büyütme. Ama karşı koyamıyorum. Kafamda, ülkenin dört bir yanındaki bayilerde balya balya duran gazeteler var. Bu sabah insanların kapısının önüne bırakılan tüm o *Daily World* kopyaları ve gözlerinden uyku akarak, esneyerek gazetelerini açan, ne haber varmış diye okuyan insanlar. *Ne görecekler peki?*

Benim adı mı! Rebecca Bloomwood, *Daily World*’de basıldı! Bir ulusal gazetede ilk haberim. *Yazan Rebecca Bloomwood.* Acayip havalı değil mi? *Yazan Rebecca Bloomwood.*

Yazımın çoktan gönderildiğini biliyorum çünkü Eric Foreman dün öğleden sonra beni arayıp editörün yazıyı çok

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

beğendiğini haber verdi. Üstelik de renkli sayfalardan birine koymuşlar, o yüzden Janice ve Martin'in resmi renkli baskıda çıkacak. Gerçekten yüksek profilli. İnanamıyorum. *Daily World* ya!

Yatakta yatarken bile şu köşeyi dönünce sıra sıra giden dükkan sırasındaki bayide bir balya *Daily World* bekliyor, farkındayım. Hiç açılmamış, bakır bir tomar gazete. Bayi kaçta açılıyordu? Altı diye hatırlıyorum. Şu anda saat altıyı beş geçiyor. Yani teoride, şu anda istersem gidip bir tane alabilirim. Kalkabilir, üstüme bir şey geçirip bayiye inebilir ve bir gazete alabilirim.

Hoş, öyle bir şey yapacağımdan değil. Adımı görmek için o kadar da sabırsızlanmıyorum. Dükkan açılır açılmaz koşa koşa gitmem. Siz de beni ne sandınız canım? Hayır, yapacağım şey şu olacak: İlerleyen saatlerde -belki on birde, on ikide- gayet sıradan, ağır ağır gidip gazeteyi bulacağım, yarı ilgiyle sayfalarını şöyle bir açacağım, aynı tempoyla eve döneceğim. Hatta bir gazete satın alma zahmetine bile girmem belki. Yani adımın basıldığını ilk kez mi görüyorum ki? Abartılacak bir şey yok. Şarkılar söyleyip dans etmeye gerek yok.

Yatakta dönüp duruyorum. Neden bu kadar erken uyan-dım, hiç anlamadım. Kuşlar yüzünden herhalde. Hım... Gözlerimi kapıyorum, yastığımı kabartıyorum, başka bir şey düşünüyorum... Kalkınca kahvaltıda ne yesem acaba?

İyi de hayatımda hiç adımın *Daily World*'de basıldığını görmedim, yalan mı? Kafamın içinde minik bir ses konuşuyor. Ulusal bir gazetede adımı hiç görmedim.

Tanrım, meraktan öleceğim. Daha fazla dayanamayacağım. Gidip görmek *zorundayım*.

Hızla yataktan fırlıyorum, sırtıma bir şey geçiriyor, merdivenlerden parmakucumda iniyorum. Arkamdan kapıyı kapa-

ırken kendimi Beatles'ın şarkısındaki o küçük kız gibi hissediyorum. Dışarıda hava tertemiz ve serin, sokak ıssız. Vay be, erken kalkmak ne güzelmiş. Neden daha sık yapmıyorum ki bunu? Bundan böyle sabahın altısında ayaklanayım. Her gün. Kahvaltıdan önce sıkı bir yürüyüş, tıpkı New York'lular gibi. Bir yığın kalori yakacaksın, sonra eve dönüp yulaflı ve taze sıkılmış portakal sulu, enerji verici bir kahvaltıyla güne başlayacaksın. Mükemmel. Yeni rejimim bu olacak.

Sıra sıra dükkanlara ulaştığımda yüreğim ağzıma geliyor ve istemeden de olsa adımlarım yavaşlıyor, cenazeyle yürüyen cemaat hızındayım. Artık az kaldı ya, biraz gerildim. Adımı gazetede görmek istediğimden emin değilim. Belki kendime bir gofret alıp eve geri dönerim. Ya da naneli çikolata.

Yavaşça kapıyı açıyorum ve *tin* sesiyle ürperiyorum. Bu sabah gerçekten hiç dikkat çekmek istemiyorum. Ya tezgahdaki adam yazımı okuduysa ve uyduruk bulduysa? Tanrım, sinirlerim harap oldu. Gazeteci olmamalıydım. Hep istediğim gibi güzellik uzmanı olsaydım keşke. Belki de çok geç değildir, bir daha eğitim alırım, açarım kendi butiğimi...

“Merhaba, Becky!”

Kafamı kaldırıyorum ve o da ne! Martin Webster tezgahda dikilmiş, elinde bir *Daily World*. “Erken kalktım da,” diye açıklıyor utangaçça. “Geleyim de bir bakayım dedim...”

“Ah,” diyorum. “Eee, ben de.” Umursamazca omuz silkiyorum. “Uyanıktım...”

Gözlerim gazeteye takılıyor ve midem takla atıyor. Tanrım. Sinir sistemim çökme tehlikesi altında. Lütfen öldürün de kurtulayım.

“Eee, nasıl... Nasıl olmuş?” diye fısıldıyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Eh,” diyor Martin aklı karışmış gibi gazeteye bakarak. “Kesinlikle büyükmüş.” Gazeteyi bana doğru çeviriyor ve tepetaklak oluyorum. Tam karşımda, renkli baskıda Martin ve Janice’in kocaman bir resmi, üstünde de **FLAGSTAFF HAYAT SİGORTASI’NIN KANDIRDIĞI ÇİFT** manşeti okunuyor.

Elim ayağım titreyerek gazeteyi Martin’den alıyorum. Gözlerim hemen sayfanın ilk sütununun en altına kayıyor... İşte orada! *Yazan Rebecca Bloomwood*. İşte benim adım! O benim!

Dükkanın kapısı gene tin’liyor ve dönüp bakıyoruz. Şaşkınlık içinde karşımda babamı buluyorum.

“Ah,” diyor ve utandığı için hafifçe öksürüyor. “Annen gazete almamı istedi. Ben de zaten uyanıktım...”

“Ben de,” diyor Martin çabucak.

“Evet, ben de öyle,” diyorum.

“Eee,” diyor babam. “Çıkmış mı bari?”

“Ah, evet,” diyorum, “çıkılmış.” Gazeteyi gösteriyorum.

“Vay canına,” diyor babam. “Çok büyükmüş.”

“Fotoğraf iyi, sence nasıl?” diyor Martin coşkuyla. “Perdelerdeki çiçek desenini ortaya çıkarmış.”

“Evet, fotoğraf harika,” diye katılıyorum.

Yazıyı nasıl buldun diye sorarak kendimi küçük düşürmeyeceğim. Yazıma iltifat etmek isterse eder zaten. İstemezse de gerçekten fark etmez. Önemli olan benim fikrim ve *ben* gurur duyuyorum.

“Janice de çok iyi görünüyor bence,” diyor Martin gözlerini fotoğraftan ayırmadan.

“Çok hoş,” diye onaylıyor babam. “Biraz üzgün çıkmış sadece.”

“Profesyoneller bu işi biliyor canım, ışığı ayarlıyorlar,” diyor Martin. “Güneş ışığı şuradan nasıl düşmüş, tam Janice’in üstüne...”

“Peki benim yazım?” diye inliyorum zavallı bir sesle. “Beğendin mi?”

“Ah, çok iyi!” diyor Martin. “Kusura bakma Becky, daha önce söylemeliydim. Baştan sona okumadım ama durumu her ayrıntısıyla çok iyi yakalamış gibi görünüyor. Beni de kahraman gibi göstermiş!” Kaşlarını çatıyor. “Gerçi hiçbir zaman Falklands’de savaşmadım ama.”

“Ah, şey,” diyorum çabucak. “Çok bariz geçmiyor zaten.”

“Hepsini dün mü yazdın yani?” diyor babam. “Benim daktilomda?” Nutku tutulmuş gibi bir hali var.

“Evet,” diyorum ukala ukala. “Çok güzel görünüyor değil mi? İmzamı gördünüz mü? *Rebecca Bloomwood*.”

“Janice havalara uçacak,” diyor Martin. “İki tane alacağım.”

“Ben üç,” diyor babam. “Büyükannen de görmek ister.”

“Ben de bir tane alayım,” diyorum. “Ya da hatta iki.” Dikkatsizce bir tomar alıp pat diye tezgaha koyuyorum.

“Altı gazete?” diyor satış görevlisi. “Emin misiniz?”

“Kendi arşivim için lazım,” diyorum ve kızarıyorum.

Eve döndüğümüzde annemle Janice bizi kapıda karşılıyor. gazeteyi görmek için sabırsızlanıyorlar.

“Saçlarıma bak!” diye inliyor Janice resmi görür görmez. “İğrenç görünüyor! Ne yapmışlar saçıma?”

“Hayır, hiç de değil, hayatım,” diye karşı çıkıyor Martin. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Perdelerin çok tatlı çıkmış, Janice,” diyor annem omzunun üstünden gazeteye bakarak.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Şahiden, değil mi?” diyor Martin hevesli hevesli. “Ben de aynı şeyi söyledim.”

Pes ediyorum. Ne biçim bir ailem varmış ya, perdeler yüksek finans gazeteciliğinden daha önemliymiş meğer? Neyse, bana ne. Ben ismimi görüp büyüleniyorum. *Rebecca Bloomwood. Yazan Rebecca Bloomwood.*

Herkes gazeteyi iyice bir inceleyip sindirdikten sonra annem, Janice’le Martin’i kahvaltıya bize davet ediyor ve babam kahve hazırlıyor. Tüm bu hazırlık aşamasında gayet şen şakrak bir hava mevcut, herkes her şeye kahkahalar atıyor. Sanırım hiçbirimiz Janice ve Martin’in *Daily World*’e çıktığına inanamadık. (Ve benim tabii ki. *Yazan Rebecca Bloomwood.*)

Saat onda sıvışıp Eric Foreman’ı arıyorum. Öylesine yani, anlarsınız ya. Yazıyı gördüğümü haber vermek için.

“Güzel çıkmış değil mi?” diyor neşeli neşeli. “Editör bu seriye çok önem veriyor gerçekten, o yüzden böyle başka haberler eline geçerse araman yeterli. Stilini beğendim. Tam *Daily World* tarzı.”

“Mükemmel,” diyorum. Gerçi bunun bir iltifat olduğundan emin değilim.

“Ah, bu arada yeri gelmişken,” diye ekliyor Eric Foreman, “banka hesap numaranı versen iyi olur.”

Midem iğrenç bir taklayla altüst oluyor. Eric Foreman benim banka hesabımı ne yapacak? S.ktir, yoksa maddi durumumu kontrol edecek? Kredi ve limit durumumu mu sorgularacak?

“Bugünlerde her şey havaleyle yapılıyor,” diyor. “Dört yüz sterlin. İyi midir?”

Ne? Nasıl yani?

Aman Tanrım, bana para ödeyecek. E herhalde ödeyecek! Herhalde yani!

“Gayet iyi,” diyorum. “Sorun yok. Ben, o zaman, ıı, size hesap numaramı vereyim, olur mu?”

Dört yüz sterlin! Yana yakıla hesap numaramı ararken başım dönüyor. Öylece! İnanamıyorum.

“Mükemmel,” diyor Eric Foreman bilgilerimi yazarken. “Ben hemen muhasebeyle konuşurum.” Sonra duraklıyor. “Genel yazılar yazmak için de müsait olur musun, söylesene? İnsanların ilgisini çekecek genel şeyler falan?”

Müsait olur muyum mu? Dalga mı geçiyor?

“Tabii,” diyorum havalara uçtuğumu belli etmemeye çalışarak. “Hatta finans yazılarına tercih ederim.”

“Pekala,” diyor Eric. “O zaman sana uygun parçalar düşerse aklımdasın. Dediğim gibi, bence üslubun bize çok uygun.”

“Harika,” diyorum. “Teşekkürler.”

Telefonu elimden bıraktığımda ağzım kulaklarımda. Üslubum *Daily World*’e çok uyuyor! Ha! Sonunda kendimi buldum!

Telefon tekrar çalışıyor ve acaba Eric Foreman bana iş mi buldu diye sevinerek açıyorum.

“Merhaba, Rebecca Bloomwood,” diyorum işkadını edasıyla.

“Rebecca,” diyor Luke Brandon. Ve kalbim sıkışıyor. “Bana lütfen ne bok döndüğünü anlatır mısın?”

Ha s.ktir.

Sesi gerçekten çok öfkeli geliyor. Bir an için kalakalıyorum. Boğazım kuruyor, ahizeyi tutan elim terliyor. Tanrım. Ne diyeceğim? Ona ne diyeceğim?

Ama bir dakika ya. *Ben* yanlış bir şey yapmadım ki.

“Neden bahsettiğini anlamadım,” diyorum zaman kazanmaya çalışarak. *Sakin ol. Sakin ve soğukkanlı ol.*

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“*Daily World*’deki adi cümlelerinden bahsediyorum,” diyor kulak tırmalayan bir sesle. “Tek taraflı, dengesiz, hatta muhtemelen hakaret içeren haberinden bahsediyorum.”

Bunca lafı işittiğim için birkaç saniye şoka girip konuşamıyorum. Adi? Hakaret?

“Yazım adi değildi!” diyorum tükürür gibi. “Gayet iyi bir makale. Ayrıca da katiyen hakaret içermiyor. Söylediklerimin hepsini kanıtlayabilirim.”

“Herhalde hikayeyi bir de karşı taraftan dinlemeye gerek yoktu, değil mi?” diye yapıştırıyor. “Herhalde Flagstaff Hayat’ı arayıp hikayeyi bir de onların ağzından dinlemeyecek kadar masalını yazmakla meşguldün. Dengeli bir resim çizerek mahvetmektense hikayenin tek taraflı olmasını istedin.”

“Hikayenin diğer tarafını dinlemeye çalıştım!” diye sinirlenip heyecanlanıyorum. “Dün sizin aptal PR şirketinizi aradım ve onlara bu şirket hakkında bir yazı hazırladığımı söyledim.”

Bir sessizlik oluyor.

“Kiminle konuştun?” diyor Luke.

“Alicia,” diye cevap veriyorum. “Flagstaff’ın üyelerine fon değiştirtmesiyle ilgili çok net bir soru sordum ve bana geri döneceğini söyledi. Yazıyı teslim süremi çok kısa olduğunu, cevabı acilen almam gerektiğini söyledim.”

Luke sabrı taşarak iç geçiriyor.

“Alicia ile konuşarak ne halt ettiğini sanıyordun ki? Flagstaff benim müşterim, onun değil.”

“Biliyorum! Ona bunu da söyledim! Ama senin çok meşgul bir işadımı olduğunu, benimle uğraşamayacağını söyledi.”

“Ona *Daily World* için yazdığını söyledin mi?”

“Hayır,” diyorum ve gene kıpkırmızı kesildiğimi hissediyorum. “Kim için yazdığımı özellikle belirtmedim. Ama sorsay-

dı söylerdim. Hiç orali olmadı. Benim önemli bir şey yapma ihtimal vermediği için.” Kendime rağmen sesim duygusal bir tınıyla yükseliyor. “Ama yanlışmış değil mi? Hepiniz yanlışdınız. Belki artık tanıştığın herkese saygılı davranmaya başlarsın. Sadece önemli olduğunu *düşündüğün* insanlara değil.”

Nefes nefese kalarak susuyorum ve bir başka sessizlik yaşıyorum.

“Rebecca,” diyor Luke nihayet, “eğer mesele o gün aramızda geçen şeyse, eğer bu bir çeşit intikam yazısıysa...”

Tanrım, şimdi çok pis patlayacağım.

“Sakın bana hakaret etmeye kalkma!” diye bağıyorum. “Sakın bunu kişisel bir şeye çevirmeye kalkışayım deme! Onunla alakası bile yok! Hatalı olan senin şirketin, onların beceriksizliği! Ben son derece profesyonel davrandım. Hikayeye kendi bakış açınızı koymanız için size şans tanıdım. Her şans tanıdım. Siz bu şans kullanamadınız diye faturayı bana çıkarmayın.”

Cevap vermesine fırsat bırakmadan ahizeyi çat diye kapatıyorum.

Mutfığa döndüğümde elim ayağım titriyor. Of, bir de bu heriften hoşlanmıştım ben! Masadan masaya atlayarak onunla konuşmuştum. Bana yirmi sterlin borç vermesine ses çıkarmamıştım. Meğer kaba saba, kibirli, benmerkezci, şovenist...

“Telefon!” diyor annem. “Ben bakayım mı?”

Tanrım. Gene o arıyor değil mi? Özür dilemek için. Beni bu kadar kolay geri kazanabileceğini sanmasın. Ettiğim her lafın arkasındayım. Ona da aynen böyle söyleyeceğim. Hatta şunu da ekleyeceğim...

“Becky, seni arıyorlar,” diyor annem.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Tamam,” diyorum soğukkanlı bir şekilde ve telefona doğru yürüyorum. Acele etmiyorum, panik yapmıyorum, son derece kontrollüyüm.

“Alo?” diyorum.

“Rebecca? Ben Eric Foreman.”

“Ah!” diye şaşıyorum. “Merhaba!”

“Yazınla ilgili gelişmeler var.”

“Hadi ya?” diyorum sakın konuşmaya çalışarak. Oysa midem çalkalanıyor. Ya Luke Brandon onunla görüştüysen? Ya bir yerde hata *yaptıysam*? Of, her şeyi kontrol etmediysem s. çıtığının resmidir.

“Az önce *Morning Coffee*’den aradılar,” diyor. “Televizyon programı var ya, biliyorsundur? Rory ve Emma. Yazdığın haber çok ilgilerini çekmiş.”

“Ne?” diyorum aptala bağlayarak.

“Finans üzerine, *Paranızı Yönetmek* diye yeni bir seriye başlamışlar. Her hafta bir finans uzmanını çıkarıyorlar, izleyicilere ipuçları veriyorlar.” Eric Foreman sesini alçaltıyor. “Açıkçası artık konuşacak konu bulamıyorlar. Mortgage’den girdiler, hissedem, emeklilikten çıktılar, her şey bitti...”

“Tamam,” diyorum zekice konuşmaya çalışarak. Fakat kelimeleri yavaş yavaş kafama dank ettikçe başım dönmeye başlıyor. Rory ve Emma yazımı mı okumuş? Rory ve Emma bizzat okumuş? Birden, ikisini ellerinde bir gazeteyle kafa kafaya vermiş halde hayal ediyorum.

Ama tabii bu çok aptalca değil mi? İkisinde de ayrı nüsha vardır sonuçta.

“Her neyse, yarın sabah seni programa çıkarmak istiyorlar,” diyor Eric Foreman. “Şu ödenek hikayesinden bahsetmek, izleyicilerini böyle durumlara karşı dikkatli olmak için

uyarmak istiyorlar. İlgini çeker mi? İlgilenmiyorsan hemen arar çok meşgul olduğunu söylerim.”

“Hayır!” diye atlıyorum. “Hayır. Söyle onlara...” Yutkunuyorum. “İlgileniyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra bayılacak gibiyim. Hala inanamıyorum. Televizyona çıkacağım.

niyorsan hemen
iöyle onlara...
rim. Hala inana-

HELSINKI BANKASI
HELSINKI HOUSE
LOMBARD SOK. NO: 124
EC2D 9YF LONDRA

Rebecca Bloomwood
c/o William Green Recruitment
Farringdon Meydanı No: 39
EC4 7TD Londra

27 Mart 2000

Hyvä Rebecca Bloomwood,

Oli erittäin hauska tavata teidät viime viikolla, vaikka tapaaminen jäikin lyhyeksi. Olette selvästi hermostunut, mikä on avian ymmärrettävää. Siitä huolimatta minä ja kollegani ihailimme tavallisuudesta poikkeavaa luonteenlaatuanne. Olemme varmoja, että teistä olisi yhtiöllemme paljon hyötyä, ja mielellämme tapaisimme teidät uudestaan, ehkä lounaan merkeissä.

Haluaisin onnitella teitä suurenmoisesta artikkelistanne Daily World -lehdessä. Olette selvästi taitava ilmaisemaan ajatuksianne, ja on suuri ilo pasta pian keskustelemaan kanssanne äidinkielelläni. Toivoisin että ottaisitte minuun yhteyttä yllä mainitulla osoitteella.

Parhain terveisin

Ystävällisesti

Jan Virtanen

HELSINKI BANKASI

HELSINKI HOUSE

LOMBARD SOK. NO: 124

EC2D 9YF LONDRA

Rebecca Bloomwood
c/o William Green Recruitment
Farringdon Meydanı No: 39
EC4 7TD Londra

27 Mart 2000

Hyvä Rebecca Bloomwood,

Oli erittäin hauska tavata teidät viime viikolla, vaikka tapaaminen jäikin lyhyeksi. Olette selvästi hermostunut, mikä on avian ymm rrett v  . Siitä huolimatta min ja kollegani ihailimme tavallisuudesta poikkeavaa luonteenlaatuanne. Olemme varmoja, että teistä olisi yhtiöllemme paljon hy t  , ja mielellämme tapaisimme teidät uudestaan, ehkä lounaan merkeissä.

Haluaisin onnitella teitä suurenmoisesta artikkelistanne Daily World -lehdessä. Olette selvästi taitava ilmaisemaan ajatuksianne, ja on suuri ilo pasta pian keskustelemaan kanssanne  idinkielell ni. Toivoisin ett  ottaisitte minuun yhteytt  yll  mainitulla osoitteella.

Parhain terveisin

Yst v llisesti

Jan Virtanen

Beni televizyon stüdyosuna götürecek araba ertesi sabah tam yedi buçukta geliyor. Kapı çaldığı anda annem, babam, ben hep birlikte büyük bir heyecanla yerimizden fırlıyoruz.

“Eh,” diyor babam kol saatine bakarak. “Geldiler işte.”

Dün babama kaçta nasıl buluşulacağını anlattığımdan beri, arabanın beni almaya zamanında gelmeyeceğine ve beni stüdyoya götürmeye kendini hazırladı. Hatta dün gece rotasını çizdi, kontrol etmek için de Malcolm amcayı aradı. (Doğrusunu isterseniz bence beni oraya bırakmaya can atıyordu.)

“Ah, Becky,” diyor annem sesi titreyerek. “Bol şans, hayatım.” Bana bakıyor, ardından başını iki yana sallıyor. “Küçük Becky’imiz televizyona çıkıyor. İnanamıyorum.”

Ayağa kalkmaya yelteniyorum ama babam kolunu uzatarak beni engelliyor.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Şimdi, kapıya bakmadan önce, Becky,” diyor, “eminsin, değil mi, kızım? Bu riski almaktan eminsin?” Anneme bir bakış atıyor ve annem dudağını ısırıyor.

“Bir şey olmaz!” diyorum son derece yatıştırıcı bir sesle. “Cidden, baba, artık onları geçtik.”

Dün gece birden babamın kafasına dank etti, eğer televizyona çıkarsam beni takip eden sapık nerede olduğumu öğrenebilirdi. İlk başta kafaya koydu, arayıp her şeyi iptal etmeliymişim de falan filan... Annemle onu, TV stüdyosunda güven-de olacağıma ikna edene kadar göbeğim çatladı! İnanabiliyor musunuz, özel koruma tutmayı bile düşündüler! Yani stüdyoya korumalarımıla gitsem nasıl bir görüntü olurdu acaba?

Aslında oldukça havalı ve gizemli görünürdüm değil mi? Kahretsin. İyi fikirmiş aslında.

Kapı gene çalınıyor ve bu kez yaylanıyorum.

“Evet,” diyor babam. “Sadece, çok dikkatli ol, tamam mı?”

“Olurum, merak etmeyin,” diyorum çantamı omzuma alırken. Sakin sakin kapıya yürüyor, ne kadar heyecanlı olduğumu çaktırmamaya çalışıyorum. Ama içim baloncuklarla dolu.

Her şeyin bu kadar iyi gitmesine bir türlü inanamıyorum. Televizyona çıkmakla kalmıyorum, bir de herkes bana çok iyi davranıyor! Dün *Morning Coffee*’nin yardımcı yapımcısıyla uzun uzun telefonda konuştum. Zelda diye çok tatlı bir kız. Programda tam olarak neler söyleyeceğimin üstünden geçtik, sonra da beni almaya gelecek arabayı ayarladı. Ona annemler-de kaldığımı, yanımda hiç kıyafet olmadığını açıkladığımda da önce biraz düşündü, sonra bana stüdyonun gardırobundan giyecek bir şeyler seçebileceğimi söyledi. Ne kadar havalı bir şey bu ya! Gardıroptan istediğim kıyafeti seçebilirim. Herhalde sonrasında da o elbiseyi bana hediye ederler.

Midem heyecandan taklalar atarak ön kapıyı açıyorum. İşte orada, garaj girişinde mavi ceketli ve kepli, yapılı, ortayaşlı bir adam, cillop gibi kocaman bir arabanın yanında dikilmiş bekliyor. Kendi özel şoförüm! Her şey daha da güzelleşiyor.

“Bayan Bloomwood?” diyor sürücü.

“Evet,” diyorum keyiften ağzım kulaklarıma vararak. Kapı koluna uzanmak üzereyim ama adam benden önce yetişiyor, bir çalımla kapıyı açıyor ve dimdik durup binmemi bekliyor. Tanrım, resmen bir film yıldızı gibiyim şu an!

Eve tekrar bir bakış atıyorum ve annemle babamı eşikte, nutku tutulmuş vaziyette dikilirken görüyorum.

“Eh, sonra görüşürüz,” diyorum gayet sıradan konuşmaya çalışarak, sanki her sabah böyle şoförlü bir arabaya binip gidiyormuşum gibi. “Hoşça kalın!”

“Becky, sen misin?” diyor yan kapıdan bir ses ve Janice çitin diğer tarafında geceliğiyle ortaya çıkıyor. Arabayı görünce gözleri kocaman kocaman oluyor ve anneme bir bakış atıyor. Annem omuz silkiyor. *Ben de inanamıyorum*, der gibi bir hali var.

“Günaydın, Janice,” diyor babam.

“Günaydın, Graham,” diyor Janice sersemlemiş bir sesle. “Ah, Becky, hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Onca yıl... Tom da seni böyle görebilseydi...” Cümlesi yarım kalıyor ve anneme dönüyor. “Fotoğrafını çektiniz mi?”

“Çekmedik!” diyor annem üzüntüyle. “Hiç aklımıza gelmedi. Graham, çabuk, makineyi al.”

“Yok, yok, durun ben kamerayı çıkarayım!” diyor Janice. “İki saniye sürmez. Arabanın garaj yoluna girişini ve Becky’nin ön kapıdan çıkışını alırız... Arkada fon müziği olarak *Dört Mevsim*’i kullanırız, ondan sonra da hemen şeye geçeriz...”

Bir Alışverişkolîğîn İtirafları

“Hayır!” diyorum hemen. Sürücünün ne kadar eğlendiği yüzünden okunuyor. Tanrım, rezil kepaze oldum. Oysa nasıl da gayet sıradan ve profesyonel bir tavır takınmışım. “Fotoğraf çekmeye zamanımız yok. Stüdyoya gitmem lazım!”

“Evet,” diyor Janice birden tedirginleşerek. “Evet, geç kalmak istemezsin.” Kol saatine korku dolu bir bakış atıyor, sanırsınız ki televizyonda program çoktan başladı. “Saat on birde miydi?”

“Program on birde başlıyor,” diyor babam. “Videoyu beş kalaya kurun, herkese öyle diyorum.”

“Biz de öyle yapacağız,” diyor Janice. “Ne olur ne olmaz.” İç geçiriyor. “Kaçırırım diye sabahtan beri tuvalete bile gide-miyorum.”

Arabaya binişimle birlikte huşu dolu bir sessizlik çöküyor. Şoför şık bir hareketle kapıyı kapatıyor, sürücü tarafına doğru yürüyor. Düğmeye basıp camımı indiriyorum ve annemle babama bakıyorum.

“Becky, hayatım, sonrasında ne yapacaksın?” diyor annem. “Buraya mı dönersin, evine mi gidersin?”

O saniye gülüşümün söndüğünü hissediyorum, önüme bakıp kapının koluyla oynuyormuş gibi yapıyorum. Sonrasını düşünmek istemiyorum.

Hatta sonrasında gözümde canlandıramıyorum bile. Televizyona çıkacağım... Oraya kadarını biliyorum. Hayatımın geri kalanı kapalı bir kutuda, beynimin en gerisinde duruyor ve orada olduğunu hatırlamak bile istemiyorum.

“Ben... emin değilim,” diyorum. “Bakarız.”

“Herhalde programın ardından seni öğle yemeğine çıkarırlar,” diyor babam bilgece. “Şov dünyası insanları hep birbirleriyle yemek yer.”

“Öğle yemeğinde sadece içerler,” diyor Janice ve kısa bir kahkaha atıyor.

“Ivy’de,” diyor annem. “Tüm oyuncular orada buluşur değil mi?”

“Ivy’nin modası geçti artık!” diye karşı çıkıyor babam. “Becky’yi Groucho Club’a götürürler.”

“The Groucho Club!” diyor Janice ve ellerini birleştirip göğsünün üstünde sıkıyor. “Kate Moss’un takıldığı mekan değil miydi orası?”

Muhabbet iyice saçmalaştı.

“Gidelim artık,” diyorum ve şoför başıyla onaylıyor.

“Bol şans, hayatım,” diye sesleniyor babam. Camı kapayıp arkama yaslanıyorum ve araba gazlıyor.

Bir süre sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Ara sıra öylesine dışarı bir bakış atıyorum, acaba şoförün kullandığı arabamda giderken bana bakan ve kim olduğumu merak eden var mı diye (Belki de *EastEnders*’a yeni giren kızım.) Gerçi üç şeritli otoyolda çok hızlı gittiğimiz için bulanık görünüyorumdur kesin.

“Eee,” diyor sürücü bir süre sonra, “*Morning Coffee*’ye çıkıyorsun, öyle mi?”

“Evet, öyle,” diyorum ve anında neşeli bir sırtına haline geçtiğimi fark ediyorum. Tanrım, şunu kesmeliyim artık. Bahse girerim, Jeremy Paxman, insanlar ona her *University Challenge*’a mı çıkıyorsunuz diye sorduğunda pişmiş kelle gibi sırtıtmıyordur. Herhalde dudaklarını hafifçe kıvrıyordu, hani şöyle dercesine: *E herhalde University Challenge’a çıkıyorum, seni beyinsiz...*

“Neden konuksunuz?” diyor şoför düşüncelerimin akışını bölerek.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Meşhur olmak ve belki bedava kıyafet almak için, diye cevap vermek üzereyken adamın ne demek istediğini anlıyorum.

“Finansla ilgili,” diyorum soğukkanlı bir şekilde. “*Daily World*’e bir makale yazdım, yapımcılar okumuş ve o konuyla ilgili programa davet ettiler.”

“Daha önce hiç televizyona çıktın mı?”

“Hayır,” diye itiraf ediyorum istemeye istemeye. “Hayır, çıkmadım.”

Işıklarda duruyoruz ve şoför arkasını dönüp beni inceliyor.

“Bir şey olmaz, merak etme,” diyor. “Sadece gerginliğinin seni etkilemesine izin verme.”

“Gerginlik mi?” diyorum ve hafif bir kahkaha atıyorum. “Gergin değilim ki! Ben sadece... iple çekiyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyor adam ve önüne dönüyor. “Güzel geçer o zaman. Bazı insanlar o koltuğa oturuyor, gayet rahatız, iyiyiz, mutlu mesuduz zannediyor... Sonra o kırmızı ışığı görmeleriyle birlikte ülke çapında kendilerini seyreden iki buçuk milyon insanın karşısında olduklarını anlıyorlar. Bazıları çok panik oluyor işte. Neden bilmem.”

“Ya,” diyorum sessizce. “Şey, ben onlar gibi değilim! Ben iyiyim!”

“İyi,” diyor şoför.

“İyi,” diye tekrar ediyorum. O kadar da emin değilim kendimden. Dönüp camdan dışarı bakıyorum.

Bir şey olmayacak. Yok, tabii ki olmayacak. Hayatımda gerginlik nedir bilmem zaten, şu saatten sonra da öyle...

İki buçuk milyon insan.

Akul almaz. Düşününce ne kadar da fazla, değil mi? İki buçuk milyon insan, hepsi de evde oturuyor, gözlerini ekrana

dikmiş izliyor. Gözlerini benim yüzüme dikmişler. Benim ne diyeceğimi bekliyorlar.

Tanrım. Aman, bunları düşünme. Önemli olan ne kadar iyi hazırlandığımı bilmek. Dün gece aynanın karşısında saatlerce prova yaptım ve ne diyeceğimi resmen ezberledim.

“Her şey çok temel ve basit bir düzeyde olmalı,” dedi Zelda. Çünkü anlaşılan *Morning Coffee* izleyicilerinin yüzden 76’sı küçük çocuklarına bakan, dikkat süreleri çok kısa olan ev kadınları. “Aptala indirgeme efekti,” dediği şeyden dolayı özür dileyip durdu. Benim gibi bir finans uzmanı için bunun elbette büyük hayalkırıklığı olduğunu söyledi ve ben de elbette onunla aynı fikirdeydim.

Ama doğrusu içim rahatladı. Hatta bana sorarsanız ne kadar aptala indirgenirse o kadar iyi. Yani elimde notlarımla *Daily World*’e makale yazmak yeterince zor bir şeydi ama televizyona çıkıp şaşırtmacalı soruları yanıtlamak bambaşka bir şey. Hatta bayağı gözümü korkutan bir düşünce bu. Hoş, Zelda’ya bir şey demedim. Beni hepten beyinsizin önde gideni sanmasın.

Her neyse, söze şöyle başlayacağım: “Uyduruk bir saat mi, yoksa yirmi bin sterlin mi deselerdi, ne cevap verirdiniz?” Rory ve Emma “Tabii ki yirmi bin sterlin!” diye cevaplayacak ve ben de “Kesinlikle. Yirmi bin sterlin,” diye tekrar edeceğim. Kısa bir saniye duraklayacağım, rakam dinleyicilerin kafasına dank etsin iyice diye bekledikten sonra devam edeceğim. “Maalesef Flagstaff Hayat, müşterilerine, birikimlerini başka hesaba transfer etmeleri karşılığında bir saat hediye etmeyi önerdi ve o saati aldıkları takdirde yirmi bin sterlinlik ödemeyi kaybedeceklerini söylemedi!”

Kulağa çok hoş gelmiyor mu? Rory ve Emma çok basit birkaç soru soracak, mesela, “İnsanlar kendilerini korumak

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

için ne yapabilir?” ve ben de hoş, basit yanıtlar vereceğim. Sonlara doğru da, sohbet ağırlık ve sıkıcılıktan kurtulsun diye yirmi bin sterlinle neler alınabileceğini sayacağız.

Aslında benim de en heyecanla beklediğim bölüm orası. Dünya kadar şey düşündüm. Biliyor musunuz, o paraya eli iki Gucci saat alınıyor ve yine de bir çanta parası artıyor?

Morning Coffee stüdyoları Maida Vale’de ve giriş kapılarına yaklaşırken -programın başlangıç görüntülerinden tanıyorum- içim içime sığmıyor. Buradayım. Ciddi ciddi televizyona çıkacağım!

Kapıdaki görevli bizi girişten sokuyor. İki devasa çift kanatlı kapının önüne yanaşıyoruz ve sürücü kapıyı açıyor. Arabadan inerken dizlerimin bağı çözülüyor ama kendimi kasıp büyük bir özgüvenle merdivenleri çıkıyor, girişi geçiyor ve danışmaya yürüyorum.

“*Morning Coffee* programına geldim,” diyorum ve az önce söylediğim şeyi kulağım duyunca hafif bir kahkaha atıyorum. “Yani...”

“Ne demek istediğinizi anladım,” diyor danışmadaki kız nazik ama bezgin bir sesle. Adımı listeden buluyor, telefonunda bir dahili numara çeviriyor ve “Jane? Rebecca Bloomwood geldi,” diyor. Sonra bir taraftaki pofuduk koltukları işaret ediyor ve “Şimdi yanınıza birini gönderiyorlar,” diyor.

Oturma alanına yürüyüp koyu renk saçları deli gibi kabar-mış, boynunda devasa kehribar bir kolye olan, ortayaşlı kadının tam karşısına oturuyorum. Kadın bir sigara yakıyor ve öyle çok içici olmamama rağmen o anda bir tane çok iyi gelirdi diye hissediyorum.

Gergin falan olduğumdan değil. Sadece canım çekti.

“Afedersiniz,” diye sesleniyor danışmadaki kız. “Burada sigara içmek yasak.”

“Kahretsin,” diyor kadın çatlak bir sesle. Uzun bir nefes çekiyor, sonra sigarasını kahve tabağında söndürüp bana işbirlikçi bir edayla göz kırpmıyor. “Program konuğu musun?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. “Sen?”

Kadın başıyla onaylıyor. “Yeni kitabımın tanıtımını yapıyorum, *Kan Kırmızısı Günbatımı*.” Sesini alçaltıyor ve heyecan dolu bir ton yüklüyor. “Buram buram bir aşk, bencillik ve cinayet romanı, Güney Amerika’da kara para aklamanın göbeğinde geçiyor.”

“Vay canına,” diyorum. “Kulağa gerçekten çok...”

“Dur sana bir tane vereyim,” diye lafımı kesiyor. Hemen yanındaki Mulberry evrak çantasına uzanıyor ve rengarenk, sert kapaklı bir kitap çıkarıyor. “Adını hatırlatır mısın?”

Hatırlatmak derken?

“Rebecca,” diyorum. “Rebecca Bloomwood.”

“Becca’ya,” diyor kadın dışından, ilk sayfaya bir şeyler karalayarak. “Sevgiler ve büyük aşkla.”

Havalı havalı imzasını atıp kitabı elime veriyor.

“Vay canına,” diyorum. “Teşekkürler...” Çabucak kapağa bakıyorum, “Elisabeth.”

Elisabeth Plover. Doğrusu bu adı ilk kez duyuyorum.

“Herhalde böylesi şiddet dolu, tehlikeli bir dünya hakkında nasıl bu kadar çok bilgiye sahip olduğumu merak ediyorsundur,” diyor Elisabeth. Öne eğilip kocaman yeşil gözleriyle suratıma bakıyor. “İşin doğrusu, üç koca ay boyunca kara para aklayan biriyle yaşadım. Onu sevdim, ondan çok şey öğrendim... Sonra ona ihanet ettim.” Sesi titrek bir fısıltıya dönü-

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

şüyor. "Polis onu alıp götürürken o son bakışını hala hatırlıyorum. Ne yaptığımı biliyordu. Yahuda gibi onu sırtından vurduğumu biliyordu. Yine de tuhaf bir biçimde, bence bu yüzden de beni seviyordu."

"Vay canına," diyorum etkilenerek. "Tüm bunlar Güney Amerika'da mı oldu?"

"Hove'da," diyor bir saniye durup. "Ama kara para aklayanlar dünyanın her yerinde aynı."

Cevap vermeme fırsat kalmadan, arkamdan, "Rebecca?" diyor bir ses ve ikimiz de kafamızı kaldırıp dümdüz siyah saçlı, kot ve siyah polo yaka kazak giymiş, bize doğru hızlı hızlı yürüyene kıza bakıyoruz. "Ben Zelda. Eee, dün konuşmuştuk?"

"Zelda!" diye heyecanla bağırıyor Elisabeth ayağa kalkıp. "Nasılsın, şekerim?" Kollarını uzatıyor, Zelda kadına dümdüz bakıyor.

"Afedersiniz," diyor, "tanışmış..." Bakışları *Kan Kırmızı Günbatımı*'na takılınca duruyor. "Ah, evet. Doğru ya, Elisabeth Plummer. Araştırmacılarımızdan biri birazdan yanınıza inecek. Bu arada kahve alın." Kadına bir gülüş çakıyor ve bana dönüyor. "Rebecca, hazır mısın?"

"Evet!" diyorum hevesle yerimden fırlayıp. (İtiraf etmeliyim ki Zelda'nın beni almak için bizzat aşağı inmesiyle koltuklarım kabarıyor. Yani belli ki herkes için inmiyor.)

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor Zelda tokalaşarak. "Seni şovumuzda görmek harika. Şimdi, her zamanki gibi çılgın bir koşturmaca var, o yüzden senin için de bir sakıncası yoksa hemen saç ve makyaja gidelim, yolda konuşuruz diye düşündüm."

"Kesinlikle," diyorum dünden razı gibi konuşmamaya çalışarak. "İyi fikir."

Saç ve makyaj! Olaya bak, ne havalı!

“Planda ufak bir değişiklik oldu, sana bilgi vermem gerek,” diyor Zelda. “Endişelenecek bir şey yok.. Bella’dan herhangi bir haber?” diye ekliyor danışmadaki kıza doğru.

Danışmadaki kız hayır anlamında kafa sallıyor ve Zelda bir şey mırıldanıyor. “Aptal karı,” dedi gibi geldi bana.

“Tamam, gidelim,” diyor ikili kapılara doğru giderek. “Maalesef bugün her zamankinden de yoğun. Her zamanki çalışanlarımızdan biri bizi yarı yolda bıraktı, onun yerine birini arıyoruz, ayrıca bir mutfak kazası yaşadık...” Sallanan kapıları itiyor ve yeşil halılı bir koridorda hızlı hızlı yürüyoruz. Her taraf insanlarla dolu. “Ayrıca bugün Cennetten Gelen 7’li konuğumuz,” diye ekliyor omzunun üstünden. “Hayranları hatlarımızı kilitledi ve yedi devasa egoya giyinecek yedi oda bulmamız gerekti.”

“Evet,” diyorum öylesine. Derken birden nefes alamıyorum. Cennetten Gelen 7’li mi? İyi de... Onlar bayağı bildiğiniz meşhur. Ben onlarla aynı programa mı çıkıyorum? Ben de onlarla tanışacağım falan, değil mi? Belki de çıkışta hep birlikte bir şeyler içmeye gideriz ve gerçekten kanka oluruz. Onlar benden küçük ama fark etmez. Ben onların ablası gibi olurum.

Ya da belki de içlerinden biriyle çıkarım! Tanrım, evet. Koyu renk saçlı olan bayağı hoş mesela. Nathan. (Yoksa Ethan mıydı? Her neyse artık.) Programdan sonra göz göze geliriz ve sessizce beni baş başa yemeğe davet eder. Küçük bir restorana gideriz, ilk başta kimsecikler duymaz ama çok geçmeden başına sızar ve biz de her prömiyere birlikte giden o çiftlerden biri oluruz. Ben de o akşamlarda kıyafet olarak...

“İşte geldik,” diyor Zelda ve başımı kaldırıyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Her iki yanı aynalar ve spot ışıklarla dolu bir odanın kapısında. Üç kişi aynaların önünde, sandalyelerde oturuyor ve kot pantolonlu, çok trendi kızlara makyajlarını yaptırıyor, bir diğeri saçına fön çektiriyor. Arka planda müzik çalıyor, arkadaşça bir sohbet ortamı ve havada bir saç spreyi, pudra ve kahve kokusu var.

Temelde benim için cennetten bir kesit.

“Evet,” diyor Zelda beni kızıl saçlı bir kıza doğru götürerek. “Chloe makyajını yapacak, sonra da seni gardıroba sokacağız. Tamam mı?”

“Çok güzel,” diyorum, Chloe’nin makyaj koleksiyonunu ve renklerini gözlerimle tararken ağzımın kulaklarıma varmasına engel olamayarak. Önümdeki tezgaha bir milyon farklı fırça, küçük kaplar, kutucuklar saçılmış, hepsi de Chanel ya da MAC gibi kaliteli markalar.

“Şimdi programdaki bölümünden bahsedersen,” diyor Zelda ben sandalyeye oturduğum anda. “Dediğim gibi, bazı değişiklikler yaptık, önceki konuştuğumuzdan farklı olarak...”

“Zelda!” diyor bir adam dışarıdan. “Bella telefonda, seni istiyor.”

“Kahretsin,” diyor Zelda. “Dinle, Rebecca, şu görüşmeyi yapmak zorundayım ama mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Tamam mı?”

“Tamam,” diyorum mutlu mutlu. Chloe boynuma bir örtü seriyor ve saçlarımı geniş bir havlu bantla sımsıkı geri itiyor. Arka planda, radyoda en sevdiğim Lenny Kravitz şarkısı çalıyor. Daha kusursuz bir ortam olamazdı.

“Önce cildini temizleyip tonunu göreceğim, ondan sonra da baz süreceğim,” diyor Chloe. “Gözlerini kapatabilirsen...”

Gözlerimi kapatıyorum ve birkaç saniye serin, kremimsi bir sıvının yüzüme yedirildiğini hissediyorum. Dünya üzerindeki en enfes his bu. Sabahtan akşama kadar böyle oturabilirim.

“Eee,” diyor Chloe bir süre sonra. “Programa ne için çıkıyorsun?”

“Eee, finansla ilgili bir şey,” diyorum muğlakça. “Öyle bir makale yazmıştım.”

Doğrusu öyle bir gevşiyorum ki burada ne işim olduğunu ben bile hatırlamıyorum.

“Ah, evet,” diyor Chloe becerikli parmaklarla yüzüme fondöten yayarken. “Daha önce öyle finansal bir şeyden bahsediyorlardı.” Göz farı paletine uzanıyor, iki rengi birbirine karıştırıyor, sonra fırçasını alıyor. “O halde finans uzmanısın?”

“Şey,” diyorum ve alçakgönüllü bir tavırla omuz silkiyorum. “Öyle de denebilir.”

“Vay canına,” diyor Chloe gözkapaklarıma far uygulamaya başlarken. “Ben paranın p’sinden anlamam.”

“Ben de!” diye lafa giriyor odanın diğer ucundan esmer bir kız. “Muhasebecim benden yaka silkti, artık açıklama yapmaya zahmet etmiyor. *Vergi dönemi* dediği anda beynim başka bir boyuta geçiyor.”

Ben de, diye atılıp kız kıza bir sohbet çevirmek istiyorum ama bunun kulağa hiç hoş gelmeyeceğini tam zamanında fark ediyorum. Sonuçta benim finans uzmanı olmam gerekiyor.

“Çok basit aslında,” diyorum onun yerine ve hafifçe gülümsüyorum. “Üç temel ilkeyi kaptın mı rahatsın.”

“Gerçekten mi?” diyor esmer kız ve elinde fön makinesiyle duruyor. “Neymiş o ilkeler?”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Ah,” diyorum boğazımı temizleyerek. “Eee, şey, birinci-si...” Duraklıyorum, burnumu ovuşturuyorum. Tanrım, beynim durdu resmen.

“Afedersin, Rebecca,” diyor Chloe, “lafını kesmek zorundayım.” Şükürler olsun. “Şimdi, dudaklarına ahududu kırmızı sürmeyi düşündüm. Uygun mudur?”

Laklak yapmaktan kızın suratına neler uyguladığına hiç dikkat etmedim. Ama aynadaki yansımama bakınca inanamadım. Gözlerim iri ötesi, olağanüstü elmacıkkemiklerine sahibim... Cidden, farklı biri gibiyim. Ben neden her gün böyle makyajla gezmiyorum?

“Vay canına!” Nefesim kesiliyor. “Muhteşemsin!”

“Sen çok sakın olduğun için işim kolaylaştı,” diyor Chloe ve siyah bir makyaj çantasına uzanıyor. “Bazı insanları buraya oturttuğumuzda sinirden tir tir titriyorlar. Hatta ünlüler bile. Makyajlarını zor yapıyoruz.”

“Sahi mi?” diyorum ve öne eğiliyorum, içeriden bilgi almaya hazırlanıyorum. Ama Zelda’nın sesiyle yarıda kesiliyoruz.

“Kusura bakma, Rebecca,” diyor heyecanla. “Evet, nasıliz? Makyaj iyi görünüyor. Saçı ne yapacağız?”

“Kesimi iyi,” diyor Chloe. Eliyle saçlarımı karıştırıyor, birkaç tel havalandırıp bırakıyor, aynen *Beni Baştan Yarat* yarışması gibi. “Kabartarak fön çekeceğim, o kadar.”

“Tamam,” diyor Zelda. “Ondan sonra da gardıroba alacağız.” Klipsli dosyasında bir şeye bakıyor, sonra yanımdaki dönen sandalyeye oturuyor. “Tamam, Rebecca, şimdi senin yazından bahsedelim.”

“Mükemmel,” diyorum onun gibi işkadını havasına bürünerek. “Ben aynen istediğiniz gibi hazırladım. Gerçekten çok basit ve lafı dolandırmıyor.”

“Hı hı,” diyor Zelda. “Eh, işte mesele bu. Dün toplantıda da konuştuk ve sana sevindirici bir haber, o kadar da basite indirgemek zorunda değilsin.” Gülümsüyor. “İstedğin kadar teknik konuşabilirsin. Grafikler, rakamlar...”

“Ah, peki,” diyorum şaşırarak. “İyi, güzel! Harika! Gerçi yine de çok yüksekten uçmam...”

“Biz izleyicinin seviyesine inerek konuşmaktan kaçınmak istiyoruz. Yani moron da değiller sonuçta!” Zelda sesini alçaltıyor. “Artı, dün elimize yeni bir izleyici kitlesi araştırması geldi ve anlaşılan yüzde 80’i programın içeriğinin gereksiz bir ukalalık tasladığını düşünüyor. Temelde dengeyi yeniden ayarlamalıyız. O yüzden senin katılacağın bölümde planı tamamen değiştirdik!” Bana sırtıyor. “Düşündüğümüz şu: Basit bir röportaj yerine biraz daha üst düzey bir tartışma yapabiliriz.”

“Üst düzey?” diye tekrar ediyorum içimdeki telaşı ele vermemeye çalışarak.

“Kesinlikle!” diyor Zelda. “Biz gerçekten hararetli bir tartışma istiyoruz! Fikirler çarpışsın, tansiyon yükselsin. Öyle şeyler işte.”

Fikirler mi? İyi de benim fikrim ne?

“Eee, sana uyar mı?” diyor Zelda kaşlarını çatarak. “Biraz şey görünüyorsun...”

“Ben iyiyim!” Kendimi sıkıp canlı canlı gülümsüyorum. “Sadece, sabırsızlanıyorum. Üst düzey bir tartışma. Harika!” Boğazımı temizliyorum. “Peki... Peki kim kiminle tartışacak?”

“Flagstaff Hayat’tan bir temsilci geldi,” diyor Zelda zafer kazanmış gibi. “Düşmanla göğüs göğüse. Bir televizyon kasırgası kopacak!”

“Zelda!” diyor biri odanın dışından. “Gene Bella arıyor.”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Of, Tanrı aşkına!” diyor Zelda ve ayaklanıyor. “Rebecca, iki saniyeye dönerim.”

“Tamam,” diyebiliyorum. “Bir dakika sonra görüşürüz.”

“Peki,” diyor Chloe neşeyle. “Hazır o gitmişken rujunu süreyim.” Uzun bir fırçaya uzanıp dudaklarımı boyamaya koyuluyor, ben de yansımama bakıyorum. Sakin durmaya, panik olmamaya çalışıyorum. Ama kalbim güm güm atıyor ve boğazım kuruyor, yutkunamıyorum. Hayatımda hiç bu kadar ödüm patlamamıştı.

Ben üst düzey bir tartışmada söz alamam ki! Yapamam. Benim bir fikrim yok, bildiğim bir gerçek yok, hiçbir şeyden haberim yok...

Tanrım, hangi akla hizmet televizyona çıkmak istedim ki?

“Rebecca, dudaklarını sabit tutmaya çalışır mısın?” diyor Chloe ve şaşırarak kaşlarını çatıyor. “Gerçekten titriyorlar.”

“Afedersin,” diye fısıldıyorum, donmuş bir tavşan gibi aynadan yansımama bakıyorum. Haklı, her yanım titriyor. Tanrım, hiç iyi olmayacak. Sakinleşmek zorundayım. Zen düşün. Mutlu şeyler düşün.

Bir çeşit kendimi oyalama çırpınışı olarak aynadan yansımamı inceliyorum. Arka fonda Zelda’nın koridorda dikildiğini görebiliyorum, kızgın bir ifadeyle telefonda konuşuyor.

“Hı hı,” diye kestirip attığını duyuyorum. “Hı hı, ama mesele şu ki, Bella, biz sana *müsait* olabilmen için avans öduyoruz. Şimdi ben ne b.k yiyeceğim?” Kafasını kaldırıyor, birisini görüyor ve elini kaldırarak selam veriyor. “Tamam, Bella, onu anlıyorum...”

Sarışın bir kadın ve iki adam koridorda beliriyor ve Zelda özür dilercesine onlara kafa sallıyor. Yüzlerini göremiyorum ama hepsinin üstünde şık ceketler, ellerinde evrak çantaları

var ve adamın birinin dosyasından kağıtlar fişkırıyor. Sarışın kadının paltosu bayağı güzelmiş. *Artı* elinde tay kılı uzun Fendi portföy var. Kim acaba?

“Hı hı,” diyor Zelda. “Tamam. Eh, alternatif bir telefon bağlantısı konusu önerebilirsen...”

Sarışın kadına kaşlarını kaldırıyor, kadın da omuz silkip dönüyor ve duvardaki posterini incelemeye koyuluyor. Kız bunu yaptığı anda kalbim duracak gibi oluyor.

Çünkü onu tanıyorum. Alicia. Brandon İletişim’den Alicia, beş metre uzağımda dikiliyor.

Kelalaka bir durum yani, katıla katıla gülesim geliyor. Burada ne işi var? Alicia Kaltak Uzunbacaklı’nın burada ne işi var, Tanrı aşkına?

Adamlardan biri bir şey söylemek üzere kıza dönüyor ve yüzünü gördüğüm anda sanırım onu da tanıyorum. O da Brandon İletişim’den değil miydi? Hani şu genç, bebek yüzlü, meraklı tiplerden.

Tamam da cümbür cemaat burada ne arıyorlar? Neler oluyor? Herhalde şey değil...

Hep birlikte buraya gelmelerinin sebebi...

Hayır. Yo, hayır. Birden her yanıma buz kesiyor.

“Luke!” diyor Zelda koridordan ve midem çalkalanmaya başlıyor. “Gelebilmene çok sevindim. Seni programda görmek bir şeref. Biliyorsun, Flagstaff Haya’ı senin temsil ettiğinden haberim yoktu. Ta ki Sandy...”

Aynadan, yüzümdeki tüm rengin çekildiğini görebiliyorum.

Lütfen biri bu yaşadıklarımın gerçek olmadığını söylesin.

“Yazıyı yazan gazeteci geldi bile,” diyor Zelda, “ve olan biten hakkında kısaca bilgi geçtim. Bence çok iyi program olacak. İkiniz karşılıklı tartışırken...”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Koridorda ileri yürümeye başlıyor ve aynadan Alicia ile heyecanlı gencin onu takip ettiğini görüyorum. Sonra üçüncü, ceketli adam görüntüye giriyor. Midem acı verici derecede çalkalansa da kendimi tutamıyorum. Adam kapının önünden geçerken yavaşça başımı çeviriyorum.

Luke Brandon'ın ağırbaşlı, koyu bakışlarıyla karşılaşıyorum, göz göze geliyoruz ve birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Ardından Luke hızla bakışlarını kaçırıyor ve koridor boyunca uzun adımlarla gidiyor. Bense çaresiz bir halde bir başıma kalıyorum, boyalı yansımama bakıyorum. Panikten midem bulanıyor.

TELEVİZYON RÖPORTAJI ÖNCESİ NOTLAR

BASİT, TEMEL FİNANSAL TAVSİYELER

1. Uyduruk saat mi, yirmi bin kafa mı? Cevap ortada.
2. Flagstaff Hayat masum müşterilerini soyup soğana çevirdi. Dikkat edin.

Eee...

3. Paranızı harcarken her zaman çok dikkatli olun.
4. Paranızı tek bir şeye yatırmayın. Parçalara bölün.
5. Yanlışlıkla kaybetmeyin.
6. Paranızı...

YİRMİ BİN STERLİNLE ALINABİLECEK ŞEYLER

1. Güzel bir araba, mesela küçük bir BMW
2. Asprey's'ten incili pırlantalı bir gerdanlık, artı koca bir pırlanta yüzük

3. Üç couture tuvalet, mesela John Galiano'dan
4. Steinway kuyruklu piyano
5. Conran mağazasından beş muhteşem deri koltuk
6. 52 Gucci saat, artı bir çanta
7. Kırk iki yıl boyunca her ay evinize çiçek gönderilmesi
8. Pedigrelili 55 yavru labrador
9. 80 tane kaşmir kazak
10. 666 tane Wonderbra sutyen
11. 454 kutu Helena Rubinstein nemlendirici
12. 800 şişe şampanya
13. 2860 tane Fiorentina pizza
14. 15384 kutu Pringles
15. 90909 paket Polo naneli şeker

Saat 11.25'te, yeşil odada kahverengi kabarık bir koltukta oturuyorum. Üstümde gece mavisi bir Jasper Conran etek-cekete takım, parlak naylon çorap ve bir çift süet topuklu var. Makyajdı, fönlü saçtı derken hayatımda olmadığım kadar şık oldum çıktım. Ama dış görünüşüm bana keyif vermiyor. Tadını çıkaramıyorum. Tek düşünebildiğim, on beş dakika sonra Luke Brandon ile canlı yayında üst düzey bir finans tartışması yapacak olmam.

Düşününce bile ağlayasım geliyor. Ya da kahkahalarla gülesim. Sanki hastalıklı bir şakaya kurban gidiyor gibiyim. Bana karşı Luke Brandon. O dahi IQ'su ve kahrolası fotoğraf hafızasıyla Luke Brandon ve ben. Beni çiğneyip geçecek. Beni linç edecek.

"Tatlım, bir kruvasan yesene," diyor karşımda oturmuş çikolatalı çöregini çiğneyen Elisabeth Plover. "Şahane bir şey. Her ısırışta Güney Fransa güneşini tadar gibiyim."

“Hayır, teşekkürler,” diyorum. “Ben, ııı, aç değilim.”

Nasıl yiyebiliyor anlamıyorum. Ben resmen her an kusabilirim. İnsanlar nasıl her gün televizyona çıkabiliyor? Ünlü isimler bunu nasıl yapıyor? Hepsinin sıskalığının sırrına erdim.

“Az sonra!” diye gürlüyor Rory’nin sesi odanın köşesindeki monitörden ve ikimiz de kafamızı aynı anda çevirip günbatımındaki plaj görüntüsünü izliyoruz. “Bir gangsterle yaşamak, sonra da her şeyi göze alarak ona ihanet etmek nasıl bir duygudur? Sıradaki konuğumuz karanlık ve tehlikeli altyapısına dayanarak bomba gibi bir roman yazdı...”

“...ve yepyeni bir tartışma dizisiyle karşınızdayız,” diye lafa giriyor Emma. Görüntü değişiyor, yere yağmur gibi düşen bozuk paralar görülüyor ve midem iğrenç bir şekilde bulanıyor. “*Morning Coffee* finansal bir skandala ışık tutuyor, endüstrinin önde gelen iki uzman ismi bu konuda karşı karşıya gelerek tartışacak.”

Ben miyim o? Tanrım, endüstrinin önde gelen uzman ismi olmak istemiyorum. Eve gidip bir fincan çay içmek istiyorum.

“Ama önce!” diyor Rory neşeyle, “Scott Robertson mutfağı alevlendirmeye devam ediyor!”

Görüntü bu kez de aşçı şapkası takmış bir adama dönüyor, adam sırtlıyor ve gazlı mutfak borusuyla yemeklerin üstünü yakıyor. Birkaç saniye adama bakıyorum, sonra gene ellerimi kucagımda sıkı sıkı birleştirip önüme bakıyorum. Birazdan ekrana çıkacağıma hala inanamıyorum. O koltukta oturacağım. Söyleyecek akıllıca bir şeyler bulmaya çabalayacağım.

Kendimi oyalamak için elimde buruş buruş olmuş A4 kağıdı bininci kez açıp katlıyorum ve notlarımı okuyorum. *Belki de o kadar kötü geçmez. Umut işte. Gözlerim aynı cüm-*

Bir Alışverişkoligün İtirafı

İleri defalarca tanıyor. Belki de yok yere kuruntu yapıyorum. Muhtemelen günlük bir sohbet ortamı yaratacağız. Basit ve arkadaşça bir şey. Sonuçta...

"Günaydın, Rebecca," diyor kapıdan bir ses. Yavaşça kafamı kaldırıp bakıyorum ve aynı anda da yüreğime bir kurşun oturduğunu hissediyorum. Luke Brandon kapıda dikiliyor. Üstünde jilet gibi, koyu renk bir takım elbise, saçları parlıyor ve yüzünde bronz bir makyaj var. Suratında arkadaşça ifadeden eser yok. Çenesi gergin, gözlerinde sert bir işadama bakışı. Göz göze geldiğimizde de en ufak bir değişiklik olmuyor.

Birkaç saniye hiç konuşmadan bakışıyoruz. Kalbimin atışından kulaklarım sağır olabilir, yüzüm kat kat makyajın altında yanıyor. Ardından içimdeki tüm kaynakları kurutarak enerjimi toplayıp sakince konuşuyorum. "Merhaba, Luke."

Luke ilgili bir sessizlik içinde odaya giriyor. Yavaş hareketleri Elisabeth Plover'ın bile dikkatini çekiyor.

"Ben bu suratı biliyorum," diyor öne eğilerek. "Tanıyorum. Oyuncusun değil mi? Shakespeare oyuncusu. Tabii ya, birkaç sezon önce *Kral Lear*'de değil miydin?"

"Hayır," diye kestirip atıyor Luke.

"Haklısın!" diyor Elisabeth masaya bir tokat atarak. "*Hamlet*'ti. Çok iyi hatırlıyorum. O çaresiz actı, vicdan azabı, trajik son..." Ağırbaşlı bir şekilde kafasını sallıyor. "Senin o sesini unutmak ne mümkün. Her kelime yaramı değer gibiydi."

"Duyduğuma çok üzüldüm," diyor Luke nihayet ve bana bakıyor. "Rebecca..."

"Luke, son rakamlar bunlar," diye lafını kesiyor Alicia odaya dalıp Luke'a bir kağıt uzatarak. "Merhaba, Rebecca," diye ekliyor ve sinsi bir bakış fırlatıyor. "Her şey hazır mı?"

“Evet, hazırım,” diyorum A4 kağıdımı kucağımda top gibi buruşturarak. “Çok iyi hazırlandım.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyor Alicia kaşlarını kaldırıp. “İlginç bir tartışma olacak.”

“Evet,” diyorum kafa tutarcasına. “Hem de çok.”

Tanrım, ne uyuz karı.

“Az önce Flagstaff’tan John’la telefonda konuştum,” diye ekliyor Alicia, Luke’a kısık sesle. “Yeni Önceden Bilin Birikim Tipi’nden bahsedecek olmana çok sevindi. Tabii ki ben şeyi de söyledim...”

“Hasar kontrolü yapıyoruz,” diyor Luke kısaca. “İş olsun diye makineleri çalıştırıp hadi bakalım hangisi en dayanıklı diye eğlence düzenlemiyoruz. O kendini şanslı hissetsin, eğer...” Bana bakıyor ve sanki bahsettiği şey beni uzaktan yakından ilgilendirmiyormuş gibi kafamı çeviriyorum. Gayet umursamazca saatime bakıyorum ve zamanı görünce korkudan yerimden fırlıyorum. On dakika. Çıkmamıza on dakika kalmış.

“Tamam,” diyor Zelda odaya girip. “Elisabeth. Seni almaya hazırız.”

“Olağanüstü,” diyor Elisabeth ve çikolatalı çöreğinden son bir lokma ağzına tıkıyor. “Şimdi, iyi görünüyorum değil mi?” Ayağa kalkınca eteğinden kırıntılar yerlere dökülüyor.

“Saçında kruvasan parçası kalmış,” diyor Zelda uzanıp eliyle silkeleyerek. “Onun dışında... Ne diyebilirim ki?” Benimle göz göze geliyor ve histeri nöbetine girmiş gibi kıkırdamak istiyorum.

“Luke!” diyor bebek yüzlü adam, elinde cep telefonuyla koşarak. “John Bateson hatta seni bekliyor. Ayrıca da iki paket geldi...”

Bir Alışverişkoligin İtirafı

“Teşekkürler, Tim,” diyor Alicia ve paketleri alıp yırtmaya başlıyor. Bir tomar kağıt çıkarıyor, çabucak okumaya başlıyor, arada bir kalemle bir şeyleri işaretliyor. Bu arada Tim de oturuyor, dizüstü bilgisayarını açıyor ve yazmaya koyuluyor.

“Evet, John, ne halt anlattığını anlıyorum,” diyor Luke alçak, gergin bir ses tonuyla. “Ama bir saniye de beni dinler-sen...”

“Tim,” diyor Alicia kafasını kaldırıp. “Flagstaff Premium Emeklilik’in ödeneklerini kontrol eder misin hemen?”

“Kesinlikle,” diyor Tim ve bilgisayarın tuşlarına basıyor.

“Tim,” diyor Luke telefonda kafasını kaldırıp. “Bana acilen Flagstaff Önceden Bilin Birikim’in son basın duyurusu-nun çıktısını alır mısın? Teşekkürler.”

Gördüklerime inanamıyorum. Buraya resmen ofis kurdu-lar, şuracıkta, *Morning Coffee* setinin yeşil odasında, Brandon İletişim’in tam teşekküllü bir ofisi, çalışanıydı, bilgisayarıydı, modemi, telefonuydu... Ben ve elimde buruşturduğum şu kağıda karşı bu adamlar!

Tim’in bilgisayarından kağıtların çıkışını ve Alicia’nın Luke’a sayfalarca kağıt uzatışını izlerken içimi buz gibi bir his kaplıyor. Yani kabul edelim, ben bunları asla yenemem. Karşılarında hiç şansım yok. Şimdi teslim olsam yeridir. Hastayım falan deme-liyim. Eve kaçıp yorganın altına saklanmalıyım.

Zelda kafasını içeri sokup “Herkes tamam mı millet?” diyor. “Yedi dakika sonra yayındasınız.”

“Tamam,” diyor Luke.

“Tamam,” diye tekrar ediyorum titrek bir sesle.

“Ah, Rebecca, bu arada sana bir paket geldi,” diyor Zelda. Odaya girip bana kocaman, kare bir kutu veriyor. “Bir dakika sonra dönerim.”

“Teşekkürler, Zelda,” diyorum şaşırarak ve aniden moralim yükselerek kutuyu yırtarak açmaya başlıyorum. Ne olduğu ya da kimden geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok ama bir tür destek olmalı değil mi? Eric Foreman’dan özel son dakika bilgileri mesela. En can alıcı noktada öne sürebileceğim bir grafik ya da rakamlar dizisi falan. Ya da Luke’un bilmediği, gizli bir doküman.

Gözucuyla, tüm Brandon’lıların yaptıkları işi bırakıp beni izlediklerini görüyorum. Eh, günlerini göstereceğim. Yeşil odaya paket teslimatı yapılan tek grup onlar değil. Bir tek onların kaynağı yok. Nihayet koli bandını söküp kutunun kulakçıklarını açıyorum.

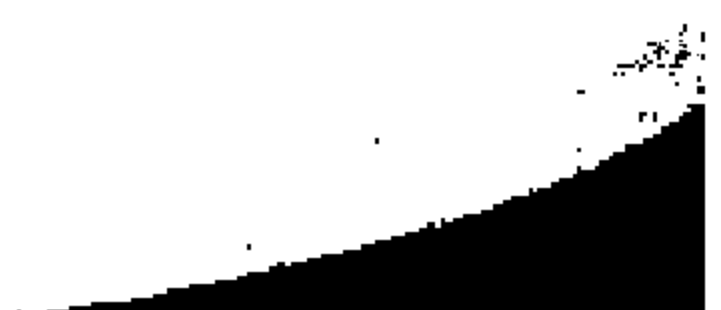
Ve herkesin gözleri önünde, üstünde simli harflerle BOL ŞANS yazan, kocaman kıpkırmızı bir uçan balon tavana doğru yükseliyor. İpin ucuna bir kart bağlı. Kimsenin yüzüne bakmadan kartı açıyorum.

Anında da pişman oluyorum.

“Bol şans sana, bol şans sana, her ne için ihtiyacın varsa,” diye cılız, elektronik bir ses şarkı söylüyor.

Kartı çat diye kapatıyorum ve yanaklarımın yandığını hissediyorum. Tanrım, ne rezillik. Odanın diğer tarafından kıs kıs gülmeler duyabiliyorum ve kafamı kaldırıp bakınca Alicia’nın uyuz sırtışını görüyorum. Luke’un kulağına bir şey fısıldıyor ve Luke çok eğleniyor.

Bana gülüyor. Hepsi Rebecca Bloomwood ve şarkı söyleyen balonuna gülüyor. Birkaç saniye kendimi öylesine küçük düşmüş hissediyorum ki kıpırdayamıyorum. Yüzüm yanıyor, boğazım kuruyor, hayatımda hiç endüstrinin önde gelen uzmanı sıfatından kendimi bu kadar uzak hissetmemiştim.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Derken, odanın diğer tarafından Alicia'nın pislik yorumunu ve burnundan ses çıkararak güldüğünü duyuyorum ve içimde derinde bir yerde şalter auyor. *Aman ya*, diye düşünüyorum birden. *Yemişim hepsini. Muhtemelen kıskançlıktan çatlıyorlar. Keşke bize de balon gönderilseydi diyorlar.*

Başımı dimdik tutarak kartı açıyorum ve mesajı okumaya devam ediyorum.

"İyi günde kötü günde, biliyoruz her şey olacak gönlünce," diye şarkı söylüyor kartın içindeki minik ses. "Başını dik, daha dik tut, önemli tek şey, denemen."

Becky'ye, diye okuyorum. *Sevgilerimizle ve yaptığın her şey için çok teşekkürler. Seni tanıdığımız için kendimizle gurur duyuyoruz. Arkadaşların Janice ve Martin.*

Karta bakakalıyorum, kelimeleri tekrar tekrar okuyorum ve gözlerimin saçma sapan bir şekilde yandığını hissediyorum. Janice ve Martin seneler senesi hep iyi dostumuz olmuştur. Oğulları biraz şapşaldır ama olsun. Bana karşı hep çok naziktiler. Ben onlara iğrenç bir tavsiyede bulunduğumda bile. Bugün bu programa çıkmayı onlara borçluyum. Ve kesinlikle onları yarı yolda bırakmayacağım.

Birkaç kere gözlerimi kırptırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kafamı kaldırıp bakınca Luke Brandon'ın beni seyrettiğini görüyorum. Koyu renk gözleri ifadesiz.

"Arkadaşlar," diyorum soğukkanlı bir şekilde, "bana iyi dileklerini göndermiş."

Kartı dikkatlice sehpa koyuyorum, şarkısı devam etsin diye açık bırakıyorum, ardından balonumu tavandan aşağı çekip sandalyeme bağlıyorum.

"Tamam," diyor Zelda kapıdan. "Luke ve Rebecca. Hazır mısınız?"

“Daha hazır olamazdım,” diye cevap veriyorum sakince ve Luke’un önünden geçerek kapıya yürüyorum.

Koridordan sete doğru ilerlerken Luke'un da, benim de ağzımı bıçak açmıyor. Köşeyi dönerken Luke'a bir bakış fırlatıyorum. Yüzünde çelik gibi soğuk bir ifade var. E iyi. Ben de çelik gibi durabilirim. Ben de sert bir işkadını olabilirim. Başımı dik tutup uzun adımlar atıyorum. Kendimi *Hanedan*'daki Alexis Carrington gibi hissediyorum.

"Eee, birbirinizi önceden tanıyor musunuz?" diyor Zelda yanımda yürürken.

"Tanıyoruz, evet," diyor Luke kısaca.

"İş ortamlarından," diyorum eşit derecede kısa ve öz. "Luke her zaman zavallı bir ürünün tanıtımını yapmaya çalışır ve ben de hep onun telefonlarına çıkmaktan kaçırım."

Zelda eğlenerek gülüyor. Luke'un gözlerinin öfkeyle parladığını fark ediyorum. Ama umrumda değil. Ne kadar kızdığı umrumda değil. Hatta o kızdıkça ben kendimi iyi hissediyorum.

“Eee, Luke, Rebecca’nın *Daily World*’deki yazısını görünce bayağı sinirlenmişsindir herhalde,” diyor Zelda.

“Hiç hoşuma gitmedi,” diyor Luke.

“Beni arayıp şikayet etti, inanabiliyor musun?” diyorum havalı havalı. “Elakikatte başa çıkamadın mı, hı, Luke? PR cafcacının altında dönenleri görmeyi kaldıramadın? Biliyor musun, belki de iş değıştirmelisin.”

Bir sessizlik oluyor ve dönüp Luke’a bakıyorum. Öyle sinirli görünüyor ki bir an beni dövecek falan zannediyorum. Ardından surat ifadesi değışiyor ve buz gibi bir tonlamayla konuşuyor, “Bir an önce s.çtığımın setine gidelim de bitirelim şu maymunluğu, olur mu?”

Zelda kaşlarını kaldırıyor ve ben de sırtıyorum. Luke’u daha önce hiç bu kadar sinirli ve rahatsız görmemiştim.

“Tamam,” diyor Zelda kapılara ulaşınca. “İşte geldik. İçeri girince kısık sesle konuşun.”

Kapıları iterek açıp bizi içeri alıyor ve bir an için soğukkanlı havam dağılıveriyor. Her yanımda titriyor, kalakalıyorum, tıpkı *Jurassic Park*’taki Laura Dern’ün dinazorları ilk gördüğü andaki hali gibiyim. Gerçek canlı yayın ve *Morning Coffee* seti. Koltuk ve bitkiler falan, her şey ışıltı ışıltı aydınlatılmış. Hayatımda gördüğüm en göz kamaştıran ışıklar burada.

Gerçekdişı yani. Kaç milyon kez evde oturmuş, televizyonda izlemişimdir? Şimdiyse bunun bir parçasıyım. İnanamıyorum.

“Reklam arasının bitmesine iki dakika var,” diyor Zelda ve bizi bir yığın kablonun karşısına götürüyor. “Rory ve Emma hala kütüphane setinde Elisabeth ile birlikte.”

Sehpanın iki yanındaki koltuklara oturmamızı işaret ediyor. Büyük bir dikkatle söyleneni yapıyorum. Koltuk tahmi-

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

nimden daha sert ve bir bakıma... farklı. Her şey farklı. Tanrım, çok garip bir his ya. Işıklar yüzüme o kadar parlak vuruyor ki etrafı zar zor görüyorum ve nasıl oturacağımdan emin değilim. Kızın teki gelip gömleğimin içinden bir mikrofon kablosu geçiriyor ve mikrofonu yakama takıyor. Beceriksizce saçımı geriye atmaya çalışıyorum, anında Zelda yanımda bitiyor.

“Çok fazla hareket etmemeye çalış, tamam mı, Rebecca?” diyor. “Haşur huşur ses duymak istemiyoruz.”

“Peki,” diyorum. “Afedersin.”

Sesim de düzgün çıkmıyor sanki. Gırtlığımdan içeri bir top pamuk sokulmuş gibi hissediyorum. Yakındaki bir kameraya bakıyorum ve dehşet içinde kameranın yakın çekim beni aldığını fark ediyorum.

“Tamam, Rebecca,” diyor Zelda gene telaşla koşarak, “bir altın kural daha. Sakın kameraya bakma, tamam mı? Olduğun gibi, doğal davran!”

“Peki,” diyorum çatlak bir sesle.

Olduğum gibi. Çantada keklik.

“Haberlere otuz saniye,” diyor kol saatine bakarak. “Her şey yolunda mı, Luke?”

“İyi,” diyor Luke sakince. Koltukta sanki hayatı boyunca oradaymış gibi rahat oturuyor. Tipik. Erkekler için ne gam! Nasıl göründüklerini umursamıyorlar ki.

Koltuğumda kımıldanıyorum, gergince eteğimi çekiyorum ve ceketimi elimle düzeltiyorum. Hani hep televizyon en az beş kilo fazla gösterir derler ya, demek ki bacaklarım şişko görünecek. Belki de diğer tarafa doğru bacak bacak üstüne atmalıyım. Ya da hiç atmasam mı? Ama o zaman belki daha şişko görünür.

Karar vermeme kalmadan setin diğer tarafından, “Merhaba!” diye bir ses duyuyorum. Kafamı kaldırıyorum ve heyecanım doruğa çıkıyor. Emma March kanlı canlı karşımda! Üstünde pembe bir etek-cekete takım var ve koltuğa doğru koşturuyor, hemen arkasında da Rory, yakından daha bir kare çeneli. Tanrım, ünlüler gerçek hayatta ne garipmiş. Nedense insana gerçek gibi görünmüyorlar.

“Merhaba!” diyor Emma neşeli neşeli ve koltuğa oturuyor. “Finansçılar sizsiniz demek? Tanrım, altıma işeyeceğim.” Işıklara doğru kaşlarını çatıyor. “Bu bölüm ne kadar sürecektir, Zelda?”

“Selamlar!” diyor Rory ve tokalaşıyoruz. “Roberta.”

“Rebecca!” diyor Emma ve bana gözlerini deviriyor. “Cidden, bu adam çaresiz durumda.” Koltukta kımlıdanıyor. “Tanrım, gerçekten gitmem lazım.”

“Artık çok geç,” diyor Rory.

“İyi de ihtiyacın varken tutmak hiç sağlıklı değil.” Emma endişeyle kaşlarını çatıyor. “Hatta sırf bu konuyla ilgili bir telefon bağlantısı yapmamış mıydık? Günde sadece bir kere tuvalete giden o tuhaf kız aramıştı. Dr. James de demişti ki... Ne demişti sahi?”

“Boşuna bana bakma,” diyor Rory neşeli neşeli. “Telefon bağlantıları bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Şimdi seni uyarıyorum, Rebecca,” diye ekliyor bana dönerek. “Ben bu finans zımbırtılarını asla takip edemem. Bana göre fazla anlaşılmaz.” Bana sırıttırıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

“On saniye,” diye sesleniyor Zelda setin yan tarafından ve midem korkuyla kasılıyor. Kolonlardan *Morning Coffee* müziklerinin yükseldiğini duyuyorum, reklam arasının bittiğini gösteriyor bu.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

“Kim başlıyor?” diyor Emma optik suflöre gözlerini kısarak. “Ah, ben.”

Korkudan beynim uçmuş gibi. Nereye bakmam gerektiğini bilmiyorum. Ne zaman konuşmam gerektiğini bilmiyorum. Bacaklarım titriyor, ellerimi birleştirmiş vargücümle sıkıyorum. Işıklar gözlerimi alıyor. Sol tarafımda bir kamera yakın çekim yapıyor ama onu bir şekilde görmezden gelmeliyim.

“Tekrar hoşgeldiniz!” diyor Emma aniden kameraya doğru. “Hangisini tercih ederdiniz? Ucuz bir saat mı, yoksa yirmi bin sterlin mi?”

Ne? Şok geçiriyorum. İyi de bu *benim* cümlemdi. Bunu ben söyleyecektim.

“Cevap ortada değil mi?” diye devam ediyor Emma, hiç oralı değil. “Herkes yirmi bin sterlini tercih ederdi.”

“Kesinlikle!” diye araya giriyor Rory şen şakrak bir sesle.

“Fakat Flagstaff Hayat üyelerinden bazıları yakın zamanda birikimlerini taşımalarını teklif eden bir mektup aldıklarında,” diyor Emma birden ciddileşerek, “böyle yaptıkları takdirde yirmi bin sterlinlik bir ödemededen mahrum kalacaklarının farkında değillerdi. Bu hikayeyi ortaya çıkaran gazeteci Rebecca Bloomwood’du. Rebecca, sence bu tür aldatmacalar hep yaşanıyor mu?”

Birden herkesin gözü üstümde, cevap vermemi bekliyorlar. Kamera suratıma doğru dönüyor, stüdyoda çıt çıkmıyor.

İki buçuk milyon insan. Hepsi evinde beni seyrediyor.

Tanrım. Nefes alamıyorum.

“Sence yatırımcılar dikkatli olmalı mı?” diye beni yönlendiriyor Emma.

“Evet,” diyebiliyorum garip, pamuk yemişim gibi bir sesle. “Evet, bence dikkatli olmalılar.”

“Luke Brandon, siz Flagstaff Hayat’ı temsil ediyorsunuz,” diyor Emma ona dönerek. “Sizce...”

Hay s.çayım, diye düşünüyorum içimden. Ezik gibiydim. Ezik! Sesime ne oldu, Tanrı aşkına?

Şimdi de Luke’un yanıtını dinlemiyorum. Hadi, Rebecca, kendini zorla. Odaklan.

“Unutulmaması gereken,” diyor Luke yumuşacık bir tonla, “hiç kimseye ödeme yapılacağı *taahhüt edilmedi*. Ortada bir kandırmaca yok!” Emma’ya gülümsüyor. “Sadece birkaç yatırımcı biraz açgözlülük etmiş. Kendi iradeleriyle. Şimdi de bir fırsat kaçırdıklarına inanıyorlar, o yüzden de şirketin adını kötüye çıkarmaya, karalamaya çalışıyorlar. Flagstaff Hayat’tan faydalanan binlerce insan var.”

Ne? Neler diyor yahu?

“Anladım,” diyor Emma başıyla onaylayarak. “Eee, Luke, o halde şunu kabul ediyor musun...”

“Bir dakika!” diye lafını kesiyorum kendimi tutamayıp. “Sadece, bir dakika duralım. Bay Brandon, siz az önce yatırımcılara *açgözlü* mü dediniz?”

“Hepsi değil,” diyor Luke. “Ama bazıları öyle, evet.”

İnanamayarak dümdüz bakıyorum, hırsımdan bir yerlerim karıncalanmaya başlıyor. Janice ve Martin’in yüzleri gözümde canlanıyor. Dünyanın en tatlı, en son açgözlü insanları... Ve bir anlığına hırsımdan dilim tutuluyor.

“Gerçek şu ki, Flagstaff Hayat yatırımcılarının çoğu son beş senedir rekor değişiklikler gördü,” diye devam ediyor Luke, Emma’ya. Emma da akıllı akıllı kafa sallıyor. “Asıl ilgillemeleri gereken şey de bu olmalı. Kaliteli yatırım. Bir anda parlayıp sönen toplu ödenekler değil. Sonuçta Flagstaff Hayat’ın esasında kurulma amacı...”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Yanılıyorsam düzeltin, Luke,” diye araya giriyorum sakın konuşmak için kendimi zorlayarak. “Yanılıyorsam düzeltin lütfen ama ben Flagstaff Hayat’ın esasında karşılıklı çıkarlara dayanan bir şirket olarak kurulduğuna inanıyordum? Tüm üyelerinin *ortak menfaatleri* için. Bazılarını harcayıp diğerlerini kalkındırmak için değil.”

“Kesinlikle,” diye cevap veriyor Luke gözünü bile kırpmadan. “Ama bu demek değildir ki her yatırımcı yirmi bin sterlin ödenek alacak, öyle değil mi?”

“Olabilir,” diyorum hafifçe sesimi yükselterek. “Ama on beş senedir paralarını yatırdıkları bir şirket tarafından yanlış yönlendirilmeleri olağan mı? Janice ve Martin Webster, Flagstaff Hayat’a güvendi. Onlara verilen tavsiyeye güvendiler. Ve bakın bu güven sonucu ne haldeler!”

“Yatırım bir şans oyunudur,” diyor Luke hiç bozmadan. “Bazen kazanırsın...”

“Bu şans değildi!” Sinirlenerek bağırdığımı fark ediyorum. “Tabii ki şans değildi. Yani toplu ödenğin yapılmasından iki hafta önce paralarını başka bir tarafa yatırmalarının tavsiye edilmesinin tamamen tesadüf olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Müşterim sadece üyelerinin portfolyosuna değer katacağına inandıkları bir teklif sunuyordu,” diyor Luke gergince gülümseyerek. “Üyelerinin çıkarlarını gözettiklerine dair beni temin ettiler. Ayrıca gene beni temin ettiler...”

“Yani müşterinizin yetersiz olduğunu söylüyorsunuz?” diye karşı çıkıyorum. “Son derece iyi niyetle hareket ettiler ama ellerine yüzlerine bulaştırdılar?”

Luke’un gözlerinden öfke fışkırıyor. İçimde bir adrenalin patlaması oluyor.

“Anlamadığım şey...”

“Eh, bu tartışma akşama kadar sürebilir!” diyor Emma koltuğunda hafifçe kaykılarak. “Ama biraz daha farklı bir açıya geçersek...”

“Hadi ama Luke,” diye kadının da lafını kesiyorum. “*Yapma*. İkisi birarada mümkün değil.” Öne eğilip parmaklarımla saymaya başlıyorum. “Ya Flagstaff Hayat beceriksizlik etti ya da bilerek paraları kurtarmaya çalışıyorlardı. Hangi seçenek olursa olsun hatalı davrandılar. Webster çifti sadık üyeleri idi ve ödeneği almaları gerekirdi. Kanımca Flagstaff Hayat büyük ödenekten kurtulmak için kasten onları o anki paketlerinden çıkarıp başka bir fona aktardı. Yani her şey gayet ortada ve açık değil mi?”

Destek almak için etrafıma bakıyorum ve Rory’nin bön bakışıyla karşılaşıyorum.

“Bana göre anlattıklarınız çok teknik kaçıyor,” diyor kısa bir kahkahayla. “Biraz karmaşık.”

“Tamam, bir başka şekilde anlatayım,” diyorum çabucak. “Diyelim ki...” İlham gelsin diye gözlerimi kapatıyorum. “Diyelim ki... bir kıyafet mağazasıyım!” Gözlerimi açıyorum. “Kıyafet mağazasıyım ve harika bir kaşmir Nicole Fahri ceket seçtim. Tamam mı?”

“Tamam,” diyor Rory yavaşça.

“Nicole Fahri’ye bayılırım!” diyor Emma dikilerek. “Harika el örgüsü ürünler satılır.”

“Aynen,” diyorum. “Tamam, farz edelim ki ödeme bölümündeyim, sıraya girmiş, kendi halimde bekliyorum. Bir satış elemanı gelip bana ‘Onun yerine bu ceket alırsanız? Elinizdekinden daha kaliteli ve onu alırsanız size bedava parfüm hediye ediyorum,’ diyor. Satış görevlisine güvenmemem

Bir Alışverişkolîğîn İtirafı

için hiçbir sebep yok, o yüzden ben de kabul ediyorum ve diğer ceketî satın alıyorum.”

“Tamam,” diyor Rory kafa sallayarak. “Buraya kadar takip edebildim.”

“Ama dışarı çıkınca,” diyorum dikkatlice, “bana satılan bu diğer ceketin Nicole Fahri marka olmadığını, hatta gerçek kaşmir olmadığını fark ediyorum. Tekrar mağazaya giriyorum ve bana paramı iade etmiyorlar.”

“Kazıklandın!” diyor Rory heyecanla, sanki yerçekimini keşfetmiş gibi.

“Aynen,” diyorum. “Kazıklandım. İşte mesele bu. Binlerce Flagstaff Hayat üyesi de aynı durumda. Asıl seçeneklerini değiştirmeye ikna edildiler, yatırımlarını başka bir fona kaydırıp yirmi bin sterlin zarar ettiler.” Duruyorum, düşüncelerimi sıraya diziyorum. “Belki Flagstaff Hayat yasaları çiğnemedi. Belki hiçbir usulsüzlük yapmadı. Ama bu dünyada doğal bir adalet var ve onu bozmakla kalmadılar, paramparça ettiler. O üyeler o ödeneği hak ediyordu. Uzun zamandır bu sigorta şirketine güvenmiş, para yatırmış olan sadık üyelerdi ve ödeneği hak ediyorlardı. Dürüst olarak konuşursanız, Luke Brandon, hak ettiklerini siz de takdir edersiniz.”

Nefes nefese konuşmamı tamamlıyorum ve Luke’a bakıyorum. Yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle bana uzun uzun bakıyor ve midemin taklalar attığını hissediyorum. Yutkunuyorum ve bakışımı kaçırmaya çalışıyorum fakat nedense başımı oynatamıyorum. Sanki gözlerimiz birbirine kenetlenmiş gibi.

“Luke?” diyor Emma. “Rebecca’nın fikrine karşılık bir açıklama yapacak mısınız?”

Luke hiçbir karşılık vermiyor. Bana uzun uzun bakıyor, ben de gözümü kaçırmıyorum ve kalbim bir tavşan gibi zıp zıp zıplıyor.

“Luke?” diye tekrar ediyor Emma sabırsızlanarak. “Senin buna bir...”

“Evet,” diyor Luke. “Evet, var. Rebecca...” Neredeyse kendi kendine gülümsercesine başını sağa sola sallıyor, sonra tekrar bana bakıyor. “Rebecca, çok haklısın.”

Stüdyoya aniden bir sessizlik çöküyor.

Ağzımı açıyorum ama ses çıkaramıyorum.

Gözucuyla Rory ve Emma’nın birbirine hayret dolu bakışlar fırlattığını görüyorum.

“Afedersin, Luke,” diyor Emma. “Demek istediğin...”

“Haklı,” diyor Luke ve omuz silkiyor. “Rebecca kesinlikle doğru söylüyor.” Suyuna uzanıyor, arkasına yaslanıp bir yudum içiyor. “Dürüst olmam gerekirse, bence de o müşteriler o ödeneği hak ediyordu. Çok isterdim, keşke o para onlara ödenebilseydi.”

Olamaz. Luke benimle aynı fikirde. Nasıl benimle aynı fikirde olabilir?

“Anlıyorum,” diyor Emma biraz alınmış gibi. “O halde pozisyonunu değiştirdin, öyle mi?”

Bir sessizlik oluyor, Luke düşünceli düşünceli bardağına bakıyor. Sonra tekrar gözlerini kaldırıp konuşuyor. “Benim şirketim, Flagstaff Hayat’ın halkla ilişkiler ve tanıtımının iyi yürümesi amacıyla tutuldu. Ama bu demek değildir ki yaptıkları her şeyi ben de kişisel olarak destekleyeceğim ya da benim haberim olacak.” Duraklıyor. “Açıksözlü olmam gerekirse Rebecca’nın *Daily World*’deki yazısını okuyana kadar ben de böyle şeyler döndüğünün bilincinde değildim. Ki bence çok

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

iyi bir gazetecilik örneğiymiş,” diye ekliyor bana kafa sallayarak. “Tebrik ederim.”

Çaresizce duruyorum, bir teşekkür bile edemiyorum. Hayatımda hiç böyle nevrime dönmemişti çünkü. Durup başımı ellerim arasına gömmek ve şu anda yaşadığım şeyi enine boyuna düşünüp taşınmak istiyordum... Ama yapamam. Canlı yayındayım. Ülkenin dört bir yanından iki buçuk milyon insan beni seyrediyor.

Kahretsin. Umarım bacaklarım güzel görünüyordur.

“Eğer Flagstaff üyelerinden biri olsaydım ve aynı şey benim başıma gelseydi ben de çok sinirlenirdim,” diye devam ediyor Luke. “Müşteri sadakati diye bir şey *var*, kurallına göre oynamak diye bir şey *var*. Ve temsil ettiğim tüm müşterilerimde de bu iki ilkenin ön planda olduğunu görmek isterim.”

“Anlıyorum,” diyor Emma ve kameraya dönüyor. “Eh, bir U dönüşü yaşanıyor! Luke Brandon buraya Flagstaff Hayat’ı temsil etmek üzere geldi ve şimdi, şirketin yaptığıının yanlış olduğunu söylüyor. Başka yorumun var mı, Luke?”

“Doğrusu,” diyor Luke yamuk bir gülüşle, “bu programdan sonra artık Flagstaff Hayat’ı temsil edeceğimden pek emin değilim.”

“Ah,” diyor Rory bir zeka pırıltısıyla öne eğilerek. “Peki bize bunun sebebini anlatır mısın?”

“Ah, cidden, Rory!” diye yapıştırıyor Emma. Gözlerini deviriyor ve Luke da hafifçe kahkaha atıyor.

Birden herkes kahkahalarla gülüyor ve ben de katılıyorum, biraz histerikleşerek hem de. Luke’la göz göze geliyorum, göğüs kafesimde tatlı bir daralma hissediyorum ve çabucak gözlerimi kaçırıyorum.

“Tamam, şey, neyse,” diyor Emma çabucak kendini toparlayıp kameraya gülümseyerek. “Finans uzmanlarından bu kadar. Ama kısa bir aranın ardından podyumlarda mini şortların dönüşünü tartışacağız...”

“...ve selülit kremlerini, gerçekten işe yarıyorlar mı?” diye ekliyor Rory.

“Artı, özel konuğumuz Cennetten Gelen 7’li stüdyoda canlı müzik yapacak.”

Kolonlardan programın müziği bangır bangır çalıyor ve Emma ile Rory ayağa fırlıyor.

“Harika bir tartışmaydı,” diyor Emma telaşla uzaklaşırken. “Kusura bakmayın, birazdan altıma yapacağım.”

“Muhteşemdiniz,” diye ekliyor Rory ciddi ciddi. “Tek kelime anlamadım ama çok iyi programdı.” Luke’un sırtına bir şaplak indiriyor, bana doğru elini kaldırıyor ve hızlı hızlı setten çıkıyor.

Ve bir anda her şey sona eriyor. Bitti gitti. Ben ve Luke kalıyoruz. Koltukta karşılıklı oturuyoruz, yakamızda mikrofonlar ve tepemizden gözümüze giren ışıklarla öylece duruyoruz. Savaştan çıkmış gibiyim. Başım dönüyor.

Az önce olanlar gerçek miydi?

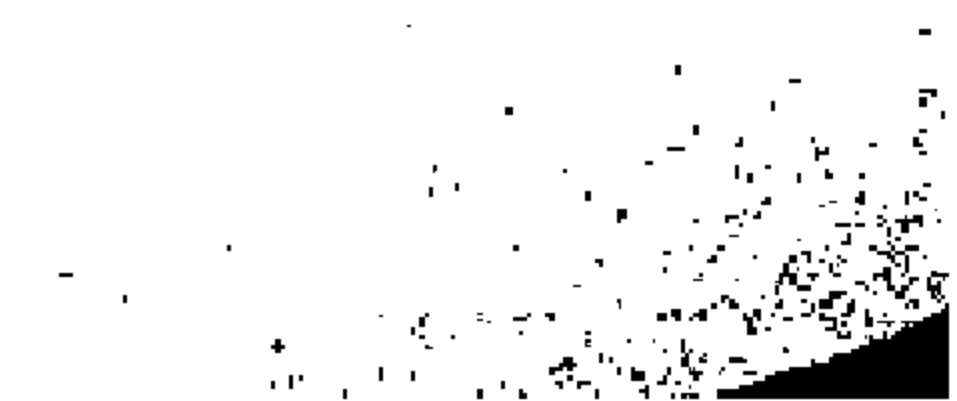
“Evet,” diyorum sonunda ve boğazımı temizliyorum.

“Evet,” diye tekrar ediyor Luke hafifçe gülümseyerek. “Aferin.”

Acaba başı büyük belada mı diye merak ediyorum. Canlı yayında müşterilerinden birine saldırmak, PR açısından müşterilerden kıyafet saklamaya mı eşdeğer?

Benim yazım sayesinde mi fikrini değiştirdi? Benim sayemde mi?

Ama soramam ya?

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Aramızdaki sessizlik uzuyor ve en sonunda derin bir nefes alıyorum.

“Sen...”

“Aslında ben...”

Aynı anda konuşuyoruz.

“Yok,” diye kıpkırmızı oluyorum. “Sen söyle. Benimki... Sen söyle.”

“Tamam,” diyor Luke ve hafifçe omuz silkiyor. “Aslında ben bu akşam bir yemek yemek ister misin diye soracaktım.”

Gafil avlandığım için bakakalıyorum.

Nasıl yani yemek? Yani acaba...

“Biraz iş görüşmek için,” diye devam ediyor. “Ocak indirimi sırasında bir promosyon olsun fikrini gerçekten çok sevdim.”

Benim neyimi sevmiş?

Ah, Tanrım, şu mesele. Gene benim aptal, dışımdan konuştuğum, beynimle düşünmediğim anlardan biriydi.

“Bence malum müşterimiz için iyi bir promosyon olabilir,” diyor, “ve merak ediyordum, acaba projede danışmanlık yapar mısın? Free-lance olarak tabii.”

Danışmanlık. Free-lance. Proje.

İnanmıyorum. Adam ciddi.

“Ah,” diyor ve yutkunuyorum, hayalkırıklığım tarif edilemez. “Ah, anladım. Şey, ben, sanırım bu akşam uygun.”

“Güzel,” diyor Luke. “The Ritz diyelim mi?”

“Nasıl istersen,” diyorum gayet rahat, sanki her akşam oradaymışım gibi.

“Güzel,” diyor Luke tekrar ve gözlerinin kenarı kırışarak gülümsüyor. “İple çekiyorum.”

Ve ardından, of Tanrım ya... Kendime hakim olamıyorum, dehşet içindeyim ama kaltakça şöyle sormadan edemi-

yorum: "Sacha ne olacak? Bu akşam onunla planınız yok mu?"

Sözlerim havaya karışırken bile kıpkırmızı kesiliyorum. Aman ya, ne diye böyle bir şey söyledim şimdi?

Uzun bir sessizlik oluyor ve yerin dibine falan girmek istiyorum.

"Sacha bir hafta önce gitti," diyor Luke sonunda. Kafamı kaldırıyorum.

"Ah," diyorum incecik bir sesle. "Ah yazık."

"Önceden söylemeden, hiçbir uyarı yapmadan, bavulunu topladı ve gitti." Luke kafasını kaldırıp bakıyor. "Yine de, daha kötüsü de olabilirdi." Afallamış gibi omuz silkiyor. "En azından bavula takım olan makyaj çantasını almamıştım."

Tanrım, cidden komik. Gülmemeliyim. Hayır, buna *kesinlikle* gülünmez.

"Gerçekten çok üzüldüm," diyebiliyorum sonunda.

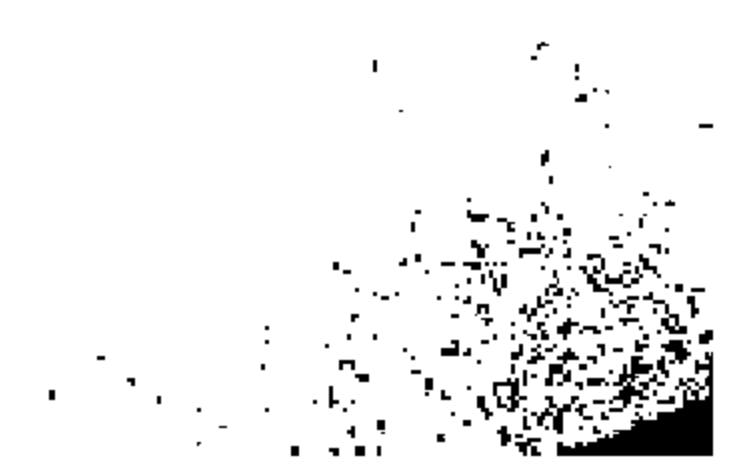
"Ben üzülmedim," diyor Luke ciddi bakışlarla ve içimdeki kahkaha atma isteği sönüyor. Gergince yüzüne bakıyorum ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

"Rebecca! Luke!"

Zelda'yı elinde klipsli dosyasıyla bize doğru koştururken görüyoruz.

"Şahane!" diyor heyecanla. "Tam istediğimiz gibi. Luke, sen de harikaydın ve Rebecca..." Gelip koltukta yanıma oturuyor ve omzumu sıvazlıyor. "Harikaydın. Aklımıza bir fikir geldi. Telefon bağlantılarımızda bilirkişi olarak çalışmak ister misin?"

"Ne?" Afallıyorum. "Ama... Ama yapamam ki! Ben hiçbir konuda uzman değilim."

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Ha ha ha, bu çok iyiydi!” Zelda ne dediğimi anlamış gibi bir kahkaha patlatıyor. “Senin en harika yanın da Rebecca, bu doğal halin. Biz seni finans gurusuyla yan komşumuzun kızı karışımı olarak görüyoruz. Bilgili, donanımlı ama yanına yaklaşılabılır. Çok okumuş ama ayakları yere basıyor. İnsanların gerçekten konuşmak istediği bir finans uzmanısın. Sence, Luke?”

“Bence Rebecca bu iş için biçilmiş kaftan,” diyor Luke. “Ondan daha kalifiye birini düşünemiyorum. Ben artık ayakta kaldıktan çekileyim.” Ayağa kalkıp bana gülümsüyor. “Sonra görüşürüz, Rebecca. Hoşça kal, Zelda.”

Luke kabloların arasından geçip ağır ağır uzaklaşırken onu başım dönerek izliyorum, keşke bir dönüp baksa diye diliyorum.

“Tamam,” diyor Zelda ve elimi sıkıyor. “Hadi seni halledelim.”

Ben televizyona çıkmak için yaratılmışım. Doğruya doğru. Ben televizyona çıkmak için doğmuşum. Rory, Emma ve ben gene koltuktayız ve Leeds'ten arayan Anne telefonda, hayatında bir kere bile vergi yatırmadığını itiraf ediyor.

Emma'ya bakıp gülümsüyorum, o da bana ışık saçarak gülüyor. Artık ben de takımdan biriyim. Çetenin bir üyesiyim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Tuhaf olan şu: Bana sorular sorulduğunda dilim tutulur sanmıştım ama artık koltuğun diğer tarafına geçtiğim için havamdayım. Ay, bu işi sabahtan akşama kadar yapabiliyim. Artık parlak ışıklara aldırmıyorum. Bana normal geliyor. Ayrıca aynanın önünde, en hoş görünecek şekilde oturma pozisyonu alıştırmayı yaptım. Dizler birarada, ayaklar bilekten üst üste atılmış vaziyette. Bunu hiç bozmuyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Ve hiçbir zaman üstünde kafa yormadım,” diyor Anne. “Ama şimdi işverenim bana vergimi ödedim mi diye soruyor. Yani aklımın ucundan geçmemiştir.”

“Ah, yazık,” diyor Emma ve bana bakıyor. “Anne resmen çok zor bir durumda.”

“Kesinlikle öyle,” diyorum halden anlayan bir tavırla. “Eh, ilk önce bilmen gereken şey, Anne, belki de hiçbir vergi ödemek zorunda değilsindir, sınırın altındaysan mükellef sayılmazsın. İkincisi de, vergilerini ödemek ve her şeyi halletmek için hala çok zamanın var.”

Asıl tuhaf olan da bu. Nasıl olduğunu Tanrı bilir ama *bütün soruları cevaplıyorum*. Mortgage’den anlıyorum, hayat sigortası ve bireysel emeklilikten anlıyorum. Ben bunları biliyorum! Birkaç dakika önce St Ausell’den Kenneth bireysel sigorta için yıllık katkı payının ne kadar olduğunu sordu ve hiç üstünde düşünmeden beş bin sterlin deyiverdim. Adeta beynimde saklı bir köşe, *Başarılı Birikim*’de çalıştığım süre boyunca yazdığım her bir bilgiyi titizlikle bir kenara kaydetmiş ve şimdi ihtiyaç duyduğum anda hepsi kucağımda. Bana ne isterseniz sorun! Sorun... Ev sahipleri için nakit kazancın kurallarını sorun. Çekinmeyin, sorun.

“Yerinde olsam, Anne,” diye bitiriyorum, “en yakın vergi müdürlüğü ofisiyle bağlantı kurar ve onların tavsiyesini alırdım. Ve hiç korkmazdım!”

“Teşekkürler,” diyor Anne çatlak bir sesle. “Çok teşekkürler, Rebecca.”

“Umarım yardımcı olmuşuzdur, Anne,” diyor Emma ve kameraya gülümsüyor. “Şimdi haberler ve hava durumu için Davina’ya bağlanıyoruz ama fazla telefon geldiği için *Paramızı Yönetmek* hakkında telefon bağlantılarımıza geri döneceğiz.”

“Parasal sorun yaşayan çok,” diye lafa giriyor Rory.

“Kesinlikle,” diyor Emma. “Biz de yardım etmek istiyoruz. O yüzden sorunuz ne olursa olsun, büyük ya da küçük, lütfen Rebecca Bloomwood’dan tavsiye almak için bizi arayın, 0333 4567.” Bir an donuyor, kameraya gülümsüyor, sonra ışıklar söndüğüce gevşeyip kendini koltuğa bırakıyor. “Eh, her şey çok iyi gidiyor!” diyor canlı bir sesle. Makyaj uzmanı bir kız gelip yüzüne pudrayla dokunuyor. “Değil mi, Zelda?”

“Muhteşem!” diyor Zelda gölgelerden çıkıp. “Telefonlarımız *Bir Spice Girl ile Tanışmak İstiyorum*’u yaptığımızdan beri böyle kilitlenmemiştir.” Bana meraklı meraklı bakıyor. “Televizyon sunuculuğu kursuna falan katılmış mıydın hiç, Rebecca?”

“Hayır,” diyorum. “Katılmadım. Ama çok televizyon izlerim.”

Zelda gülmekten yerlere yatıyor.

“İyi cevap! Tamam, millet, otuz saniye içinde geri dönüyoruz.”

Emma bana gülümsüyor ve önündeki kağıda göz atıyor. Rory arkasına yaslanıp tırnaklarını inceliyor. *Bana da aynı kendilerinden farksız bir profesyoneliymişim gibi davranıyorlar,* diye düşünüyorum sevinçle. *Bana içlerinden biri gibi davranıyorlar.*

Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Harvey Nichols indiriminde altmış sterline Vivienne Westwood büstiyer bulduğumda bile bu kadar mutlu olmamıştım. (Acaba onu nereye koydum ya? Bir ara giysem iyi olur.) Şu deneyim her şeyi solda sıfır bırakır. Hayat mükemmel.

Tatminle arkama yaslanıp tembel tembel stüdyoda etrafıma bakıyorum ve garip bir şekilde bir yerden hatırladığım

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

birisi gözüme takılıyor. Dikkatlice bakıyorum ve cildim karıncalanmaya başlıyor. Stüdyonun loş bölümünde bir adam ayakta duruyor ve cidden, halüsinasyon falan görüyorum herhalde, çünkü adam aynı şeye benziyor...

“Ve tekrar hoşgeldiniz,” diyor Rory. Dikkatimi yeniden sete çeviriyorum. “Bu sabahki telefon bağlantılarımızın konusu küçük-büyük her türlü maddi sorunuz. Konuk uzmanımız Rebecca Bloomwood ve sıradaki arayan da Shrewsbury’den Fran. Alo?”

“Evet,” diyor Fran. “Merhaba. Merhaba, Rebecca.”

“Selamlar, Fran,” diyorum ve sıcacık gülümsüyorum. “Nasıl bir sorundan bahsedeceksin?”

“Felaket durumdayım,” diyor Fran. “Ben... ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Borcun mu var, Fran?” diyor Emma kibarca.

“Evet,” diyor Fran ve titrekçe iç geçiriyor. “Limitimi aştım, bütün kartlarımda borç birikti, kız kardeşimden borç aldım... Ve harcamadan duramıyorum. Bir şeyler satın almayı çok seviyorum.”

“Ne gibi şeyler?” diye soruyorum ilgilenerek.

“Bilmiyorum aslında,” diyor Fran iki saniye sustuktan sonra. “Kendime kıyafet, çocuklara kıyafet, ev eşyaları, abuk sabuk şeyler işte. Sonra faturalar geliyor... Hepsini çöpe atıyorum.”

Emma bana manalı bir bakış fırlatıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum.

“Rebecca?” diyor. “Fran belli ki zor durumda. Ne yapması gerekiyor?”

“Şey, Fran,” diyorum kibarca, “ilk yapman gereken cesur olmak ve sorununla yüzleşmek. Bankayla temasa geç ve

onlara parayı yönetmekte sorun yaşadığını söyle. Bankacılar canavar değildir! Sana yardım etmek isterler.” Doğrudan kamaraya dönüp ciddiyetle objektife bakıyorum. “Kaçmak hiçbir sorunu çözmez, Fran. Ne kadar uzatırsan o kadar kötü olur.”

“Biliyorum,” diyor Fran’ın ağlamaklı sesi. “Çok doğru söylüyorsun. Ama bunu yapmak kolay değil.”

“Bilmez miyim,” diyorum halden anlayan bir sesle. “Hiç kolay değil ama yapmalısın, Fran.”

“Rebecca,” diyor Emma. “Acaba bu sık rastlanan bir problem mi?”

“Maalesef öyle,” diye cevap veriyorum gene Emma’ya dönerek. “Ne yazık ki bir sürü insan önceliği maddi güvenliğine vermiyor.”

“Ah, çok yazık,” diyor Emma üzgün üzgün kafa sallayarak. “Bu hiç iyi değil.”

“Ama hiçbir zaman çok geç değildir,” diye devam ediyorum. “O köşeyi bir döndüler mi, sorumluluklarını bir hatırladılar mı, hayatları kökten değişir.”

Elimle sözlerimi destekleyen bir jest yapıyorum ve bunu yaparken de bakışlarım stüdyoyu tarıyor. Ve... Aman Tanrım, bu gerçekten o.

Halüsinasyon değilmiş.

Gerçekten o. Setin bir köşesinde duran, yakasında güvenlik rozetiyle sanki buraya aitmişçesine köpük bardaktan bir şey yudumlayarak seyreden adam, Derek Smeath’ten başkası değil. Burada, on metre ötemde, *Morning Coffee* stüdyolarında dikiliyor.

Endwich Bankası’ndan Derek Smeath.

Ama bu olamaz.

Bir Alışverişkoligin İtirafı

Olmuş işte. Derek Smeath bu. Anlamıyorum. Burada ne işi var?

Tanrım, gözlerini bana dikmiş durumda.

Kalbim küt küt atmaya başlıyor ve güçlükle yutkunuyorum, kendime hakim olmaya çalışıyorum.

“Rebecca?” diyor Emma ve kendimi kasıp dikkatimi tekrar programa çeviriyorum. Neden bahsettiğimizi şu anda hatırlayamıyorum. “Sence Fran banka müdürüyle görüşmeye mi gitmeli?”

“Ben, ıı, çok doğru,” diyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor.

Ne yapacağım? Adam dimdik bana bakıyor. Kaçmam imkansız.

“Evet,” diyor Emma. “Sence Fran gerçekte yüzleşmeye karar verince hayatını da düzene sokacak.”

“Aynen öyle,” diyorum otomatiğe bağlamış halde. Emma’ya neşeyle gülümsemek için kendimi kasıyorum. Fakat içten içe o özgüvenli mutluluğum buharlaşıyor. Derek Smeath burada. Görüş alanımdan onu silemiyorum, aklımdan çıkarıp unutamıyorum.

İşte şimdi, büyük bir dikkatle en dibe gömdüğüm hayatımın her bölümü solucanlar gibi kımıl kımıl hareketlenmeye başlıyor. Hiçbirini anımsamak istemiyorum ama başka seçeneğim yok. İğrenç gerçekler peş peşe kıvrılarak yüzeye çıkıyor.

“Eh,” diyor Rory, “umalım da Fran, Rebecca’nın bu çok iyi tavsiyesine uysun.”

Suze ile tartışmam. Tarquin ile o felaket akşam. Omurgamdan aşağı buzlar atılmış gibi ürperiyorum.

“Sıradaki telefon bağlantımız,” diyor Emma, “Luton’dan John. Alo?”

“Merhaba, Rebecca,” diyor hattaki ses. “Benim durumum şu: Çocukken bana sigorta yapılmış ama bütün evrakları kaybettim. Şimdiyse mangırları istiyorum, anlıyor musun ne demek istediğimi?”

VISA kartım iptal edildi. Octagon kartıma tüm o kalabalığın önünde el konuldu. Tanrım, ne kadar küçük düşürücü bir andı.

Tamam, kes şunu. Odaklan. Buraya konsantre ol.

“Aslında çok sık rastlanan bir sorun,” diyorum. “Poliçenin hangi şirketten olduğunu hatırlıyor musun?”

“Hayır,” diyor John. “Hiçbir fikrim yok.”

Banka hesabım. Binlerce sterlinlik borcum. Derek Smeath.

Tanrım, midem bulanıyor. Kaçıp bir yere saklanmak istiyorum.

“Eh, gene de izini sürüp bulabilirsin,” diye devam ediyorum gülümsemek için kendimi zorlayarak. “Bu tür işlerle uğraşmayı uzmanlık edinmiş bir ajansla çalışabilirsin. Tekrar kontrol ederim ama yanlış hatırlamıyorsam ismi...”

Tüm o düzensiz, berbat hayatım... Olduğu gibi duruyor değil mi? Kocaman bir örümcek gibi beni bekliyor. Bu telefonu kapattığım anda üstüme saldırmak için fırsat kolluyor.

“Maalesef zamanımız doldu,” diyor Emma ben lafımı bitirince. “Finans uzmanımız Rebecca Bloomwood’a çok teşekkürler, eminim hepimiz onun akıllıca sözlerini takip edeceğiz. Kısa bir aranın ardından Newcastle’daki ev yenilememizin sonuçlarını göstereceğiz ve Cennetten Gelen 7’li canlı canlı stüdyomuzda.”

Donuk bir sessizlik ve ardından herkes gevşiyor.

“Tamam,” diyor Emma elindeki kağıttan okuyarak. “Sırada ne var?”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“İyi işti, Rebecca,” diyor Rory neşeli neşeli. “Müthiş çözümler.”

“Ah, Zelda!” diye ayağa fırlıyor Emma. “Bir şey konuşabilir miyiz? Şahaneydi bu arada, Rebecca,” diye ekliyor. “Gerçekten şahaneydi.”

İkisi de gidiyor. Sette yalnız kalıyorum. Dımdızlak ve savunmasızım. Çaresizce Derek Smeath'in bakışlarından kaçıyor ve son sürat fikir üretiyorum.

Belki arkadan sıvışabilirim.

Ya da belki de koltuktan kıcımlı kaldırmam. Adam sıkılıp buradan ayrılana kadar böyle otururum. Yani gerçek sete adını atmaya cesaret edemez, değil mi?

Bir başkasıymış gibi mi yapsam? Tanrım, evet ya. Yani suratımda badana gibi makyajla zaten hiç kendime benzemiyorum.

Birden kafama dank ediyor: Adamın beni fark ettiği ne malum? Muhtemelen bambaşka bir sebeple buraya geldi. Muhtemelen o da bir programa konuk falandır. Kesinlikle. Benimle hiç alakası yok. En iyisi ayağa kalkıp hızlıca yürüyeyim. Hiçbir şey olmayacak.

“Afedersin, canım,” diyor kot pantolonlu bir adam sete girip. “Koltuğu şöyle çekmem lazım.”

“Tamam,” diye ayaklanıyorum. Aynı esnada da yanlışlıkla Derek Smeath ile yine göz göze geliyorum. Hala bana bakıyor. Beni bekliyor.

Of ya!

Tamam, bir şey olmayacak, sen yürümeye devam et. Yürümeye devam et ve onu tanımazdan gel.

Kasten adamın bakışlarından kaçınarak ayağa kalkıyorum, derin bir nefes alıp hızlı hızlı setin diğer tarafına yürüyorum.

Ne adımlarım tereddütlü ne de yüz ifadem değişiyor. Gözlerim ikili kapıya kenetlenmiş vaziyette ve gayet iyi gidiyorum. Birkaç adım kaldı. Hadi, son birkaç adım...

“Bayan Bloomwood.” Derek’in sesi ensemden bir kurşun gibi giriyor ve bir an duymazdan gelme ihtimalini düşünüyorum. Hatta mümkünse kapılara doğru dalmak. Ama Zelda ve Emma çok yakınımda. Bana seslendiğini duymuşlardır. Kurtulmamın yolu yok.

Böylece arkamı dönüyorum ve çok ikna edicidir olduğunu umduğum bir şekilde o tarafa doğru bakınıyorum, sanki adamı ilk kez görmüşüm.

“Ah, merhaba, sizsiniz!” diyorum canlı canlı. “Bu ne sürpriz. Nasılsınız?”

Teknisyenlerden biri kısık sesle konuşmamızı işaret ediyor ve Derek Smeath kararlı ve sert bir hareketle beni setten dışarı, fuayeye çıkarıyor. Bana dönüyor ve kendine güvenen bir ifadeyle gülümsüyorum. Belki de medeni düzeyimizi bozmayız.

“Bayan Bloomwood...”

“Bugün de hava ne kadar güzel,” diyorum. “Değil mi?”

“Bayan Bloomwood, görüşmemiz...” diyor Derek Smeath.

Of ya! Ben de adam çoktan unutmuştur diye umuyordum.

“Görüşmemiz...” diye tekrar ediyorum düşünceli düşünceli. “Eee...” Ardından birden ilham geliyor. “Doğru. Yarındı değil mi? Gerçekten iple çekiyorum.”

Derek Smeath patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyor.

“Yarın değil! Pazartesi sabahıydı. Ve siz gelmediniz!”

“Ah,” diyorum. “Ah, şu görüşme. Evet, çok özür dilerim. Gelmeye çalıştım, cidden. Sadece şey... Sadece...”

Bir Alışverişçiliğin İtirafı

Fakat aklıma bir tane bile iyi bahane gelmiyor. Hepsini tükettim. O yüzden cümlem havada asılı kalıyor ve yaramaz bir çocuk gibi dudagımı ısırıyorum.

“Bayan Bloomwood,” diyor Derek Smeath bezgince. “Bayan Bloomwood...” Eliyle yüzünü ovuşturuyor, sonra başını kaldırıyor. “Size ne zamandan beri mektuplar gönderdiğimden haberiniz var mı? Ne zamandan beri görüşmek için sizi bankaya çağırdığımı biliyor musunuz?”

“Aaa... Pek emin...”

“Altı ay,” diyor Derek Smeath ve duruyor. “Bahaneler ve kaçamak cevaplarla geçen altı koca ay. Şimdi, lütfen benim için ne anlama geldiğini bir düşünmenizi istiyorum. Sayısız telefon görüşmesi. Benim ve asistanım Erica tarafından harcanan saatlerce emek ve zaman. Açıkçası çok daha iyi yerlerde kullanılabilecek kaynaklar.” Köpük bardağını kaldırıp indiriyor ve kahvesinin bir kısmı yerlere saçılıyor. “Ardından sizi kesin bir randevuyla yakalıyorum. Nihayet durumunuzun ciddiyetini algıladığınıza inanıyorum... Ve siz gelmiyorsunuz. Sırta kadem basıyorsunuz. Nerede olduğunuzu öğrenmek için evinizi arıyorum ve son derece nahoş bir şekilde röntgencilikle itham ediliyorum!”

“Ah, evet,” diyorum ve özür diler gibi bir ifade takınıyorum. “Bundan dolayı özür dilerim. Babam böyledir. Biraz gariptir.”

“Sizden ümidi kesmiştim,” diye sesini yükseltiyor Derek Smeath. “Sizden ümidi kesmiştim. Derken bu sabah bir televizyoncunun önünden geçiyordum ve bir de ne göreyim, yan yana duran altı farklı ekranda bizim buhar olmuş, kayıp Rebecca Bloomwood ulusa tavsiyeler veriyor. Hem de hangi konu üzerine?” Kahkahadan titremeye başlıyor. (En azından o

çıkan ses kahkaha bence.) “Finans! Halkımıza finans ve para hakkında tavsiye veriyorsunuz!”

Adama ters ters bakıyorum. Hiç komik *değil*.

“Dinleyin, son görüşmeye gelemediğim için çok üzgünüm,” diyorum işkadını edasıyla konuşmaya çalışarak. “O sırada işlerim çok karıştı. Ama yeniden bir gün ayarlayabilirsek...”

“Yeniden gün ayarlamak mı!” diye bağıyor Derek Smeath sanki az önce manyakça bir espri yapmışım gibi. “Yeniden gün ayarlamak ha!”

Hiç istifimi bozmuyorum. Beni hiç ciddiye almıyor, değil mi? Söylediklerime kulak asmıyor. Görüşmeye gelmek istediğimi söylüyorum -gerçekten *istiyorum* yani- ve adam bana şakaymışım gibi davranıyor. Sanki komedi dizisi karakteriymişim gibi.

Bunda şaşacak bir şey yok, diyor beynimde ufak bir ses. Nasıl davrandığını bir düşünsene. Adamın sana niçin medeni yaklaşmadığını anlıyorum.

Kafamı kaldırıp adamın suratına bakıyorum. Hala güldüğü için yüzü kırmış... Ve utanıyorum.

Çünkü açıkçası bana daha insafsız da davranabilirdi. Uzun zaman önce kartımı elimden alabilirdi. Ya da icracıları gönderebilirdi. Ya da adımı kara listeye yazdırabilirdi. Öyle ya da böyle, bana karşı çok kibar davrandı.

“Dinleyin,” diyorum çabucak. “Lütfen. Bana bir şans daha tanıyın. Gerçekten maddi durumumu düzeltmek istiyorum. Aşmış borcumu ödemek istiyorum. Ama bana yardım etmeniz lazım. Ben...” Yutkunuyorum. “Ben sizden yardımınızı rica ediyorum, Bay Smeath.”

Uzun bir sessizlik oluyor. Derek Smeath etrafına bakıyor, kahve bardağını koyacak bir yer arıyor, cebinden beyaz bir

Bir Alışverişkolığın İtirafı

mendil çıkarıp alnını siliyor. Sonra mendili kaldırıyor ve bana uzun bir bakış fırlatıyor.

“Ciddisin,” diyor nihayet.

“Evet.”

“Gerçekten çaba sarf edeceksin?”

“Evet, ve...” Dudağımı ısırıyorum. “Ve bana gösterdiğiniz tüm hoşgörüye minnettarım, gerçekten öyle.”

Birdenbire dokunsalar ağlayacak gibi oluyorum. Çok iyi biri olmak istiyorum. Hayatımı düzene sokmak istiyorum. Adamın bana ne yapacağını tek tek söylemesini istiyorum.

“Pekala,” diyor Derek Smeath nihayet. “Neler yapabiliriz bir bakalım. Yarın sabah tam dokuz buçukta ofisime gelin ve karşılıklı bir konuşalım.”

“Çok teşekkürler,” diyorum. Tüm bedenim öylece gevşiyor, rahat bir oh çekiyorum. “Çok teşekkürler. Orada olacağım. Söz.”

“Gelsen iyi edersin,” diyor adam. “Artık mazeret istemiyorum.” Sonra hafiften gülümser gibi oluyor. “Bu arada,” diye ekliyor seti işaret ederek, “bence işinde gayet iyisin. Tavsiyelerin çok mantıklı.”

“Ah,” diye şaşıyorum. “Şey, teşekkürler. Gerçekten de...” Boğazımı temizliyorum. “Stüdyoya nasıl girdiniz bu arada? Sıkı güvenlik önlemleri var sanıyordum.”

“Evet, var,” diye cevap veriyor Derek Smeath. “Ama benim kızım da televizyonda çalışıyor.” Yüzüne hoş bir gülümseme yayılıyor. “Eskiden bu programda çalışıyordu.”

“Sahi mi?” diyorum inanamayarak.

Vay be, amma nefes kesici. Derek Smeath’in bir kızı varmış. Aslında düşünüyorum da, muhtemelen bir aile hayatı vardır. Bir eşi falan filan. Kimin aklına gelirdi ki?

“Gitsem iyi olur,” diyor ve köpük bardağındaki kahveyi kafasına dikiyor. “Program dahilinde olmayan bir randevuydu.” Bana cin gibi bir bakış fırlatıyor. “Yarın görüşürüz.”

“Geleceğim,” diyorum çabucak. Adam çıkışa yürürken arkasından sesleniyorum. “Ve... Ve teşekkürler. Çok teşekkürler.”

Adam gözden kaybolurken ben de yakındaki bir sandalyeye çöküyorum. Az önce Derek Smeath ile medeni, hoş bir konuşma yaptığıma inanamıyorum. Derek Smeath ile! Üstelik de çok tatlı birine benziyor. Bana o kadar tatlı ve kibar davrandı ki. Ayrıca da kızı televizyonda çalışıyormuş... Kim bilir, belki bir gün kızıyla da tanışırım. Belki de adamın bütün ailesiyle canciğer olurum. Ne harika olurdu ama! Evlerine yemeğe gider gelirim, karısı beni sıcak bir kucaklamayla karşılar, salataya falan yardım ederim ve...

“Rebecca!” Arkamdan bir ses duyuyorum ve dönünce Zelda’yı görüyorum, elinde klipsli dosyasıyla yaklaşıyor.

“Merhaba!” diyorum mutlu mutlu. “Nasıl gidiyor?”

“Harika,” diyor ve bir sandalye çekiyor. “Şimdi, seninle biraz konuşmam lazım.”

“Ah,” diyorum. “Tamam. Neyle ilgili?”

Zelda kot pantolonlu bacağını diğerinin üstüne atarak “Bugün acayip iyi bir iş çıkardığınızı düşünüyoruz,” diyor. “*Acayip* iyiydi. Emma ve Rory ile ve yardımcı yapımcımızla da konuştum.” Etkiyi artırmak için duruyor. “Seni programda tekrar görmek istiyorlar.”

Kızın yüzüne inanamayarak bakıyorum.

“Yani...”

“Her gün değil,” diyor Zelda. “Ama düzenli aralıklarla. Mesela haftada iki-üç kez olabilir. İşyerinden bunun için izin alabilir misin?”

Bir Alışverişçiliğin İtirafı

“Ben... Bilmem ki,” diyorum başım dönerek. “Alırım herhalde.”

“Mükemmel!” diyor Zelda. “Arada çalıştığın derginin adını da kullanırsınız, onlar da memnun olur.” Bir kağıda bir şeyler karalıyor ve kafasını kaldırıyor. “Şimdi, bir ajansın ya da temsilcin yok değil mi? O yüzden para meselesini direkt seninle konuşacağım.” Duraklıyor, tekrar dosyasına bakıyor. “Çıktığın bölüm başına teklifimiz...”

Anahtarımı deliğe sokuyor ve dairenin kapısını yavaşça açıyorum. Buradan en son çıkışımın üstünden bir milyon yıl geçmiş gibi. Üstelik de bambaşka birine dönüştüğümü hissediyorum. Büyüdüm. Ya da değiştim. Ya da öyle bir şey.

“Merhaba,” diyorum dikkatlice sessizliğe doğru. Çantamı yere bırakıyorum. “Evde kimse...”

“Bex!” diyor Suze nefes nefese ve oturma odasının kapısında beliriyor. Üstünde siyah külotlu çorap var ve elinde yarı yapılmış, kot kumaşından bir çerçeve tutuyor. “Aman Tanrım! Nerelerdeydin? Neler yapıyorsun? Seni *Morning Coffee*'de gördüm ve gözlerime inanamadım! Telefonla bağlanıp seninle konuşmaya çalıştım ama maddi sıkıntım olmak zorundaymış. Ben de o zaman ‘Peki size yarım milyon yatırım yapsamı?’ dedim, kabul etmediler...” Susuyor. “Bex, nerelerdeydin ya? Neler oldu?”

Bir Alışverişkiliğin İtirafı

Hemen cevap vermiyorum. Masanın üstündeki, adıma gelmiş mektup yığınıncı inceliyorum. Beyaz, resmi zarflar, kahverengi naylon çerçeveli zarflar, üstünde iğrenç iğrenç *Son Uyarı* yazan zarflar. Hayatınızda görebileceğiniz en korkunç mektup yığını kısacası.

Ancak bir şekilde... artık gözümde o kadar korkutucu görünmüyor.

"Annemlerdeydim," diyorum kafamı kaldırıp. "Sonra da televizyona çıktım."

"Ama annenleri aradım! Nerede olduğunu bilmediklerini söylediler!"

"Biliyorum," diyorum hafifçe kızarak. "Onlar... beni bir röntgenciden koruyordu." Yüzüne baktığımda Suze'un tek kelime anlamadan dümdüz durduğunu görüyorum ki haksız sayılmaz. "Neyse," diye ekliyorum savunmaya geçercesine. "Telesekretere bir mesaj bıraktım, beni merak etme dedim. İyiydim."

"Biliyorum," diye inliyor Suze, "ama filmlerde de hep öyle yaparlar. Anlamı da kötü adamlar seni kaçırmıştır, gırtlığına bir silah dayamıştır falan. Cidden, öldün zannettim ya! Seni kestiler, bin parçaya bölüp bir yerlere artılar sandım."

Tekrar arkadaşımın yüzüne bakıyorum. Şaka yapmıyor. Gerçekten endişelenmiş. Birden kendimi çok kötü hissediyorum. Böyle kayıplara karışmamalıydım. Tamamen düşünce-sizce, sorumsuzca ve bencilceydi.

"Suze." İçimden geliyor ve bir anda ona koşup sımsıkı sarılıyorum. "Çok üzgünüm. Seni endişelendirmek istemezdim."

"Önemli değil," diyor Suze da bana sarılarak. "Bir süre merak ettim ama sonra seni televizyonda görünce iyisindir diye düşündüm. Bu arada müthüştün."

“Sahi mi?” diyorum. Dudaklarımın köşeleri sonunda kıvrılıyor ve gülüyorum. “Cidden öyle mi düşündün?”

“Ah, evet!” diyor Suze. “O suratsız Luke Brandon’dan çok daha iyiydin. Ay, amma kibirli adam.”

“Evet,” diyorum duraksayarak. “Evet, öyle galiba. Ama programdan sonra benimle çok kibar konuştu aslında.”

“Gerçekten mi?” diyor Suze umursamazca. “Eh, adamın tozunu attırdın. Kahve ister misin?”

“Bayılırım,” diyorum ve Suze mutfakta gözden kayboluyor.

Mektuplarımı ve faturalarımı alıyor, yavaş yavaş ayıklıyorum. Bir zamanlar bu kağıt yığını karşısında felce bağlardım. Hatta hiç okunmadan doğruca çöpü boylarlardı. Ama ne var biliyor musunuz? Bugün içimde en ufak bir korkudan eser yok. Cidden ya, para mevzularında nasıl bu kadar salak olabilmişim? Nasıl bu kadar ödleklilik etmişim? Bu kez adamakıllı yüzleşiyorum hepsiyle. Çek defterimle ve son banka hesaplarımle oturacağım, sırayla hepsini tek tek halledeceğim.

Elimdeki zarf yığınınına bakarken birden kendimi çok yetişkin ve sorumluluk sahibi hissediyorum. İleri görüşlü ve mantıklı. Hayatımı düzene sokacağım, bundan böyle hesabımı bileceğim. Paraya karşı yaklaşımımı kökten ve tümüyle değiştirdim.

Artı...

Tamam, aslında söylemeyecektim. Ama yeri gelmişken *Morning Coffee* bana çok para ödüyor. *Yığınla* diyebilirim. İnanmayacaksınız ama her bir programa katılmam karşılığında alacağım para...

Ah, çok utandım şimdi. Sadece şu kadarını söyleyeyim: Çok. Gayet çok. He he!

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Düşününce sırtıyorum, elimde değil. Bana söylediklerinden beri ayaklarımı yere değmiyor, uçuyorum. Yani artık kart ekstrelerimin tamamını rahatlıkla ödeyebileceğim. VISA'mı da, Octagon'umu da, Suze'a borcumu da... Hepsini! Nihayet, nihayet hayatımı düzene koyacağım.

"Eee, peki neden öyle ortadan kayboldun?" diye soruyor Suze mutfaktan dönüp beni yerimden fırlatarak. "Sorun neydi?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye iç geçiriyorum mektupları holdeki masaya geri koyarak. "Kaçıp kafamı toplamam lazımdı. Karmakarışık olmuştum."

"Tarquin yüzünden mi?" diyor Suze hemen ve kaskatı kesiliyorum.

İki saniye duraksadıktan sonra "Kısmen," diyorum ve yutkunuyorum. "Neden ki? Yoksa sana..."

"Tarkie'ye o kadar ayılıp bayılmadığının farkındayım," diyor Suze kederle, "ama bence o hala senden hoşlanıyor. İki gece önce uğrayıp sana bu mektubu bıraktı."

Aynanın kenarına sıkıştırılmış, krem rengi bir zarfı işaret ediyor. Hafiften titreyen ellerle mektubu alıp açıyorum. Of, acaba ne diyor? Tereddüt ediyorum, sonra zarfı yırtıyorum ve içinden bir bilet düşüyor.

"Opera!" diyor Suze bileti yerden alarak. "Bu gece!" Kafasını kaldırıyor. "Neyse ki bugün geri döndün, ne şans!"

Sevgili Rebecca'm. (Gözlerime inanamıyorum)

Seninle temasa geçmekte geciktiğim için beni lütfen bağışla. Fakat zaman geçtikçe birlikte yaşadığımız o akşamlardan ne kadar keyif aldığımı ve tekrar etmeyi ne kadar çok istediğimi daha iyi anlıyorum.

Mektubumla birlikte zarfa Opera House'ta Die Meistersinger için bir bilet koyuyorum. Ben her şekilde izlemeye gideceğim ve eğer sen de bana katılabiliyorsen çok memnun olurum.

*Çok saygılarımla,
Tarquin Cleath-Stuart*

Kafam allak bullak mektuba bakıyorum. Ne demek bu? Yani Tarquin çek defterini karıştırdığımı fark etmemiş mi? Ya da beni görmüş ama affetmeye mi karar vermiş?

"Ah Bex, muhakkak gitmelisin!" diyor Suze omzumun üstünden okuyarak. "Gitmelisin. Gitmezsen yıkılır. Bence senden gerçekten çok hoşlanıyor."

"Gidemem," diyorum mektubu bırakarak. "Bu akşam bir iş toplantım var."

"E tamam olsun!" diyor Suze. "İptal edersin."

"Yapamam. Önemli bir şey."

"Ah," diyor Suze süngüsü düşerek. "Peki zavallı Tarkie ne olacak? Orada oturacak, heyecanla seni bekleyecek..."

"Benim yerime sen git," diye öneriyorum. "Sen git."

"Gerçekten mi?" Suze suratını büzüştürüyor ve bilete bakıyor. "Gidebilirim aslında. Operayı severim. Ama ciddi..." Kafasını kaldırıyor.

"İş toplantın kiminle?"

"Şey, Luke Brandon'la," diyorum kayıtsızmış gibi konuşmaya çalışarak. Ama faydasız. Kızarıp bozardığımı hissediyorum.

"Luke Brandon mı?" diyor Suze şaşırarak. "Peki ya şey..." Suratımı inceliyor ve yüz ifadesi değişmeye başlıyor. "Ah, hayır, Bex! Sakın bana..."

Bir Aışverişkoligin İtirafları

“Sadece bir iş görüşmesi,” diyorum gözlerinin içine bakmadan. “Hepsi bu. İki iş insanı buluşup iş konuşacak. Gayet... iş ortamı içinde. Hepsi bu.”

Böyle diyorum ve koşa koşa odama giriyorum.

İş görüşmesi. İş görüşmesine giyilebilecekler. Tamam, bir bakalım.

Gardırobumdaki bütün kıyafetleri çıkarıp yatağa seriyorum. Mavi takım, siyah takım, pembe takım. Yaramaz. Çizgili takım? Hım. Belki abartı kaçır. Krem rengi takım? Düğüne gider gibi. Yeşil takım? Uğursuzluk getirir demezler mi?

“Eee, ne giyeceksin?” diyor Suze açık kapımdan içeri bakarak. “Yeni bir şey mi alacaksın?” Yüzü aydınlanıyor. “Hey, alışverişe gidelim mi?”

“Alışveriş mi?” diyorum dalgın dalgın. “Aaa, olabilir.”

Başka zaman olsa tabii ki alışverişe çıkacağım diye on takla atardım. Balıklama daldım. Ama nedense bugün... Ah, ne bileyim. Alışverişe gidemeyecek kadar gerginim. Kafam fazla dolu. Dikkatimi verebileceğimden emin değilim.

“Bex, beni duymadın mı?” diyor Suze hayretler içinde. “*Alışverişe gidelim mi, dedim.*”

“Evet, farkındayım.” Kafamı kaldırıp bakıyorum, sonra siyah bir üstü elime alıp alıcı gözüyle inceliyorum. “Aslında, sanırım başka zaman diyeceğim.”

“Yani...” Suze duraklıyor. “Yani alışverişe gitmek *istemiyorum* mu diyorsun?”

“Aynen.”

Bir sessizlik oluyor ve Suze beni uzun uzun inceliyor.

“Anlamıyorum,” diyor. Canı sıkılmış gibi duruyor. “Neden bu kadar tuhafsın?”

"Tuhaf değilim!" Omuz silkiyorum. "Sadece içimden alış-verişe çıkmak gelmiyor."

"Olamaz, bir sorunun var değil mi?" diye ciyaklıyor Suze. "Tahmin etmiştim. Gerçekten hastasın belki de." Bir hışımla odaya dalıyor ve elini alnıma koyuyor. "Ateşin mi çıktı? Bir yerin ağrıyor mu?"

"Hayır!" diye kahkaha atıyorum. "Tabii ki hayır!"

"Başını mı vurdun?" Burnumun dibinde elini sallıyor. "Bu kaç?"

"Suze, ben iyiyim," diyorum ve elini kenara itiyorum. "Cidden. Alışveriş modunda değilim sadece." Gri bir takımı kaldırıp üstüme tutuyorum. "Sence bu nasıl?"

"Cidden Bex, senin için endişeleniyorum," diyor Suze başını iki yana sallayarak. "Bence bir hastaneye gidip baktır-malısın. Şu anda çok... değişiksin. Bu da beni korkutuyor."

"Evet, şey." Beyaz bir gömleğe uzanıp arkadaşşıma gülüm-süyorum. "Belki de artık değiştim."

Ne giyeceğime karar vermek tüm öğleden sonramı alıyor. Bir milyon şey deniyorum, karıştırıp yakıştırıyorum ve birden gardırobumun unutulmuş köşelerinde kalmış şeyleri hatırlı-yorum – şu mor kotu da bir ara *giymeliyim*. Fakat sonunda sade ve dümdüz giyinmeye karar veriyorum. En güzel siyah takımım -Jigsaw indiriminden, iki yıl önce almıştım-, beyaz bir tişört (M&S) ve dize kadar siyah süet çizmeler – Dolce&Gabbana ama anneme BHS'ten aldım demiştim. Büyük hata çünkü bu kez kendisine de almak için tutturdu ve hepsi satılmış numarası yapmak zorunda kaldım. Giyiniyorum, saçımı tepeden burup topluyorum ve aynada kendime bakı-yorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Çok hoş,” diyor Suze kapının kenarından hayran hayran.
“Çok seksi.”

“Seksi mi?” Bir anda yıkılıyorum. “Seksi bir görüntü peşinde değilim! İşkadinımsı görüntü istiyorum!”

“Aynı anda ikisi de olamaz mısın?” diye öneriyor Suze.
“İşkadinımsı *ve* seksi?”

“Ben... Hayır,” diyorum kısa bir duraklamadan sonra ve bakışlarımı kaçırıyorum. “Hayır, istemiyorum.”

Luke Brandon’ın onun için süslendiğimi düşünmesini istemiyorum; asıl demek istediğim bu. Bu görüşmenin içeriğini yanlış algıladığımı düşünmesi için en ufak bir fırsat tanımak istemiyorum. Son defasında feci dilim yandı.

Harvey Nichols’taki o felaket anı hatırladığım anda hiç beklenmedik bir şekilde gene o küçük düşme hissiyle sarsılıyorum. Başımı iki yana sallıyorum, o görüntüyü silmeye ve güm güm atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Ah, ben ne halt etmeye bu yemeği kabul ettim ki?

“Ben mümkün olduğunca işkadinımsı ve ciddi görünmek istiyorum,” diyorum ve aynada yansımama sert sert kaşlarımı çatıyorum.

“Anladım o zaman,” diyor Suze. “Sana aksesuar lazım. İşkadinımsı tarzda aksesuarlar.”

“Ne mesela? Organizer mi?”

“Mesela...” Suze düşünceli düşünceli duruyor. “Tamam, bir fikrim var. Bekle...”

Aynı akşam, kararlaştırdığımız saat olan yedi buçuktan beş dakika sonra Ritz’e varıyorum ve restoranın girişine ulaştığımda Luke’un çoktan geldiğini, rahatça arkasına yaslanıp oturmuş, cin tonik gibi bir şey yudumladığını görüyorum. Bu

sabah giydiği takım elbiseyi değiştirmiş, anında fark ediyorum. Üstüne de temiz bir koyu yeşil gömlek giymiş. İşin aslı bayağı... Şey. Çok hoş. Çok yakışıklı görünüyor.

Aslında hiç de işadamımsı değil.

Aslında düşününce, bu restoran da hiç öyle iş görüşmesi mekanı gibi değil. Her tarafta şamdanlar, varaklı süsler, uçuk pembe sandalyeler ve tavanda da bulutlu-çiçekli bir duvar resmi var. Her taraf ışıl ışıl parlıyor ve aynen şeye benziyor...

Şey, aslında, aklıma tek bir kelime geliyor, o da *romantik*.

Aman Tanrım. Gene bir gerilim, kalbim gene küt küt atmaya başlıyor ve varaklı aynada yansımama bakıyorum. Üstümde mavi Jigsaw etek ceket, beyaz bir gömlek ve ilk planladığım gibi siyah uzun süet çizmeler var. Fakat aynı zamanda bir kolumun altına buruş buruş bir *Financial Times* sıkıştırdım, kafamda kaplumbağa kabuğu çerçevesi bir gözlük-camları numarasız- takılı, bir elimde kokoş evrak çantam ve diğerinde de -Suze'un *odak noktası* aksesuarı- bir MacBook dizüstü bilgisayar var.

Galiba biraz abarttım.

Tam geri çekilip acaba evrak çantasını vestiyere bırakabilir miyim ya da doğrusu, bir sandalyeye koyduğum gibi oradan uzaklaşabilir miyim diye düşünürken Luke kafasını kaldırıyor, beni görüp gülümsüyor. Kahretsin. Şimdi şu yumuşacık halıların üstünde yürüyüp mümkün olduğunca rahat görünmek zorundayım. Her ne kadar bir kolum gazeteyi düşürmemek için sakat gibi yan tarafıma yapışık gezse de çaktırmamalıyım.

"Merhaba," diyor Luke masaya geldiğimde. Beni karşılamak için ayağa kalkıyor ve elimde bilgisayar olduğu için tolaşamıyorum. Alım al morum mor, evrak çantamı yere koyuyorum, bilgisayarı diğer elime geçiriyorum -gazeteyi düşmek-

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

ten son anda kurtarıyorum- ve kıpkırmızı olarak elimi uzatıyorum.

Luke'un yüzünden çok eğlendiğini gösteren bir ifade geçiyor ve ağırbaşlı bir havayla elimi sıkıyor. Sandalyeyi işaret ediyor ve bilgisayarı kullanıma hazır vaziyette masaya koyuşumu kibarca izliyor.

"Çok etkileyici bir alet," diyor. "Çok... son teknoloji."

"Evet," diye cevap veriyorum ve mesafeli bir gülüş çıkarıyorum. "İş toplantılarında notlarımı almak için bunu kullanırım."

"Ah," diye başıyla onaylıyor Luke. "Çok düzenlisin."

Resmen bilgisayarı açmamı bekliyor, ben de deneysel bir hareketle düğmeye basıyorum. Suze'un dediğine göre ekran böyle açılacaktı. Ama hiçbir şey olmuyor.

Gayet sıradan bir şekilde düğmeye bir daha basıyorum. Gene tık yok. Parmağım yanlışlıkla kaymış gibi yapıp sertçe vuruyorum ve *hala* bir şey yok. Of, rezil oluyorum. Suze'u dinleyen kafama ben...

"Bir sorun mu var?" diyor Luke.

"Yooo!" diyorum hemen ve bilgisayarın kapağını çat diye indiriyorum. "Hayır, sadece... Düşündüm de, bugün kullanmayacağım." Çantadan bir defter çıkarıyorum. "Notlarımı buraya düşerim."

"İyi fikir," diyor Luke uysalca. "Şampanya ister misin?"

"Ah," diyorum gafil avlanarak. "Şey, tabii."

"Mükemmel," diyor Luke. "İstersin diye düşünmüştüm."

Kafasını kaldırıp bakıyor ve güleryüzlü bir garson, elinde şişeyle yanımızda bitiyor. Vay anasını, Krug.

Ama gülümsemeyeceğim ya da sırıtmayacağım, memnuniyetimi göstermeyeceğim. Son derece serinkanlı ve profesyonel.

nelce oturacağım. Sadece bir kadeh içip ondan sonra geceye suyla devam edeceğim. Sonuçta beynim bulanmasın.

Garson şampanya bardağını doldururken önümdeki sayfaya “Rebecca Bloomwood ve Luke Brandon arasındaki iş görüşmesi,” yazıyorum. Şöyle bir bakıyorum ve iki kez altını çiziyorum. İşte. Çok kendinden emin oldu.

“Evet,” diyorum ve kadehimi kaldırıyorum. “İşe.”

“İşe,” diye tekrar ediyor Luke ve yamuk yumuk gülümsüyor. “Elimde kalan bir avuç işe.”

“Gerçekten mi?” diye soruyorum şaşkınlıkla. Sonra jeton düşüyor. “Yani *Morning Coffee*’de söylediklerinden sonra mı? Başın belaya mı girdi?”

Luke evet anlamında kafa sallıyor ve içim gidiyor, çok üzülüyorum haline.

Yani Suze haklı, Luke bayağı kibirli biri. Ama bence o şekilde başını dik tutup herkesin önünde Flagstaff Hayat hakkındaki gerçek fikrini açıklaması gerçekten çok iyiydi. Eğer bu yüzden işleri mahvolacaksa bence bu çok yanlış.

“Her şeyini mi kaybettin?” diyorum sessizce ve Luke kahkahaya atıyor.

“O kadar da değil canım. Fakat bugün öğleden sonra diğer müşterilerimize de uzun uzun açıklamalar yapmak zorunda kaldık.”

Yüzünü ekşitiyor. “Doğruya doğru, en büyük müşterilerinden birini canlı yayında yerden yere vurmak normal PR uygulamalarına girmez elbette.”

“Eh, bence sana saygı duymalılar!” diye karşı çıkıyorum. “Gerçekten aklından geçeni söylediğin için! Yani bugünlerde ne kadar az insan bunu yapıyor. Bu senin... şirket motton bile olabilir. *Biz doğruyu söyleriz.*”

Bir Alışverişkoligin İtirafı

Şampanyamı yudumluyorum ve gözlerim dalıyor. Luke suratında tuhaf bir bakışla beni izliyor.

“Rebecca, sende garip bir huy var, taşı tam gediğine koyuyorsun,” diyor en sonunda. “Bazı müşterilerimiz de aynen bunu dedi. Adeta, kendimize kimlik bütünlüğümüzü gösteren bir mühür ya da damga verdik.”

“Ah,” diyorum halimden gayet memnun bir yüz ifadesiyle. “Eh ne güzel işte. Mahvolmamışsınız.”

“Mahvolmadım,” diye onaylıyor Luke ve hafifçe gülümsüyor. “Sadece birkaç yerde oyuk açıldı.”

Garsonun teki çaktırmadan yanıma sokuluyor ve kadehimi dolduruyor, bir yudum alıyorum. Kafamı kaldırıp bakınca Luke ile göz göze geliyorum.

“Biliyor musun, Rebecca, sen aşırı derecede algıları açık bir insansın,” diyor. “Başka insanların fark etmediği şeyleri görüyorsun.”

“Ah, şey.” Havalı havalı kadehimi sallıyorum. “Zelda’yı duymadın mı? Ben finans gurusuyla komşu kızı karıştırmışım.” Göz göze geliyoruz ve ikimiz de kahkahalarla gülüyoruz.

“Bilgili, donanımlı ama yanına yaklaşılabılır.”

“Çok okumuş ama ayakları yere basıyor.”

“Bence sen akıllı ve çekici ve zeki ve...” Luke tamamlamıyor. Eğilip içkisine bakıyor, sonra tekrar kafasını kaldırıyor. “Rebecca, senden özür dilemek istiyorum,” diyor. “Bir süredir bir özür borçlu olduğumu hissediyorum. Harvey Nichols’taki o öğle yemeği... Haklıydın. Sana hak ettiğin saygıyı göstere-medim. Hak ettiğin saygıyı.”

Suskunlaşıyor ve masa örtüsüne gözlerimi dikiyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kalkmış şimdi söylüyor, *ona göre hava hoş tabii*. Ona göre ne var! Ritz’de bir masa

ayırtmış, şampanya sipariş etmiş, şimdi benim de güle oynaya önemli olmadığını, boşvermesini söylememi bekliyor. Fakat böyle neşeli dursam da içten içe o görüntü beni hala yaralıyor. Bu sabahki başarımın ardından da tam savaşçı modundayım.

“*Daily World*’de yazdığım yazının o öğleden sonrayla hiç alakası yoktu,” diyorum önüme bakarak. “Hem de hiç. Ve senin öyle bir niyetim olduğunu ima etmen...”

“Biliyorum,” diyor Luke ve iç geçiriyor. “O lafı hiç etmemeliydim. Açıkçası hepimizi hop oturup hop kaldırdığın bir günde kendimi savunmak için öfkeyle söylediğim bir laftı.”

“Gerçekten mi?” Elimde değil işte, gene gülüyorum. “Hepinizi telaşa mı soktum?”

“Dalga mı geçiyorsun?” diyor Luke. “*Daily World*’de koca bir sayfa büyüklüğünde bir yazı, en büyük müşterilerimizden biri hakkında, hem de hiç beklenmedik bir anda.”

Ha. Sevdim bu fikri. Tüm Brandon İletişim çalışanları, Janice ve Martin Webster hikayesiyle alabora oluyor.

“Alicia da hop oturup hop kalktı mı?” diye sormadan duramıyorum.

“Ayağındaki Manolo’ların el verdiği ölçüde,” diyor Luke kuru kuru. “Hatta bir gün önce seninle konuştuğunu öğrendiğimde zıplarcasına oturup kalkmaya başladı.”

Ha!

“Güzel,” lafı çıkıyor ağızından çocukça. Kendimi tutamıyorum ve hemen pişman oluyorum. Üst düzey işkadınları, düşmanlarının paparayı yemesiyle övünmez. Basit bir kafa sallayışıyla anlamlı anlamlı, “Ah,” demem yeterdi.

“Eee, sen de hop oturup hop kalktın mı?” diyorum umursamazca omuz silkerek.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Sessizlik oluyor, ardından kafamı kaldırıp bakıyorum. Luke bana gülümsemeyerek bakıyor ve yüreğim ağzımdan fırlayacakmış gibi atıyor.

“Sen zaten bir süredir beni hoplatıyorsun, Rebecca,” diyor yavaşça. Birkaç saniye daha göz hapsinde kalıyorum, nefesim kesilerek bakıyorum, derken Luke bakışlarını mönüye indiriyor. “Yemek siparişi verelim mi?”

Akşam yemeği çok uzun sürüyor sanki. Konuşuyoruz, konuşuyoruz, yiyoruz, gene konuşuyoruz, biraz daha yiyoruz. Yemekler o kadar lezzetli ki hiçbir şeye hayır diyemiyorum. Şarap o kadar tatlı ki işkadınımsı tek kadeh içme, suyla devam etme planımdan vazgeçiyorum. Lavantalı, ballı dondurmali ve karamelize armutlu çikolata *feuillantine*imle oynadığım dakikalarda saat geceyarısını gösteriyor ve başım düşüyor.

“Çikolatalı şey nasıl?” diyor Luke cheesecake’inin son lokmasını bitirip.

“Güzel,” diyorum ve ona doğru itiyorum. “Limonlu mus kadar güzel değil ama.”

Bir diğer şey de bu: Resmen gırtlığıma kadar doldum. Kulağıma enfes gelen o pudingler arasında bir seçim yapamadığım için Luke adı hoşumuza gidenlerin hepsinden sipariş etmeyi önerdi. Yani çoğundan. Şu anda midem bir Noel pastası büyüklüğünde gibi hissediyorum, iyice de ağırlaştım.

Ciddi ciddi bu masadan asla ve asla kalkamayacakmışım gibi hissediyorum. O kadar rahat ki sıcacık ve yumuşacık, her yer çok güzel, başım hafif dönüyor, ayağa kalkmak istemeyeceğim kıvamdayım. Artı, tüm bunların sona ermesini istemiyorum. Akşamın bitmesini istemiyorum. O kadar iyi zaman geçirdim ki. En olağanüstü olan da Luke’un beni çok güldür-

mesi. Gayet ciddi, sıkıcı ve entelektüel takılacak sanırdım ama hiç öyle değilmiş. Hatta şimdi aklıma geldi, şu sözünü ettiği iş meselesinden bahsetmedik bile.

Garson gelip tatlı tabaklarımızı topluyor ve ikimize de birer kahve getiriyor. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıp kahvemden birkaç yudum alıyorum. Of, burada sonsuza dek kalabilirim. Hatta şu anda bayağı uykuluyum. Dün akşam *Morning Coffee*'den dolayı çok gergindim ve gözümü bile kırpmadım, biraz da o yüzden.

“Ben artık gideyim,” diyorum nihayet ve kendimi zorlayarak gözlerimi açıyorum. “Geri dönmem lazım şeye...” Nerede oturuyordum ben? “Fulham’a. Fulham’a.”

“Tamam,” diyor Luke iki saniye sustuktan sonra ve kahvesini içiyor. Fincanını koyuyor ve süte uzanıyor. Böyle yaparken de parmakları elime değiyor... Ve orada kalıyor. Bir anda tüm vücudumun kasıldığını hissediyorum. Yanaklarım yanmaya başlıyor, ne olacağını tahmin eden kalbim hızlanıyor.

Tamam, itiraf zamanı, aslında onun elinin geçeceği yere ben elimi koydum.

Ne olacak diye bakmak için. Yani istese elini geri çekebilirdi değil mi? Sütünü koyar, bir espri yapar ve iyi geceler derdi.

Ama demiyor. Yavaşça elini elimin üstüne getiriyor.

İşte şimdi cidden kıpırdayamıyorum. Başparmağı bileğimde çizgiler çizmeye başlıyor ve cildinin sıcaklığını ve kuruluğunu hissediyorum. Kafamı kaldırıyorum, göz göze geliyoruz ve içimde bir şey hop ediyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Elim kıpırdatamıyorum. Tam anlamıyla donakaldım.

“Terrazza’da yanında gördüğüm çocuk,” diyor bir süre sonra ve başparmağı hala tenimde tatlı resimler çiziyor. “Acaba senin bir şeyin miydi...”

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

“Sadece, bilirsin...” Umursamazca gülmeye çalışıyorum ama o kadar gerildim ki ciyaklama gibi bir ses çıkıyor. “Trilyonerin teki.”

Luke bir an bana yoğun bir bakış fırlatıyor, sonra bakışını kaçırıyor.

“Peki,” diyor ve konuyu kapatıyor. “Şey. Seni en iyisi bir taksiye bindirelim.” Ufaktan gemilerim batıyor ama belli etmemeye çalışıyorum. “Ya da belki...” Susuyor.

Bitmek bilmez bir suskunluk. Nefes alamıyorum. Belki ne? Ne?

“Buradakileri iyi tanıyorum,” diyor Luke sonunda. “İstersek...” Gözlerimin içine bakıyor. “Burada da kalabiliriz.” Tüm vücuduma elektrik verilmiş gibi oluyorum.

“İster miydin?”

Konuşmaya mecalim kalmadığından evet anlamında başımı sallıyorum. Ooo, Tanrım. Of! Hayatım boyunca yaptığım en heyecan verici hareket.

“Tamam, biraz bekle,” diyor Luke. “Ben gidip boş odaları var mı diye sorayım.” Ayağa kalkıyor ve başım dönerek arkasından bakıyorum, elim soğuk ve terk edilmiş kalıyor.

Odaları. Çoğul olarak kullandı galiba. O halde kastettiği...

Şey istemiyor...

Of ya. Benim *neyim* var böyle?

Asansördeyiz, yanımızda şık bir görevliyle sessizce yukarı çıkıyoruz. İki kez Luke’un yüzüne bakıyorum ama dümdüz durmuş, boşluğa bakıyor. Hatta kalabilir miyiz diye sormaya gittiğinden beri ağzını bıçak açmıyor. İçim buz gibi oluyor. Hatta keşke bizim için fazla odaları olmasaydı diye diliyorum. Ama anlaşılan bu akşam bir son dakika iptali olmuş ve gene anlaşı-

lan Luke buranın esaslı müşterilerindenmiş. Bize ne kadar nazik davrandılar diye yorum yaptığımı duyunca Luke omuz silkti ve genelde iş görüşmelerini burada hallettiğini söyledi.

İş görüşmesi. Yani sadece bundan ibaretiz? Ah, hiç anlamıyorum. Keşke eve dönseydim.

Büyük bir sessizlik içinde gösterişli bir koridorda yürüyoruz, ardından görevli kapıyı ardına kadar açıp bizi nefes kesici muhteşemlikte bir odaya sokuyor. Kocaman bir çift kişilik yatak ve kabarık yastıklar görüyorum. Evrak çantamı ve bilgisayarımı bavul rafına yerleştiriyor, sonra Luke ona bir banknot veriyor ve adam kayboluyor.

Bir sessizlik oluyor. Hayatımda hiç bu kadar garip, ne yapacağımı bilemeden durduğumu hatırlamıyorum.

“Eh,” diyor Luke. “İşte geldin.”

“Evet,” diyorum bana ait olmayan bir sesle. “Teşekkürler, çok sağ ol. Yemek için de.” Boğazımı temizliyorum. “Çok lezzetliydi.”

Sanki iki yabancı olduk.

“Eh,” diyor Luke gene ve kol saatine bakıyor. “Çok geç oldu. Herhalde artık sen de...” Duruyor ve çok ağır, beklenti dolu bir sessizlik yaşanıyor.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi güm güm atıyor, sinirden ellerimi ovuşturuyorum. Yüzüne bakamıyorum.

“Ben çıkayım öyleyse,” diyor Luke sonunda. “Umarım gece rahat...”

“Gitme,” dediğimi duyuyorum ve domates gibi kızarıyorum. “Hemen gitme. Belki biraz...” Yutkunuyorum. “Konuşurduk falan.”

Göz göze geliyoruz ve içimde korku dolu bir güvercin kanat çırpmaya başlıyor. Luke ağır ağır bana doğru yürüyor ve

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

ram önümde dikiliyor. Tıraş losyonunun kokusu burnuma çarpıyor, hareket ettikçe gömleğinin pamuklu hisirtisini duyuyorum. Tüm bedenim beklenti içinde karıncalanıyor. Tanrım, ona dokunmak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Hiçbir yerimi kıpırdatmaya cesaret edemiyorum.

“Belki biraz konuşurduk,” diye tekrar ediyor ve yavaşça ellerini kaldırıp yüzümü avuçları arasına alıyor. “Biraz konuşabilirdik. Belki.”

Sonra beni öpüyor.

Ağız dudaklarıma kapanıyor, yavaşça dudaklarımı aralıyor ve içimden sıcak, alev alev bir heyecan dalgası fişkırdığını hissediyorum. Elleri sırtımdan aşağı iniyor, kalçamı sarıyor, parmakları eteğimin altından giriyor. Derken beni sıkıca kendine doğru çekiyor ve birden nefes almak benim için çok güçleşiyor.

Ve pek de konuşacak gibi görünmüyoruz; takdir edersiniz ki.

Mımm.
Keyif.
Dünyanın en rahat yatağında uzanmışım, hayaller aleminde gibiyim. Gülüyorum, mutluyum, sabah güneşi kapalı gözkapaklarıma yumuşacık vuruyor. Kollarımı başımın üstünde geriyorum, sonra büyük bir tatminle dev bir yastık bulutunun içine gömülüyorum. Ah, nasıl iyiyim. Acayip doymuş vaziyetteyim. Dün gece tam anlamıyla...

Şey, kısaca diyebilirim ki...

Ah, hadi ama. *O kadarını* da bilmek zorunda değilsiniz. Neyse canım, biraz hayal gücünüzü çalıştırın işte! Yapabilirsiniz.

Gözlerimi açıyorum, yatakta doğrulup oda servisinin getirdiği kahveme uzanıyorum. Luke duşta, yani ben ve düşüncelerim baş başayız. Ve burada fazla yapmacık konuşmak istemem ama bugünün hayatımdaki önemli günlerden biri olduğunu hissediyorum.

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

Sadece Luke'tan dolayı değil. Gerçi her şey baştan sona... şey, aslında olağanüstüydü. Of, adam cidden nasıl yapacağını biliyor...

Neyse. Konu dağılsın. Durum şu ki sadece Luke'tan dolayı değil ve sadece *Morning Coffee*'deki yeni işim değil – gerçi hatırladıkça zevkten dört köşe oluyorum.

Hayır, dahası da var. Kendimi yepyeni bir insan gibi hissediyorum. Sanki birden... büyüdüğümü hissediyorum. Olgunlaştım. Hayatta yeni bir evreye geçiyorum. Bambaşka bir görünümüm, bambaşka önceliklerim var. Eskiden her şeyi nasıl hafife aldığımı hatırladıkça, şey, halime katıla katıla gülesim geliyor. Yeni Rebecca çok daha ciddi ve düzeyli biri. Çok daha sorumluluk sahibi. Sanki birden o karartılmış camlar düştü de dünyada ne önemlidir ne değildir artık daha net görmeye başladım.

Hatta bu sabah siyasete atılmayı bile düşünüyordum. Luke ve ben dün gece bir ara politika konuşuyorduk ve söylemeden edemeyeceğim, bir sürü ilginç bakış açısı geliştirdim. Genç, entelektüel bir milletvekili olabilirim ve televizyonda bir sürü önemli konuda röportaj verebilirim. Muhtemelen sağlık ya da eğitim ya da ona benzer konularda uzmanlaşırım. Belki uluslararası ilişkiler.

Rahat bir hareketle uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu açıyorum. *Haberleri izleyeyim bari*. BBC1'i arıyorum, birkaç kanal değiştiriyorum ama televizyonda saçma sapan kablolulu kanallarından başka bir şey yok mudur nedir! En sonunda pes edip QVT ya da öyle bir şeye basıyorum ve tekrar yastıklarına gömülüyorum.

Gerçek şu ki, diye düşünüyorum kahvemden bir yudum içerek, *aslında ben ciddi yanı oldukça ağır basan biriyim*. Büyük ihtimal Luke'la da o yüzden bu kadar iyi anlaştık.

Mım, Luke. Mım, ne hoş bir düşünce. Acaba şu anda nerede?

Yatakta doğruluyorum ve ona sürpriz yapmak için banyoya mı gitsem diye düşünürken televizyondan gelen bir kadın sesi dikkatimi çekiyor.

“...orijinal NK Malone güneş gözlüklerinde. Kaplumbağa kabuğu, siyah ve beyaz çerçeveliler, kenarında o belirgin krom NKM logosu bulunuyor.”

Çok ilginç. NK Malone güneş gözlüğü. Her zaman bunlardan bir tane istemişimdir.

“Üç gözlüğü de alın...” Kadın duraksıyor. “Ve ödeyeceğiniz fiyat, 400 sterlin değil. 300 sterlin değil. Sadece 200 sterlin! Perakende fiyatından en az yüzde 40 indirimli.”

Gözlerim ekrana kenetleniyor.

İnanılmaz bir şey bu. İnanılmaz. NK Malone gözlüklerin normal fiyatından haberiniz var mı? En az yüz kırk sterlin. Tanesi! Bu durumda karınız...

“Hiç para göndermenize gerek yok,” diye anlatıyor kadın. “Sadece şu numarayı arayın...”

Kalp atışlarım hızlanarak başucumdaki defteri arıyorum ve numarayı not ediyorum. Resmen rüyalarım gerçek oluyor. NK Malone güneş gözlüğü. İnanamıyorum. Üstelik de üçü birden! Bir daha hayat boyu güneş gözlüğü almama gerek kalmaz. İnsanlar beni görünce NK Malone Güneş Gözlüklü Kız der. (Geçen sene aldığım o Armani gözlük şimdi nasıl uyumsuz göründü gözüme. Resmen modası geçti.) Ah, harika bir *yatırım* olacak.

Ellerim titreyerek numarayı çeviriyorum ve anında bağlanıyorum! O kadar karlı bir indirim ki millet telefona saldırır sanmıştım. Adımı ve adresimi veriyorum, kadına teşekkür

Bir Alışverişkolüğün İtirafı

ediyorum, sonra yüzümde munis bir gülüşle ahizeyi yerine koyup arkama yaslanıyorum. Bugün kusursuz. Tek kelimeyle kusursuz. Üstelik de saat daha dokuz!

Mutluluk içinde yorgana sarınıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Belki Luke'la rüm günü burada, bu tatlı odada geçiririz. Belki odaya istiridye ve şampanya getirtiriz. (Umarım yapmayız çünkü istiridyeden nefret ederim.) Belki de...

Saat dokuz, diye araya giriyor beynimde minik bir ses. Bir saniye kaşlarımı çatıyorum, başımı sallıyorum, kurtulmak için öbür tarafa dönüyorum. Ama ses hala orada, vır vır edip hayallerimi bozuyor.

Saat dokuz. Dokuz...

Ve beynimden vurulmuşa dönerek yatakta dikiliyorum. Aman Tanrım.

Dokuz otuz.

Derek Smeath.

Orada olacağıma söz verdim. *Söz verdim*. Oysa buradayım, yarım saatim var ve Ritz'de yuvarlanıyorum. Of ya. Ne yapacağım?

Televizyonu kapatıyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum, sakın ve mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Tamam, hemen kalkıp yola çıkarsam yetişebilirim. Mümkün olduğunca çabuk giyinirsem ve aşağı koşup bir taksiye atlarsam ucu ucuna yetişebilirim. Fulham o kadar uzak değil. Ancak on beş dakika gecikirim, değil mi? Görüşmemizi gene de yapabiliriz. Yine de olabilir.

Teoride her şeye rağmen olabilir.

"Merhaba," diyor Luke banyo kapısından kafasını uzatarak. Beline beyaz bir havlu sarmış ve omuzlarında birkaç damla su parıldıyor. *Dün gece omuzlarına hiç dikkat etmemi-*

şim, diye düşünüyorum gözlerimi dikerek. Vay canına, amma seksiymiş. Hatta genel anlamda Luke her şeyiyle çok...

“Rebecca? Her şey yolunda mı?”

“Ah,” diyorum kımıldanarak. “Evet, her şey müthiş. Harika! Bil bakalım ne oldu? Az önce dünyanın en harika şeyini aldım...”

Derken bir anda susuyorum.

Bunu neden yaptığımdan emin değilim.

“Sadece... kahvaltı ediyordum,” diyorum onun yerine ve oda servisinin tepsisini gösteriyorum. “Enfes.”

Luke şaşırmış gibi bakıyor ve tekrar banyoda gözden kayboluyor. Tamam, çabuk ol, diyorum kendi kendime. Ne yapacağım? Giyinip çıkacak mıyım? Görüşmeye yetişecek miyim?

Fakat ellerim kendi iradesiyle çoktan çantama uzanmış vaziyette, bir kartvizit çıkarıp telefona numarayı tuşlamaya koyuluyorum.

Çünkü yani, görüşmeyi yapmak *mecburiyetinde* değiliz değil mi?

Hem zaten nasılsa zamanında yetişemeyeceğim.

Ayrıca da adam umursamayacak. Benimle uğraşmak yerine yapacağı dünya kadar iş vardır zaten. Hatta gitmesem ruhu bile *duymaz*.

“Alo?” diyorum telefona ve Luke arkamdan gelip burnuyla kulağımı okşamaya başlarken içimin eridiğini hissediyorum.

“Alo, evet. Ben, şey, Bay Smeath’e bir mesaj bırakacaktım.”

HELSINKI BANKASI
HELSINKI HOUSE
LOMBARD SOK. NO: 124
EC2D 9YF LONDRA

Rebecca Bloomwood
c/o William Green Recruitment
Farringdon Meydan No: 39
EC4 7TD Londra

5 Nisan 2000

Hyvä Rebecca Bloomwood,

Saamen jälleen kerran onnitella teitä hienosta suorituksestanne –tällä kertaa 'Morning Coffee' ohjelmassa. Arvostelukykynne ja näkemyksenne tekivät minuun syvän vaikutuksen ja uskon, että teistä olisi suurta hyötyä täällä Helsingin Pankissa.

Olette todennäköisesti saanut lukemattomia työtarjouksia –teidän lahjoillanne voisi hyvin saada minkä tahansa toimen 'Financial Timesista.' Pyydän teitä kuitenkin vielä kerran harkitsemaan vaatimatonta yhtiötämme.

Parhaiten teille ehkä sopisi viestintävirkailijan paikka, joka meillä on tällä hetkellä avoinna. Toimen edellinen haltija erotettiin hiljattain hänen luettuaan töissä 'Playboyta.'

Parhain terveisin

Ystävällisesti
Jan Virtanen

Güzel Çerçeveler Ltd.

Evden çalışan mutlu aile

Burnside Yolu, 230a

L6 4ST Leeds

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 D: 2

SW6 8FD Londra

7 Nisan 2000

Sevgili Rebecca,

Tamamlanmış 136 çerçevenin faturasını göndermek için yazıyorum (Sherborne stili, mavi renk). Titiz emeğin için çok teşekkürler. Mektupla birlikte 272 sterlinlik çekini ve yanında bir sonraki çerçeve yapma paketin için başvuru formunu yolluyorum.

Kalite kontrol müdürümüz Bayan Sandra Rowbotham gönderdiğin ilk parti çerçevenin kalitesinden çok etkilendiğini özellikle belirtmemi istedi. Çaylaklar arasından Güzel Çerçeveler'in tam standartlarına uygun adaylar nadiren çıkar. Belli ki çerçeve yapma konusunda doğuştan yeteneklisin.

Bu yüzden de bu yeteneğini sergilemen için seni bir sonraki Çerçeve Fuarı'na davet etmek istiyoruz. 21 Haziran'da Wilmslow'da düzenlenecek bu fuara katılmayı dileriz. Güzel Çerçeveler ailesinin evden çalışan tüm üyelerinin aynı çatı altında toplandığı bir gündür bu. Çerçeve yapmanın incelikleri ve püf noktaları paylaşılır ve anılar anlatılır. Çok eğlenceli bir gündür, inan bana!

Senden haber almayı sabırsızlıkla bekliyoruz.

Mutlu çerçeveler!

Malcolm Headley

Yönetici Müdür

Not: Sen sabahları Morning Coffee'de tavsiyeler veren Rebecca Bloomwood musun?

Endwich Bankası

FULHAM ŞUBESİ

Fulham Yolu, No: 3

SW6 9JH Londra

Bayan Rebecca Bloomwood

Burney Yolu,

No: 4 Daire: 2

SW6 8FD Londra

10 Nisan 2000

Sayın Bayan Bloomwood,

9 Nisan Pazar günü telesekreterimize bıraktığınız mesaj için teşekkürler.

Hala akut agorafobi geçirdiğinizi duyduğuma çok üzuldüm.

Banka hesabınızın şu anki durumunun sağlıklı olduğunu göz önüne alarak görüşmemizi şimdilik ertelemeyi öneriyorum.

Ancak ne var ki koşullar herhangi bir şekilde değiştiği takdirde durumu yakından takip edeceğimden ve temasa geçeceğimizden emin olabilirsiniz.

En iyi dileklerle,

Derek Smeath

Banka Müdürü

Not: Morning Coffee'deki performansınız çok iyiydi.

ENDWICH – ÇÜNKÜ BİZ DEĞER BİLİRİZ.

Sophie Kinsella

Eski bir ekonomi muhabiri ve çoksatan “Alışverişkolik” romanlarının yazarı. Ama yine de parasını çok ‘dikkatli’ harcıyor ve indirimler bile onu kandırmaya yetmiyor! Ailesiyle birlikte İngiltere’de yaşıyor. Üstelik ev işleri ve yemek pişirmek gibi ‘domestik’ meselelerde de üstün performans sergiliyor. Anlayacağınız, kendisi bir harika!